

Giới thiệu Manh Sur Tại Thượng

Editor: Sênh Mai

Đã xuyên vào tiểu thuyết tu tiên thì chắc chắn phải làm một vai nữ chính xuất sắc a! Không làm được nam bàn Long Ngạo Thiên, nhưng có thể làm nữ bàn!

Đáng tiếc mộng mơ nhiều điều, cuối cùng lại bị nam chính xử lý!

May mắn thay, nàng lại trọng sinh, trở về lúc nam chính còn nhỏ!

Nhìn tên nhóc con gầy gò ốm yếu trước mắt, thế nhưng giữa hai hàng lông mày lại hiện rõ khí phách vương giả, nàng có hai cái lựa chọn.

Một là: Giết chết hắn, xem thử về sau hắn còn ngu ru bực được không!

Hai là: Nuôi dưỡng hắn, về sau rõ ràng sẽ được quang minh hồi báo!

Nghĩ đến những mở kho báu từ nhân vật chính, mà tâm hồn tham tiền của nàng cuối cùng hình thành!

Ai ngờ nàng không cẩn thận liền nuôi dưỡng hắn thành lão sói xám tuần tú chính trực! Sau khi hắn lớn lên lại cảm bảo vật tới dù dễ dàng!

“Sur phó, muốn không! Nếu muốn thì song tu với đệ tử đi?” Sur phụ lệ roi đầy mặt: Sớm biết vậy nàng bản đứng nhàn sắc là có thể được rồi, đòi trước nàng cần gì phải BOSS chứ!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sur Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Sênh Mai

Bầu trời không rõ ngày đêm, bụi bay mù mịt.

Nam nhân tuần mỵ mặc trường bào màu xanh cười kiêu đứng trong gió, lạnh lùng nhìn phía dưới đất đầy những hố lớn nhỏ, sau khi uy lực bay đi hết. Chỉ thấy trong hố lớn nhất là thân ảnh màu đỏ chôn dưới đáy, thẳng bại đã rồi.

Một trận chiến này, Dạ Trầm Uyên cũng bị trọng thương, lúc này sắc mặt hắn tái nhợt lại cảm kiêu cười nói:

"Thế nào? Mặc dù lần nào người đều có thể dành trước tiên cơ, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, người còn gì để nói!"

Nguyên Sơ còn lại một hơi cuối cùng, gian nan giơ bàn tay, nhìn lên trời dựng thẳng ngón giữa.

"... Dạ Trầm Uyên... Tên khốn nhà người!!! "

“Người. . .”

Rầm! Dạ Trầm Uyên tức giận cho nàng một chưởng.

Cuối cùng vẫn không địch lại nam chính, cuối cùng vẫn là bia đỡ đạn cho nam chính. Ta tên Nguyên Sơ, bây giờ trong lòng cực kỳ khó chịu! Vô cùng khó chịu!

Bất ta xuyên vào một tiểu thuyết tu tiên, ta đành chịu! Bất ta làm bia đỡ đạn cho nam chính, ta cũng đành chịu!

Nhưng rõ ràng ta cố gắng trở nên mạnh mẽ như vậy, vì sao cuối cùng vẫn thua bởi Dạ Trầm Uyên?!

Là pháp bảo ta không đủ trâu? Rõ ràng cũng là Thần Khí! Hay võ lực ta không đủ mạnh? Hiện tại ta so với nam chính còn cao hơn cả một đại cảnh giới! Nhưng dù vậy ta vẫn bị nam chính giết chết, thiết lập thế giới này tuyệt đối có BUG, ta không phục!!!

Nguyên Sơ hai mắt nhắm lại, mang theo mãnh liệt không cam lòng cùng tiếc nuối.

Nhưng ta không biết rằng bản thân mình còn một ngày có thể tỉnh lại..

"Coong —— Coong —— Coong —— "

Tiếng chuông vang lên như có linh lực, truyền khắp mỗi một góc mười vạn núi lớn của Vạn Kiếm Tông, một loạt tiên hạc nghe tiếng mà vỗ cánh, phá tan tầng mây, hướng ánh bình minh phía chân trời bay đi.

Nguyên Sơ trong lòng muốn mắng chửi che hai lỗ tai..

Sao tiếng chuông rách này lại phá rối giấc mộng của ta nữa rồi!!!!

Nhưng ta không phải đã sớm rời xa Vạn Kiếm Tông với lão Cổ môn chủ đó sao? Tại sao còn nghe được tiếng chuông sáng sớm ngàn năm không đổi kia chứ?

Đợi đã!... Vạn Kiếm Tông?

Nguyên Sơ bật dậy từ trên giường, trong nháy mắt đầu co rút một trận đau đớn, thậm chí rên rỉ một tiếng.

Ta bỗng phát hiện tu vi giảm mất hơn phân nửa, cả cơ thể của ta nữa. Ta trước đây chưa từng yếu ớt như vậy!

Còn nữa! Ta.. Không phải đã chết rồi sao? Tại sao có thể sống lại? Chẳng lẽ trước khi chết chấp niệm của ta quá mạnh mẽ, cho nên ta trọng sinh?

Xem cách bày trí xung quanh, đây rõ ràng là điện Nam Phong nơi ở của ta tại Vạn Kiếm Tông mà...?

Nguyên Sơ dè dặt khiếp sợ, ở giữa không trung dùng linh lực vẽ một cái kính Nguyên Quang, nhìn chính mình trong gương, tròn tròn mắt!

... Ta bất quá bị nam chính đánh chết, như thế nào còn bị nam chính đánh thành nhỏ lại? Nhìn cánh tay căng chân nhỏ bé, nam chính từ bị vẫn chưa hủy diệt? Đây là ta trọng sinh tới lúc nào?!

Lúc này, một tỷ nữ điện mạo thanh tú có vài phần tiên khí cung kính hành lễ về phía ta

"Tôn thượng, ta tới hầu hạ người thay y phục, đại diện khai sơn 10 năm một lần sắp bắt đầu, chương môn thỉnh chư vị phong chủ đi trước điện nghị sự!"

Nguyên Sơ nhìn Tiểu Thu, vẻ mặt ngây ngốc. Khốn kiếp! Quả nhiên,hiện tại ta vẫn là Hàn Kiếm Phong phong chủ, vậy lúc này ta mấy tuổi?!

Nguyên Sơ nhìn chằm chằm tiểu tỷ nữ hỏi, "Tiểu... Tiểu Thu à, hiện tại ta bao nhiêu tuổi?"

Tiểu tỷ nữ tên Tiểu Thu được hỏi sững sốt một chút, đôi mắt mờ mờ nhìn nàng tràn đầy ôn nhu, "Tôn thượng, người sáu tuổi ạ."

Sáu tuổi!

Một đường phi thăng cảnh giới tu tiên gian nan cỡ nào? Từ Luyện Khí, đến Trúc Cơ, đến Kết Đan, rồi đến Nguyên Anh... Người giỏi nhất cũng cần hơn một trăm năm mới có thể miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Nguyên Anh

Mà phong chủ của Hàn Kiếm Phong, Vạn Kiếm Tông tương truyền là một nữ đồng Nguyên Anh sáu tuổi, là Nguyên Anh trẻ nhất trong lịch sử tu tiên. Người đó cũng chính là ta, Nguyên Sơ. Về việc vì sao ta sáu tuổi đã là Nguyên Anh...

Năm ấy lúc ta ba tuổi, nương ta dùng cấm thuật chuyển dời năng lực, tiêu hết toàn bộ tu vi cùng sinh mệnh kỳ xuất khiếu của bà ấy, biến ta từ một người bình thường trở thành Nguyên Anh, thế nên sau khi nương mất, ta mới có thể dựa vào tu vi Nguyên Anh, trở thành chủ một núi của Vạn Kiếm Tông.

Nói cách khác, nói cách khác...

"Ha ha ha ha! Ha ha ha!"

Tiếng cười đầy ma quái phát ra từ miệng một tiểu cô nương nằm trên giường tinh xảo truyền tới, Vang vọng khắp núi linh Nam Phong làm chim sợ đến mức một trận bay tán loạn, Tiểu Thu cũng sợ ngây người, tôn thượng đây là thế nào?

Không trách Nguyên Sơ ta kích động như vậy. Năm ta sáu tuổi, Dạ Trầm Uyên mới mười tuổi!

Nhưng Dạ Trầm Uyên không có vận khí tốt như ta. Ta đã là tu vi Nguyên Anh, nhưng bây giờ Dạ Trầm Uyên còn không biết đang ở góc nào Luyện Khí!

Cái này... Hẳn chết chắc...! Hê hê...!

Nguyên Sơ càng nghĩ càng đắc ý, bật dậy một cái từ trên giường nhảy xuống đất, cầm lấy kiếm liên hướng ra ngoài cửa!

Nhất định là ông trời đồng tình với cảnh ngộ của ta, cố ý làm ta trở lại lúc nam chính còn nhỏ, làm ta có cơ hội xử lý nam chính, đoạt kỳ ngộ của nam chính, từ nay về sau đi lên đỉnh cao cuộc đời! Chuyện tốt như vậy, một giây ta cũng không đợi được!

Kết quả trong nháy mắt thân ảnh đã xuất hiện ở cửa, tinh thần đang tràn trề thì Tiểu Thu gắt gao kéo lại

Tại sao cảm thấy tôn thượng sau khi tỉnh lại tựa như thay đổi thành một người khác?

Khuôn mặt Tiểu Thu bối rối, lắp bắp hỏi, "Tôn thượng, người muốn đi đâu? Chương môn truyền người qua đi nghị sự..."

Lúc này còn nghị sự chuyện gì!

Nguyên Sơ mặc kệ năng vội vã ngự kiếm mà đi, âm thanh sung sướng từ chân trời truyền tới.

"Ta một tiểu cô nương thì có chuyện gì để nghị sự? Nói cho chương môn đại thúc, ta muốn đi cứu vớt thế giới!"

Nói xong, nàng liền biến mất...

Ở nơi khác, chư thiên giới, Triều Tịch Quốc.

Thiên hạ mưa to, trong tiểu viện cũ nát, máu tươi hòa quyện với mưa chảy thành sông, thì thể khắp nơi.

Một đạo kiếm quang chột lóe, tiểu nam hài ôm vết thương quý gối ngã xuống đất, bản thân hiển nhiên đã bị trọng thương!

Một người mặc bạch y cầm kiếm, ánh mắt nhìn tiểu nam hài tràn đầy trào phúng.

"Thật là ngu xuẩn... nếu ta là ngươi, nhìn người đuổi theo đến giết mình, tuyệt đối không quay đầu mà chạy, nhưng ngươi lại ngu xuẩn xông tới cứu người? Bất quá như vậy cũng tốt, ta đỡ phải tìm ngươi khắp nơi. Những người này cũng thật xui xẻo, thu lưu ai không thư? Thu lưu ngươi cái tên sao chổi, xứng đáng bị ta giết chết!"

Tiểu nam hài nghe vậy trong lòng đau xót! Chỉ hận hần trở về quá muộn, người trong viện này hẳn không cứu được ai.

Hắn cắn răng đứng lên... Hai mắt đen như mực chăm chú nhìn đối phương. Thân hình gầy yếu run rẩy trong mưa, nhưng lại tràn đầy phần nộ!

"Ngươi giết bọn họ... Ta muốn ngươi —— đền mạng!"

Nghe hắn nói như vậy, Bạch y nhân ha ha cười, "Chỉ bằng ngươi? Ngươi dù có luyện 800 năm nữa cũng không phải đối thủ của ta, ngoan ngoan chịu chết đi, chủ tử chờ đầu của ngươi

đã lâu lắm rồi."

Vừa lúc đó, tiểu nam hải thân hình đứng không vững đột nhiên hai mắt nhắm lại, nghiêng mình về phía trước, dùng một loại bộ pháp quý dị như làn khói nhanh chóng tới gần bạch y nhân!

Chỉ nghe một tiếng vang "Rầm" thật lớn, Bạch y nhân dùng bản mệnh pháp bảo ngăn cản, mới nguy hiểm tránh đi một kiếp, nhưng dù vậy, bản mệnh pháp bảo của hắn cũng bị hao tổn, trên vai lưu lại một vết máu thật dài, thiếu chút nữa mất mạng bởi một kích của đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Sênh Mai

Bạch y nam nhân thấy thế sợ hãi không thôi, liền tiếp lui về phía sau, trước mắt tiểu tử này mới Luyện Khí tầng thứ tám, ta đã đạt Trúc Cơ hậu kỳ, sao hắn có thể làm ta tổn thương được?!

Sau khi kinh hãi, ánh mắt hắn thay đổi trở nên tàn nhẫn!

"Vốn ta còn muốn phụng chỉ mệnh lệnh chủ tử, tra tấn ngươi nhiều một chút, nhưng nếu ngươi nóng lòng muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Vừa nói trong tay hắn xuất ra một đạo pháp khí màu đen, nháy mắt đem tiểu nam hải giam ở trong, không cho hắn có cơ hội tới gần lần nữa.

Tiểu nam hải không nghĩ đến trong tay đối phương vẫn còn linh khí pháp bảo, liền bị vây khốn, tránh thế nào cũng không có lối thoát!

Đột nhiên vùng đan điền truyền đến cảm giác đau nhức, dần dần, cảm giác đau đớn kia càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng như muốn xé rách thân thể hắn!

Lúc này, trong đầu hắn bỗng có âm thanh già nua "Hồng rồi! Thứ này đang hút linh lực của ngươi, ngươi sẽ bị nó hút khô mà chết!"

Trong lòng tiểu nam hải cả kinh, liền nghe bạch y nam nhân cười gằn nói, "Mười tuổi đã lợi hại như vậy, khó trách chủ tử kiêng kỵ ngươi, cố ý ban thưởng bảo vật cho ta... Kiếp sau nhớ tìm nơi đầu thai cho tốt, đừng ngăn cản con đường của người khác!"

Hắn nói xong, sờ pháp quyết trong tay, đột nhiên tiểu nam hải ngửa đầu hét lên phát ra một tiếng! Kinh mạch bên trong đan điền bỗng nhiên cuộn cuộn, linh khí như nước chảy ra trong nháy mắt, cuối cùng phun một búng máu!

Một thanh âm khác trong thân thể hắn lo lắng nói, "Không được! Ta hiện tại đã giúp ngươi phá vỡ pháp bảo, tiêu hao quá nhiều linh lực bất quá sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, sau này sống hay chết tự ngươi phải dựa vào tạo hóa!"

Nghe vậy tiểu nam hải mờ hai mắt ra, trong cơ thể đột nhiên tuôn ra một cỗ lực lượng không thuộc về hắn, linh khí thượng bậc vây khốn hắn rung lên sau đó dập nát!

Bạch y nhân đứng gần không tránh khỏi bị phản phệ, hộc máu không ngừng, không dừng lại, tiểu nam hải thoát khỏi vây khốn liền dùng một tia linh lực cuối cùng trong thân thể nói một chữ "Bạo!"

Chỉ nghe "Bịch" một tiếng, trong nháy mắt bạch y nhân văng ra nằm trên đất!

Thì ra thời điểm vừa rồi tiểu nam hải không chỉ chém hắn một đao, còn dán một tờ phù linh bạo lên người hắn, chỉ là trước khi dán phù linh bạo này còn thêm một phù ấn thân dán phía trên nên bạch y nhân mới không phát hiện được, một chiêu này làm vết thương hắn càng nghiêm trọng, suýt chút nữa đã mất mạng!

Tình trạng tiểu nam hải cũng không khá hơn là bao, sau khi phù linh bạo nổ tung hắn nghe được âm thanh đau đớn từ phía đan điền của bản thân. Hắn... tu vi mất hết!

Kết quả lưỡng bại câu thương, tên Bạch y nhân còn chưa hoàn hồn, đặc biệt bị một kích của tên tiểu tử kia, đánh cho đan điền hắn rách toát, từ cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ trực tiếp rớt xuống Luyện Khí đại viên mãn! Hắn sợ đến mức không dám sử dụng linh lực, sợ đan điền hao tổn muốn nổ tung.

Đối với người tu tiên mà nói tu vi chính là mạng sống của mình, cho nên sau khi Bạch y nhân phát hiện đan điền bị hao tổn không để ý bản thân mình chật vật, xông lại đá tiểu nam hải ngã lăn xuống đất!

Tiểu nam hải muốn phản kích nhưng đan điền bị hủy, không có linh lực, hắn ngay cả Thiên Châu cũng không mở được, chứ đừng nói là muốn dùng đồ vật bên trong, hắn rõ ràng đã biến thành một người phàm!

Tiểu nam hải nhìn tay mình muốn đứng lên lại bị bạch y nam nhân phản hện đập một cước, nhất thời, lại phun một búng máu ra.

Bạch y nhân vừa đập vừa rống giận! "Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Ngươi dám đá thương ta, còn hại ta rớt cảnh giới? Ta muốn ngươi chết không chỗ chôn!"

Tên bạch y nhân không sử dụng linh lực nhưng khí lực vẫn lớn so với người bình thường, tiểu nam hải bị hắn đập vào trong vũng bùn, cả thân thể ngấm mình trong nước bùn, thân thể đau tựa như không còn là của mình nữa

Tiểu nam hải cắn răng không nói một tiếng, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm mấy cỗ thi thể cách đó không xa, ngón tay từ từ siết chặt thành nắm đấm...

Hắn bị gia tộc đuổi đi, nhờ những người này thu lưu hắn mới có thể sống, mới không bệnh chết ngoài đường, hắn còn chưa kịp báo đáp thì những người này lại vì hắn mà chết... Mà hắn, dùng hết sức lực cũng không thể báo thù ngược lại đan điền còn bị hủy, biến thành phế nhân!

Đáng hận! Nếu ta có thể sống sót thì những kẻ bắt nạt ta, ức hiếp ta, đã thương ta... Ta sẽ không tha cho một ai!

Bạch y nhân điên cuồng đập tiểu nam hải thì gất một phát rút ra trường kiếm chia thẳng nhắm cổ, ngoan độc nói.

"Nếu có thể, ta nhất định sẽ đâm ngươi từng nhát từng nhát thành xác khô cho hạ giệt! Giết ngươi thế này thì dễ dàng cho ngươi quá, mau cảm ơn ta đi!"

Tiểu nam hài gian nan ngẩng đầu nhìn thanh trường kiếm hàn quang bức người, hướng thẳng về phía hắn chuẩn bị đâm xuống!

Đồng tử co rút lại, theo bản năng ngừng hô hấp...

Nguyên Sơ kích động cười một đoạn mây bay tới thì thấy cảnh tượng như vậy.

Thật không ngờ Dạ Trầm Uyên sau này phong quang vô hạn, lúc này lại thê thảm như vậy, Bạch y nhân giờ bảo kiếm muốn giết hắn thì nàng bỗng cảm thấy nổi giận!

Cho dù Dạ Trầm Uyên muốn chết thì cũng chỉ có thể chết trong tay đại BOSS ta, tiểu lâu la từ đâu đến, lại dám tranh đầu người với ta?! Ngươi là cái thá gì?!

Vì vậy nàng không suy nghĩ, đầu ngón tay liền xuất ra một đạo linh quang.

Bạch y nhân chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, mũi kiếm đang đâm về phía tiểu nam hài càng ngày càng gần, hung quang trong mắt của hắn dữ tợn dần tối sầm. Bỗng.. ngưng bật ——

Chỉ nghe một tiếng "Keng ——", thanh kiếm trong tay Bạch y nhân rơi xuống! Mưa lâm nhoe đi tầm nhìn, Dạ Trầm Uyên nghe được tiếng thì thể ngã xuống đất... Không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Vậy mà ta vẫn còn sống sót, có cao nhân đã cứu ta.

...

Một lát sau, Dạ Trầm Uyên khó khăn cắn răng từ trong nước bùn đứng lên, hướng Nguyên Sơ đang đứng quỳ xuống!

"Vãn bối Dạ Trầm Uyên. Đa tạ tôn giả... Ra tay cứu giúp!"

Cho dù người đã tu tiên, cũng tuyệt đối không thể nhịn được nỗi đau đan điền bị hủy, càng không thể bình tĩnh lại ngay lập tức. Ý chí kiên cường bất khuất này, thật không hổ là nam chính!

Nguyên Sơ trầm mặc nhìn hắn thật lâu, lúc này nàng liếc mắt qua liền biết Dạ Trầm Uyên đã là một phế nhân. Không ngờ nam chính còn có lúc yếu ớt và thảm như vậy.

Trong sách viết quá khứ đối với hắn chỉ là khoảng thời gian ít ỏi, cho nên lúc đến đây ta không ngờ lại gặp cảnh lúc nam chính bị đuổi giết, hơn nữa còn cứu hắn...

Nhưng nghĩ đến mục đích của mình, Nguyên Sơ gạt mình, ẩn sau đụn mây đen, dùng âm thanh già nua nói.

"... Tiểu tử, ta không phải tới cứu ngươi, ta biết trên người ngươi có bảo vật. Ta... muốn có nó!"

Dạ Trầm Uyên kinh hãi! Hắn không nghĩ đến, vị tôn giả này lại là... Nguyên Anh! Chẳng lẽ, hôm nay chính là ngày tàn của hắn?

Thấy Dạ Trầm Uyên nửa ngày không nói, trong lòng Nguyên Sơ cảm thấy khó chịu, kiếp trước vì điều này ta đã cố gắng cả đời! Không thể từ bỏ như thế được!

"Thiên Châu trong cơ thể ngươi đã nhận chủ, chỉ có giết ngươi thì nó mới thuộc về ta, cho nên trước khi chết, ngươi còn gì muốn nói không?!"

Dạ Trầm Uyên nghe vậy đột nhiên nở nụ cười...

Hắn chậm rãi đứng dậy, mặc cho cả người đầy vết thương đang chảy máu.

Nếu không thoát được, hắn cần gì phải cầu xin người khác?

"Ta... Không lời nào để nói... Ngươi muốn giết thì giết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: Sênh Mai

Nếu hắn còn có một tia khí lực sẽ không ngồi chờ chết, bất quá bây giờ... Hắn đột nhiên trầm tĩnh lại, mở mắt ra nhìn thẳng vào đụn mây đen trên không, nở nụ cười.

"Ngươi muốn giết thì giết đi."

Nguyên Sơ cảm thấy tim mình run lên, nhìn hắn cười ánh mắt thoáng do dự...Chất chứa bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu hận thù mới có thể làm một đứa trẻ mười tuổi lộ ra nụ cười như vậy?

Nàng chớp mắt do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết tâm!

"Vậy thì ta đành xin lỗi!"

Nói xong, một thanh hàn băng kiếm từ đụn mây đen xé gió lao tới, nhắm thẳng đến cổ Dạ Trầm Uyên! Dạ Trầm Uyên không một chút sợ hãi, ánh mắt thản nhiên nhìn thanh kiếm mang theo sát khí bay đến.

Mưa từng giọt trên mặt hắn trượt xuống, Già Thiên Ích ngày mây đen đông tó, Dạ Trầm Uyên đứng giữa đồng thi thể, tựa như một thanh Thần Khí vỡ nát, cho dù người dính đầy bùn đất cũng không làm giảm đi sự ngông nghênh của hắn.

Nguyên Sơ rất rõ ràng, Dạ Trầm Uyên đã sức cùng lực kiệt, nói cách khác, chỉ cần giết hắn lúc này thì về sau sẽ không còn một nam nhân nào làm chấn động thiên hạ, không một ai

biết hán vì sao lại chết không rõ nguyên nhân trong ngày mưa lớn.

Kiểm phong mang theo sát khí cuộn cuộn, nhắm ngay chỗ trí mạng Dạ Trầm Uyên, mũi kiếm cách cổ hán vài cm, chuôi kiếm đột nhiên ngừng lại.

Kiểm khí đâm rách da, một tia máu tươi từ trên cổ tiểu nam hải chảy xuống, hán cũng không để ý vết thương mà ngạc nhiên nhìn lên không trung, không hiểu tại sao đối phương đột nhiên lại dừng tay.

Hán biết rõ sự lợi hại của Thiên Châu, đừng nói Nguyên Anh, Đại Thừa tu sĩ cũng khó mà ngăn được sự hấp dẫn, nếu như đối phương biết sự tồn tại của Thiên Châu, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hán.

Nội tâm Nguyên Sơ đấu tranh kịch liệt!

Nàng không biết tại sao mình dừng lại, đôi mắt đen lấy tiểu nam hải nhìn thật sâu về phía mình, nàng nhắm mắt lại, cắn răng ngự kiếm lần nữa đâm vào!

Giết hán, chiếm Thiên Châu trước, đây không phải là điều nàng vẫn muốn làm sao?

Hán băng kiếm mang theo sát khí rút cuộc đâm vào cổ, máu tươi tuôn ra trong nháy mắt, kiếm phong ở nơi này khẫu pháp lại dừng!

Dạ Trầm Uyên thét lớn một tiếng, từ cổ hán chảy xuống nhiều máu hơn... Chỉ cần đâm vào một chút nữa, hán sẽ chết!

Tim không tự chủ được đập nhanh hơn, từ vọng cận kề hành hạ thần kinh của hán, làm cho hán không khỏi thở gấp, muốn động cũng không dám động đây.

Hán có thể cảm giác được chủ nhân của thanh kiếm đang do dự! Người đó đang do dự cái gì? Hán bây giờ đã không có năng lực phản kháng mà trên người lại mang báu vật, vì sao người đó còn do dự chứ?

Một giây sau, bảo kiếm đột nhiên rút ra bay cách đó vài mét, cuối cùng mạnh mẽ cắm vào tường! Chỉ nghe vang một tiếng “Ầm—”, mảng tường đều sập, thật giống như người nào đó đang buồn bực phát tiết!

Dạ Trầm Uyên che cổ của mình, miễn cưỡng đứng thẳng, trên cổ vẫn đang đổ máu, chứng minh việc vừa mới trải qua không phải là ảo giác, hán suýt nữa chết ở nơi này ngay cả mặt mũi Nguyên Anh tôn giả như thế nào cũng không biết!

Nguyên Sơ tự nói với mình: Ta tuyệt — đối — không có mềm lòng!

Ta chỉ là muốn, chỉ là muốn... Tuy rằng biết Dạ Trầm Uyên có được kỳ ngộ ở đâu, nhưng muốn có kỳ ngộ thì chỉ có hán mới mở được.

Vừa nghĩ đến sau khi giết hán, ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều kỳ ngộ, liền đau lòng khó chịu!

Hơn nữa, vạn nhất ta giết Dạ Trầm Uyên, kết quả lại nhảy ra một tên Lý Trầm Uyên, Trương Trầm Uyên muốn đoạt với ta thì sao? Một khi đã như vậy, không bằng ngay từ đầu ta tha cho hán một mạng... sau đó, cùng nam chính hợp tác, vậy thì tiện cả đôi đường.

Tâm tình phức tạp cùng khản trương làm Nguyên Sơ phập phồng, cuối cùng giọng điệu thất bại xen lẫn bất lực lên tiếng.

"... Haizz...! Chúng ta.. bắt tay giảng hòa đi..!"

Dạ Trầm Uyên nhú mày, không rõ vị này tôn giả đến cùng muốn làm cái gì, nàng không giết hán để đoạt bảo vật sao?

Nguyên Sơ thấy hán không nói lời nào, hai má phồng lên, không cam tâm tình nguyện nói.

"...Những chuyện trước kia chúng ta bỏ qua! Hừ! Ta đại nhân đại lượng, quyết định bỏ qua cho ngươi đấy! Ta hỏi này, ngươi... Muốn làm đồ đệ của ta hay không?"

Nhận đồ đệ?!

Dạ Trầm Uyên không hề nghĩ đến Nguyên Anh tôn giả nguyện ý nhận hán làm đồ đệ!

Nhưng là vì cái gì, người này trước không phải còn muốn giết hán đoạt bảo vật sao? Hán đề phòng, ôm cổ ghen hòng hỏi, "Vì cái gì?"

Nguyên Sơ thu hồi kiếm của mình, giận dữ nói.

"Bị khí thế bá vương của ngươi thuyết phục không được sao?! Nói mau, ngươi có đồng ý hay không, nếu đồng ý thì quỳ xuống bái sư đi! Trước khi ngươi trở nên lợi hại ta sẽ che chở cho ngươi, sau khi ngươi lợi hại rồi thì bảo vệ ta, phát hiện bảo vật chia bảy ba... Nếu ngươi không đồng ý... Ta sẽ giết ngươi! Ta nghiêm túc đấy!"

Dạ Trầm Uyên cả người đều buông lỏng xuống, tự nhiên thở dài bật cười, hiện tại đan điền hán bị hủy, không có tiền đồ, mà đối phương đã là Nguyên Anh tôn sư, hán làm sao có một ngày bảo vệ được người. Cho dù có, đến lúc đó nàng cũng sẽ không cần đến hán.

Cho nên... Đây là một lão ngoan đồng? Cũng không biết biết tại sao, rõ ràng đối phương trước đó muốn giết hán, còn biết bí mật lớn nhất của hán, nhưng hán một chút cũng không cảm thấy sợ mà ngược lại... Có cảm giác thân thiết lạ lùng.

Nhưng hán cự tuyệt.

"... Được tôn giả coi trọng." Hán che yết hầu gian nan nói, "Nhưng, ta đã là phế nhân, sợ rằng... Không thể trở thành đồ đệ của ngươi."

Nguyên Sơ lúc này mới nhớ tới tu vi nam chính hoàn toàn bị phế, như vậy ngay cả cửa Linh Sơn nữa bước cũng không vào được nói chỉ là làm đệ tử của nàng.

Nguyên Sơ mày nhú lại nhưng rất nhanh giãn ra!

Sợ cái gì? Dạ Trầm Uyên chính là nam chính mà! Đan điền hán bị hủy một trăm lần cũng có cách khôi phục!?

Cho nên nàng không sợ chút nào, trực tiếp hỏi.

"Không phải chỉ là một đan điền nhỏ nhoi sao? Ngươi nói cho ta biết ngươi cần gì, bất kể là thứ gì ta cũng sẽ tìm cho ngươi!"

Nam chính học thức uyên bác, hời hấn là chuẩn không cần chỉnh!

Dạ Trầm Uyên lắc đầu cười khổ, "Được liệu để chữa trị đan điền... đều là thiên tài địa bảo hiếm có..."

"Thiên tài địa bảo, vậy thì đơn giản!" Nguyên Sơ cắt ngang lời hấn, vỗ ngực cam đoan, "Ta biết rất nhiều nơi có thiên tài địa bảo! Ngươi nói đi, muốn bái sư hay không?!"

Dạ Trầm Uyên nghe vậy, trong lòng khiếp sợ! Thiên tài địa bảo đều là trân bảo thế gian hiếm có khó tìm, cho dù là Nguyên Anh cũng chưa chắc đã có nhiều nên càng quý trọng, nhưng người này lại tự tin như thế, lẽ nào có âm mưu gì?

Trong một lát, Dạ Trầm Uyên suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng, lại cười khổ một tiếng.

Ma chương rồi! Nay hấn chỉ là một tên phế nhân, đối phương biết rõ Thiên Châu thần khí có trên người hấn cũng không giết hấn đoạt bảo, hấn còn suy nghĩ cái gì chứ?

"Đồ đệ, bái kiến sư phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Sênh Mai

Không ngờ lại có thể nhìn thấy Dạ Trầm Uyên quỳ trước mặt ta... Thật là sảng khoái! Sau này ta chính là sư phụ của nam chính? Vậy ta có thể tự do tung hoành ở thế giới này sao?!

Trong lòng thông suốt sáng tỏ, Nguyên Sơ vung tay lên, một luồng ánh sáng nhu hòa phá tan u ám dừng trên người Dạ Trầm Uyên, mưa cũng tạnh dần, Dạ Trầm Uyên cảm giác miệng vết thương cả người đều nhanh chóng khép lại, vùng đan điền đang đau nhức cũng trở nên dễ chịu.

Hấn ngừng đầu, phát hiện mây đen trên đỉnh đầu như thủy triều rút đi, khoảng cách dương quang theo tầng mây rơi xuống dưới, một màn này, so với tiên cảnh trong tưởng tượng còn đẹp hơn một vạn lần, bất giác cũng có chút ngây ngốc.

Nhưng hấn không nghĩ đến lúc mây đen tản ra thì bóng người mặc trường bào kim sắc, một tiểu nữ khá ái như ngọc xuất hiện trước mặt!

Dương quang dừng trên trường bào của nàng, biến thành hoa văn biến mất tại góc áo, nhìn qua cả người nàng tựa như đang phát sáng, Dạ Trầm Uyên thề, hấn... chưa từng thấy một nữ hài xinh đẹp đáng yêu như vậy, nhỏ nhỏ, thật giống như được làm bằng sứ.

Hấn giật mình khiếp sợ phục hồi tinh thần! Chẳng lẽ người vừa rồi cùng hấn nói chuyện lại là tiểu cô nương này?!

Bất quá nghĩ đến Nguyên Anh tôn giả có thể tái tạo cơ thể, xem ra hấn thật sự gặp phải một lão ngoan đồng, vị tôn giả này đúng là đặc biệt, lại tái tạo mình thành bộ dạng trẻ con.

Nguyên Sơ thấy hấn nhìn bản thân mình chán kinh một chút liền bình tĩnh, không khỏi âm thầm gật đầu.

Không hổ là nam chính, tố chất tâm lý quả nhiên cường đại, thấy nàng nhỏ như vậy, cũng không thất thố!

Nàng vừa cao hứng, bay giữa không trung chậm rãi đáp xuống, nhìn tiểu cô nương càng ngày càng gần, Dạ Trầm Uyên quay mắt đi, có chút không dám nhìn nàng.

Nhìn bộ dáng của hấn bây giờ Nguyên Sơ càng thấy vừa lòng!

Nàng khôi phục thanh âm của mình, giọng nói trong trẻo dứt khoát

"Sau này ngươi chính là đệ tử của ta! Bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi đến nơi có thiên tài địa bảo để chữa trị đan điền, bất quá chúng ta phải tranh thủ thời gian bởi vì qua mấy ngày nữa chính là đại điển khai sơn tông môn chúng ta, đến lúc đó ngươi cũng phải tham gia so tài với các đệ tử nhập môn. Chỉ là, dù thành tích của ngươi thế nào thì ta cũng sẽ thu nhận ngươi! Ngươi chính là đệ tử duy nhất của ta, cũng là đệ tử bế môn của ta!"

Dạ Trầm Uyên trong lòng chấn động, hấn không nghĩ đến hấn là đệ tử duy nhất của ngài, hơn nữa còn là đệ tử bế môn, thu nhận hấn sẽ không thu nhận người khác.

Không ngờ ngài ấy lại xem trọng ta đến thế? Vạn nhất không tìm thấy bảo vật, nếu nội đan của ta không thể khôi phục, thì ngài ấy sẽ không hối hận chứ?

Dạ Trầm Uyên kích động, cúi đầu nghiêm túc hành lễ.

"Đệ tử, tạ ơn sư phụ xem trọng! Chỉ là trước khi theo sư phụ rời đi, đệ tử muốn... an táng người thân trước."

Nhìn thi thể lạnh băng xung quanh, Nguyên Sơ nghĩ nghĩ một lúc, gật gật đầu.

"Được."

Dạ Trầm Uyên đem những thi thể tập trung lại, chuẩn bị an táng sau núi.

Bởi vì không thể dùng linh lực, pháp khí cũng thành sắt vụn, Nguyên Sơ nhìn Dạ Trầm Uyên dùng xẻng đào đất, hơn nữa hấn từ chối nàng hỗ trợ, nàng đành phải đứng một bên nhìn.

Nguyên Sơ vừa nhìn những kia thi thể một chút, vừa nhìn về phía Dạ Trầm Uyên.

Trong sách nói Dạ Trầm Uyên là một người dù Thái Sơn có sụp đổ thì sắc mặt cũng không đổi, một thân chính khí, nội tâm kiên định, gặp người khác cũng đạm mạc cười khách khí.

Nguyên Sơ cảm thấy hấn nói không chừng là tên cơ mặt bị liệt, không thì làm sao nhìn thấy mẫu thân chết thảm trước mặt mình lại không khóc không buồn, bình tĩnh, ý chí kiên định muốn báo thù?

Bây giờ mới biết... Hắn có thể bình tĩnh, là bởi vì từ nhỏ hắn đã trải những đau khổ mà người bình thường không thể biết được, mà trong sách chỉ có vài ba dòng khái quát

Chẳng hạn như Dạ Trầm Uyên rõ ràng là con tộc trưởng, ở trong tộc đến mức ngay cả hạ nhân cũng không bằng, có thể lớn lên thuận lợi, đều dựa vào sự quan tâm của một người cô cô mới không chết sớm.

Kết quả người cô cô đó bị giết chết, hắn cũng bị đuổi ra khỏi tông môn suốt nửa bệnh chết đầu đường, nếu không phải ngoài ý muốn kích hoạt được Thiên Châu thần khí, hắn đã sớm chết vài lần, cho nên hiện tại, dù đan điền bị hủy, hắn cũng bình tĩnh đối mặt bởi vì hắn đã không còn sợ bất cứ khó khăn nào.

Nhưng bây giờ hắn còn chưa trưởng thành, cho nên chưa che giấu cảm xúc hoàn mỹ như vậy.

Nguyên Sơ nhìn hắn lúc này hai mắt đỏ bừng, lại cố gắng nhẫn nhịn. Nhìn hắn chậm chậm quạt thở, cho dù hai tay huyết nhục mơ hồ cũng không nói một tiếng. Nàng nâng má, với việc không giết hắn có tia tiếc nuối cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Quả nhiên, đối trước ta không nên tức giận gấp gáp xử lý nam chính làm nhân vật BOSS phản diện, mà nên cùng nam chính làm huynh đệ! Tóm lại con người hắn rất hào phóng, các tiểu đệ theo hắn đều sống rất khá, hơn nữa nhìn kỹ một chút, cũng không đáng ghét lắm..

Rất cuộc, Dạ Trầm Uyên đào mộ địa xong, đem mười mấy thi thể toàn thân bê bết máu, nhẹ nhàng đặt bên trong mộ huyết.

Cuối cùng lấp đất xong xuôi, dùng máu của mình viết mộ bia.

Trương bá bá, Văn cô cô, Hiểu Văn tỷ, Thiên Thành thúc thúc... Thực xin lỗi, là ta liên lụy các người!

Một giọt lệ từ khóe mắt tiểu nam hải trong lúc đập đầu rơi xuống đất, nhanh đến mức tựa như chưa từng xảy ra.

Ta nhất định sẽ báo thù cho mọi người! Nợ máu trả bằng máu, thay ta an ủi vong linh mọi người trên trời!

Mọi người xin hãy yên tâm, ta sẽ chiếu cố chính mình thật tốt, từ nay về sau, ta đã có nơi dựa dẫm, bởi vì, ta có sư phụ!

Sau lễ ba quỷ chín lay, tâm tình của hắn hiển nhiên khôi phục rất nhiều, đối mặt Nguyên Sơ, còn nhếch nhếch khóe miệng.

"Sư phụ, cảm ơn người, làm phiền người rồi."

Nguyên Sơ nhìn kia mộ địa một chút, từ trên cây nhảy xuống, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Tiểu Uyên Uyên à, con người sinh lý từ biệt, mặc dù chúng ta là người tu đạo, cũng không thể tránh khỏi. Nhưng ta hi vọng sự đau buồn, có thể trở thành động lực người bước tiếp, nhớ kỹ, chỉ có linh hồn trải qua cay đắng cực khổ, trên con đường tu luyện mới có khả năng càng cao, mà ta, rất xem trọng người đó!"

Dạ Trầm Uyên nghe vậy có chút cảm động nhìn nàng, mặc dù đối với xưng hô "Tiểu Uyên Uyên" có chút... Nhưng trong giọng nói tự nhiên của nàng toát ra cảm giác thân mật, hắn từng sờ sau đó cúi đầu cung kính nói.

"Đệ tử, tạ sư phụ dạy bảo!"

Nguyên Sơ gật gật đầu, biểu tình trẻ nhỏ dễ dạy, vung tay lên, pháp khí xuất hiện mang theo đệ tử bay đi

"Được rồi, tiếp theo, ta sẽ dẫn người đi chữa trị đan điền! Giữ chặt đấy!"

Tu luyện thành tiên, trừ ta ra còn ai? Một ngày nào đó, tu thành đại đạo, để thế gian này gông xiềng cũng không trói buộc được ta!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Sênh Mai

Cần thiên tài địa bảo để chữa trị nội đan?

Việc này đối với nhiều người mà nói rất khó, nhưng là đối với nàng mà nói thì... Nguyên Sơ mỉm cười, nghĩ tới một nơi, trực tiếp bay qua!

Dọc theo đường đi, Chư Thiên Giới náo nhiệt, không ít tu sĩ đi lại, làm tầm mắt Dạ Trầm Uyên mở rộng không ít!

Tuy hắn đọc rất nhiều sách, nhưng đọc sách và tận mắt thấy có ít khác nhau!

Ở chung vài ngày, Nguyên Sơ đã có thể bình tĩnh đối mặt Dạ Trầm Uyên, nghĩ lại thật sự là thần kỳ, đối trước nàng là đại BOSS tranh đoạt cùng Dạ Trầm Uyên gì đó! Đời này trở thành sư phụ của hắn... Cho nên nói thì dễ, quan trọng vẫn là lựa chọn!

Nàng vẫy vẫy tay, "Tiểu Uyên Uyên, vì sư muốn dẫn người đi một nơi có chút nguy hiểm, người hiện tại không có tu vi, đến đó nhất định phải theo sát ta!"

Dạ Trầm Uyên há miệng thở dốc, vẫn quyết định bỏ qua cách xưng hô của nàng, hơn nữa hắn cảm thấy, nơi có thiên tài địa bảo làm sao có khả năng dễ tìm như vậy, nhưng thấy lời thề son sắt của nàng, hắn chỉ có thể nghiêm túc phụ họa, "Sư phụ, đệ tử đã biết."

Nói xong, trên mặt mỉm cười dịu dàng.

Nguyên Sơ gật gật đầu, Dạ Trầm Uyên chịu nhiều đá kích như vậy còn có thể duy trì nụ cười, điều này không tồi.

Hơn nữa là... Nam chính nha! Trong sách viết dài đến 2000 chữ miêu tả bề ngoài hắn không phải ngoại ô đâu! Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đáng người yêu nghiệt, hai ngày nay được ta

nuôi mập mạp, càng thêm tuấn tú mẽ người, cười thôi cũng làm người khác như được tắm gió xuân.

Thấy Nguyên Sơ nhìn mình chằm chằm, Dạ Trầm Uyên vội vàng thành thạo đưa xiên thịt linh súc trong tay đã nướng xong cho nàng..

Hai người đang nướng thịt bằng thượng phẩm tiên khí —— Thiên Phuong, trước nay chưa từng có mà lúc trước nương đưa cho nàng!

Nếu để cho tên cổ lỗ sĩ Vạn Kiếm Tông kia biết được, sẽ dùng nước miếng dìm chết nàng!

Nhưng Nguyên Sơ mặc kệ! Nàng tùm tùm cười nhìn Dạ Trầm Uyên nhận lấy xiên thịt trong tay hắn, cắn một miếng, khuôn mặt mang theo vẻ say mê!

Nam chính quả nhiên là nam chính, đúng là một nam nhân hoàn mỹ ở thế giới này, đến nướng thịt cũng có thể ngon như vậy!

Thấy Nguyên Sơ ăn vui vẻ, Dạ Trầm Uyên không khỏi cũng lộ ra nụ cười, hắn phát hiện, vị sư phụ này của mình tính cách không chỉ giống tiểu hài tử, mà hành vi cũng giống y chang, nhìn bộ dáng nàng vừa ăn vừa khen không ngớt lời, hắn hoảng hốt có cảm giác sư phụ hắn là nữ hài tử, vì vậy đôi khi quên mất lễ nghi tôn ti nên có.

"Sư phụ, người còn chưa cho ta biết, tông môn của người là nơi nào."

Nghe Dạ Trầm Uyên nhắc nhở như vậy, Nguyên Sơ mới vỗ trán một cái, bởi vì một tay đầy mỡ dính trên trán bóng lờng, lúc nàng đang chuẩn bị đọc thanh tẩy thuật, Dạ Trầm Uyên dùng khăn chạm vào trán nàng.

Hai người đều sững sốt.

Nguyên Sơ cảm thấy mất mặt! Nàng lớn như vậy, lại còn bị một đứa bé chiếu cố.

Dạ Trầm Uyên thì có chút khân trương, sư phụ... Sẽ không trách hắn vượt phép tắc chứ? Sao tự nhiên hắn cứ như thuận tay vậy?

Không ngờ Nguyên Sơ sững sốt một chút, liền quảng việc đó qua đầu, " Nơi tông môn của ta ở rất lợi hại! Vạn Kiếm Tông đứng đầu thập đại tiên tông, từng nghe qua chưa?"

Dạ Trầm Uyên đè nén sự khân trương trong lòng, trên mặt giả vờ trấn định tiếp tục lau trán cho Nguyên Sơ, vừa nói, "Nghe qua, nhưng..."

Nhưng Vạn Kiếm Tông có tiếng nghiêm minh và kỷ luật, cẩn thận tỉ mỉ, sao có thể đường ra một vị sư phụ tôn giả linh động hoạt bát như vậy?

Khoảng cách gần gũi, ngay cả bà vai đều với không tới Nguyên Sơ gầy gầy nhìn thật đáng thương, dường như hắn còn có thể ngửi được mùi hương trên người Nguyên Sơ! Một Nguyên Anh lão quái nhân có thể nhào nặn tái tạo thân thể thành như vậy được sao?

Trong lòng Dạ Trầm Uyên hốt hoảng, sau khi vội vội vàng vàng lau chùi, lui sang một bên.

Đương nhiên Nguyên Sơ không phát hiện sự bất thường của hắn.

"Nhưng cái gì?" Nàng bốn cọt cười nói, tiếp lời hắn mà nói, "Nhưng nghe nói Vạn Kiếm Tông mỗi một người đều tu luyện điên cuồng cũng như phải cấm dục, không ngờ lại xuất hiện một nhân tài như ta ư?"

Dạ Trầm Uyên nhìn không được cười, chẳng biết tại sao, theo sư phụ một thời gian, tâm tình hắn luôn luôn cảm thấy vui vẻ, ngay cả lúc cười, cũng là phát ra từ nội tâm.

Hắn nghiêm túc nói, "Đúng vậy, không nghĩ tới trong Vạn Kiếm Tông, còn có nhân vật như sư phụ, quả thật là ngoại hỏ tàng long!"

Nguyên Sơ nghe xong đắc ý, hai mắt phát sáng!

"Ta nói cho người nghe! Tông môn chúng ta... rất biến thái! Tu tiên không phải là tùy tâm sở dục sao? Nhưng mỗi ngày Vạn Kiếm Tông đều vang lên tiếng Thần Chuông mộ cổ vì để đốc thúc đệ tử tu luyện không được lười biếng. Hơn nữa những người đệ tử đó, người nào cũng mặc quần áo giống nhau, đeo kiếm giống nhau, ngay cả biểu tình trên mặt cũng cùng một dạng! Thật đáng sợ!"

Nguyên Sơ ớn lạnh một hồi, đối với đám đệ tử ai ai cũng như nhau kia không thích cho lắm.

Bất quá, nàng lại vỗ vai Dạ Trầm Uyên, kiêu ngạo nói.

"Tuy rằng Vạn Kiếm Tông thật đáng sợ, nhưng tốt xấu cũng là tiên môn đứng đầu! So với cái gì Thiên Đạo tông tốt hơn nhiều! Hơn nữa người đi theo ta, cũng không cần phải bắt chước bộ dạng như những đệ tử đó, có ta ở đây, không ai dám bắt nạt người đâu!"

Nguyên bản nam chính bá khí ở Thiên Đạo tông môn, nhưng sau này, hắn diệt môn Thiên Đạo tông.

Dạ Trầm Uyên vừa nghe liền biết địa vị Nguyên Sơ ở Vạn Kiếm Tông không thấp, cung kính nói, "Đa tạ sư phụ che chở."

"Ai nha! Đừng khách sáo như vậy!" Nguyên Sơ chịu không nổi bộ dạng nghiêm trang của hắn, dùng cánh tay nhỏ bé cố sức quàng lấy bờ vai của hắn, khí phách hăng hái nói!

"Người về sau chắc chắn sẽ có thành tựu lớn, nhưng tính cách người có điểm quá nội liễm, không được, người về sau theo ta học nhiều một chút, uống rượu hào sảng, ăn thịt lớn tiếng! Tùy ý làm bậy, đây mới là nhân sinh!"

Nói xong đem xiên thịt đưa tới miệng hắn.

Dạ Trầm Uyên dờ khóc dờ cười, nhìn hai mắt nàng thần thái lay động, hắn không tự chủ được cúi đầu xuống cắn một cái, mùi thịt vương trên đầu lưỡi như muốn nổ tung, miệng nhắm nháp, trong lòng lại mang theo tí ti vị ngọt?

Nguyên Sơ nhìn tướng ăn của hắn nhả nhặn, rốt cuộc đầu hàng, xem ra ta muốn dạy cần thời gian rất dài!

Cứ như vậy hi hi ha ha qua vài ngày, thuyền Thiên Phuong cuối cùng đã tới một hải vực, hải vực này là biển nằm ngoài biên giới của Chư Thiên, rộng khắp trên biển là vô số ốc xoáy bạo phong, một khi đi vào trong đó, kẻ nào tu vi dưới Nguyên Anh xác định chết chắc!

Lúc này hai người họ đứng một chỗ bên trên ốc xoáy, xung quanh tất cả nước biển bị ốc xoáy xoay chuyển, thuyền Thiên Phuong bên ngoài, càng là một mảnh bao phủ sấm sét tia chớp.

Nhưng Dạ Trầm Uyên một chút cũng không sợ, hần hỏi Nguyên Sơ, "Sư phụ, phía dưới chính là nơi chúng ta đang tìm sao?"

Dạ Trầm Uyên nhủ nhủ này, hần nhớ tới trong Thiên Châu kỳ thật có hai pháp bảo có thể đi qua con lối xoáy này, nhưng hiện tại hần không mở được Thiên Châu, bất quá có một cái biện pháp có thể mở ra... Chính là chủ nhân Thiên Châu có thể chia sẻ Thiên Châu, nếu hần lựa chọn cùng sư phụ chia sẻ, sư phụ có thể vận dụng đồ trong Thiên Châu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: Sênh Mai

Hần vừa nhìn nàng vừa mãi mê suy nghĩ, chuẩn bị mở miệng nói chuyện, đột nhiên Nguyên Sơ đưa hần ra khỏi thuyền Thiên Phụng.

Cuồng phong bất ngờ nổi lên, mưa lớn đập vào mặt, giọt mưa đánh vào người hần có cảm giác đau đớn!

Lại gần xem, phía dưới hải tuyền càng thêm trở nên dữ tợn, thật giống như đôi mắt đại dương, sâu không thấy đáy, lại có lực hấp dẫn tuyệt đối, đem mưa lôi điện xung quanh, cuộn thành lối xoáy ở trung tâm, không gian bốn bề vì vậy mà trở nên vụn vụn!

Dạ Trầm Uyên sửng sốt, "Sư phụ, người có pháp khí mang ta qua phải không?"

"Không có!" Trong trận cuồng phong truyền đến âm thanh dứt khoát của Nguyên Sơ.

Không có? Không có làm sao đi qua? Lúc Dạ Trầm Uyên trừng mắt lớn muốn nói gì đó, Nguyên Sơ lớn tiếng cười nói!

"Nhưng lối xoáy hải tuyền này không tổn hại được thân thể của Nguyên Anh! Cho nên ngươi yên tâm, ta chính là ô dù bảo vệ tốt nhất của ngươi!"

Nói xong nàng ôm Dạ Trầm Uyên hướng phía dưới thẳng tấp rơi xuống! Bỗng nhiên không cảm giác được trọng lượng, giống như đi nhảy cầu vậy!

Dạ Trầm Uyên chưa chuẩn bị xong, liền rơi vào trong phạm vi hải tuyền, mệnh mông biển lửa vô số điện hoa đều hướng về phía người không có tu vi là hần đánh điên cuồng tới tấp, nhưng lúc này tất cả công kích đều rơi xuống người Nguyên Sơ!

Trước mắt Dạ Trầm Uyên rơi xuống đông tở, bên tai là tiếng lôi điện nổ vang! Trong không khí lơ lửng mùi quần áo khét khét... Dù vậy nhưng âm thanh Nguyên Sơ vẫn rõ ràng truyền vào tai hần!

"Lần này bởi vì thời gian gấp gáp, ta chưa chuẩn bị tốt, khả năng sẽ làm ngươi chịu khổ một chút rồi."

Nàng dừng một chút, lại dương dương tự đắc cười nói.

"Nhưng mà lần sau sẽ không như vậy!"

Một khắc đó, Dạ Trầm Uyên cảm giác trái tim mình giống như bị ai bóp chặt! Rõ ràng chịu đựng công kích bạo phong đều là nàng, hần một chút thương tổn cũng không có nhưng mà nàng vẫn cho rằng hần đang chịu khổ?

Dạ Trầm Uyên nhắm mắt lại, nghĩ đến ngày xưa hần bị người trong tộc khi dễ, những vị trưởng bối kia thì rất nhắm mắt mở lạnh nhạt thiên vị, lần đầu tiên trong đời, mới có cảm giác được người khác quý trọng.

Dù vậy quanh hần là nước biển lạnh như băng nhưng trong lòng hần lúc này lại thấy ấm áp, tim không tự chủ kích động đập nhanh!

Mặc dù được Nguyên Sơ gắt gao bảo vệ, nhưng va chạm mạnh mẽ khiến hai người hôn mê, lúc Dạ Trầm Uyên tỉnh lại, phát hiện mình lại đang nằm trên mặt đất khắp nơi là linh dược hơn nữa những linh dược này đều lâu năm, đem ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm cho người người điên cuồng!

Nhưng bây giờ, Dạ Trầm Uyên lại hoàn toàn không để trong mắt, hần lo lắng đứng lên, nhìn chung quanh.

"Sư phụ?!"

Không thấy sư phụ, chẳng lẽ lúc che chở cho hần đã bị thương rồi?!

Dạ Trầm Uyên cảm thấy hối hận, lúc ở thuyền Thiên Phụng nên cùng sư phụ chia sẻ Thiên Châu, như vậy hần có thể cảm nhận được vị trí của người... Nếu người bị chuyển đến nơi đâu hoặc nếu gặp nguy hiểm, hần có chết trăm ngàn lần cũng không bù đắp được sai lầm!

"Sư phụ? Sư phụ!"

Thời điểm Dạ Trầm Uyên vừa vội vừa sợ, Nguyên Sơ đột nhiên nhảy ra, "Kêu ta chi vậy!"

Nhìn thấy Dạ Trầm Uyên vẻ mặt vui mừng chạy tới, Nguyên Sơ kiễ chân búng một cái trên trán hần cười hi hi nói, "Có phải phát hiện có sư phụ ta bên cạnh đặc biệt mới thấy an toàn không? Phát hiện ta không ở bên thì rất bất an?"

"Sư phụ..." Dạ Trầm Uyên bị nàng đánh, căn bản trong lòng tràn ngập sợ hãi, nhưng nhìn nụ cười của nàng sợ hãi lập tức tan biến mất.

"Người đã đi đâu vậy?" Dạ Trầm Uyên ôn nhu nhặt mảnh lá còn vương trên tóc nàng, lấy chiếc lá màu xanh lục bích xuống, nhìn thấy nàng xinh đẹp tươi cười so với hoa phục màu vàng mặc trên người càng rực rỡ hơn!

"Vừa rồi y phục bị sét đánh hỏng, ta đi đổi bộ khác, ngươi thấy thế nào, có đẹp không?!"

Trên người nàng mặc bộ áo vàng phôi cùng váy dài đỏ rực nhìn qua tựa như ngọn lửa, xoay một vòng, mép váy như cánh hoa bay ra, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, hào quang

như ẩn như hiện đẹp không thể tả.

"Rất đẹp." Dạ Trầm Uyên nhìn nàng không nghĩ ngợi nói.

Bởi vì Nguyên Sơ mới sáu tuổi, thân hình rất nhỏ, mặc đồ gì đều giống như tiểu oa nhi được nặn bằng sứ, tinh xảo khả ái.

Nguyên Sơ hài lòng, nói với hân, "Người thấy không? Đây chính là nơi ta và người nói đến, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo! Ta không lừa người chứ? Nơi này là do một Đại tôn giả rơi xuống đây sau đó lưu giữ thảo dược còn được gọi là Dược Điền, thảo dược ở đây đều có hơn ngàn năm! Người thử tìm xem cần chữa trị đan điền dùng gì, cứ tùy tiện hái đi dùng khách khi!"

Dạ Trầm Uyên lúc này mới nhìn về phía những vật kia hầu như đều là những bảo vật hiếm có trên thế gian, hai mắt hân hơi nheo lại.

Vừa mới bối rối bây giờ hân càng mạnh mẽ quyết! Hân nhất định phải nhanh chóng chữa trị đan điền mới không phụ sự kì vọng của sư phụ.

Dạ Trầm Uyên gật gật đầu, vội vàng đi tìm linh dược cần dùng, trong quá trình tìm kiếm, hân càng nhìn càng kinh hãi, những thứ kia tùy tiện một nhánh ở bên ngoài đều là vật thiên giới, hơn nữa giá trị cũng không nhỏ!

Cơ bản cho rằng bản thân muốn chữa trị đan điền, phải tìm kiếm linh dược vài ngày, cũng rất mất nhiều thời gian, hiện tại không cần tìm nữa, bởi vì hân muốn thứ gì, nơi này đều có!

Sư phụ cứ như vậy đem nơi có linh dược nói cho hân biết chẳng lẽ người không sợ hân đem bí mật tiết lộ ra ngoài? Hơn nữa, đối với bất kỳ người nào mà nói, những bảo vật này dùng trên một người ngũ linh căn mà đan điền đã bị phế, sẽ cảm thấy lãng phí đi?

Hân còn nhớ khi người trong tộc dẫn khí nhập thể đều có người khác dùng linh đan trợ giúp, đến lượt hân thì những người đó đều nói một ngũ linh căn như hân không nên lãng phí bất cứ đan dược nào, vì vậy mà cự tuyệt không cho hân bất cứ tài nguyên nào để tu luyện.

Cho nên khi hân dẫn khí nhập thể, đều dựa vào bản thân tự lực cánh sinh...

Một bên là "người thân", ngay cả dẫn khí cũng keo kiệt, còn nhục nhã hân. Một bên là sư phụ chỉ mới biết vài ngày, liền đưa hân vô số thiên tài địa bảo, hân quay đầu nhìn thấy nàng đang ngồi trong bụi hoa, Nguyên Sơ đang chơi đùa cùng Linh Diệp, đột nhiên có cảm giác không rõ làm sao.

Đây tất cả đều là thật sao? Thật sự có người có thể đối tốt với hân đến vậy?

Trong thế giới tu tiên tàn nhẫn, ai mà không cố gắng tranh đoạt lấy tài nguyên, sau đó đập người khác xuống làm bàn đạp để đi lên? Nếu đối tốt với người khác đa phần cũng có sự lợi dụng trong đó.

Nhưng sư phụ... Hân không nhìn ra bất cứ lợi dụng tính toán nào trên người sư phụ, thứ gì so được với Thần Khí? Nhưng sư phụ ngay cả Thần Khí trên người hân cũng bỏ qua, vì vậy khiến hân kim lòng không được muốn vì người mà làm chút gì đó...

Dạ Trầm Uyên khó xử, đồ đạc hân hiện tại đều trong Thiên Châu, hơn nữa... Thiên Châu gì đó cũng không phải dựa vào bản lãnh của hân có được, cho nên cũng không tính là đồ của hân, nếu đưa cho nàng thì hân cảm thấy không có thành ý.

Dạ Trầm Uyên nhú nhú mày, cố gắng tìm kiếm trong túi Càn Khôn, cuối cùng tìm được một cái bình nhỏ, hai mắt sáng lên, nhưng rất nhanh âm thầm xuống.

Trong cơ thể hân có một linh hồn cường đại hay giúp đỡ hân, gọi là Lệ Thiên, là một Luyện Khí Sư nổi tiếng thời Thượng Cổ cũng là Luyện Dược Sư, từ lúc Lệ Thiên bắt đầu thức tỉnh đã dạy cho hân cách luyện đan dược.

Mặc dù ở trên thị trường cũng là thiên kim khó cầu nhưng so với Linh Dược hơn ngàn năm ở đây thì không đáng kể...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: Sênh Mai

Đích thân hân luyện chế, trước mắt chỉ thành công duy nhất được một viên Trú Nhan đan, không biết sư phụ có ghét bỏ hay không?

Sau khi tu luyện đến Nguyên Anh mặc dù có thể tái tạo hình thể, nhưng dung nhan vẫn sẽ chậm chậm già đi, muốn duy trì không đổi, trừ khi dùng Trú Nhan đan, hoặc dùng linh lực để duy trì nhưng về sau đối với thân thể cũng là một loại hao tổn, cho nên, sư phụ hân là... Nhận phần lễ vật này của hân chứ?

"Người ngăn người cái gì vậy?"

Nguyên Sơ đột nhiên nhảy đến trước mặt hân, Linh Diệp trước đó chơi đùa vội vàng bay lên, lấy lòng bay quanh nàng hai vòng mới bay đi, nàng đứng giữa muôn vàn linh dược, bách hoa cùng bướm vây xung quanh giống như một Hoa tiên từ nhỏ, tinh thần phấn khởi và tràn đầy sức sống!

Trên mặt Dạ Trầm Uyên đột nhiên xuất hiện một tia quần bách, hân cúi đầu, đem vật gì đó trong tay đưa về phía trước, lớn tiếng nói.

"Sư phụ, đây là Trú Nhan đan đệ tử luyện được, mong sư phụ nhận lấy!"

Nguyên Sơ sững sốt, kỳ quái chớp chớp mắt nhìn hân, "Vì sao muốn đưa Trú Nhan đan cho ta?"

Dạ Trầm Uyên bị nàng hỏi như vậy, không dám nhìn nàng, nhanh chóng nói.

"Sư phụ đối với đệ tử ân trọng như núi, đệ tử không biết nên báo đáp như thế nào... Nên nghĩ là dùng tâm ý đưa sư phụ một vật gì đó."

Nguyên Sơ thấy bộ dạng hân nghiêm túc, buồn cười một tiếng, "Vậy sao người lại đưa Trú Nhan đan? Hay bởi vì bây giờ nó là thứ quý giá nhất trên người người?"

Dạ Trầm Uyên thành thật gật đầu, nghiêm túc nói, "Đúng vậy, nhưng về sau gặp thứ gì tốt hơn nó gấp trăm ngàn lần ta sẽ cho người, Trú Nhan đan này... Ta nghĩ sư phụ có lẽ cần dùng đến, trước mắt ta chỉ có thể luyện ra được nó, còn đan được đẳng cấp tối cao, về sau ta sẽ cố gắng!"

Nguyên Sơ vui nở nụ cười! Nàng chỉ mình, "Người cảm thấy ta cần Trú Nhan đan?"

Dạ Trầm Uyên ánh mắt hơi tối sầm lại, cũng thật là, sư phụ ngay cả mảnh Dược Điền này cũng không để vào mắt, đồng ý chia sẻ cùng hắn, có lẽ nào lại để ý đến Trú Nhan đan...

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, vội vàng muốn đem lọ thuốc thu hồi đi, nhưng cuối cùng lại bị Nguyên Sơ lấy mất!

"Sư phụ!" Dạ Trầm Uyên nhìn cái chai theo bản năng muốn cướp trở về, Nguyên Sơ lại nhón chân gõ một cái trên trán hắn!

"Người không phải ngốc chứ? Ta mới sáu tuổi, cần gì dùng Trú Nhan đan?"

Dạ Trầm Uyên sợ ngây người! Sáu tuổi? Điều này sao có thể?

Nguyên Sơ trình trọng đem cái chai thu vào không gian, nói thật ra, Dạ Trầm Uyên tặng đồ cho nàng làm nàng cảm thấy rất vui! Dù sao cũng cho nàng mà, có còn hơn không.

Nàng cười nói, "Mẫu thân ta là cao thủ cảnh giới Xuất Khiếu, nhưng đến chết bà ấy cũng không có cách nào tiến thêm bước nữa, cũng không tìm được phương pháp kéo dài tuổi thọ, mà khi đó ta mới ba tuổi, bà ấy sợ sau khi chết đi, ta sẽ chịu khổ, cho nên lấy sinh mạng làm vật tế, dùng bí mật pháp quyết để hồ quán thức ta thành Nguyên Anh, ta nói như vậy, người hiểu rồi chứ?"

Dạ Trầm Uyên gật gù đầu, nhưng trong lòng khiếp sợ!

Vốn tưởng sư phụ hơn trăm tuổi, ai ngờ chỉ mới sáu tuổi, sư phụ vậy mà còn nhỏ hơn ta, sư phụ... Cũng không còn người thân nào khác, không thì mẫu thân của người cũng sẽ không vì bảo vệ nàng, mà làm như vậy.

Nguyên Sơ vốn tưởng rằng Dạ Trầm Uyên biết tuổi thật của nàng, sẽ cảm thấy rất thất vọng, chung quy theo một "Hải tử" sáu tuổi, tưởng có thể học được gì, nhưng không biết tại sao đột nhiên về mặt Dạ Trầm Uyên nghiêm túc, giống như quyết tâm cái gì, nhắm mắt lại.

Thình lình, ở mi tâm hắn, một viên huyết châu màu đỏ bay ra, Nguyên Sơ đang cột nhà thấy vậy về mặt liền nghiêm, không phải đó chính là, chính là bàn tay vàng của nam chủ —— Thiên Châu đây sao!

Dạ Trầm Uyên vừa thấy biểu tình Nguyên Sơ, liền biết nàng hiểu rất rõ Thiên Châu là cái gì, về mặt hắn thêm kiên định, từng câu từng chữ nói, "Hiện tại, ta lấy danh nghĩa chủ nhân Thiên Châu, cùng Nguyên Sơ công hưởng Thiên Châu, một khi ta hôn bay phách tán, Nguyên Sơ, chính là chủ nhân đời tiếp theo của Thiên Châu."

Vừa nói xong, một hào quang hình thoi theo huyết châu bay ra ngoài, chỉ cần Nguyên Sơ nhỏ một giọt máu lên hạt châu, là có thể hoàn thành khế ước.

Thấy Nguyên Sơ đứng bất động, Dạ Trầm Uyên có chút nóng nảy.

"Sư phụ, một khi cộng hưởng Thiên Châu, về sau người gặp nguy hiểm gì, đều có thể trốn trong đó, bên trong Thiên Châu còn có linh tuyến vạn năm, giúp nâng cao tu vi, đối với tu hành sau này của người sau này rất có ích."

Hắn nói được rõ ràng như vậy, Nguyên Sơ không nhịn được cười.

"Người cứ như vậy đem lá bài tẩy của mình bại lộ trước mặt một người mới quen biết mấy ngày sao?"

Nguyên Sơ vừa dứt lời, về mặt ngây thơ bỗng biến mất, hơi mỉm cười ngược lại trong mắt sắc bén có cảm giác thâm trầm.

"Nếu ta không muốn cộng hưởng, mà muốn độc chiếm, sau khi hoàn thành khế ước giết người đoạt bảo, người phải làm sao?"

Dạ Trầm Uyên sững sốt, trên thực tế, bởi vì trải qua cực khổ, hắn cũng không phải người dễ dàng tin tưởng kẻ khác, tại sao có được Thiên Châu, hắn cũng chưa từng tiết lộ, mặc dù mọi người trong Văn Gia cứu mạng hắn, chiếu cố hắn nhưng cũng không hề biết.

Vừa nghĩ đến nàng nhỏ như vậy, về sau phải trải qua sự tình không thể có hắn bên cạnh, hắn không tự chủ được bản thân tại sao lại làm vậy, hắn rất tin tưởng Nguyên Sơ.

Dạ Trầm Uyên lắc đầu nở nụ cười... Đôi mắt đen láy lẳng lẳng nhìn Nguyên Sơ, ánh mắt một mảnh trong veo, mang theo một chút ôn nhu lơ đãng.

"... Nếu quả thật là như vậy, đó là do vận mệnh ta đã an bài, ta sẽ không oán trách bất cứ kẻ nào."

Tay hắn nâng nâng, khế ước huyết châu cách nàng gần hơn một ít.

Hắn cười hỏi, "Bây giờ người nguyện ý cùng cộng hưởng với đệ tử chứ?"

Nguyên Sơ trầm tư thật lâu sau, vươn tay ra, nhưng nàng không nhỏ máu tế xuất mà đem khế ước đẩy trở về, khế ước nhập vào trong huyết châu, cũng tự nhiên bày về mi tâm Dạ Trầm Uyên, hắn kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu tại sao nàng lại từ chối.

Có Thiên Châu chẳng khác nào có vô số cái mạng, mới đầu khi gặp nàng rõ ràng muốn có được Thiên Châu, bây giờ hắn cam nguyện cộng hưởng vì sao lại cự tuyệt?

"Người vì sao muốn cho ta cộng hưởng?" Nguyên Sơ nghiêng đầu tò mò hỏi.

Dạ Trầm Uyên cau mày, chậm rãi nói, "Ta tưởng rằng, người có ít nhất hơn 100 tuổi, lợi hại hơn ta, tu luyện cũng lâu hơn ta, đương nhiên ta không cần lo lắng, nhưng bây giờ, ta biết người chỉ mới sáu tuổi..."

"Vậy nên, người lo lắng cho ta?" Nguyên Sơ nhướn mày, trêu ghẹo hắn, "Chẳng lẽ không phải nên nghĩ ‘Tại sao ta lại bái một sư phụ chỉ mới sáu tuổi, thật là xui xẻo’ hay sao? Người không suy nghĩ cho bản thân ngược lại còn lo lắng cho ta?"

Đứa nhỏ này sao có thể ngốc như vậy chứ?

"Ta sẽ trở nên mạnh mẽ!" Dạ Trầm Uyên nghiêm túc nói, "Mặc kệ người có thể giúp ta hay không, ta sẽ cố gắng tu luyện trở nên mạnh mẽ, hơn nữa nếu ta đã bái sư, thì người chính là người quan trọng của ta, người không đuổi ta khỏi sư môn, làm sao ta có thể có ý nghĩ ngỗ nghịch được?"

"Tâm ý của ngươi ta nhận, vì sự thật cao húng!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit: Sênh Mai

"Ngươi cũng thật là, sao không cẩn thận vậy, Thiên Châu là Thần Khí! Thần Khí đó! Sao ngươi có thể lấy ra một cách dễ dàng như vậy? Hơn nữa Thiên Châu chính là tối hậu thư, là con đường sống trong lúc nguy hiểm, cho dù ngươi chia sẻ cộng hưởng, cũng không thể lấy ra, một khi ngươi lấy ra cho người khác, vạn nhất kẻ đó nổi lòng tham muốn giết ngươi, đến cuối cùng mạng sống của mình còn không bảo vệ được!"

"Nhưng mà..." Dạ Trầm Uyên nhíu mày, lại bị ngón tay nhỏ nhỏ trắng nõn của Nguyên Sơ điểm trúng môi, hắn nhìn khuôn mặt nàng gần trong gang tấc, hoạt bát cười, trong mắt in hình bóng hắn thì không khỏi hoang mang.

"Không có nhưng mà, nếu ngươi thật sự cảm kích ta như vậy, sau này nếu ngươi tìm được một thứ, đem nó cho ta là được?"

Dạ Trầm Uyên liền vội vàng hỏi, "Là cái gì?"

Nguyên Sơ sờ cằm cười nói, "Là một cái gương mặt, tên gọi Túc Kính, nghe nói, chỉ có người nắm giữ Thiên Châu mới tìm được nó, cũng là Thần Khí đó nha! Về sau ngươi lấy được, sẽ không nở cho ta đi?"

"Sao có thể?" Dạ Trầm Uyên vội vàng nói, "Chỉ cần là thứ người muốn, ta đều sẽ cho người!"

Nguyên Sơ vỗ vỗ bờ vai của hắn, về mặt cười như không cười.

"Nếu đã như vậy, ta đây trước hết cảm ơn ngươi!"

Trong lòng lại có điểm cảm khái, cũng có chút áy náy, đòi trước tranh đoạt cả đòi cũng không cướp được, đòi này hắn thể nhưng lại cam tâm tình nguyện vì mình đáp ứng, xem ra, sau này mình phải đối xử tốt với hắn một chút.

Sau khi Dạ Trầm Uyên tìm đủ linh dược hắn cần, Nguyên Sơ mới nhớ một việc quan trọng, đó chính là nàng biết tìm ai luyện đan đây?

Nhìn Nguyên Sơ buồn rầu, Dạ Trầm Uyên hiểu chuyện nói, "Chậm một chút cũng không sao, bất cứ cảnh ngộ nào đối với người tu đạo mà nói đều là rèn luyện, ta sẽ không nhất thời nóng lòng."

Nguyên Sơ lắc đầu, "Vạn Kiếm Tông quy củ rất nghiêm, bỏ lỡ đại hội Khai Sơn, ngươi lại phải đợi ba năm nữa.. Ah, không có việc gì nữa, ta đã biết tìm ai luyện đan rồi!"

Dạ Trầm Uyên có chút chần chờ, bởi vì đan dược hắn cần luyện chế là một loại Lục phẩm đan dược, mà toàn bộ chư thiên giới, từ cấp Lục phẩm luyện đan sư không có đến mười người.

Hắn thật sự không muốn mang phiền toái cho Nguyên Sơ, nhưng Nguyên Sơ dứt khoát nói một không nói hai, sau khi hạ quyết tâm, nàng cười một cách xấu xa, đem Dược Điền cướp sạch không còn một mống, mang Dạ Trầm Uyên hưởng về Vạn Kiếm Tông bay đi.

Nếu ta nhớ không lầm, chương môn đại thúc của Vạn Kiếm Tông không phải vừa đúng là Lục phẩm đan sư sao?!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-2: (Tt)

Edit: Sênh Mai

Vạn Kiếm Tông

Nguyên Sơ vừa đến cửa tông môn, còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền bị chương môn gọi đi.

Trên đại điện lạnh lùng uy nghiêm, chương môn và hai vị trưởng lão ngồi trên cao, tam đường chuẩn bị xét hỏi.

"Con còn biết đường trở về ư!"

Chương môn đại thúc phi thường tuần tú, mặc trường bào toát lên sự nho nhã, nhìn qua chỉ khoảng ba mươi hai tuổi, nhưng tu tiên đạt cảnh giới không già đi, khung cảnh cũng trở nên cảnh đẹp ý vui.

Đối mặt chuyện như vậy, kiếp trước Nguyên Sơ đã tích lũy đầy đủ kinh nghiệm! Nàng vừa tiến đến liền vội vàng nhận sai, thái độ thập phần thành khẩn!

"Chương môn đại thúc ~! Con sai rồi, con không nên chạy loạn khắp nơi, con không quên con là Nguyên Anh được thúc đẩy, căn cơ không ổn, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, cũng dễ dàng bị Ma Tu giết luyện đan, con sai rồi! Chương môn đại thúc có thể không giam cầm con được không?"

Nàng một lời nói xong, chặn đứng những lời giao huân của chương môn ở trong họng.

Vạn Kỳ Thỉnh Phong hơi nhướn mày, cẩn thận quan sát tiểu nữ oa trước mặt thành thành thật thật nắm chặt lỗ tai quỳ trên mặt đất, sờ sờ cằm.

"Tính cách này của con..."

Nguyên Sơ biết linh hồn mình hoàn toàn dung nhập, không sợ người khác phát hiện nàng đoạt xác, nghiêm trang nói.

"Mấy ngày trước là ngày giỗ của mẫu thân con, nửa đêm con thương tâm quá khóc đến mức ngất đi, tỉnh lại cảm thấy mẫu thân sẽ không hi vọng cả ngày con chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt, trong lòng nặng nề, cho nên, con quyết định thay đổi triệt để, mỉm cười vui vẻ mà sống!"

Vạn Kỳ Thỉnh Phong nghe vậy nhìn lại ý cười khoe miệng, nhưng bên cạnh hần trái phải hai vị trưởng lão cũng không nhìn được nờ nộ cười.

Một người vẫn như vậy nhưng tính tình đột nhiên thay đổi cũng rất thú vị.

Vạn Kỳ Thỉnh Phong nghiêm mặt nói, "Hồ ngôn loạn ngữ, nhìn bộ dáng con xem? Tùy tiện rồi tông môn đi mấy ngày không về, bốn tội liền phạt con..."

Nguyên Sơ tinh thần chấn động, vội vàng dùng ánh mắt như mèo con long lanh sáng ngời không hề chớp mắt nhìn Vạn Kỳ Thỉnh Phong, lấy lòng không cần quá rõ rệt như vậy chứ!

Vạn Kỳ Thỉnh Phong thấp giọng ho một tiếng, sao hần cảm thấy hôm nay tiểu Nguyên Sơ như vậy khiến cho hần không nở phạt?

Về mặt Vạn Kỳ Thỉnh Phong nghiêm túc, "Ta phạt con đi Tư Quá nhai sám hối một... ngày! Chịu phạt làm gương!"

Hai bên trái phải chương môn là hai vị trưởng lão bắt mắt nhìn, bình thường không phải đều là một năm trở lên sao? Một ngày cũng coi là trừng phạt? Chương môn người lại phá lệ nha ~!.

Sau khi nói ra chương môn cảm thấy hối hận, nhưng Nguyên Sơ hai mắt sáng lên, vội vàng lễ bái hô to, "Cám ơn chương môn đại thúc, con biết chương môn đại thúc nhất định là thương tiếc con tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện không cha không mẹ phi thường đáng thương, con nhất định sẽ chấp nhận chịu phạt thật tốt, không phụ chương môn đại thúc khổ tâm!"

Nàng một câu lại một câu làm mọi người không lời nào để nói, tiểu oa nhi này thật không có bị ai đoạt xác sao?

Không chờ bọn họ nghi ngờ, Nguyên Sơ lại lộ ra biểu tình hối lỗi.

"Bất quá, con ra ngoài lần này, còn mang theo một người trở về..."

"Hồ nháo!" Vạn Kỳ Thỉnh Phong lại giận đến tái mặt, "Quy củ tông môn con có quên hay không, tại sao tùy tiện dẫn người vào núi? Trục xuất đi!"

"Đừng đừng đừng!" Nguyên Sơ vội vàng nói, "Con sẽ để hần theo đúng trình tự vào núi, qua vài ngày nữa chính là đại điển khai sơn, hần sẽ cùng những đệ tử mới nhập môn so đấu với nhau, hần đặc biệt có duyên với con, con muốn nhận hần làm đồ đệ, hần cũng đáp ứng. Thời điểm lúc đại điển khai sơn, các Nguyên Anh khác đều có thể thu đệ tử, nhưng một Nguyên Anh nữa vội như con, người khác có ý cũng biết sẽ không tìm con bái làm sư phụ... Chương môn đại thúc, người nhân tâm xem ngày đó con bị xấu hổ sao?"

Nguyên Sơ nói xong, bấu môi ngồi trên mặt đất vẽ vòng vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, có bao nhiêu đáng thương, có bao nhiêu tội nghiệp liền có bấy nhiêu.

Vạn Kỳ Thỉnh Phong hận không thể che mắt, làm sao đây, hần phát hiện bản thân đối với đứa trẻ đáng yêu cũng đáng thương này thật không có biện pháp cứng rắn, nhưng làm sao mới tốt được?

Nguyên Sơ khổ sở nói, "Chỉ có mẫu thân lưu lại Tiểu Thu tại Nam Phong điện nguyện ý chiếu cố cho con, người khác đều không muốn đến hầu hạ đứa nhỏ như con, đỉnh núi to như vậy, con ngay cả người để bầu bạn cũng không có, yêu cầu nhỏ nhoi như vậy người cũng cự tuyệt, thật là không có nhân tính..."

Âm thanh cuối cùng nàng nói thật nhỏ giọng, nhưng chương môn đại nhân khả năng làm sao có thể không nghe được? Hần cảm thấy thương tiếc, dù sao lúc trước Nguyên Sơ quả thật cô đơn một mình, tuổi còn nhỏ nhưng cực kỳ điềm tĩnh hướng nội, vì thế không đợi các trưởng lão ngăn cản, hần bắt đầu đi liền đồng ý.

"Được rồi được rồi, đợi lát nữa cho hần đi Hình Phong đường khai rõ nguồn gốc, nếu xác thực chứng minh hần chỉ là người bình thường, vậy đại điển khai sơn ngày đó, con muốn thu đệ tử, liền thu đi."

Về phần hài tử đáng thương kia bái Tiểu Nguyên Sơ làm môn hạ, khẳng định cái gì cũng chưa học đến, thôi vậy, có rãnh ta sẽ giúp hần chỉ điểm một chút.

Nguyên Sơ lúc này mới nhảy dựng lên, lộ ra nụ cười sáng lạn!

Nguyên Sơ cứ một bước lại muốn thêm một bước thật vô liêm sỉ quả nhiên làm Vạn Kỳ Thỉnh Phong mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Sênh Mai

Không đợi chương môn đại nhân nói gì thêm, Nguyên Sơ vung tay lên, trên mặt đất xuất hiện mười hộp ngọc, chiếc hộp vừa mở ra, bên trong linh dược nồng đậm linh khí tản ra, vừa nhìn liền biết không phải tầm thường!

Vạn Kỳ Thỉnh Phong biến sắc, ngón tay vừa nhấc, những hộp ngọc kia đều đóng lại.

Nguyên Sơ nhìn đau lòng không nở nhìn những chiếc hộp kia một chút, cắn răng nói, "Thật không dám giấu diếm người, người kia con mang về đan điền đã bị phế, nhưng hần lại có kỳ ngộ, tìm được biện pháp chữa trị đan điền, còn có những linh dược ngàn năm trân quý này."

Nàng lại phát tay, trên không trung lại xuất hiện mười mấy hộp ngọc, "Những linh dược này chính là nguyên liệu để luyện chế Phục Nguyên đan; trước đó mười cây linh dược hần muốn hiểu kính tông môn, hi vọng chương môn đại thúc hiểu được tâm ý hần mà thương xót, ra tay giúp hần luyện chế một viên Phục Nguyên đan!"

Vạn Kỳ Thỉnh Phong nghe vậy neho mắt, Nguyên Sơ này bề ngoài nhìn như gào to kì thật phương thức lời nói cẩn thận, làm hần có chút hoài nghi, nhưng trên người Nguyên Sơ quả thật không có bất cứ dấu vết nào bị đoạt xác, chẳng lẽ mười mười đáng thương của hần hiển linh, sau một đêm mở linh trí cho đứa trẻ này?

Vị trưởng lão đứng bên trái có chút không vui nói, "Hàn Kiếm Phong chủ, chương môn thân là người đứng đầu môn phái, sao có thể giúp một phê vật không rõ lai lịch luyện..."

Nhưng Vạn Kỳ Thỉnh Phong cắt ngang.

"Con có thể nói cho ta biết sao con lại coi trọng đứa trẻ kia không?"

Nguyên Sơ nghe vậy ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đứng thẳng tắp.

"Bởi vì hần đáng giá, cứu cứu, tin tưởng con, giúp hần, người tuyệt đối sẽ không hối hận!"

Vạn Kỳ Thỉnh Phong nhìn nàng thật lâu sau, đột nhiên nở nụ cười, "Bổn tọa bỗng nhiên đối với hài tử kia có chút hứng thú, hơn nữa nếu là con muốn nhờ ta, bổn tọa đáp ứng, bất quá, ta muốn con chịu phạt thêm một tháng, bởi vì con vừa mới gọi bổn tọa là cứu cứu."

Nguyên Sơ suy sụp hạ mặt xuống đất.

"Nhớ kỹ, sau đại điển khai sơn liền đi nhận phạt, không được quên đâu đấy!"

"Dạ vâng... Chương môn đại nhân..."

oOo

Nam Phong điện

Tiểu Thu nhìn Dạ Trầm Uyên, nhin không được lại hỏi.

"Ngươi... Thật sự muốn tại đại điển khai sơn, bái tôn thượng nhà ta làm vi sư?"

Dạ Trầm Uyên lúc này đổi một thân bạch y, tuy rằng nhìn qua vẫn thật gầy, nhưng cả người tinh khí thần thật đầy, nghe Tiểu Thu nói như vậy, hần nghiêm túc gật đầu.

“Đúng vậy, sư phụ đã nhận ta làm đệ tử."

Nghĩa là đại điển khai sơn cũng chỉ cho đúng trình tự.

"Thật đáng thương..." Tiểu Thu nhìn thiếu niên trước mắt ngũ quan tinh xảo vô song, không cẩn thận đã thốt nên lời trong lòng.

Dạ Trầm Uyên kỳ quái nhìn nàng, "Lời tiên tử nói có ý gì?"

Có thể bái nhập làm môn hạ của sư phụ, tại sao lại đáng thương?

Tiểu Thu thở dài, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, mới nhỏ giọng nói cho hần biết.

"Tôn thượng mới sáu tuổi, tuổi còn nhỏ hơn ngươi sao có thể làm sư phụ? Ngươi sẽ không cho rằng tôn thượng là Nguyên Anh tôn giả, nên nghĩ rằng tuổi nàng thực tế rất lớn chứ?"

Dạ Trầm Uyên sững sốt, lập tức cười nói, "Ta biết sư phụ bao nhiêu tuổi."

"Ngươi biết? Vậy sao ngươi còn?" Tiểu Thu khiếp sợ nhìn hần.

Dạ Trầm Uyên nhìn nàng nghiêm túc nói, "Cho nên ta sẽ mau chóng trưởng thành, bảo vệ người thật tốt."

Lời của hần làm Tiểu Thu ngây dại, từ trước đến giờ chỉ có sư phụ bảo vệ đồ đệ, nào có chuyện đồ đệ bảo vệ sư phụ?

Nhưng khi nhìn ánh mắt nghiêm túc Dạ Trầm Uyên, chẳng sợ hần bây giờ là phế nhân hoàn toàn không có linh lực, Tiểu Thu vẫn cảm thấy thật cảm động.

"Đột nhiên ta hiểu ra vì sao tôn giả mạo hiểm bị phạt, cũng muốn dẫn ngươi trở về, nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi và tôn giả rất giống nhau... Đều là đứa trẻ ngoan."

Nhưng Dạ Trầm Uyên nghe vậy lại khản trương lên, "Sư phụ mang ta trở về sẽ bị phạt sao?"

Tiểu Thu vẫn chưa trả lời, Nguyên Sơ liền nhảy ra!

"Làm sao có thể chứ? Chương môn đại thúc mới không nỡ phạt ta!"

Nàng từ giữa không trung đáp xuống, rơi vào trước mặt hai người, tinh thần phấn chấn nói, "Tiểu Uyên Uyên, về việc giải quyết luyện đan dược đã ổn thỏa, bây giờ ngươi đi Hình Phong đường báo bên đó một chút, sau đó ra ngoài núi điện báo danh, mười ngày sau chính là đại điển nhập môn, ta sẽ theo sát ngươi!"

Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ từ chương môn điện trở về liền giải quyết xong việc luyện đan dược, trong lòng biết nàng vì hần đi cầu xin chương môn, trong lòng ấm áp, bất quá lúc này đây, hần không nói những lời khách sáo nữa, mà kiên định nói.

"Đệ tử không phụ sự kỳ vọng của sư phụ!"

Nguyên Sơ hài lòng nở nụ cười, Tiểu Thu nhìn bọn họ, đột nhiên cảm nhận được Nam Phong điện ngày xưa lạnh lẽo nay náo nhiệt không ít, linh khí rải rác trên đỉnh núi, cũng tràn đầy sinh ôn và sức sống.

Năm tháng tu tiên trôi qua trong nháy mắt, chớp một cái, mười ngày đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian ở chung này, Tiểu Thu đối với Dạ Trầm Uyên càng ngày càng thích, đứa nhỏ tuy nhỏ tuổi nhưng thông minh tuấn tú, còn khiêm tốn lễ độ, có loại khí chất hồn

nhien thành thực ôn nhuận, thật sự không nói quá đâu!

Cho nên đối với việc đan điền hấn bị hủy, càng cảm thấy đau lòng, đúng là con người lòng dạ độc ác, có thể nhẫn tâm xuống tay đối với đứa nhỏ như vậy.

Hơn nữa ngày mai là ngày thi đấu của tông môn rồi, cũng không biết đan dược Dạ Trầm Uyên cần đã có chưa, chương môn chưa luyện thì không nói, nếu đã luyện thành công, hấn nuốt vào cũng chỉ có thể chữa trị đan điền mà thôi, cảnh giới vẫn cần tích lũy theo từng ngày từng ngày, như vậy, chỉ sợ hấn khó mà đi xa được trong tông môn.

Trong rừng trúc, Dạ Trầm Uyên đang luyện tập bộ pháp Quý tông mà Lê Lão giao cho hấn trước khi ngủ say, kiểm soát trong tay phối hợp chặt chẽ, cho dù không có linh lực, cũng lộ ra vẻ quý dị khó lường.

Chưa nói tới việc chữa trị đan điền, cảnh giới lại không thể khôi phục, đại diện nhập môn dù đan điền không được chữa trị thì hấn cũng phải tham gia! Bởi vì đây là con đường duy nhất chính thức trở thành đệ tử của sư phụ!

Hấn chuyên tâm luyện tập, hơn nữa rất thuần thục bộ pháp kiếm thuật, vừa nhìn là biết hài tử này chăm chỉ chịu khổ rồi.

Tiểu Thu lộ ra ánh mắt tán thưởng, nhưng trong nụ cười lại tỏ vẻ lo lắng.

"Bộ pháp này của ngươi không sai, dù dễ đối phó người bình thường... Nghe nói trong đại diện nhập môn lần này, có hai người Luyện Khí tầng mười một, một người Luyện Khí đại viên mãn, nếu ngươi gặp được bọn họ, chỉ sợ..."

"Không sao đâu, Tiểu Thu cô cô."

Sau khi Dạ Trầm Uyên luyện xong, xoa xoa trán, ánh mắt trong trẻo nhìn nàng, "Phàm là thi đấu thì đều có may rủi, hiện tại lo lắng lại nhiều cũng không hữu dụng, ta sẽ cẩn thận."

"Đúng vậy, vì sự yêu cầu không cao, đứng trong mười người đầu là được, cho nên Tiểu Uyên Uyên hoàn toàn không cần áp lực quá lớn!"

Nguyên Sơ không biết từ đâu xuất hiện, nàng vừa đến, Dạ Trầm Uyên hai mắt sáng ngời nhìn không chớp, khom lưng hành lễ.

"Sư phụ!"

Nguyên Sơ gạt gạt đầu, lại gằn cười hi hi nói, "Hai người đoán xem, ta mang đến vật tốt gì nè?"

Tiểu Thu kinh hi ngời lên, "Chẳng lẽ là..."

"Đúng! Chính là cái mà đang ngươi nghĩ!" Nguyên Sơ nâng một bình ngọc trước mặt hai người, trong chai còn truyền đến tiếng động “lộp cộp”, viên đan dược kia giống như đang sống vậy!

Khó trách thể nhân đều nói, đan dược trên cấp Lục phẩm đều có linh tính, quả nhiên!

Lúc còn ở trong tộc, bọn họ đem tất cả tài nguyên tu luyện đều cung cấp huynh đệ tỷ muội hấn, muốn một viên nhất phẩm đan dược thì nằm mơ cũng không có! Tất cả tài nguyên tu luyện của hấn đều là dùng chính mạng sống mới có được...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Sênh Mai

... Cho nên hấn chưa từng nghĩ rằng sẽ có người vì hấn, không tiếc đi cầu xin vị chương môn tôn giả cao cao tại thượng đứng đầu tông môn trong Thập Đại tiên tông, cho một người bị phế đan điền như hấn viên Phục Nguyên đan, hơn nữa trên thị trường căn bản nhìn thấy một viên cấp Lục phẩm cũng khó, đây giống như đang nằm mơ.

"Nuốt viên đan dược sau đó bế khí, ta sẽ bên cạnh hộ pháp cho ngươi!"

Nguyên Sơ chẳng hề để ý nói, nghe âm thanh Dạ Trầm Uyên như ở trong mộng bừng tỉnh, cảm kích nở nụ cười.

"Vâng!" Hấn cầm chặt bình ngọc, đối với cuộc thi đấu ngày mai, có sự tin tưởng nhiều hơn!

Gian phòng bên trong Nam Phong điện lặng im, Dạ Trầm Uyên mở nắp bình ngọc, viên đan dược liền bay ra, bị hấn dùng thủ pháp thu hồi kịp thời bắt được, trực tiếp nuốt vào.

Khoanh chân nhập định, đan dược vừa vào bụng, Dạ Trầm Uyên cũng cảm giác được phảng phất linh lực đang thiêu đốt trong bụng, trùng tổ đan điền là một quá trình gian nan khá lâu, mà hấn thì không đủ thời gian, chỉ có thể dùng sức thúc ép tiến trình lần nữa, chỉ ít phải thành công trước đại diện ngày mai!

Nguyên Sơ ôm thanh kiếm ngồi một bên canh chừng, tiểu cánh tay nàng cho dù ôm kiếm về mặt vẫn nghiêm túc, cũng có vẻ đặc biệt khả ái, bởi vì sống ở Vạn Kiếm Tông được ăn ngon, ngủ ngon, cả người trên dưới đều đầy đặn trắng nõn, khiến người khác hận không thể ôm vào lòng cắn một phát!

Vài canh giờ trôi qua, Nguyên Sơ thấy trên trán Dạ Trầm Uyên xuất hiện mồ hôi lạnh, liền suy đoán hấn đã đến thời khắc mấu chốt.

Nhưng Dạ Trầm Uyên ngồi luyện công nhưng khí tức dần dần không ổn định, Nguyên Sơ nhíu mày nghĩ nghĩ, nếu ta không nhớ lầm, trong lòng Dạ Trầm Uyên có tâm ma... Hấn mặc dù là con tộc trưởng, nhưng tộc nhân đối với hấn lại không tốt, mẹ của hấn cũng bị ép buộc tái giá cho một nam nhân cường đại, hấn vẫn nhớ cảnh mẫu thân hấn khóc lóc bị mang đi, còn có ánh mắt người khi đó nhìn hấn, vừa tuyệt vọng lại không đành lòng.

Cho nên mỗi một lần thời điểm khảo nghiệm tâm ma, Dạ Trầm Uyên đều nhớ lại khung cảnh lúc đó

Dạ Trầm Uyên há miệng thở dốc, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự thống khổ, mày kiếm nhăn lại, bên trong phảng phất muốn rơi vào núi đao biển lửa, cả người đều căng thẳng!

Lúc này, Nguyên Sơ đột nhiên lại gần cầm tay Dạ Trầm Uyên, mười ngón đan xen vào nhau, nghiêm túc nói.

"Đừng sợ."

Nàng biết Dạ Trầm Uyên chắc chắn có thể vượt qua, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, cho nên nàng lựa chọn phương pháp dùng âm thanh đi vào thần thức, đi vào tiềm thức Dạ Trầm Uyên, từng câu từng chữ hướng dẫn hắn.

"Dùng hết sức lực phá tâm ma, chỉ cần ngươi đủ mạnh mẽ, ngươi có thể làm được điều mà người khác không thể, những thứ ngươi đáng được hưởng bị người khác lấy, những điều bị lấy mất đi, đều cướp về! Chỉ cần ngươi mạnh mẽ hơn, sẽ không bị dao động."

Trong hư vô, bản thân Dạ Trầm Uyên bị huyền cảnh quán quanh, nghe được âm thanh sư phụ kiên định, thần kinh run mạnh!

Năm mơ bao nhiêu lần, ở trong mộng hắn đều đem mẫu thân cướp về từ tay người xấu, nàng rời đi với ánh mắt không tình nguyện, còn có vẻ mặt bị thương thật sâu, ác mộng nhiều năm như vậy hắn không thể quên được.

Nhưng chưa từng có người quan tâm đến ác mộng hắn. Chín năm qua, hắn vẫn luôn sống trong cảnh chém giết tranh đoạt, đây là lần đầu tiên có người cầm tay hắn cổ vũ hắn, tại thời điểm hắn cần vì hắn hộ pháp, hắn không còn đơn thân độc mã chiến đấu một mình, mà có người tình nguyện bên cạnh sưởi ấm cho hắn.

Hắn nắm chặt tay Nguyên Sơ, chỉ cảm thấy đầu óc linh quang chợt lóe, ngàn mảnh vỡ phát sáng bắt đầu tụ hợp, nháy mắt một đan điền mới hình thành.

Hơn nữa, hắn biết mình về sau sẽ không bao giờ gặp ác mộng kia nữa, bởi vì hắn không hề cô đơn nữa.

Nghĩ như vậy, trói buộc trên người từ từ trút đi, linh khí nồng đậm vây lấy hắn làm trung tâm xoay tròn xung quanh!

Nguyên Sơ khiếp sợ nhìn Dạ Trầm Uyên, phát hiện hắn vừa mới chữa trị đan điền lại nhanh chóng hồi phục thì không nói, nhưng tu vi lại tăng từng cấp từng cấp, chỉ trong chốc lát, liền khôi phục Luyện Khí tầng tám! Hơn nữa có vẻ rất nhanh liền sẽ đột phá đến tầng thứ chín!

Quả nhiên, nam chính mãi là nam chính, kiếp trước có thể toàn thân từ Thập Đại Tiên Môn trở ra, một cái đan điền nho nhỏ mà thôi, hiển nhiên là chuyện vặt vãnh!

Nguyên Sơ không muốn tạo ra rung chuyển, ngay lúc đầu đã dùng kết giới phong tỏa toàn bộ đỉnh núi, cho nên lúc này Nam Phong điện vẫn yên tĩnh như trước, không có ai tới quấy rầy bọn họ.

Sau khi hồi phục toàn bộ tu vi, Dạ Trầm Uyên mở hai mắt ra, một đạo linh quang chợt lóe, hai mắt hắn càng trở nên đen láy sáng ngời, thật giống như ánh trăng dưới giếng cổ, bình tĩnh không động, nhưng ánh mắt ôn nhu dịu dàng trên người Nguyên Sơ như có như không.

"Sư phụ, Phục Nguyên đan quả thật danh bất hư truyền, ta đã khôi phục đan điền rồi."

Nguyên Sơ cười, lúc này mới phát hiện tay Dạ Trầm Uyên còn nắm chặt mình, trong bàn tay nam hài gầy gầy, còn đôi tay nàng nhỏ nhắn mềm mềm non nớt, nào giống sư phụ người ta chỗ nào chứ!

Dạ Trầm Uyên cũng phát hiện bọn họ đang nắm tay nhau, hốt hoảng buông ra, nhưng thiếu đi sự mềm mại kia, cảm xúc ảm áp trong lòng bàn tay biến mất, hận không thể cầm bàn tay kia mà nhẹ nhàng vuốt ve

Không được không được, người tuy vẫn còn nhỏ nhưng người là sư phụ ta! Không thể có cử chỉ vô lễ như vậy.

Mà Nguyên Sơ đem sự lúng túng lúc này trực tiếp ném sau đầu, nhướn mày cười.

"Như vậy tốt rồi, Tiểu Thu không cần lo lắng ngày mai ngươi chịu thiệt thòi nữa!"

Dạ Trầm Uyên mỉm cười, đối với thi đấu ngày mai tràn đầy tự tin!

Bỗng nhiên cửa mở ra, Tiểu Thu nghe động tĩnh vừa rồi lớn như vậy, đương nhiên biết Dạ Trầm Uyên khôi phục lại đan điền, thập phần vui sướng đi tới.

Nguyên Sơ lúc này cũng có chút mệt mỏi, phong tỏa toàn bộ đỉnh núi cần tiêu hao linh lực rất nhiều, nàng nên đi nghỉ ngơi một lát.

Cho nên nàng đem Dạ Trầm Uyên giao cho Tiểu Thu, liền đi ngủ.

Tuy rằng Nguyên Anh có thể bế quan luyện khí nhưng vẫn không thể thay thế giấc ngủ, đương nhiên là nàng cũng không muốn thay thế.

Tiểu Thu tuân lệnh, lập tức mang theo Dạ Trầm Uyên đi rừng trúc làm quen một chút

Tiểu Thu là Kết Đan tu sĩ, tu vi này của nàng, căn bản không cần ở lại Nam Phong điện chiếu cố Nguyên Sơ, Tiểu Thu vì báo đáp ân tình mẫu thân Nguyên Sơ năm đó nên nàng mới tự nguyện làm tỷ nữ, cho nên lúc này để nàng chỉ bảo Dạ Trầm Uyên cũng là đúng quy cách.

Dạ Trầm Uyên nghe Tiểu Thu phân tích tu vi cùng công pháp của hắn lúc này một cách rõ ràng, tâm tư bắt gặp không tự chủ bay đến trên người Nguyên Sơ.

Hắn đến đây đã mười ngày nhưng chưa từng thấy sư phụ đọc sách, cũng chưa từng thấy người tu luyện hoặc giảng giải cho hắn. Người nhìn qua giống như không có việc gì làm, ngày ngày dạo chơi hoặc lười biếng nhưng hắn vẫn kính trọng người. Giống như việc tạo kết giới phong tỏa cả đỉnh núi không phải Nguyên Anh nào cũng có thể làm được.

Thu hồi tạp niệm, vừa nghĩ đến ngày mai sẽ là đại điển Khai Sơn, có sư phụ tương trợ, hắn sẽ không làm sư phụ mất mặt! Vì thế hắn bắt đầu nghiêm túc, cẩn thận nghe Tiểu Thu chỉ bảo.

Ngày tiếp theo, những gì nên nói đã nói rồi, nhưng nhìn bộ dạng Tiểu Thu giống như hài tử mình thi đấu, lo lắng cho kết quả của Dạ Trầm Uyên.

"Tiểu Uyên mới khôi phục tu vi, muốn hắn đứng trong mười người đầu bảng có phải là làm khó hắn quá rồi không?"

Trên giường Nguyên Sơ nằm với tư thế khiêm nhã, nghe vậy rầu rĩ nói, "Yên tâm đi! Hắn không có chuyện gì đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Sênh Mai

Tiểu Thu thờ dài, tôn thượng của nàng chỉ mới sáu tuổi, vẫn còn nhỏ như vậy sao có thể làm một sư phụ tốt?

Nghe được tiếng Tiểu Thu thờ dài, Nguyên Sơ cảm thấy dù tốt xấu gì cũng là đồ đệ nhà mình lần đầu tiên thi đấu, nàng cứ chờ như vậy cũng vô ích, có cảm giác hơi xấu hổ...

Vì vậy đột nhiên Nguyên Sơ ngồi dậy, nói với Tiểu Thu, "Có phải bây giờ đã là mùa thu rồi không Tiểu Thu, người đi ra sau núi xem xem quả mai linh đã chín chưa, nếu chưa thì cười tiên hạc sang đỉnh núi khác trộm một cái trứng về làm bữa sáng cho ta đi."

"Tôn thượng!" Tiểu Thu không đồng ý nhìn nàng một cái, nhưng mười ngày này, Tiểu Thu bất tri bất giác bị Nguyên Sơ thuần phục, lúc này tuy không tình nguyện nhưng vẫn đi.

Tiểu Thu đi rồi, gian phòng bên trong chỉ còn hai người Dạ Trầm Uyên cùng Nguyên Sơ, Nguyên Sơ chắc chắn Tiểu Thu đã đi thật xa, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Dạ Trầm Uyên.

"Người đi theo ta."

Căn bản Dạ Trầm Uyên đang mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng ngồi bên ghế, nghe nàng nói như vậy, theo bản năng giữ nàng lại.

"Sư phụ, người muốn đi đâu?"

Nguyên Sơ đạo, "Đương nhiên là đi đến một nơi tốt rồi!"

Dạ Trầm Uyên trong lòng thầm than, hai mắt có chút không dám dừng ở trên người Nguyên Sơ, chỉ nhẹ nhàng nói, "Trước hết để ta khoác thêm áo ngoài cho sư phụ được không?"

Nguyên Sơ đau đầu, trung y nàng mặc mỏng manh như xuyên thấu, hơn nữa một tiểu oa nhi sáu tuổi chẳng lẽ còn sợ người ta nhìn thấy cái gì? Dù sao thì phía trước cũng như đằng sau thôi, có gì đáng xem chứ? Nhưng nghĩ lại, mình cũng đã là sư phụ người ta, vẫn nên làm gương một chút, vì thế miễn cưỡng đáp ứng, tiểu cánh tay vừa nhấc, Dạ Trầm Uyên đứng chờ bên giường lấy thêm áo khoác.

Mặc dù hơn nàng bốn tuổi, nhưng dáng người Dạ Trầm Uyên cao gầy, cũng đã ra dáng một tiểu thiếu niên, nhưng Nguyên Sơ còn chưa lớn lên, cả người bé nhỏ, đáng mũm mĩm, nhìn qua giống được nặn từ bột, hai mắt lay chuyển, linh động khả ái!

Lúc này Nguyên Sơ đang đứng trên sạp, còn Dạ Trầm Uyên đứng trên mặt đất, vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu, lúc mặc áo cho nàng, hai tay vòng ra sau, bộ dạng tựa như muốn đem nàng ôm lấy.

Người được mùi sữa thơm trên người Nguyên Sơ, tìm Dạ Trầm Uyên đột nhiên đập nhanh! Dù hôm nay là ngày tỷ thí, hắn vẫn bình tĩnh, nhưng tới gần người sư phụ, hắn thấy rất khẩn trương.

"Được rồi."

Nàng sửa soạn mặc áo xong xuôi, cũng không cột tóc, cứ như vậy nhảy xuống giường lôi kéo Dạ Trầm Uyên rời đi, thời gian gấp gáp, nàng muốn tốc chiến tốc thắng!

Rất nhanh, hai người đến nơi có linh khí dày đặc nhất Hàn Kiếm Phong —— Như Dạ Linh Đàm.

Nguyên Sơ nhắm mắt lại mặc niệm khẩu quyết, nhắm mắt, kết giới linh đàm phá vỡ, từ trong nước bay ra một thứ.

Cầm vật đó ở trong tay, Nguyên Sơ chớp mắt nhìn đau lòng! Nhưng nghĩ lại, đầu tư trên người nam chính có gì mà không đáng? Ngay cả Thần Khí nam chính cũng đáp ứng cho nàng, bây giờ đầu tư thì ngày sau càng được báo đáp hậu hĩnh! Vì thế nàng quyết tâm, đem hộp ngọc đưa qua.

"Lấy đi, trận chiến này, nhất định ngươi phải tiến vào mười hạng đầu!"

Dạ Trầm Uyên khó hiểu nhìn chiếc hộp, chỉ nhìn bên ngoài, cũng không nhìn ra được bên trong có gì, nhưng mở ra một khe nhỏ, linh khí trong chiếc hộp đột nhiên tràn ra ngoài! Dạ Trầm Uyên vội vàng đóng hộp lại, nhưng dù vậy, mảnh linh khí bên trong so với không gian nơi này nồng đậm gấp mười lần! May mà Nguyên Sơ có dự kiến, trước dùng kết giới phong tỏa khu vực này, mới không kinh động đến người khác.

Dạ Trầm Uyên trong lòng khiếp sợ, mặc dù chỉ là thoáng nhìn cũng hoảng hốt, hắn biết, ngoài Thiên Châu thì bất kỳ thứ gì đều trân quý hơn những món đồ hắn có trong tay.

"Sư phụ, ta không thể nhận được!"

Nguyên Sơ buồn bực nhìn hắn, thẳng nhai này về sau làm đủ mọi chuyện giết người đoạt bảo vật, vậy mà bây giờ lại làm ra vẻ mặt như vậy?

"Bảo ngươi cầm thì cứ cầm đi!" Nguyên Sơ nghiêm trang nói, "Trong thân thể ngươi còn có một linh hồn tồn tại đúng không? Chẳng là ta cảm giác lão đang ngủ say, vạn năm linh tùy này có thể tẩm bổ thân hồn, trong hộp có mười giọt, ngươi dùng một giọt, thần thức có thể tăng lên diện rộng tăng trưởng, linh hồn kia cũng có thể tỉnh lại, thời điểm thi đấu có lão giúp ngươi, sẽ không cần ta nhọc lòng."

Dạ Trầm Uyên khiếp sợ nhìn Nguyên Sơ, hắn không nghĩ được, ngay cả bí mật lớn nhất của hắn người cũng biết!

"Sư phụ, người làm sao biết được vị kia..."

Dạ Trầm Uyên câu nói tiếp theo chưa xong, liền bị một ngón tay Nguyên Sơ dè trên môi ngăn lại, nàng lại gần, ghé vào lỗ tai hắn đắc ý nói, "Ta đọc qua tu tiên tịch có liên quan đến Thiên Châu, biết bên trong có không gian giới tử, hơn nữa còn có linh hồn đại năng đang bị phong ấn, nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đủ mạnh, lão gia hỏa kia sẽ không làm gì được ngươi cả, nhưng bí mật này, ngươi biết ta biết, sẽ không có người thứ ba biết."

Vốn Dạ Trầm Uyên đang cẩn thận nghe, nhưng bị chính mùi hương trên người nàng bay đến, hô hấp mỏng manh phảng phất bên tai hắn, khiến cho hắn đỏ mặt, cả người đều trở nên căng thẳng.

"Nhớ kỹ chưa?"

Đột nhiên Nguyên Sơ rời đi, làm Dạ Trầm Uyên giật mình bừng tỉnh, hần vồn còn định khước từ, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc Nguyên Sơ, lời cự tuyệt kia, một chữ cũng không thốt ra được, chỉ còn lại cảm động ngập tràn.

Vạn năm linh tùy này không thể nào sư phụ lấy được, chỉ có thể là mẩu thân cho người. Hơn nữa thứ này trân quý có thể so với tiên khí! Có rất nhiều người vì nó trở nên điên cuồng, nhưng người cứ như vậy cho mình, bởi vì hần cần?

Phân ân tình này, hần nhất định sẽ nhớ cho kỹ!

Hần dùng sức siết chặt chiếc hộp trong tay, trịnh trọng nói, "Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ giành được hạng nhất!"

Nguyên Sơ gật gật đầu, lúc này, Thiên La Cổ vang lên, tiên âm rải rác từ chân trời truyền đến, đại điển khai son, rốt cuộc cũng bắt đầu!

Nguyên Sơ vội vàng tế xuất một viên linh tùy trong chiếc hộp, trực tiếp bắn vào miệng Dạ Trầm Uyên, tiếp đó ngón tay điểm tại mi tâm hần, bâng bạc linh khí tỏa ra, Dạ Trầm Uyên thét lớn một tiếng, nhắm mắt lại, hần cảm giác mình thân thể mình sắp xé làm hai! Một bên là thần thức, một bên là thân thể, cảm giác này, so với việc chữa trị đan điền ngày hôm qua còn thống khổ gấp ngàn lần!

Dạ Trầm Uyên cắn răng, không nói một tiếng, dùng toàn bộ linh lực bản thân di chuyển theo linh khí Nguyên Sơ, một lần lại một lần tẩy trừ kinh mạch cùng thần thức.

Trong quá trình này, hần đột nhiên phát hiện, sư phụ không giống như người khác nói, căn cơ không ổn, mà ngược lại, hần mặc dù không cùng Nguyên Anh khác giao thủ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế sư phụ vững chắc cao như núi, đây không hề giống như năng lực bị thúc thành Nguyên Anh mà thành.

"Tập trung lực chú ý."

Âm thanh nữ đồng thanh thúy lúc này nghe đến dị thường nghiêm túc, lại mờ mịt phảng phất đến từ chân trời.

"Được lực của vạn năm linh tùy mạnh vô cùng, hiện tại ta giúp ngươi tiêu hóa một nửa, chờ thần hồn trong người ngươi tỉnh lại, lão sẽ hướng dẫn ngươi tiêu hóa nửa còn lại, bây giờ, ngươi cứ di chuyển theo linh lực của ta, trong lòng mặc niệm Thanh Tâm quyết, Vong Trần Quy Nhất!"

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ chỉ trong một cái chớp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Asakari

Chỉ nghe một tiếng vỡ rất nhỏ vang lên, thức hải ban đầu của hần bị phá! Nhưng bởi vì có vô tận linh lực bồi dưỡng, hần một chút cảm giác đau đớn cũng không có, ngược lại trong xa xỉ ôn nhu, hần có thể thông dong trọng tổ thức hải, thời điểm hần mở mắt kinh hi phát hiện, thần thức của hần đã ở trình độ Trúc Cơ!

Hơn mười ngày khôi phục đan điền vỡ nát, mà hần có được thức hải Trúc Cơ cũng chỉ trong hơn mười ngày này!

Nhưng hần cũng không có xuất hiện hiện tượng căn cơ không vững, bởi vì mấy ngày nay những thứ hần ăn đều là chỉ bảo người khác cả đời không thể nhìn thấy, mà tất cả đều nhờ cô nương trước mắt này, sư phụ của hần.

Nguyên Sơ lẳng lặng nhìn hần cười, Dạ Trầm Uyên lúc này mới phát hiện, nàng vừa rồi vận dụng nhiều linh lực như vậy, nhưng trông vẫn rất bình thường, thậm chí có vài phần tựa tiểu phi tiểu, không hề giống bộ dạng của một tiểu hài tử sáu tuổi.

"Tốt lắm! "

Nguyên Sơ vỗ tay làm Dạ Trầm Uyên từ trong ngẩn ngơ tỉnh lại.

"Đại điển bắt đầu rồi! Ngươi đi tắm rửa một chút, sau đó đến nơi đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy *! Ta phải đi trước rồi! "

Nói xong, nàng rất nhanh chạy về phòng, thanh âm từ xa truyền lại: "Tiểu Thu, ngươi đã trở lại? Ta nghĩ thấy mùi Mai Linh quá! "

Dạ Trầm Uyên nhìn nàng đi xa, lúc này mới khiếp sợ phát hiện trên thân mình dính đầy tạp chất, hần nhủ mảy, nghĩ đến bộ dạng này bị sư phụ nhìn thấy thì càng thêm bức mình, mà lúc này, thanh âm của người vốn đang say ngủ trong người hần vang lên.

"Tiểu oa nhi, búp bê nữ vừa rồi là sư phụ của ngươi? "

Lão mặc dù đang ngủ say, nhưng đối với những chuyện ở bên ngoài vẫn biết được rõ ràng.

Dạ Trầm Uyên kinh hi "Lệ tiền bối, ngài tỉnh rồi?! "

Lệ lão hừ một tiếng: "Vạn Năm Linh Tùy là thứ không bình thường! Có nó, thần thức bị thương tổn cũng có thể dễ dàng chữa trị, nhưng ngươi hiện tại quá yếu, có thể chịu đựng được một nửa cũng là cực hạn rồi, búp bê nữ kia cũng có bán lĩnh, một cái liếc mắt cũng nhìn thấy giới hạn lớn nhất của ngươi, vậy nên vừa rồi chỉ giúp ngươi luyện hóa một nửa.

Hơn nữa, ta nhìn cốt linh của nàng thể nhưng chỉ mới sáu tuổi! Trải qua cấm thuật Thể hồ nghi thức nhưng không hề bị hủy đi cả đời, căn cơ không vững... Thật sự là kì tài! Ngươi thật đúng đã tìm cho mình một sư phụ tốt! "

Trên thực tế, lão chà xát bàn tay trầm nghĩ, nếu như có thể gặp được Nguyên Sơ trước, lão nhất định sẽ đem Thiên Châu cho nàng làm chủ nhân. Dù sao Nguyên Anh sáu tuổi cũng là thể gian hiếm thấy.

Lệ lão khen Nguyên Sơ, Dạ Trầm Uyên trong lòng vui lây, trong mắt hẳn hiện ra ôn nhu, sau khi tắm rửa sạch sẽ mới tiến vào lĩnh tuyến, ngồi xuống tu dưỡng, trừ đi tất cả mệt mỏi từ việc trọng tổ thân thức, đem chính mình khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Khai son đại diện sao? Hẳn nhất định sẽ khiến sư phụ về vang!

~*~

Nguyên Sơ giao cho Tiểu Thu dẫn Dạ Trầm Uyên đi ngoại son chuẩn bị, chính mình đi đến đại điện trước, bởi vì tuổi nàng còn nhỏ, cho nên ngoại lệ cho ngồi ngay bên dưới Chương môn.

Rất nhanh, sau khi bốn mươi chín tiếng chuông đều vang, theo tiếng Hữu Trường lão hô, bên dưới vạn đệ tử tinh thần rung lên!

" Khai son môn ----- "

Hắn vừa dứt lời, vô số tiên hạc phóng lên cao! Bên trong hội trường, một đài thi đấu gồm nhiều tầng lơ lửng trên không trung, từng bậc thang kéo dài xuống dưới, thật giống như Kim Tự Tháp trời nổi. Vị trí cao nhất của đài thi đấu ở trước mặt Chương môn cùng các vị Trường lão, những người có thể đi lên đó, chính là ba thứ hạng đầu tiên.

Lắc lắc đệ tử lam y vây xem, cầm trong tay danh kiểm chung của Vạn Kiếm tông – Tầng Phong kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú núi lớn bị dơi thành hai nửa, mà ở bên ngoài núi, mười vạn ngoại môn đệ tử muốn nhập môn đều súc thể đài phát *.

*súc thể đài phát: Tích lũy, gom góp sức mạnh chờ thời cơ phát động.

Nhìn hộ son đại trận chậm rãi biến mất, Dạ Trầm Uyên nhìn thấy núi đá bị trận pháp dơi, trong lòng xuất hiện một loại kính nể mạnh mẽ, càng nhiều hơn là kiên định.

Mười vạn ngoại son đệ tử, hẳn nhất định giành được hạng nhất!

Với việc này, Lệ lão không có cùng ý kiến, ở trong thức hải của hắn nói: " Tu tiên giới tàng long ngoạ hồ, nắm chắc chiều bài là trọng yếu, hơn nữa đứng trong một trăm người cũng coi như tài năng, người việc gì phải cố chấp với hạng nhất? "

Lệ lão dừng lại một chút, nói tiếp: " Những người này đều có tư chất siêu quần, đã sớm bị các Phong chủ ấn định làm đồ đệ, nếu người gặp phải bọn họ, lỡ làm bọn họ bị thương, đám Phong chủ kia không làm gì được người sẽ đến làm phiền sư phụ người, nếu như vậy thì cần gì phải làm? "

Dạ Trầm Uyên cúi đầu chà lau chùi thủ màu đen, thấp giọng nói: " Vạn Kiếm tông có quy củ, người đứng thứ nhất sẽ được lựa chọn sư phụ. "

Lệ lão không nói gì, chẳng lẽ đứa nhỏ này đang sợ sẽ có người bái Nguyên Sơ làm sư trước hắn? Không thể nào! Ai muốn có một sư phụ sáu tuổi chứ?

Bất quá, thấy Dạ Trầm Uyên kiên định, lão cũng không phản đối nữa, tuy rằng mọi chuyện rất nguy hiểm, nhưng đây cũng là một tu luyện, không phải sao?

Rất nhanh, ngoại môn nghi trọng đã gọi tên Dạ Trầm Uyên, nhưng bởi vì đông người, nên phải đi qua biển người dày đặc mới có thể tiến lên trảng đấu, trăm trảng mỗi trảng nghìn người, kết cục chỉ lấy năm mươi người, thi đấu ngày đầu qua đi sẽ loại chín vạn năm nghìn người, không thể không kịch liệt.

Lúc này, Nguyên Sơ chán muốn chết ngồi trên đài cao quan sát, loại trình độ ti thí này không là gì so với Dạ Trầm Uyên, chỉ cần không có gì bất thường xảy ra, hẳn nhất định sẽ nằm trong một trăm người đứng đầu, cho nên nàng không hề có áp lực.

" Nha đầu, người nhìn xem, đồ đệ người coi trọng hẳn hiện tại đang ở đâu? "

Ngồi ở phía trên, Vạn Ki Thánh Phong mặc một thân thanh yên bạch sắc trường bào, đôi mắt nghiêm túc hiện lên vài ý cười.

Lúc này Nguyên Sơ tóc cũng chải gọn gàng, mặc thanh sắc " Chính trang ", nhìn qua thanh tâm quả dục y phục, trên người nàng không có nửa điểm không nghiêm túc, ngược lại cảm giác càng thêm đáng yêu, nhìn nàng giống như cục bột nhỏ tắm trong nắng xuân, nhãn mặt cũng khiến người bật cười.

" Chương môn đại nhân, hẳn ở... "

Nguyên Sơ đôi mắt đảo qua, bằng thần thức cường đại, ở trăm trảng đấu bên dưới đã tìm thấy Dạ Trầm Uyên.

" Hẳn ở trảng đấu năm mươi bảy, mặc bạch y, tay cầm chủy thủ đen. "

Vạn Ki Thánh Phong nghe vậy đảo mắt qua, lại khiếp sợ phát hiện, hôm qua hắn mới luyện chế xong Phục Nguyên Đan, mà tiểu tử này hôm nay đã khôi phục tu vi, đây là chuyện lạ gì? Hắn tưởng rằng tiểu tử kia dù vận khí tốt đến đâu, cũng chỉ có thể khôi phục đến Luyện khí tầng một, không ngờ lại tới Luyện khí tầng tám Đại viên mãn, xem ra căn cơ rất ổn, còn có nhiều tạo hóa...

Nguyên Sơ chán muốn chết, tầm mắt đảo qua, đột nhiên ngưng trọng!

Vì Sinh Cực? Đại BOSS trong sách đơn phương nữ nhân của nam chính, hẳn ở đây a..

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13

Edit: Asakari

Đời trước bởi vì nàng trở thành đối thủ lớn nhất của nam chính, nên Vì Sinh Cực cũng biến mất, lúc này đây nếu gặp...

Nguyên Sơ sờ cằm, nụ cười tràn ngập ác ý, hiện tại nàng không nhúng tay, hai nam nhân này có phải hay không sẽ cắn xé nhau?

Không biết vị Vân Tâm công chúa chí cao vô thượng kia rốt cuộc là dạng gì, có phải giống như miêu tả " Quốc sắc thiên hương "?

Lúc này Dạ Trầm Uyên đã lâm vào bên trong loạn chiến, nhưng vì hấn một mực chạy ở phía ngoài cho nên không tổn nhiều thể lực cho lắm, bởi vì sau loạn chiến sẽ là tị thí một chọi một, nói cách khác, hôm nay sẽ chỉ lưu lại hai nghìn năm trăm người, hấn phải có sức lực sung túc để đối phó với tràng đấu tiếp theo.

Lúc này lời đài của hấn xảy ra biến hóa, sau khi loạn đấu, một đội hơn ba mươi mấy người được hình thành, người cầm đầu lớn tiếng nói: " Đồng tâm hiệp lực đem những người này đánh xuống, chúng ta sẽ chiến thắng! "

Bọn họ tập trung thành một đội làm cho những người còn lại bối rối, một người không đủ sức để đấu với ba mươi mấy người, vậy công thì lại không có người chỉ huy, cho nên bọn họ không hèn mà lập thành đội, trên lời đài càng ngày càng nhiều đội được hình thành, thế cục này đối với những người đơn đả độc đấu cực kì bất lợi.

Nhưng Dạ Trầm Uyên nheo mắt liền nghĩ ra phương pháp giải quyết, chỉ thấy hấn đột nhiên phát lực, hướng tới người ban đầu hô hào tạo đội ngũ, nện bước quý dị, trong nháy mắt đa số người chưa phát hiện, người kia bị chửi thửi của hấn đánh vào, bong gân ở chân, buộc phải rời khỏi lời đài.

Bởi vì tốc độ của hấn quá nhanh, rất nhiều người tưởng bên trong đội đã xảy ra đánh lén, cho nên mỗi người đều bất an, các tổ đội ban đầu quay qua hỗn loạn chém giết lẫn nhau.

Trên đài cao, Vạn Kỳ Thánh Phong sờ râu nói: " Tiểu tử này không tệ lắm "

Nguyên Sơ cũng bình tĩnh, cái này không tồi nhĩ? " Người ta nhìn trúng nhất định có thể tiến vào mười thứ hạng đầu!"

Lúc này, một vị Nguyên Anh Tôn giả ngồi phía dưới nằng hừ một tiếng: " Lần này Khai sơn đại điển, Luyện Khí tầng mười có mười chín người, càng đứng nói đến hai người tầng mười một, một người Đại viên mãn, một kẻ tầng tám nhỏ muốn tiến vào mười người đứng đầu, đúng là kẻ si nổi mồm! Lòng dạ hẹp hòi, ngay cả một trăm thứ hạng đầu cũng không thể! "

Nguyên Sơ nghe thấy đương nhiên không cao hứng, nằng hướng đối phương lộ ra nụ cười: " Long Tú bà bà, mắt nhìn người của ngươi có vấn đề sao, nhìn người ai nhìn vào mặt ngoài? "

Long Tú vừa nghe, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên tức giận " Ngươi gọi ai bà bà! "

Nàng đã sớm không vừa mắt Nguyên Sơ, mười sáu vị Phong chủ của Vạn Kiếm tông, trừ bỏ Nguyên Sơ, ai mà không mắt đến hơn trăm năm leo lên vị trí hiện tại? Cổ tình Nguyên Sơ lại có một mẫu thân tốt, nguyện ý đem tu vi cả đời cho nữ nhi, hơn nữa tiểu nha đầu này vận khí cực tốt, không chỉ sống sót qua Thế hồ nghị thức, căn cơ cũng không bị diệt, chỉ là cảnh giới không vững mà thôi, bọn họ thật sự ghen tị đến đỏ cả mắt!

Hơn nữa Chương môn thiên vị Nguyên Sơ càng làm nàng bất mãn, đối với người nha đầu đó xem trọng, nằng nhất định phải chen ép một phen!

Nguyên Sơ làm cái mặt quý: " Ai đáp chính là người đó! "

Nàng cố ý gọi Long Tú bà bà, Chương môn đại thúc, khiến bối phận của bọn họ trực tiếp rẽ sang hướng khác, hỏi Long Tú làm sao không tức giận!

Nhưng Vạn Kỳ Thánh Phong lại cho một ánh mắt lại đây, Long Tú chỉ có thể đem tức giận áp xuống, hừ khê nói: " Kiến thức của Bản tôn chẳng lẽ không bằng một tiểu nha đầu? Vậy cứ chờ coi! Ngươi xem tiểu tử kia liệu có vượt qua được vòng thứ hai hay không! "

Nguyên Sơ vẻ mặt nghiêm túc: " Vậy cuộc đi! Nếu ta thắng, ngươi cho ta một quả trứng Vân Nga, được chứ? "

Long Tú là Linh Thú Phong Phong chủ, nhưng Vân Nga là Lục phẩm linh thú, Nguyên Sơ muốn trứng của nó, chẳng lẽ có ý định nuôi dưỡng tọa kỵ?

Nàng hừ một tiếng: " Ngươi cần làm gì? "

Nguyên Sơ liếm môi, thái độ đương nhiên nói: " Ăn a! "

Long Tú tức giận đến suýt nữa đứng lên: " Tốt! Ta đã biết! Trứng tiên hạc gần đây là ngươi trộm đi đúng không? "

" Long Phong chủ! " Vạn Kỳ Thánh Phong nhú mày " Trước mặt mọi người còn thể thống gì nữa! "

Long Tú ngồi xuống, không cam lòng nói: " Chương môn sư huynh... Ngươi nhìn nàng đi! "

Nguyên Sơ vội vàng trốn ra sau lưng Chương môn, đối với nàng le lưỡi.

Tất cả mọi người nở nụ cười bất đắc dĩ.

" Sư muội, Tiểu Sơ mới sáu tuổi, muội so với một đứa nhỏ làm gì? "

Thần Phù Phong Phong chủ cười nói: " Bao nhiêu đệ tử phía dưới đều nhìn thấy hết rồi kia! "

Long Tú lúc này mới không cam lòng từ bỏ! Nhưng mà trong lòng nàng không phục, vì sao tất cả mọi người đều bảo vệ Nguyên Sơ?! Thời điểm nương nàng ta chưa chết, tất cả đều thiên vị nương nàng ta, đến khi chết đi rồi, thì lại quay sang thiên vị Nguyên Sơ!

Nàng trong lòng tích tụ oán khí, lại không có chỗ phát tiết, trông mắt vừa chuyển liền dừng trên người Dạ Trầm Uyên vừa mới thắng ở lời đài bên dưới.

Chỗ của hấn là lời đài chấm dứt sớm nhất, hiện tại còn lại năm mươi người trụ được, những người ở đó đều cao hứng hô to, Long Tú nhìn Dạ Trầm Uyên điềm tĩnh, đột nhiên cười lạnh.

Nàng không thể thu thập Nguyên Sơ, nhưng chẳng lẽ không thể thu thập một đứa ngoại môn đệ tử? Chờ xem!

Sau đó, liền truyền âm với đại đồ đệ của mình, cho nàng ta một cái nhiệm vụ...

Loạn chiến vẫn còn tiếp tục, nhưng lời đài nào chấm dứt có thể tiến vào vòng thứ hai, tới chính Ngọ đã có mười bảy cái lời đài kết thúc, Dạ Trầm Uyên nắm chặt thời gian, vừa điều tức vừa chú ý những lời đài xung quanh đang trở hết tài năng.

Trong thức hải, Lê lão cười nói:

" Hiện tại mấy đứa nhỏ các ngươi đứng là thế hệ sau so với thế hệ trước càng thêm xuất sắc, ta đã nhìn qua những người ở trong này, ngươi chỉ cần không gặp Luyện Khí tầng mười một Đồ Toa sẽ không có vấn đề gì lớn. "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy hướng mắt về phía một cô nương mười hai tuổi mặc hồng y, đối phương cũng đã nhìn thấy hắn.

"Cho dù gặp, cũng sẽ không có vấn đề gì. "

Dạ Trầm Uyên ở trong thức hải nói như vậy, mỉm cười đứng lên.

Một lát sau, trải qua rút thăm, Dạ Trầm Uyên cầm lấy tờ giấy nhường may, mặt trên viết hai chữ "Đỗ Toa ", trùng hợp như vậy?

Không, thế giới này không thể trùng hợp như vậy, là ai? Hắn nhập Vạn Kiếm tông không lâu, ai muốn đối phó hắn?

Mang theo đủ loại nghi hoặc, Dạ Trầm Uyên ngẩng đầu nhìn đài cao.

Mà theo góc độ của hắn, chỉ có thể thấy đài ti thí nhiều tầng cùng mờ mịt mây mù, căn bản không thể thấy được phương hướng của Nguyên Sơ. Ánh mắt hắn tối sầm lại, nhưng sau đó kiên định.

Sợ cái gì? Trận ti thí giành ba thứ hạng đứng đầu ở ngay trước mặt Chương môn, sư phụ cũng ở đó, mà hắn, nhất định sẽ vượt qua từng trận chiến để đến trước mặt nàng, không để nàng mất mặt!

Thời điểm đối phương nhìn thấy Dạ Trầm Uyên, tiếc cười nói: "Người về ngoại cũng thật đẹp, đáng tiếc người gặp ta, nếu không chúng ta có thể cùng làm tỷ đệ tốt tiến vào nội môn, nhưng mà hiện tại.... " Nàng rút ra một cây nhuyễn tiên, tiếc nói "Người chỉ có thể dừng lại tại đây! "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Asakari

Dạ Trầm Uyên lấy chủy thủ màu đen của mình ra, chủy thủ này nhìn qua bình thường, nhưng lại có thuộc tính phi thường đặc biệt, chính là miệng vết thương do nó tạo ra trong một canh giờ dù ăn đan dược gì cũng không thể khép lại được, dùng vô cùng tiện tay.

Trên đài cao, Long Tú nhìn tiểu đồ đệ mình nhìn trúng quá nhiên cùng với Dạ Trầm Uyên giao thủ, mỉm cười, xem ra Đỗ Toa sẽ khiến tiểu tử kia chịu khổ!

Nàng ta đặc ý nhìn Nguyên Sơ, lại thấy nàng ngồi ở chỗ của mình nhắm mắt lại, chẳng lẽ là ngủ? Long Tú định nói gì đó, đã thấy Vạn Ki Thỉnh Phong đem một Lăng Sa pháp khí đặt ở trên người Nguyên Sơ, nàng ta chỉ có thể cắn răng một cái, nuốt xuống oán giận, không cam lòng nhìn trăng đầu bên dưới.

Lúc này Đỗ Toa và Dạ Trầm Uyên đã giao thủ vài hiệp!

Đỗ Toa là thủy mộc song linh căn, ở trong vạn người mới tìm thấy một người, nên thời điểm đối phó với Dạ Trầm Uyên có điểm khinh miệt.

Nhất là nhìn thấy công kích của hắn đều bị nàng chặn lại, nàng cảm thấy nhiệm vụ sư phụ giao cho quá đơn giản.

Nàng so với hắn cao hơn ba tầng cảnh giới, lại là song linh căn ngàn dặm tìm một người, Dạ Trầm Uyên là phế vật ngũ linh căn, không có khả năng là đối thủ của nàng, nghĩ đến đây, nàng cười lạnh.

"Được rồi, ti thí đến đây kết thúc, người vẫn nên ở ngoại môn tu luyện thêm vài năm đi. " Nàng nói xong, vẻ mặt nghiêm túc cảm kích đâm đến Dạ Trầm Uyên! Mà đồng thời, hắn cũng thu hồi vẻ thanh nhàn, một khắc đó, ánh mắt hắn có điểm giao hoạt.

"Bạo. "

Đỗ Toa ca kinh! Phát hiện phía trước Dạ Trầm Uyên đột nhiên xuất hiện hai cái Linh Bạo phù! Linh Bạo phù có tính chất đặc biệt là ẩn thận, mà trước khi hắn nói ra chữ kia, nàng căn bản không biết mình đã trúng chiêu!

Nhưng hiện tại phát hiện ra đã muộn, đòn sát thủ của nàng bị bùa cản phá, mà Dạ Trầm Uyên lại bằng vào thân pháp quý dị, vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau nàng, chủy thủ màu đen đặt ở giữa cổ nàng.

Bên tai là tiếng cười sảng khoái của thiếu niên "Vị sư tỷ này, người thua. "

Đỗ Toa há miệng thở dốc, còn không kịp lấy lại tinh thần đã nghe trọng tài hô lên: "Đài thứ chín mươi bảy, Dạ Trầm Uyên thắng! "

"Ba! " Long Tú không cách nào khống chế, bóp nát ly trà bên cạnh!

Nguyên Sơ tỉnh táo lại, nhân lúc mơ hồ vội vàng hỏi: "Tiểu Uyên Uyên thắng đúng không? Ta chỉ biết hắn sẽ không thua, cũng không biết ai xui xẻo trở thành đối thủ của hắn... "

Long Tú nghe vậy, nháy mắt tức giận sôi trào, hận không thể cùng Nguyên Sơ âm ỉ một trận! Nha đầu chết tiệt này cố ý trào phúng nàng!

Mà Nguyên Sơ nói xong câu này lại ngã người ra ghế ngủ, Vạn Ki Thỉnh Phong bắt đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu, vóc dáng nàng nhỏ bé, ở trên ghế lớn cuộn lại thành một cục, nhưng tính tình lại cực kỳ không tốt, nói chuyện không tức chết người không đến mạng.

"Được rồi.... " Hắn nhìn Long Tú, trong mắt là không đồng ý "Tiểu Sơ là đứa bé nhỏ tuổi nhất của Vạn Kiếm tông ta, người không thể nhường nàng sao? "

Long Tú ừm khua, hốc mắt đỏ ửng, vốn có thể nhẫn, nhưng mà lần này tuyệt đối không thể nhịn nữa!

"Các người cứ sùng nàng ta đi! " Nói xong liền phẩy tay áo rời đi, các Phong chủ khác nhìn nhau, ánh mắt đều hiện lên bất đắc dĩ, mà Nguyên Sơ đang ngủ khòe miệng khẽ nhếch lên, tựa hồ mơ đẹp.

Ban đêm

Trải qua một ngày tị thí, mọi người đều thấy mệt, nhưng tinh thần lại sảng khoái.

Vì chuẩn bị ứng đối với những trận chiến ngày mai nên Dạ Trầm Uyên không nghỉ ngơi, ở dưới ánh trăng tuyệt đẹp luyện tập kiếm pháp, nhưng tâm lại không biết trôi về phương nào.

"Tiểu tử, ngươi không chuyên tâm."

Trong thức hải, Lệ lão cười trừ: "Thế nào, mới nhận thức chưa được bao lâu, xa một ngày sẽ nhớ?"

"Lệ lão!"

Dạ Trầm Uyên dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Nàng là sư phụ của ta, không thể có hành vi vô lễ được!"

Lệ lão hừ một tiếng: "Đều là đám tiểu oa nhi các ngươi suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần ngươi tiếp tục thắng sẽ là đồ đệ chính thức của nàng, không có ai tranh với ngươi đâu."

Dù sao ngoại môn đệ tử đều biết Nguyên Sơ mới sáu tuổi, sẽ không ai muốn bái nàng làm sư phụ.

Dạ Trầm Uyên nhú mày, đang muốn nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng động bất thường.

"Ai?!"

Hắn nói xong, chủy thủ cũng nắm trong tay. Một thân ảnh màu đen từ trong chỗ tối đi ra, là một thiếu niên mười một mười hai tuổi, y vừa đi ra vừa héch cằm nói:

"Tinh cảnh giác không tệ." Y liếc mắt đánh giá hắn, sau đó lại nhú mày "Chỉ là tu vi quá kém."

Dạ Trầm Uyên biết rõ người này, hắn là người duy nhất trong đám đệ tử đạt tới Luyện Khí Đại viên mãn, hơn nữa trong tị thí một đối một hôm nay, hắn một chiêu đánh đối thủ bay khỏi đài, là ứng cử viên sáng giá nhất cho hạng nhất.

"Ngươi tới đây làm gì?"

Đối phương hừ một tiếng, lạnh lùng ngạo mạn nói: "Chỉ là đi ngang qua đây thôi, nhìn được ngươi có dã tâm với hạng nhất, đáng tiếc có ta ở đây, ngươi không thể đâu."

Dạ Trầm Uyên mỉm cười, thu chủy thủ về "Lộc tử thủy thủ *, rất nhanh sẽ biết."

*lộc tử thủy thủ (鹿死谁手): Hươu chết về tay ai, ý chỉ việc ai thắng ai thua.

Dạ Trầm Uyên chuẩn bị quay người rời đi, lại nghe thanh âm từ phía sau của đối phương, cước bộ dừng lại.

"Ta biết ngươi muốn tranh hạng nhất làm gì, bởi vì ba thứ hạng đầu sẽ được chọn sư phụ, mà hạng nhất là người đầu tiên được chọn, nghe nói năm nay Chương môn ngoại lệ thu một đồ đệ, nói vậy ngươi hẳn hướng về vị trí kia?"

Hắn hơi cong khoe môi, không đáp lại, ai ngờ hắn đi vài bước, đối phương lại nói tiếp.

"Nếu như vậy ngươi không cần coi ta trở thành đối thủ, vì ta không muốn làm đồ đệ chương môn, ta tên Vi Sinh Cực, nói không chừng chúng ta có thể trở thành bằng hữu."

Dạ Trầm Uyên hơi nhăn mày, nghiêng người nhìn đối phương.

Dưới ánh trăng, hắn một thân bạch y trông có vẻ quạnh quẽ, thanh âm cũng lạnh đi vài phần.

"Vậy ngươi muốn bái ai làm sư?"

Không có vòng vo, Vi Sinh Cực cười nói: "Hàn Kiếm Phong Phong chủ, Nguyên Sơ, ta muốn bái nàng làm sư!"

Ba! Giống như có gì đó bị vỡ, một khắc kia, trên người Dạ Trầm Uyên đột nhiên xuất hiện sát khí làm Vi Sinh Cực sững sốt.

"Làm sao? Chẳng lẽ... ngươi cũng muốn bái nàng làm sư?"

Vi Sinh Cực nói xong, vẻ mặt không tốt nhìn hắn: "Vi cái gì? Ngươi chẳng lẽ không biết Nguyên Sơ mới sáu tuổi? Ngươi phải biết nàng không có khả năng trở thành sư phụ tốt!"

Dạ Trầm Uyên bước tới gần từng bước, vẻ mặt bất hòa, ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm.

"Vậy còn ngươi? Vi cái gì muốn

bái nàng làm sư?"

Vi Sinh Cực hừ một tiếng, lãnh khốc nói: "Vạn Kiếm tông có mười sáu Phong, tài nguyên tu luyện của mỗi Phong một năm đều giống nhau, càng nhiều người chia xuống sẽ càng ít, chỉ có Hàn Kiếm Phong trước mắt một đệ tử cũng không có, nếu ta bái nàng làm sư, tất cả tài nguyên đều là của ta!"

"Chậm rồi."

"Hả?" Vi Sinh Cực sững sốt nhìn hắn, sau đó không hồn không giận nói "Vậy ngươi nên cầu không rơi vào tay ta, bởi nếu vào rồi, ta tuyệt đối khiến ngươi bị đào thải, ngay cả cơ hội chọn sư phụ cũng không có!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: Asakari

Dạ Trầm Uyên khẽ cười, hần đứng ở nơi đó, thật giống như trúc ngọc thanh nhã, nhưng lời nói ra lại như lưỡi dao lạnh thấu xương.

"Vây cũng nói cho ngươi biết, tự thu xếp ổn thỏa. "

Hai người nói xong liếc nhau, đều tự đi về phương hướng ngược lại, mà sau đó nụ cười trên môi hần tiêu biến, gương mặt thập phần đáng sợ.

Trong thức hải của hần, Lệ lão khó có thể tin nói: "Tiểu tử, thật không nghĩ có người vẫn muốn báii tiểu nha đầu đó làm sư? Thật đúng là ---- độc cụ tuệ nhân *!"

*độc cụ tuệ nhân (独具慧眼): Con mắt tinh đời, kiến giải cao siêu, ý chỉ người có suy nghĩ đặc biệt nhưng theo hướng có lợi.

"Không quan hệ!" Dạ Trầm Uyên đi thẳng một đường, sau đó quay đầu lại nhìn theo phương hướng Vi Sinh Cực rời đi, nheo mắt "Mặc kệ là ai, mặc kệ có bao nhiêu kẻ muốn làm đồ đệ người, người là của ta!"

Hần thật vất vả mới tìm được một người mang đến cho hần ẩm áp cùng vui vẻ, hần tuyệt đối, tuyệt đối không để kẻ nào cướp sư phụ đi!

Trong đêm tối có bao nhiêu khăn trường có lẽ chỉ có mình Nguyên Sơ ngủ ngon, một đêm trôi qua, ngày tí thí thứ hai lại bắt đầu.

Ngày hôm nay, từ mười vạn người chỉ còn lại hai nghìn năm trăm người.

Hai nghìn năm trăm người này sẽ tiến hành chia tổ mười người loạn đấu, mỗi tổ chỉ lấy một người, nói cách khác, sau khi loạn đấu sẽ chỉ còn hai trăm năm mươi người.

Buổi chiều, hai trăm năm mươi người này sẽ tiến hành đối kháng một chọi một, đào thải đi một nửa, cạnh tranh cực kì khốc liệt.

Dạ Trầm Uyên nhìn quảng trường chỉ còn lại hai nghìn năm trăm người, sau hôm nay sẽ chỉ còn lại hơn một trăm người, hần phải là một trong số đó!

Thời điểm loạn đấu, bởi vì thức hải so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều nên không hề bị thương, thuận lợi thắng cấp. Cũng không biết nên nói hần vận khí tốt hay không tốt, lúc bốc thăm đối kháng một chọi một, hần ngẫu nhiên rút trúng người có tu vi Luyện Khí tầng mười một. Đại diện lần này chỉ có hai người Luyện Khí tầng mười một, hần dụng phải cả hai, vận khí cũng quá đặc biệt rồi.

Khi đấu đối kháng, Khương Việt nở nụ cười với Dạ Trầm Uyên, y mười lăm tuổi đã là Luyện Khí tầng mười một Đại viên mãn, về ngoài điển trai cho nên căn bản không để hần vào mắt.

Trước trận đấu, Lệ lão mở miệng chỉ điểm: "Tuy rằng trận đấu của tiểu oa nhi các ngươi ta không nên tham dự, nhưng tiểu oa nhi đối diện không hề đơn giản, hần căn cơ vững chắc, tu vi, pháp khí đều mạnh hơn ngươi, ngươi muốn thắng hần e rằng rất khó. "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy siết chặt chủy thủ, ở trong thức hải hỏi: "Vây còn thần thức? Ta có thể đánh bại hần ở phương diện tinh thần không?"

Lệ lão nói: "Thần thức của ngươi so với hần cao hơn, nhưng bởi vì hần có huyết mạch của Thượng cổ Khương thị, trời sinh đối thần thức có kháng cự mạnh, ngươi muốn trên phương diện tinh thần thắng được hần thì phải cao hơn hai cánh giới, nghĩa là Trúc Cơ hậu kì, nếu không công kích của ngươi ảnh hưởng không lớn tới hần. "

Dạ Trầm Uyên càng thêm ngưng trọng, trận đấu này xem ra không hề dễ dàng.

"Ngươi chính là Dạ Trầm Uyên?" Khương Việt một thân hắc y hướng hần mỉm cười, trong tay xuất ra pháp khí của y – phiến tử, đưa tay phẩy phẩy "Kì thật ta rất thương thức ngươi, nhưng trận đấu này, ta sẽ không nương tay đâu ~ "

Dạ Trầm Uyên hít sâu một hơi, bình tĩnh đáp lễ: "Đạo hữu yên tâm, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó!"

Nói xong, hai người cơ hồ là cùng ra tay!

Bọn họ hai người một đen một trắng, nhanh như thiểm điện, hơn nửa giây từ đầu là tư thế toàn lực ứng phó, khi Chương môn trên đài cao nhìn thấy bọn họ cũng "Ồ" lên một tiếng.

"Như thế nào?"

Nguyên Sơ theo tầm mắt Vạn Kì Thánh Phong nhìn xuống, chính nàng cũng giật nảy mình, đó không phải là Khương Việt sao? Tiểu đệ cuối cùng của Dạ Trầm Uyên sau này, thuộc loại người ôn nhu, hơn nữa y có huyết mạch của Thượng cổ Khương thị, từ nhỏ còn có danh sư chỉ điểm, đời trước Dạ Trầm Uyên đầu với y cũng không hoàn toàn thắng được.

Nguyên Sơ thở dài, quên đi, đó là chuyện của hai trăm năm đời trước, dù sao hiện tại nàng cũng đã quyết định nhận hần làm đồ đệ.

Ngay tại thời điểm nàng muốn quay mặt đi, Dạ Trầm Uyên cũng bị Khương Việt một chiêu đánh bay, nếu không phải thời điểm cuối cùng hần dùng chủy thủ cắm vào mặt đất trên lôi đài hần đã bị rơi xuống rồi.

Cho dù không rơi xuống, hần tuyệt đối cũng không dễ chịu là bao.

Khai sơn đại điển không hạn chế bọn họ dùng đan dược linh dịch, dù sao một ngày đấu mấy trận cũng cần bổ sung lượng lớn linh lực.

Nhưng đại bộ phận những người trong đại điển không có dùng nhiều đan dược, bởi vì Khai sơn đại điển không phải cách duy nhất nhập nội môn, nó được tổ chức để lựa chọn tinh anh, lựa chọn đồ đệ thân truyền.

Những người bị đào thải tuy rằng không thể trở thành đồ đệ thân truyền, chỉ là phải chờ ba năm, sau đó tham gia nội môn khảo hạch, nếu qua sẽ được nhập nội môn.

Cho nên rất ít người dùng đan dược ở trong đại điển, dù sao đan dược cũng rất quý.

Nhưng Khương Việt không giống vậy, y của cải dồi dào, lúc này đây mong muốn vị trí đồ đệ Chương môn, đừng nói Bô Linh đan, ngay cả Tứ phẩm Ngưng Thần đan y cũng có thể nuốt vào, thế cho nên Dạ Trầm Uyên dùng công kích tinh thần đều bị Ngưng Thần đan của y chặn rãi hóa giải, hơn nữa Khương Việt tu vi cao hơn, căn cơ vững chắc....

Dạ Trầm Uyên phát hiện hần căn bản không thể là đối thủ của y.

Chương môn sờ râu tiếc hận nói: "Đứa nhỏ này không tồi, bắt quá tu vi hạn chế, có lẽ hẳn phải dừng lại ở đây rồi. "

Nguyên Sơ còn chưa nói, bên kia Long Tú âm dương quái khí nói: "Ta đã nói gì nào? Người do ai đó nhìn trúng, ngay cả một trăm người đứng đầu cũng không thể vào! "

Nguyên Sơ nghe vậy nhủ mảy nói: "So với người nào đó còn tốt hơn, điều động đệ tử nội bộ, ngày đầu tiên đã bị đào thải! "

"Ngươi! "

"Được rồi được rồi..."

Vạn Kỳ Thỉnh Phong có chút bất đắc dĩ nói, Vạn Kiếm tông Nguyên Anh Phong chủ dưới hai trăm tuổi chỉ có hai người, mà hai người này ảm ỉ một chỗ thật khiến người ta đau đầu.

"Hừ! "

Nguyên Sơ lo sợ đo cùng Long Tú, dời tầm mắt xuống dưới, mà lúc này, Dạ Trầm Uyên một lần nữa bị đánh bay, sau đó hẳn lại đứng lên.

Khương Việt ôm đầu cực kì khó chịu, thực lực của đối phương vượt quá tưởng tượng của y, cho dù y có Ngưng Thần đan chữa trị tổn thương cũng không tốt lắm.

Các phương diện của y so với Dạ Trầm Uyên đều lợi hại hơn, một trận chiến này đương nhiên có thể dễ dàng thắng, nhưng không ngờ thần thức của đối phương mạnh hơn mình, công kích tinh thần luôn khó phòng bị, khiến những đan dược y chuẩn bị nhanh cạn kiệt.

Thấy Dạ Trầm Uyên bị trúng một kích toàn lực của y còn có thể đứng lên, Khương Việt nhủ mảy, sắc mặt tái nhợt nói: "Ngươi vẫn nhận thua đi, ngươi không phải đối thủ của ta! Hơn nữa cho dù lúc này bị đào thải, lấy thực lực của ngươi nhất định có thể đi vào nội môn, chờ ba năm là được, việc gì phải cùng ta tử chiến? "

"Ta không chờ được ba năm..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Asakari

Hắn lau máu bên khóe môi, hỏi Lệ lão ở trong thức hải: "Ngài vừa mới nói, nếu như thần thức của ta là Trúc Cơ hậu kì, ta có thể đánh bại hắn? "

Lệ lão ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói: "Đúng, bởi vì lực lượng huyết mạch của hắn, thần thức ít nhất cũng có thể lên trung kì. "

Dạ Trầm Uyên hít sâu một hơi: "Như vậy, thỉnh Lệ tiên bối giúp ta luyện hóa một nửa còn lại của Vạn Năm Linh Tỳ! "

Lời nói của hắn làm Lệ lão cả kinh: "Ngươi hôm qua mới luyện hóa một nửa, thần thức đã đến cực hạn, nếu như hôm nay luyện hóa một nửa nữa, ngươi sợ sẽ không thể chịu nổi được lực, thức hải có thể sẽ vỡ nát! "

Cũng không chờ lão nói xong, Dạ Trầm Uyên đã tiếp tục đối chiến với Khương Việt, hẳn như vậy là đang liều mạng, mà ánh mắt Khương Việt cũng toát ra tàn nhẫn, toàn lực ứng phó!

Đối chiến có khoảng cách, hắn nói với Lệ lão trong thức hải:

"Ta có thể thừa nhận! Mau giúp ta luyện hóa! "

Lệ lão còn do dự, nhưng hắn thấy đấu pháp của Dạ Trầm Uyên đang yếu đi, mà trên người càng nhiều vết thương, hắn trong lòng quynh lên, cuối cùng liều một lần!

Trên đài cao, Nguyên Sơ đứng bật dậy, vì cái gì Dạ Trầm Uyên chưa nhận thua!

Đối phương có tu vi cao hơn hắn, đan dược mạnh hơn hắn, căn cơ cũng vững hơn hắn, Dạ Trầm Uyên chỉ có duy nhất thần thức là cao hơn Khương Việt, nhưng mà Khương Việt lại có huyết mạch Thượng cổ, đối thần thức có kháng cự mạnh, thần thức chỉ cao hơn một chút tuyệt đối không thể tạo thành thương tổn! Dưới loại tình huống này, hẳn vì cái gì mà không nhận thua?

Khương Việt cũng thấy kì quái, y vùng phiến tử lên, lại một lần nữa đem Dạ Trầm Uyên đánh ngã xuống đất, đồng thời thở dốc, sau đó nuốt tiếp viên đan dược.

..... Không biết vì sao, y so với đối phương mạnh hơn, vết thương trên người hắn cũng nhiều hơn, rõ ràng đã là nò mạnh hết đà, nhưng y cảm giác mình càng đánh càng mệt, nhưng lại sâu sắc cảm nhận đối phương càng ngày nguy hiểm hơn, điều này sao có thể?

"Ngươi đừng kiên trì nữa! Ngươi không phải đối thủ của ta, nếu ngoan cố chống lại lần nữa, ta sẽ giết ngươi! "

Khương Việt ấn cái trán đang đau nhức không thôi, hung hăng nói.

Dạ Trầm Uyên lại lần nữa đứng lên, lúc này trên người hắn đều là vết thương, tay nắm chặt chủy thủ, nửa điểm cũng không buông lỏng.

"Ta sẽ không buông tha... Ta sẽ, đánh bại ngươi! "

Lời nói của hắn làm đồng tử Khương Việt co rụt lại, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã như vậy thì chịu chết đi! "

Hắn nói xong, cắn răng lấy ra một viên Ngũ phẩm đan dược, Bạo Linh đan! Sau khi dùng xong, có thể bổ sung cho y một lượng cực lớn linh lực, y vốn nghĩ để đến trận đấu cuối cùng mới dùng, nhưng hiện tại nhất định phải dùng trước!

Đan dược vừa vào cơ thể, linh khí bàng bạc trong cơ thể y như Trường Giang và Hoàng Hà tung hoành, tất cả linh lực đều tụ lại trên đầu ngón tay y, y sẽ cho Dạ Trầm Uyên một đòn

cuối cùng này, khiến cho hấn thể đứng dậy nữa!

Mà lúc này, Dạ Trầm Uyên trong nháy mắt cũng đứng lên, hấn không giống như trước, từ trên người phát ra từng tầng linh ba, hơn nữa lực lượng linh ba càng ngày càng tăng lên!

"Đây là.... "

Chương môn cảm nhận được hơi thở quen thuộc, mi tâm cơ giật liên đứng dậy, hấn nhìn về phía Nguyên Sơ, ánh mắt khó có thể tin.

Khương Việt cũng sâu sắc cảm nhận được biến hóa của Dạ Trầm Uyên, y trong lòng bối rối, vội vàng bắt quyết trong tay nhanh hơn, mà người ngồi đằng sau y càng thêm cảnh giác!

Quang mang kim sắc từ trong tay Khương Việt hiện ra, quang mang càng ngày càng tăng, chói mắt tựa thái dương, mà dao động quen thuộc cũng truyền đến.... Cự nhiên là Khương thị Thiên giai công pháp tầng thứ nhất sát chiêu – Đãng Cực Bát Phương?!

Bởi vì cấp bậc của Khương Việt không đủ, cho dù có thêm Bạo Linh đan, y cũng chỉ có thể xuất ra một phần trong một trăm phần lực lượng, nhưng mà đối phó với Dạ Trầm Uyên ngay cả đứng lên cũng khó khăn đã quá đủ rồi!

Nguyên Sơ nhện không được bước về trước vài bước, Dạ Trầm Uyên muốn làm gì? Một chiêu này của đối phương ngay cả Trúc Cơ hậu kỳ cũng khó lòng ngạnh kháng, hấn vì sao không nhận thua?

Đây là quy tắc, nếu như một bên chưa đầu hàng, không ai có thể can thiệp vào đối kháng..

Nhưng bởi vì tính chất của trận đấu, rất ít người dám liều mạng, dù sao còn có cơ hội, nên hành động này của Dạ Trầm Uyên trên lời dài đã dẫn đến rất nhiều sự chú ý.

Quang mang kim sắc càng ngày càng chói mắt, mà quanh người Dạ Trầm Uyên đang cúi đầu, tốc độ dao động của linh ba cũng càng ngày càng nhanh! Uy áp cùng khí thể loại này, thật sự là quyết đấu cảnh giới Luyện Khí sao?

Không ít người đều dời tầm mắt chú ý bên này, mà khi quang mang cực thịnh, Khương Việt nhìn Dạ Trầm Uyên, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng lại nở nụ cười.

"Lần này, ta thắng! "

"Đãng Cực Bát Phương! "

Y gầm một tiếng, chiêu thức súc lực ở đầu ngón tay nhảy mất bùng nổ, quang mang với khí thể nghiêng trời càn quét bát phương, huyền thạch dưới mặt đất bị quét qua đều trực tiếp bị nhắc lên một tầng, phô trương thanh thế hướng tới Dạ Trầm Uyên!

Mất thấy công kích hướng tới Dạ Trầm Uyên, hơn nữa không có chỗ để trốn, vô lực kháng cự! Hấn nếu không đầu hàng, chờ đợi hấn sẽ là cái chết!

Một khắc kia, Nguyên Sơ gấp đến độ tim như muốn nhắc lên tận cổ họng!

Mà Dạ Trầm Uyên vốn cúi đầu đột nhiên động dậy, hấn hét dài một tiếng, trên người hấn tuôn ra vô tận linh ba! Linh ba một tầng tới một tầng giống như sóng lớn, trực tiếp va chạm với công kích của đối phương, cũng xuyên thấu kết giới bảo hộ, ảnh hưởng đến những lời dài đang thi đấu gần đó!

Tất cả những người đang thi đấu đều bị buộc phải dừng lại thể công, ôm đầu đau đớn hô lên không thôi, đồng thời linh lực của Đãng Cực Bát Phương va chạm với kết giới bảo hộ khiến kết giới chấn động mạnh, lời dài chỗ Dạ Trầm Uyên bị gió bụi đã vụn che khuất, không ai có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Đừng nói là... Đều chết hết rồi chứ?!

Đội linh lực tán đi, đá vụn rơi xuống, lời dài đã bị nứt ra thành hai nửa, một nửa bên Khương Việt như bị san bằng, y đang nằm trong lòng một bạch y lão nhân, sinh tử không rõ.

Một nửa bên Dạ Trầm Uyên cũng vỡ vụn, hấn quỵ rạp trên mặt đất, xung quanh là vũng máu lớn.

Thắng bại làm sao quyết, chẳng lẽ là hòa, đều bị đào thải?!

Ngay tại thời điểm trọng tài không biết phán quyết như thế nào, lão nhân ôm Khương Việt cảm giận nói: "Tiểu tử này dám tôn thương thần thức Thiếu chủ chúng ta! Đề mạng lại đi! "

Lão nói xong, tay áo vung lên, một đạo linh ba hung mãnh đánh về phía Dạ Trầm Uyên, nếu như trúng phải, hấn vốn đang trọng thương sẽ chết không thể nghi ngờ!

Nhưng công kích kia giữa đường bị hóa giải, một tiên đồng bộ dạng giống tiểu cô nương từ bên trên chậm rãi hạ xuống, trên mặt là biểu tình ác độc, ánh mắt nhìn lão nhân tuyệt đối hung tàn!

"Lời dài quyết đấu luôn có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, trường bối như ngươi nhúng tay vào làm cái gì? "

Nguyên Sơ một bước cũng không nhường: "Bọn họ là ti thí công bằng, nếu đã lên lời dài thì phải thừa nhận kết quả, nếu sợ chết thì cần gì vào núi tu luyện?! Tự ở nhà tu luyện không phải cũng được sao?! "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit: Asakari

"Làm càn! "

Đột nhiên một uy áp so với hai người còn mạnh hơn phóng ra, phía trên huyền vân, Vạn Ki Thánh Phong chậm rãi hiện ra. Hấn bình thần liếc Nguyên Sơ: "Chớ có vô lễ, còn không lui ra! "

Nguyên Sơ lúc này mới hừ một tiếng, lui ra sau Vạn Kỳ Thánh Phong.

Khương Lực hướng hần hành lễ: "Chường môn, thỉnh ngài làm chủ cho Thiếu chủ chúng ta! Thiếu chủ của chúng ta so với người này lợi hại hơn, nhưng lại bị hần thương tổn, nhất định là hần đã tu luyện công pháp hại người, thỉnh Chường môn trực xuất hần!"

"Dựa vào cái gì? "Nguyên Sơ nhìn không được che ở trước người Dạ Trầm Uyên "Hiện giờ bọn họ đều mất đi ý thức, nhiều nhất là hòa! "

"Hừ, Thiếu chủ chúng ta còn lâu mới thua, càng không thể hòa! "

Ở phía sau, Dạ Trầm Uyên vốn tưởng bất tỉnh lại khụ hai tiếng, thanh âm lúc này nghe quá đột ngột, tất cả mọi người nhìn qua, không thể tin hần bị trọng thương như vậy mà còn chưa ngất.

"Tỉ thí quy định, mất đi ý thức, tử vong, rồi khỏi lời dài là thua, trận đấu này, người có thể đứng lên sẽ thắng. "

"Chường môn! "Khương Lực thập phần không cam lòng, nếu là môn phái bình thường, hần vừa nói lời như vậy, tông môn đó nhất định sẽ vì mặt mũi của Khương gia mà trực xuất Dạ Trầm Uyên, phản Khương gia họ thắng. Nhưng cố tình đây lại là Vạn Kiếm tông đứng đầu Thập Đại tông, hơn nữa lại nổi tiếng cổ hủ, nếu như đối phương có thể đứng lên, vậy Khương gia chắc chắn phải thua....

Nghĩ đến đây, lão trừng mắt nhìn Dạ Trầm Uyên đầm máu đang quỳ rạp trên mặt đất. Đều tại người kia! Nếu như không có hần ngăn cản, bằng vào thực lực của Thiếu chủ bọn họ, nhất định có thể trở thành đồ đệ của Chường môn!

Nếu ánh mắt có thể giết người, khẳng định Dạ Trầm Uyên đã chết hơn một trăm lần.

Nhưng mà, hần sẽ không khuất phục.

Dạ Trầm Uyên lúc này căn bản đã rơi vào trạng thái vô ý thức, duy chỉ có một câu nghe lọt, đó là nếu hần đứng lên, hần sẽ thắng.

Nghĩ như vậy, hần chống hai tay trên đất, trong đó một cánh tay còn vịn vẹo quý dị, người bên ngoài nhìn đều sẽ cảm thấy rất đau.

Đây là muốn làm gì, nếu như gặp phải thế gia như Khương gia, người khôn ngoan nhất định sẽ đầu hàng, Khương gia niệm phần ân tình, sau này có khi có được nhiều đãi ngộ. Người kia không có thiên phú, từ chiến cùng với Thiếu gia nhà người ta, như vậy tốt lắm, hần có thắng cũng thành cái bia cho mọi người chỉ trích, chỉ sợ không có Phong chủ nào dám thu nhận hần.

Dạ Trầm Uyên lắc đầu, trước mắt bóng dáng chồng lên nhau, hần không thấy rõ người, cũng không biết mình đang ở nơi nào, hần chỉ biết rằng thức hải của mình bị thương, đầu đau đến muốn nứt ra, hần lúc này chỉ muốn nằm xuống, bất tỉnh ngủ một giấc.

Nhưng mà, hần ngửi thấy hương sữa ngọt ngào ở phía trước, hương vị kia, là vị ngọt hần chưa từng cảm nhận qua suốt mười năm sống cô độc lạnh như băng...

Muốn độc chiếm sự phụ, hần phải thắng...Rất cục! Dạ Trầm Uyên đứng lên!

Mặc dù toàn thân không có chỗ nào không bị thương, hần vẫn đứng lên, phần ý chí này đủ để khiến người khác thán phục.

Vạn Sĩ Thánh Phong neho mắt, không để ý sắc mặt âm trầm của Khương Lực phía sau, bình tĩnh nói: "Tốt lắm, trận chiến này Dạ Trầm Uyên thắng! "

Hần nói xong, xoay người tiêu thất, mà Nguyên Sơ đằng sau vội vàng đỡ lấy Dạ Trầm Uyên đang chuẩn bị ngã xuống.

Lúc này Dạ Trầm Uyên đã thanh tỉnh, đầu hần không còn quá đau nữa, hần đã có thể thấy Nguyên Sơ bên cạnh.

"Sự phụ... Ta thắng..."

Nói xong, hần liền ngất đi, cái gì cũng không biết.

~*~

Thời điểm Dạ Trầm Uyên tỉnh lại, trời đã trở sáng, hần quỳnh lên, vội vàng ngồi dậy, chợt nghe thanh âm lạnh nhạt của Nguyên Sơ: "Ai cho người ngồi dậy? Nằm xuống cho ta! "

Dạ Trầm Uyên vừa quay đầu đã thấy Nguyên Sơ đứng ở bậc cửa, hần ban đầu ngượng ngùng, sau đó nóng vội hỏi:

"Sự phụ, ta thắng rồi đúng không? "

Nguyên Sơ quả thực không biết nói gì với hần, Dạ Trầm Uyên quả nhiên là loại người cố chấp, hơn nữa biết lấy lợi ích cho mình mà không làm hại người, nói thẳng ra là phúc hắc giáo hoạt, nhưng hiện tại sao nàng không thể thấy phúc hắc, chỉ thấy ngu xuẩn?! Nam chính đời trước đầu trí so đúng khi với nàng đã thay đổi?!

Nàng nghiêng răng ngồi ở bên giường hần: "Thắng thắng thắng, ngay cả mạng cũng được vớt về mà còn nhớ đến ti thí?!"

Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ tức giận có chút chột dạ, hần thật sự rất luyện tiếc mạng mình, nhưng thời điểm đó hần chỉ nghĩ rằng nếu mình thua, sẽ có người khác nhanh hơn một bước bái người làm sư, hần chỉ cần nghĩ như vậy, liều chết cũng không nhận thua!

Nhưng mà sự phụ tức giận thì làm sao dễ dàng đây?

"Sự phụ..."

"Hừ! "Nguyên Sơ quay mặt sang một bên.

"Sự phụ?"

"Hừ! "Nguyên Sơ lại quay mặt sang bên kia, môi anh đảo vênh lên, bộ dáng "hung thần ác sát " này thật "đáng sợ "...

Dạ Trầm Uyên áp chế cảm giác kì lạ muốn nhéo má nàng, cúi đầu chân thành nói.

"Thật xin lỗi sư phụ, ta sai rồi, ta không nên làm như vậy, lần sau sẽ không..."

Hắn nói xong, thấp giọng ho khan vài tiếng, Nguyên Sơ vội vàng đảo mắt qua, nhìn thấy mặt hắn cực kì tái nhợt, có điểm không đành lòng, rõ ràng chỉ là tiểu thiếu niên, nhưng còn tàn nhẫn với chính mình hơn cả mấy lão yêu quái, thật đúng là....

Hắn đã như vậy, Nguyên Sơ không thể trách hắn được nữa, tuy rằng vẫn còn phụng phịu, nhưng ngữ khí đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Lần sao thật sự sẽ không?"

"Sẽ không! Ta cam đoan, lần sau nhất định không khiến sư phụ lo lắng!"

Nguyên Sơ tròn mắt lên: "Ai thêm lo lắng cho ngươi?! Hừ!"

"Sư phụ nói gì đều đúng."

Dạ Trầm Uyên thể hiện bộ dạng sư nô, Nguyên Sơ dù muốn tức giận hắn cũng không thể.

Nàng thờ dài, ra vẻ người lớn giáo huấn: "Được rồi, về sau đừng làm như vậy nữa, hiểu chứ? Làm ta sợ muốn chết! Thời điểm mang ngươi về, ngươi cùng người chết không quá khác nhau đâu!"

Dạ Trầm Uyên thấy sắc mặt nàng dịu lại, vội vàng cười lấy lòng: "Nhất định nghe theo sư phụ dạy bảo!"

Nguyên Sơ gật đầu, lúc này mới lấy đan dược từ trong ngực áo.

"Nuốt."

Dạ Trầm Uyên ngoan ngoãn nuốt vào, dù khôn khéo.

Nguyên Sơ lại thờ dài: "Được rồi, mấy ngày nay dưỡng thương cho tốt, mấy ti thí tiếp theo không cần tham gia, dù sao ta cũng sẽ thu ngươi làm đồ đệ."

"Cái gì?" Dạ Trầm Uyên vốn đang tươi cười lập tức biến đổi sắc mặt "Ta... Vì cái gì không thể ti thí?"

Dạ Trầm Uyên lúc này mới phát hiện trong cơ thể mình một tia linh lực cũng không có, mà thức hải vì áp lực quá lớn mà sinh ra một vết nứt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Edit: Asakari

Loại tình huống này của hắn, ai cũng có thể khiến hắn đảo thái.

Cho nên, hắn phải dừng lại ở đây?

Dạ Trầm Uyên vẻ mặt nghiêm trọng, hắn thật sự muốn quang minh chính đại bãi Nguyên Sơ làm sư phụ, và điều quan trọng nhất, chính là hạng nhất có quyền tự lựa chọn sư phụ, đối phương không thể từ chối, nói cách khác, vạn nhất Vi Sinh Cực kia giành được hạng nhất, y muốn trở thành đồ đệ của sư phụ, nàng không thể từ chối, bởi vì đây là quy định không thể thay đổi.

Cho nên... Hắn nhất định không thể ngồi chờ chết!

Có Thiên Châu ở đây, hắn phải khôi phục trước khi ti thí tiếp theo bắt đầu!

Nguyên Sơ thấy hắn không nói lời nào, nghĩ hắn bị đá kích, bất quá nàng cũng sẽ không an ủi người, chỉ vỗ vai hắn rồi rời đi, còn dặn Tiểu Thu không quấy rầy hắn, để hắn một mình yên lặng suy nghĩ.

Chờ Nguyên Sơ đi rồi, Dạ Trầm Uyên vội vàng nói chuyện với Lê lão.

"Lê tiên bối, ngài ổn không?"

Ti thí lúc trước, hắn mạnh mẽ luyện hóa một nửa Vạn Năm Linh Tỳ còn lại, tuy rằng có thể hấp thụ, thức hải cũng không bị phá nát nhưng để lại di chứng, không biết Lê lão có sao không.

"Ta ổn..."

Một lúc sau từ trong thức hải vang lên thanh âm già nua của Lê lão "Chính là tiểu oa nhi ngươi quá tùy hứng, nếu không phải ý chí ngươi kiên định, thức hải tuyệt đối nát! Lần sau ta sẽ không dễ dàng đồng ý với ngươi mấy chuyện này nữa!"

Dạ Trầm Uyên cảm thấy có lỗi, nhưng mà hắn thật sự rất muốn thắng.

"Lê lão... Có biện pháp nào giúp ta nhanh chóng khôi phục để tham gia ti thí ngày mai không?"

Lê lão cả kinh: "Ngươi còn muốn tiếp tục?!"

Lão đoán ra được một phần nguyên nhân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Tiểu oa nhi, ngươi đừng mất hi vọng, cho dù Vi Sinh Cực muốn bãi Nguyên Sơ làm sư, Hàn Kiếm Phong này cũng chỉ có hai người các ngươi, thêm một sư huynh có là gì? Có đáng để ngươi liều mạng không?"

Đúng vậy, thêm một sư huynh có là gì? Nhưng mà Dạ Trầm Uyên chỉ cần tương trợ đến sau này sư phụ đối tốt với người khác, cười với người khác, hân hậu... Hân không cam tâm! Sư phụ rõ ràng đã nói qua, người chỉ nhận một mình hân làm đồ đệ!

Có lẽ từ trước đến nay chưa từng nhận được ôn nhu, một khi có được, sẽ không nở cùng người khác chia sẻ, có lẽ do tuổi còn nhỏ, dục vọng chiếm giữ quá mạnh mẽ. Nói tóm lại, tâm ý hân đã quyết!

Thấy Dạ Trầm Uyên kiên trì, Lê lão cũng biết đưa nhỏ này trước đây quá khổ sở, nên trân trọng người đối tốt với hân nên chỉ có thể thờ dài nói:

"Được rồi, biện pháp cũng không phải là không có, chỉ là.... Sẽ rất đau đớn, ngươi phải chuẩn bị thật tốt. "

Dạ Trầm Uyên hai mắt sáng lên!

"Đau đớn không là gì, ta chịu đau quen rồi! "

Hân kiên định như vậy, nhưng lại khiến Lê lão gật đầu, lão lấy ra một ít dược liệu, cẩn thận dặn dò: "Đây là phương thuốc tôi thể cực kì bá đạo, phối hợp với vạn năm linh tuyến ở trong Thiên Châu, có thể làm cho người ta trong thời gian ngắn thoát thai hoá cốt, nhưng quá trình vô cùng thống khổ, nếu như không chịu được dược lực mà từ bỏ giữa chừng còn có thể bị thương đến căn cơ, ngươi... thật sự muốn thử? "

"Nguyên ý: " Dạ Trầm Uyên không do dự gật đầu.

"Tốt lắm, " Lê lão tán dương gật đầu " Bởi vì tuổi ngươi còn nhỏ, ta không nghĩ sẽ cho ngươi tôi thể, sợ ngươi không chịu được dược lực, bất quá, nếu ngươi có thể thừa nhận, đối với căn cơ, thể trạng, con đường tu luyện về sau đều có trợ giúp rất lớn, cho nên một khi đã lựa chọn, nhất định phải kiên trì. Nhớ kĩ. "

"Vâng. " Dạ Trầm Uyên nghiêm túc gật đầu, mà những dược liệu cần đều có ở Thiên Châu, tựa hồ được gieo trồng chỉ để chủ nhân tôi thể, cho nên rất nhanh liền chuẩn bị xong.

Sau khi ngồi vào thùng nước, Lê lão cũng nói cho hân pháp quyết.

"Nhớ kĩ, bắt đầu tu luyện phải luôn nhắm pháp quyết ta chỉ cho ngươi, nửa khác cũng không được dùng, nếu không là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tất cả thống khổ ngươi phải chịu đều như không. "

Dạ Trầm Uyên đương nhiên biết rõ lợi và hại trong đó, nhưng nghĩ đến sau khi tôi thể hân sẽ thoát thai hoá cốt, trở nên mạnh mẽ hơn, hân tuyệt đối không chần chờ.

Cứ như vậy, Lê lão bố trí trận pháp phòng hộ xung quanh, hân bắt đầu tôi thể.

Mà bên kia, Nguyên Sơ đang quỳ trước mặt Chương môn, vẻ mặt buồn khổ.

"Ngươi còn ỳ khuất? " Lần đầu tiên Vạn Kỳ Thánh Phong phản nộ như vậy " Đó là thứ mẫu thân ngươi để lại cho ngươi, ngươi vậy mà đem cho người ngoài?! "

Nguyên Sơ không nhận được nói: " Hân không phải người ngoài, hân là đồ đệ của con. "

"Ngươi còn dám cãi?! " Vạn Kỳ Thánh Phong tức giận vỗ mạnh tay vịn, uy áp phóng ra khiến nàng không thể nói nên lời.

"Vạn Năm Linh Tuyền, một vạn năm mới có một giọt! Lúc trước mẫu thân ngươi sợ ngươi thừa nhận Thể hồ nghi thức xong căn cơ không vững, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, cố ý đi Vọng Hải chi Uyên, cứu tử nhất sinh mới tìm được cho ngươi thứ này, ngươi cứ như vậy dễ dàng cho người khác?! Ngay sau thời điểm ngươi tẩu hỏa nhập ma, ai cứu ngươi?! "

Nguyên Sơ cúi đầu, lãnh tĩnh nói: " Chỉ cần tâm con kiên định, nhất định sẽ không tẩu hỏa nhập ma. "

"Vạn nhất thì sao?! " Vạn Kỳ Thánh Phong đánh gãy lời nói của nàng " Một khi ngươi tẩu hỏa nhập ma, mười giọt cũng cứu không nổi thần hồn của ngươi, vậy mà ngươi... "

"Con sẽ không tẩu hỏa nhập ma! " Thanh âm Nguyên Sơ lên cao " Con biết con cần phải làm gì, ý chí của con kiên định hơn Lịch Thiên Thần trụ, cho nên con sẽ không! "

Dù sao đời trước nàng cũng không có tẩu hỏa nhập ma, nàng biết chấp niệm của mình có bao nhiêu đáng sợ.

Nhưng Vạn Kỳ Thánh Phong không tin, hân đã quyết định sẽ đi tìm Dạ Trầm Uyên, lấy pháp bảo khác đổi lại Vạn Năm Linh Tuyền, nhưng Nguyên Sơ không biết nặng nhẹ, cũng phải phạt!

"Sau Khai sơn đại điển, ngươi đi Vô Cực Thiên Hiểm thám hỏi một năm đi! Khi nào hiểu rõ, biết mình sai ở đâu thì quay về! "

Cái gì?! Một năm?! gương mặt nhỏ nhắn của Nguyên Sơ ứa dọt " Chương môn cứu cứu... " Chúng ta vẫn có thể thương lượng mà!

Lúc này đây, Vạn Kỳ Thánh Phong cực kì kiên định: "Ngươi nói thêm một câu nữa thì hai năm! "

Nguyên Sơ một chữ cũng không dám nói.

"Nếu là như vậy... con xin phép về... "

Thật sự quá thảm, tặng đồ cho người khác mà mình còn bị phạt, tâm can thật sự rất đau! Hơn nữa nàng cũng đâu phải tặng không, về sau thành quả nàng nhận được so với những gì bỏ ra tuyệt đối nhiều hơn! Đáng tiếc không ai hiểu khổ tâm của nàng...

Vạn Kỳ Thánh Phong hừ một tiếng quay mặt đi, Nguyên Sơ ỳ khuất đứng lên, sau đó mới trở về.

Đợi nàng đi xa, hân thờ dài một tiếng.

Bàn tay vừa lật, trong tay đã xuất hiện một khối ngọc bội, bên trên đề bốn chữ " Vạn Kỳ Thánh Vũ ", ánh mắt hân không khỏi âm thầm.

Ngọc bội được lau đến sáng loáng, đủ để thấy chủ nhân của nó yêu thích như thế nào, nếu như lúc trước muội muội không ở cùng người kia, nếu hân kiên định hơn một chút, hiện giờ kết cục có phải hay không bất đồng...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Asakari

Bên kia, Dạ Trầm Uyên đã tới thời khắc máu chảy!

Linh được trong Thiên Châu chuyên dùng để tôi thể, được lực cực kì bá đạo! Nếu là người thường, khi vào thùng bị thống khổ tựa người bị xé rách bức cho phát điên, càng dùng mơ đến không ngừng mặc niệm pháp quyết, thống khổ này so với chết còn khó chịu hơn!

Nếu không phải hôm nay Dạ Trầm Uyên trên lời đài biểu hiện ra cứng cỏi cùng quyết tuyệt, Lệ lão cũng sẽ không đồng ý cho hắn tôi thể, người tôi thể sớm nhất cũng đã hai mươi tám tuổi, hơn nữa người kia cũng thất bại, tuy rằng tôi thể càng sớm càng tốt, nhưng ở thời kì Thượng Cổ, mọi người đều đợi sau khi có tu vi Kết Đan mới dám làm, dù sao một khi chịu đựng không được, hậu quả phi thường đáng sợ!

Mà nếu như Dạ Trầm Uyên đã quyết định, thành bại thế nào, đều do tạo hóa của hắn.

Nguyên Sơ trở về nơi ở của Dạ Trầm Uyên, thấy trong phòng bị một loại linh khí đặc thù bao vây, linh khí ờ trận pháp tựa hồ không tiêu tan, nồng đậm giống như muốn ngưng kết thành linh dịch, hít sâu một hơi, một tia linh khí làm cho tinh thần nàng chấn động... Nàng nghĩ cái gì, đột nhiên mở to hai mắt!

Này không phải tôi thể nguyên khí sao? Chẳng lẽ... Dạ Trầm Uyên tôi thể?!

Đã đọc qua sách Nguyên Sơ rất rõ ràng, Lệ lão có một phương thuốc kết hợp với Vạn Năm Linh Tuyền ở trong Thiên Châu, có thể trong thời gian ngắn giúp người ta tôi thể!

Nhưng lão trăm triệu không nghĩ đến, Dạ Trầm Uyên có huyết mạch Thần Hoàng! Một khi tôi thể, lực lượng huyết mạch sẽ bị kích hoạt, huyết mạch kia quá mức dữ dội khủng bố! Hắn hiện tại mới tu vi Luyện Khí, thân thể lại vô cùng yếu nhược, hiện tại kích hoạt huyết mạch không phải là muốn chết hay sao?!

Nguyên Sơ kinh hãi, một đoạn này ở trong sách phát sinh vào năm Dạ Trầm Uyên mười tám tuổi, vì muốn mạnh lên mà tôi thể! Tưởng rằng sẽ thành công, nhưng lại gặp huyết mạch kích hoạt, làm cho tôi thể kiểm củi ba năm thiếu một giờ, tu vi tụt dốc, sau đó may mắn gặp một muội tử cứu hắn... Trọng điểm không phải là muội tử, mà là làm sao bảo mệnh! Hắn như thế nào lại đi tôi thể?!

Nguyên Sơ dùng tốc độ nhanh nhất phá vỡ kết giới rồi vọt vào trong phòng, bên trong linh khí cùng nguyên khí giao nhau, quả nhiên là tôi thể, hơn nữa xem bộ dạng Dạ Trầm Uyên có vẻ sắp thành công, cả người phát ra quang mang lục bảo, hiển nhiên đã tiến vào bước cuối cùng của tôi thể, thoát thai hoá hổ!

Mắt Nguyên Sơ lại thấy trước ngực hắn có một dòng huyết mạch nhỏ đang hướng lên trên. Ngay rồi, huyết mạch kích hoạt rồi!

Nàng không cần suy nghĩ, một đạo dấu tay phức tạp được hoàn thành trong khoảnh khắc, đánh thật mạnh vào trên người Dạ Trầm Uyên, hắn vào thời điểm cuối cùng lại bị người đánh gãy, mạnh mẽ phun một búng máu.

Là ai? Là ai phá vỡ trận pháp, đánh lên hắn?

Từ trong đau nhức, Dạ Trầm Uyên mơ mơ màng màng mở mắt, cảm giác được tu vi của mình vì phản phệ mà tụt dần, nhưng hắn không cách nào để ý, người phá vỡ hắn cư nhiên là Nguyên Sơ?!

Không đợi hắn nói cái gì, Nguyên Sơ đã đến gần hắn, nàng hai tay kết ấn, ngón tay điểm ở mi tâm của hắn, giây tiếp theo, mi tâm hắn nhói lên đau đớn! Nguyên Sơ... Thế nhưng muốn mạnh mẽ lòi Thiên Châu của hắn ra ngoài!

"Không ổn! Chẳng lẽ nàng muốn nhân cơ hội cướp đoạt Thiên Châu?"

Lời nói của Lệ lão khiến Dạ Trầm Uyên tâm lạnh, chẳng lẽ, sư phụ vẫn muốn Thiên Châu? Cho nên nhân cơ hội này mới đã thương hắn chiếm đoạt?!

Nhưng như thế nào có thể? Rõ ràng là hắn nguyện ý cộng hưởng cùng nàng, nàng cự tuyệt, như thế nào có thể?!

Thiên Châu tuy rằng nhập thể, nhưng thời điểm chủ nhân nguy hiểm tính mạng, người có tu vi cường đại có thể mạnh mẽ lòi ra, một khắc sau khi Thiên Châu ly thể, nguyên chủ sẽ chết.

Nguyên Sơ nhìn thức thần Dạ Trầm Uyên tan rã, càng nóng nảy hơn!

"Mau cộng hưởng Thiên Châu với ta!"

Thanh âm Nguyên Sơ vừa xong, Lệ lão trong thức hải cũng nói: "Không được! Nàng đang nghĩ không tốn nhiều sức lực cướp đoạt thần khí! Đừng cho nàng thực hiện được, nhanh trốn vào trong Thiên Châu đi!"

Mặc kệ Lệ lão kêu gào bên tai như thế nào, Dạ Trầm Uyên vẫn không động đậy, hắn tro mắt nhìn Thiên Châu từ trong mi tâm hắn bị lòi ra, lại cúi đầu nhìn Nguyên Sơ, ánh mắt khó tin lẫn bi thương..

"Người chẳng lẽ vì nó mà giết ta?"

Thanh âm hắn run lên, trong lòng tuyệt vọng, thế nhưng so với khi mẫu thân bị cướp đi càng kịch liệt hơn! Chẳng lẽ trước đây Nguyên Sơ đối tốt với hắn chỉ vì điều này? Không, hắn không tin!

Nguyên Sơ nghe đã biết hắn hiểu nhầm, cũng đứng, đã thương hắn, làm hại hắn tu vi tụt xuống, còn dùng lực lượng lời pháp bảo kí kết thần hồn của hắn ra, sau đó một khắc sau đó sẽ chết, ai cũng sẽ hiểu lầm.

Nguyên Sơ muốn giải thích, nhưng nhìn thấy dòng huyết mạch đã lộ ra bên ngoài, còn chuẩn bị hướng lên khoe mát! Không tốt, một khi lên tới đầu, huyết mạch thần hoàng sẽ kích hoạt!

Nàng không còn thời gian giải thích, thấy Dạ Trầm Uyên bình tĩnh nhìn mình, gào lên: "Mau cộng hưởng! Ta đang cứu ngươi!"

Nàng nói như vậy, hấn theo bản năng sẽ tin, nhưng Lê lão trong thức hải thì không: "Đừng tin tưởng nàng! Hành động của nàng rất đáng nghi! Mau trốn vào trong Thiên Châu! "

Nhưng hấn không làm, Lê lão nóng nảy, mắt thấy Thiên Châu càng ngày càng ly thể, lão quỳnh lên, liền trực tiếp dùng thần hồn chính mình điều khiển Dạ Trầm Uyên, mạnh mẽ kéo hấn vào trong Thiên Châu!

Dạ Trầm Uyên bị nhốt lại, hấn muốn cùng Nguyên Sơ kí khế ước, vì sao lại không động đậy được? Nguyên Sơ nhìn huyết mạch đã lên tới cổ hấn, mà một khắc đó, nửa thân thể hấn lại dần biến mất!

Không tốt, hấn muốn trốn vào Thiên Châu!

Nàng bắt lấy Dạ Trầm Uyên, thấy hấn khiếp sợ nhìn mình, liền biết đây không phải ý nguyện của hấn, mà là bị khống chế, việc cấp bách bây giờ là phải giúp hấn đoạt lại quyền điều khiển cơ thể, nhưng mà thời khắc này như chỉ mảnh treo chuông, nàng nên làm thế nào?

Nguy kịch đến, Nguyên Sơ không có nghĩ nhiều như vậy! Nàng đột nhiên nhón chân hôn lên môi Dạ Trầm Uyên!

Giống như có dòng điện chạy qua, tựa như bị đánh thẳng vào linh hồn, hấn cơ hồ trong nháy mắt đoạt lại quyền điều khiển cơ thể, sau đó chợt nghe nàng nói: " Mau cộng hưởng Thiên Châu cùng ta! "

Dạ Trầm Uyên tựa như bản năng hoàn thành việc này, một giọt máu bay nhanh vào mi tâm hấn, giây tiếp theo, Nguyên Sơ đã cùng hấn vào trong Thiên Châu.

Sau khi đi vào, nàng cấp bách, không đợi hấn nói gì đã vươn tay đẩy hấn ngã vào trong vụn năm linh tuyến, hấn cảm thấy rất kì quái, vào thời điểm hấn muốn mở miệng nói chuyện, thân thể đột nhiên đau nhức!

Lê lão vốn đối với Nguyên Sơ như hổ rình mồi, nhưng phát giác Dạ Trầm Uyên kì quái, lão cũng hoảng sợ, linh tuyến có thể dưỡng vạn vật, vì cái gì mà khi hấn vào trong liền máu chảy không ngừng?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Asakari

Nguyên Sơ căn bản không muốn nhiều lời, cũng nhảy vào trong linh tuyến, những chỗ huyết mạch đi qua trên người Dạ Trầm Uyên gặp nước suối đều vỡ ra, hơn nữa, hấn cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó sắp phun trào! Cảm giác thân thể muốn nổ quá mãnh liệt nên khi thấy nàng muốn đến đây, hấn theo bản năng quát:

"Người dừng đến đây! "

Nguyên Sơ hơi ngậy người, nhưng vẫn đi qua.

"Ta... ta cảm giác sắp tự bạo. Người dừng đến đây! "

"Không quan hệ! " Ánh sáng mềm mại trong tay Nguyên Sơ lờ Dạ Trầm Uyên "Ta biết chuyện gì đang xảy ra trên người ngươi, kể tiếp, nghe lời ta. "

Hấn thấy nàng đến gần, sợ thương tổn đến nàng, hấn theo bản năng lùi ra sau.

Nguyên Sơ nóng vội, trực tiếp dùng cánh tay nhỏ tóm lấy Dạ Trầm Uyên.

"Ngươi dừng nhúc nhích! Ta giúp ngươi bảo mệnh! "

Quả nhiên, linh lực mãnh liệt của Nguyên Sơ tràn vào trong người hấn giống như đang kết ấn, ở sâu trong huyết mạch hấn tạo một phong ấn, quá trình này phi thường gian nan, nếu không phải trước khi sống lại nàng có tu vi Phân Thần cảnh, nàng sẽ không thể nào tính chuẩn phong ấn lực lượng huyết mạch trên người Dạ Trầm Uyên. Cũng may hấn hiện tại đang rất yếu, phong ấn tuy gian nan nhưng miễn cưỡng có thể hoàn thành, nếu hấn mạnh lên một chút sợ là không được.

Lê lão trong đoàn sương mù màu đen nhìn động tác của Nguyên Sơ, mới biết nàng thật sự muốn cứu người, nhưng đây là chuyện gì? Thời kì Thượng cổ mỗi người tôi tớ đều không xuất hiện tình huống như Dạ Trầm Uyên. Lúc trước lão cảm giác hấn sắp tự bạo đến nơi. Cổ lực kinh khủng đó đến từ đâu?

Chẳng lẽ là?!

Lê lão nghĩ đến cái gì, kinh hoàng nói: " Chẳng lẽ Dạ Trầm Uyên có huyết mạch Thần Hoàng?! " "

Lúc này Nguyên Sơ hoàn toàn không để ý đến lão, không nghĩ tới những thứ như huyết mạch kích hoạt rồi vân vân, lão gia gia này cũng quá bất cần rồi!

Nguyên Sơ vừa hấp thụ linh lực của vụn năm linh tuyến để duy trì, một bên vừa phong ấn giúp Dạ Trầm Uyên. Nàng dùng chính là Thiên Ma ấn trong *《Thượng Cổ Kí Sự》*, có thể phong ấn Thiên Ma, thì cũng có thể phong ấn Thần Hoàng, ấn này cần đến chín chín tám mươi mốt đạo, mỗi một đạo đều cần Nguyên Sơ hao hết linh lực Nguyên Anh mới làm được, cũng may linh tuyến luôn có linh lực để duy trì, nếu không hôm nay quá nguy hiểm rồi!

Không biết qua bao lâu, thời gian trong Thiên Châu chậm hơn bên ngoài rất nhiều, Nguyên Sơ cảm thấy nàng đã trải qua ít nhất một tháng mới hoàn thành phong ấn.

Cuối cùng một đạo hạ xuống, Dạ Trầm Uyên đã ngủ say, nàng xoa xoa cái trán, từ trong linh tuyến đứng dậy.

"Thế nào? " Lê lão biết hảo tâm của mình lại biến thành chuyện xấu, có điểm chột dạ, vội vàng vây quanh Nguyên Sơ "Ngươi hạ Thiên Ma ấn? Tiểu oa nhi ngươi cũng hiểu biết thật nhiều... "

Nguyên Sơ cho lão một ánh mắt xem thường: " Lão cùng hấn ở lâu như vậy mà không có tâm tư quan sát xem hấn là loại huyết mạch gì à? "

Lệ lão có chút xấu hổ: "... Cái loại huyết mạch này đều là vạn người có một, thông thường đều thể hiện ra, ta nào biết hần lại là loại huyết mạch Thần Hoàng không biểu lộ ra? "

Nguyên Sơ hừ một tiếng, lại hỏi: " Vậy vì sao lại tôi thể? Ở thời kì Thượng cổ, tôi thể cũng phải tiến hành sau khi tiến vào Kết Đan, hần hiện tại như thế nào mà lão đã cho hần tôi thể? "

Lệ lão nghe vậy, trừng mắt nhìn nàng: " Còn không phải vì ngươi? "

" Ta? " Nàng sững sờ " Sao lại liên quan đến ta? "

Sau đó Lệ lão đem chuyện Dạ Trầm Uyên lo lắng có người giành được hạng nhất, có quyền lựa chọn sư phụ nói ra, Nguyên Sơ không biết nên nói gì cho phải...

Nàng nhìn thiếu niên tuấn tú ngồi trong linh tuyến, trên mặt hiện vẻ không đồng ý, nhưng trong lòng không hiểu sao lại có chút cảm động...

Nàng trước kia cảm thấy thu nhận đồ đệ chẳng qua là mặt chữ thương ý tứ, nàng chỉ cần cho hần tài nguyên tu luyện, chỉ điểm cho hần một chút là được rồi, hơn nữa nàng làm vậy không sai, nam chủ đời trước không có sư phụ không phải vẫn sống rất tốt sao? Có nàng hay không có nàng cũng đâu có sao?

Nhưng mà qua việc này, nàng lại đột nhiên hiểu được một đạo lý, kết làm sư đồ là một loại khế ước trách nhiệm, loại trách nhiệm này không phải thứ lợi ích ngay sau nàng lấy được, mà là quan hệ được thành lập và củng cố bằng rất nhiều tình cảm.

Nàng không hiểu được giá trị đích thực của sư đồ, nhưng Dạ Trầm Uyên hiển nhiên so với nàng hiểu rõ hơn nhiều, cho nên hần liễu lĩnh cũng vẫn muốn giữ vững quan hệ này, đúng là đứa trẻ ngốc.

Rốt cục cũng hiểu được thiếu niên trước mắt không phải là nam chủ sau này hủy thiên diệt địa, Nguyên Sơ đột nhiên thân thiết với hần không ít, cũng không tức giận với hần, dù sao hần muốn thành tài cũng cần phải học rất nhiều, nàng làm sư phụ nhất định có thể phát huy tác dụng, ngắm lại sau này đường ra cường giả lại thấy sáng khoái!

Về sau liền như vậy mà tiến hành đi!

Thời điểm Dạ Trầm Uyên tỉnh lại mới phát hiện mình đang ở trong Thiên Châu, cảm nhận một chút tu vi, lúc trước tôi thể bị ngăn cản, tu vi hần rõ ràng tụt xuống, nhưng lúc này đây tu vi hần không chỉ không tụt, mà còn tăng lên thành Luyện Khí tầng mười! Vậy mà tăng hai tầng, đây là chuyện gì?

Dạ Trầm Uyên cố gắng hồi tưởng.

" Ngươi rốt cục đã tỉnh! " Lệ lão bay lại đây, có chút ngượng ngùng " Thật có lỗi, tiểu oa nhi, ta không biết ngươi có huyết mạch Thần Hoàng, tùy tiện cho ngươi tôi thể, thiếu chút nữa hại ngươi... "

" Huyết mạch Thần Hoàng? " Dạ Trầm Uyên không rõ, hần đã đọc rất nhiều sách, nhưng huyết mạch Thần Hoàng hần lại chưa từng nghe qua.

Hơn nữa khi hần hồi tưởng lại, trước mắt là một mảnh hỗn độn, đột nhiên, trong đầu hần hiện ra Nguyên Sơ, sau đó, lại nhớ đến nộ hôn kia!

Nhất thời, trên mặt không tự chủ mà đỏ ửng lên!

Sư phụ vì cái gì...mà hôn hần?

Đầu Dạ Trầm Uyên có chút dại ra, tựa hồ hần bị Lệ lão khống chế, sư phụ vì muốn giúp hần đoạt lại quyền điều khiển cơ thể, muốn kích thích hần, cho nên mới...

Lệ lão không phát hiện hôn hần đã bay ra ngoài, ngượng ngùng nói: " Đúng vậy, chính là huyết mạch Thần Hoàng! Đó là một loại lực lượng phi thường bá đạo, một khi kích hoạt, thân thể này của ngươi hiện tại không thể chấp nhận được.... Bất quá may mắn sư phụ cậu phát hiện đúng lúc, huyết mạch ngươi vừa kích hoạt đã bị nàng phong ấn, nàng dùng toàn lực Nguyên Anh hạ tám mươi mốt đạo phong ấn, phỏng chừng ngươi phải chờ tới khi đến Nguyên Anh hậu kì mới có thể cởi bỏ hoàn toàn, bất quá cũng vì nguyên nhân huyết mạch, tuy rằng tôi thể thất bại nhưng tu vi ngươi cũng tăng lên, thể chất cũng mạnh hơn, đúng là trong họa có phúc... "

Dạ Trầm Uyên không nghe Lệ lão làm nhảm gì đó, hần bắt được trọng điểm, đó là sư phụ đã cứu hần!

" Sư phụ đâu? " Hần vội vàng hỏi lão.

Dạ Trầm Uyên có điểm ngượng ngùng, nghĩ đến nộ hôn kia... Hần hiện tại phải gặp sư phụ ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: Asakari

Lệ lão thấy thế nói: " Trong Thiên Châu một tháng, ở ngoài là một ngày, sư phụ ngươi hần là đi Khai sơn đại điển rồi! "

Lời của Lệ lão còn chưa nói xong, Dạ Trầm Uyên đã biến mất! Hần cuối cùng nhớ tới mình vẫn còn trận đấu, hần thể nhưng quên đi chuyện quan trọng này, cũng không biết có đến kịp không.... Nhất định phải đến kịp!

Mà lúc này, Trường lão chấp pháp cũng vừa gọi tên hần, gọi một lần mà chưa tới, vậy tới trận đấu tiếp theo, nếu gọi lần hai vẫn chưa tới thì sẽ bị tư cách thi đấu.

Chương môn đối với việc Dạ Trầm Uyên không đến cũng không giết mình, dù sao ngày hôm qua hần trọng thương như vậy, hôm nay cho dù đến đây cũng không tiến được xa hơn.

Vạn Kì Thỉnh Phong hỏi Nguyên Sơ bên cạnh:

" Tiểu tử kia thể nào? "

Nguyên Sơ ngồi tại chỗ chán muốn chết đáp: " Thương thể rất nặng, muốn đường cho tốt cũng phải mười ngày nửa tháng.... "

Kết quả nàng còn chưa nói xong, một tiểu tử mặc thiên thanh huyền phục hấp tấp xuất hiện ở tràng đấu.

"Dừng lại! Ngươi là đệ tử của môn pháp nào? Trong đại điển không được ngự kiếm phi hành! "

Dạ Trầm Uyên vội vàng nhảy xuống từ thân kiếm, hành lễ với vị sư huynh cai quản lôi đài.

"Thật có lỗi, ta là Dạ Trầm Uyên, bởi vì có việc tri hoãn nên đến muộn, vẫn mong sư huynh cho thông hành. "

"Dạ Trầm Uyên?" Đối phương là thanh niên tầm hai mươi tuổi, nhãn mục nói "Ngươi chính là người ngày hôm qua dùng âm ba thần thức quấy nhiễu tất cả người thi đấu lôi đài khác?"

Gã nói xong, Dạ Trầm Uyên có điểm ngưng ngừng, ngày hôm qua.... Động tĩnh hắn làm ra có chút lớn, nhưng trong họa có phúc, thần thức của hắn đã là Trúc Cơ hậu kỳ.

Thấy hắn bộ dạng thành thật, đối phương cũng không muốn nhiều lời nữa: "Được rồi, mau vào đi thôi! Lúc này đã gọi tên một lần mà ngươi chưa có tới, đợi lát nữa gọi thêm một lần mà chưa tới thì bị phán thua cuộc. "

"Đa tạ sư huynh! "

Dạ Trầm Uyên vội vàng đi vào.

Nguyên Sơ từ xa nhìn thấy hắn đến đây, thật không biết nói cái gì cho phải, ngốc tử này cũng quá liều mạng rồi.

Nàng nói với Chương môn đại thúc: "Chương môn đại nhân, ta...muốn xuống dưới có việc..."

Vạn Kỳ Thỉnh Phong liếc mắt nhìn thấy Dạ Trầm Uyên phía xa, nói: "Đi đi. "

Nguyên Sơ hướng hắn nở nụ cười một chút, sau đó vội vàng chạy đi.

Sau đó nhanh chóng hiện ra trước mặt Dạ Trầm Uyên.

"Ngươi sao lại tới đây?"

"Sư phụ! " Thời điểm nhìn thấy nàng, hai mắt Dạ Trầm Uyên sáng lên "Ta đã tốt lên nhiều rồi, có thể tham gia thi! "

Hơn nữa hắn so với trước đã mạnh hơn rất nhiều, hắn Luyện Khí tầng tám có thể chống lại Luyện Khí tầng mười một, hiện tại là Luyện Khí tầng mười càng dễ dàng hơn.

Nguyên Sơ nghe vậy thì nhũn nhũn, sau đó đưa tay ra cầm lấy tay hắn, dùng một tia linh lực đi vào cơ thể hắn kiểm tra.

Rõ ràng chỉ là kiểm tra thân thể bình thường, nhưng không biết vì sao hôm nay lại không giống vậy.

Dạ Trầm Uyên cúi đầu nhìn bàn tay Nguyên Sơ đang nắm tay mình, trắng trắng mềm mềm, còn mồm mồm đáng yêu, ngón tay mềm mại, lòng bàn tay lại nóng đến kinh người khiến cho hắn trước tiên có cảm giác như bị điện giật, xúc động muốn rút tay về.

Nhưng mà làm sao hắn rút được đây? Hắn thoải mái tiếp nhận linh khí đối phương chảy vào trong cơ thể mình, trong đầu không khỏi nhớ tới nụ hôn vào lúc tình thế cấp bách kia.... Mặt lại một lần nữa đỏ!

Nguyên Sơ xem xét cơ thể hắn hồi lâu, thu hồi tay: "Thân thể ngươi đã tốt rồi, nhưng vẫn tồn tại chút di chứng, nếu bị thương lần nữa rất có thể sẽ khiến di chứng lớn lên, ta khuyên ngươi không nên tiếp tục thi đấu.... Với lại... Mặt ngươi sao đỏ vậy?"

"Hả? À không...có gì, chỉ là trời hơi nóng..." Dạ Trầm Uyên khôi phục tinh thần vội vàng đổi đề tài "Sư phụ, hay là vậy đi... Người cho phép ta dự thi, ta cam đoan, ta tuyệt đối không ỷ mạnh, cũng không làm mình bị thương nữa, như vậy được không?"

Nguyên Sơ thấy hắn chấp nhất, cũng không biết nói gì, chỉ có thể thở dài: "Được rồi, thật sự là chịu thua ngươi! Bất quá ta phải nói rõ một chút, trên dưới Vạn Kiếm tông đều biết ta mới sáu tuổi, sẽ không ai muốn bái ta làm sư, vậy nên phần tâm tư đó của ngươi nên kìm nén lại đi! "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy cũng không phản bác, cười lấy lòng, bộ dạng thật nghe lời: "Sư phụ, ta đi chuẩn bị trước, sắp tới lượt ta. "

"Đi đi, nhớ rõ tình huống của ngươi, không được cậy mạnh! "

"Đã biết thưa sư phụ! "

Nhìn Nguyên Sơ rời đi, Dạ Trầm Uyên có chút tiếc nuối thu hồi tầm mắt, sư phụ vì quan tâm mình nên mới dặn dò kĩ càng như vậy, tình huống của hắn hiện tại không thể kịch liệt thi đấu, không cần phải quang minh chính đại, vẫn có thể đi đường tắt!

Dạ Trầm Uyên mỉm cười, lúc này hắn đã có vài phần khí chất phúc hắc của nam chủ, sau khi hạ quyết tâm, hắn xoay người, thần thức đảo qua Vi Sinh Cực vừa thi đấu xong đang đi đến.

Lúc này Vi Sinh Cực một thân hắc y, y thân là Luyện Khí Đại viên mãn, đối chiến rất khó gặp được đối thủ, hai người duy nhất được y coi như đối thủ đều bị Dạ Trầm Uyên đào thải, nên y chiến đấu rất thoải mái.

Nhìn thấy Dạ Trầm Uyên đi tới, y hơi nhướng mày hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Ngày hôm qua hắn bị trọng thương như vậy y đều thấy, nguyên nhân hắn hôm nay sẽ không tới, mình bớt đi một kinh địch, ai ngờ vẫn tới, thật đáng ghét!

Dạ Trầm Uyên cũng không thích y, nhưng hiện tại... Hắn mỉm cười: "Vi Sinh sư huynh, ta đến là muốn cùng ngươi giao dịch. "

"Ồ?"

Hai người đi qua một bên.

Vi Sinh Cực nghiêm mặt hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Dạ Trầm Uyên nói: " Sư huynh, ngươi thiếu tài nguyên tu luyện đúng không? "

Một câu của hắn làm sắc mặt Vi Sinh Cực thay đổi trong nháy mắt, yn hế môi ra nhưng không thể nói được, y muốn nói mình không thiếu, nhưng trên thực tế, y ngay cả một kiện đạo bảo để thay cũng không có, đủ để biết có bao nhiêu túng quẫn.

Dạ Trầm Uyên lớn lên từ tranh đoạt liếc mắt cũng hiểu được y nghèo khó đến mức nào.

Vi Sinh Cực buồn bực nói: " Chuyện này thì liên quan gì đến ngươi?! "

Dạ Trầm Uyên nhất định là tới đây để trào phúng y!Nghĩ như vậy, y quay đầu bước đi, lại nghe hắn ở phía sau cười nói

" Sư đệ bất tài, hiện tại là Nhị phẩm Luyện đan sư, ngẫu nhiên Tam phẩm đan được cũng có thể miễn cường luyện chế, chỉ cần sư huynh đáp ứng ta một điều, từ nay về sau ngươi cần loại đan được nào, ta sẽ cho ngươi. "

Đây là mua chuộc?

Vi Sinh Cực quay đầu, lạnh lùng héch cằm nhìn hắn: " Ta đã hiểu, ngươi biết mình không phải là đối thủ của ta lại muốn lấy hạng nhất nên tới đây mua chuộc, đúng không? "

Dạ Trầm Uyên như trước cười vô tội, hắn hế môi nói: " Thêm một kiện thượng phẩm Linh khí hóa thuộc tính. "

Pháp bảo chia làm Pháp khí --- Bảo khí --- Linh khí --- Tiên khí --- Thần khí!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Asakari

Một kiện thượng phẩm linh khí cũng đủ cho y dùng hết niên thiếu! Thật sự là danh tác a!

Vi Sinh Cực im lặng nuốt nước miếng, đang nghĩ ngợi xem nên đáp lời đối phương như thế nào,Dạ Trầm Uyên biết hắn đang do dự, lập tức tăng giá.

" Hai kiện. "

" Thành giao! " Vi Sinh Cực lập tức đồng ý, đối phương muốn làm gì y cũng không hỏi rõ, nhưng người tham tiền bày tỏ chỉ cần không bắt y đi phóng hỏa giết người, điều kiện gì y cũng có thể đáp ứng!

Thấy y gật đầu, Dạ Trầm Uyên thoải mái nở nụ cười.

" Ngươi muốn ta làm gì? " Vi Sinh Cực hỏi.

Hắn nói: " Ta muốn ngươi tiến tới trận chung kết! "

" Há? " Vi Sinh Cực nghi hoặc nhìn hắn " Sau đó trong trận chung kết ta bại dưới tay ngươi? "

Thật không có vấn đề gì cả, y trầm nghĩ, có được hai kiện linh khí phù hợp thuộc tính, hạng nhất hạng nhì với y cũng không quan trọng.

" Không. " Dạ Trầm Uyên lắc đầu, hắn không có khả năng làm trò trước mặt Chương môn cùng các vị Trưởng lão, đối phương có ý thua, hắn cho dù thắng, mặt mũi sư phụ cũng mất hết.

Cho nên hắn nói: " Ta cho ngươi mấy thứ này là muốn ngươi đáp ứng ta nhất định phải dùng toàn lực tiến tới trận chung kết, nếu như ngươi có được hạng nhất và quyền lợi được chọn sư phụ, ta hi vọng ngươi có thể bỏ qua Hàn Kiếm Phong Phong chủ Nguyên Sơ mà bài sư những người khác. "

Lời nói bình tĩnh của hắn khiến Vi Sinh Cực khó tin: " Đơn giản như vậy? "

Dạ Trầm Uyên cho y nhiều ưu đãi như vậy chính là hi vọng y không báii búp bê sáu tuổi kia làm sư phụ? Như này...

Hắn gật đầu: " Đúng vậy, với lại ngươi đã đáp ứng rồi. "

" Đúng là đã đáp ứng rồi... " Vi Sinh Cực vẫn là khó có thể tin " Nhưng vạn nhất có hắc mã khác cùng ta tranh hạng nhất thì sao? "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy tự tin nở nụ cười.

" Chỉ cần ngươi có thể tiến tới trận chung kết, ta cũng nhất định sẽ cố gắng, sau đó đánh với ngươi một trận! "

Hắn đã đáp ứng với sư phụ sẽ không cạy mạnh, nhưng trong đại diện, hai người uy hiếp đã bị đánh bại, hắn tin tưởng những người còn lại trừ bỏ Vi Sinh Cực đều không thể làm khó được hắn.

Như vậy, hắn cùng Vi Sinh Cực tiến tới trận chung kết, liền có thể ngăn chặn tất cả ý định bài sư phụ của hắn làm sư của những người khác, cuối cùng hắn chỉ cần dùng toàn lực của mình ứng phó là được.

Ngay tại thời điểm Vi Sinh Cực vẫn chưa hiểu rõ, Trưởng lão bên kia đã gọi tên Dạ Trầm Uyên, hắn gật đầu với y rồi xoay người đi lên lôi đài.

Đối thủ của hắn là một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, tóc ngắn, cũng giống như hắn là Luyện Khí tầng mười.

"Đa tạ. " Dạ Trầm Uyên mỉm cười hành lễ, mà hành động kế tiếp của hắn cùng vẻ ngoài ôn hòa khác nhau hoàn toàn, lưu loát công kích! Đối phương nhanh chóng bị đa bại.

Đúng như hắn dự liệu, những ngày kế tiếp đối chiến đều không quá khó khăn, hắn mỗi lần thắng sẽ tiến thêm một tầng lên tới lôi đài trên cao, chiếu theo hiện tại, không quá bao lâu hắn sẽ tiến tới trận chung kết.

Hơn nữa vì có thể nhanh chóng điều tiết di chứng, mỗi ngày sau khi kết thúc trận đấu, người khác đang ngủ, hắn ở trong Thiên Châu tu luyện, một tháng bên trong bằng một ngày bên ngoài, cứ như vậy tới trận chung kết hắn tuyệt đối mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Nhưng có duy nhất một điểm khiến hắn mất mát... Chính là sư phụ sau lần đó cũng không tiến vào Thiên Châu lần nữa...

Theo lý mà nói, Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên đã cộng hưởng Thiên Châu, chỉ cần nàng không cách hắn quá một nghìn dặm, chỉ cần một ý niệm cũng có thể tiến vào, sử dụng tài nguyên bên trong.

Nhưng sau lần nàng giúp hắn phong ấn huyết mạch Thần Hoàng thì không có vào làm cho hắn mất mát rất nhiều, nhưng sau đó nhanh lấy lại tinh thần! Sư phụ nhất định là không muốn quấy rầy hắn tu luyện chuẩn bị cho trận đấu cho nên không có tới xem hắn, vậy hắn càng phải chăm chỉ hơn!

Vì thế, ở trong Thiên Châu, Dạ Trầm Uyên buộc mình huấn luyện ma quý, khó khăn đều tăng lên gấp đôi! Lệ lão ở một bên nhìn vừa vui mừng vừa phần uất, vui mừng vì kí chủ của lão vừa có thiên phú vừa chăm chỉ, là một hài tử tốt, phần uất chính là, hắn cố gắng như vậy để trở thành đồ đệ của người khác!

Cực kì tức giận, lão trước đây đã từng khuyên hắn bái mình làm sư nhưng không được, cuối cùng bị một búp bê sáu tuổi cướp đi, đáng hận!

Dạ Trầm Uyên đang luyện tập thân pháp tốc độ bên trong trận pháp Lưu Tinh chuy rừng mình một cái, ở trong Thiên Châu còn thấy lạnh sao?

Rốt cục, ở trong trận pháp thời miên tu luyện bảy ngày, hắn mệt mỏi nằm úp sấp xuống đất, hắn ở trong Thiên Châu nghỉ ngơi, vào lúc mệt mỏi nhất thế này, giấc ngủ vẫn là phương pháp điều tiết tốt nhất, mà lúc hắn ngủ cũng là lúc Nguyên Sơ tiến vào.

Làm chủ nhân cộng hưởng của Thiên Châu, Nguyên Sơ chỉ cần dùng một ý niệm cũng có thể nhìn thấy hết tình huống bên trong, tự nhiên cũng nhìn thấy Dạ Trầm Uyên tu luyện, đối với chuyện hắn cố gắng nàng rất vui mừng, nguyên nhân nàng không tiến vào thật ra rất đơn giản...

Bởi vì Dạ Trầm Uyên có một thói quen, hắn bình thường sau khi tu luyện mệt mỏi đều sẽ cởi quần áo vào ngâm trong linh tuyến, cởi quần áo a!! Nàng đều thấy rõ ràng tất cả!!

Đối với việc này, Nguyên Sơ sợ rằng tâm hồn mình sẽ hỏng mất! Nàng cứ nhìn thấy hết toàn bộ nam chủ lúc mười tuổi! Là nữ nhân đầu tiên nhìn thấy hết nam chủ, nàng cần phụ trách không?

Nguyên Sơ càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, hơn nữa nàng cũng không nghĩ sẽ cướp đi nọ hôn đầu của nam chủ, nàng tuy rằng chưa nhắc tới chuyện này nhưng kì thật vẫn luôn nhớ rõ! Đáng sợ... Nam chủ về sau còn trong sạch không?

Về sau nhất định phải thiện ý chỉ điểm cho Dạ Trầm Uyên chuyện này, ở bên trong Thiên Châu tuyệt đối không được tắm rửa!

Hiện tại hắn còn nhỏ, nhưng sau này trưởng thành, trở thành đại soái ca kinh thiên địa quý thần khiếp, nàng vẫn không nên nhìn thấy!

Lệ lão thấy biểu tình Nguyên Sơ rồi rầm liên bay lại.

"Tiểu oa nhi, ngươi có tâm sự?"

Nguyên Sơ nghĩ một chút, tốt nhất vẫn nên để Lệ lão nhắc nhở Dạ Trầm Uyên, dù sao loại chuyện này cũng khó có thể gặp mặt nói.

"Lệ lão... Chuyện là, ta cùng Dạ Trầm Uyên đã cộng hưởng Thiên Châu."

"Đúng, có vấn đề gì?" Lệ lão bay quanh nàng hỏi.

Nguyên Sơ ho khan hai tiếng: "Không có gì, chỉ là... Về sau ngươi nói với Dạ Trầm Uyên cẩn thận một chút, bởi chỉ cần một ý niệm, tất cả đối thoại cùng tình huống của các ngươi bên trong Thiên Châu ta đều thấy rõ ràng!"

Nàng nhấn mạnh "tất cả", "đều thấy rõ ràng", Lệ lão hẳn hiểu được ý tứ của nàng chứ? Cho dù không rõ thì nói với Dạ Trầm Uyên, hắn sẽ hiểu được, sau đó thời điểm cởi quần áo sẽ cảnh giác hơn.

Ai ngờ Lệ lão nghe xong, vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu oa nhi, ta không cố ý nói ngươi vừa thấp vừa béo, ngươi sẽ không vì điều này mà đến cảnh cáo ta chứ? Ta đã lớn tuổi rồi, ngươi khoan dung chút đi."

"Tóm lại... Chờ Dạ Trầm Uyên tỉnh, ngươi đem những lời ta nói nói cho hắn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

*cầm lâm chi (橄欖枝): Cảnh ô liu, biểu tượng của hòa bình.

Edit: Asakari

Lệ lão vẻ mặt mờ mịt, sau đó chỉ thấy Nguyên Sơ ai oán lắc đầu, lão quý xử nam thật sự không hiểu rồi.

Nàng nói xong chuẩn bị đi, nhưng nhìn thấy Dạ Trầm Uyên đang nằm trên giường bạch ngọc, nàng liền dừng lại.

Bởi vì quá mệt mỏi, hân chưa tắm rửa sạch sẽ đã ngủ, tu luyện quá độ làm hân hao hết linh lực, mới tái nhợt, nằm nghiêng lộ ra nửa bên mặt tỉnh xảo khiến người sợ hãi than!

Nhan sắc chết tiệt này... Điền trai đến mức tuấn nam mỹ nữ của tu tiên giới gặp qua một lần đều không quên được, từ nhỏ đã lộ ra dung mạo kinh người cũng chỉ có nam chủ hân.

Nguyên Sơ đối với hân nửa điểm lo lắng cũng không có, nhưng giờ phút này, nghĩ đến hân chỉ mới mười tuổi, linh lực hao hết làm mi tâm hân nhăn lại, Nguyên Sơ nhìn, chung quy có điểm không đành lòng, liền điểm ở mi tâm hân.

Lệ lão ở một bên nhìn thấy âm thầm gật đầu, sư phụ tốt, biết dùng linh khí khu trừ mệt mỏi cùng tổn hại của đồ đệ, lúc trước sư phụ của lão cũng không cẩn thận như vậy, ném cho lão một cái lọ luyện đan sau đó bỏ qua mười mấy năm, nữ sư phụ đúng là tốt hơn nhiều.

Trong lúc ngủ Dạ Trầm Uyên cảm nhận linh khí quen thuộc bổ dưỡng thân thể hân, hân muốn nhanh chóng mở mắt ra, lại vì quá mệt mỏi mà không thành công, đến lúc hân thành công mở mắt ra thì Nguyên Sơ đã rời đi, nhưng trong không khí vẫn còn hương sữa ngọt ngào của ngài.

"Sư phụ đâu rồi?" Dạ Trầm Uyên phát hiện trên người sạch sẽ, trong lòng ấm áp.

Lệ lão không nhìn được bộ dạng cười ngây ngốc của hân, tức giận nói: "Nàng đi rồi."

"Đi rồi?" Hân có chút tiếc nuối "Nàng có để lại lời nào không?"

Lệ lão vốn muốn nói không có, nhưng nghĩ đến cái gì, lại gật đầu: "Có."

"Nàng nói gì?"

"Nàng bảo nói người sau này cẩn thận, bởi vì cộng hưởng Thiên Châu nên tất cả tình huống đối thoại bên trong này nàng chỉ cần một ý niệm cũng nhìn thấy rõ ràng."

Dạ Trầm Uyên nghe vậy theo bản năng gật đầu, sau đó rất nhanh liền phát hiện có gì đó không đúng!

"Toàn bộ, toàn bộ đều có thể thấy?" Hân mở to hai mắt, lắp bắp hỏi lại.

Lệ lão buồn bực nhìn hân: "Đúng vậy."

Lão vừa nói xong, giây tiếp theo, Dạ Trầm Uyên giống như tôm bị lược chín, cả người đều đỏ bừng!

Kì quái, sư đồ nhà này có gì bí hiểm?!

Lệ lão cảm giác mình bị xa lánh, như thế nào đều không thể hiểu được huyền cơ bên trong lời nói, lão quý chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương như lão làm sao có thể hiểu được tâm tình của thiếu nam thiếu nữ chứ?

Tóm lại, từ đó về sau, Dạ Trầm Uyên cũng không ở trong Thiên Châu coi quần áo nữa, Nguyên Sơ rất vui mừng.

Bởi vì lựa chọn cá nhân đối chiến với Dạ Trầm Uyên đều là người có tu vi không sai biệt lắm so với hân, tuy rằng hân là Luyện Khí tầng mười, nhưng lại có thần thức Trúc Cơ hậu kỳ, cho nên đồng cấp không có đối thủ, một đường thẳng đến trận chung kết!

Lúc này người có tu vi cao nhất trong số các thí sinh, Vi Sinh Cực đối với Dạ Trầm Uyên hết sức bội phục, bất quá, hân tuyệt đối không nương tay, quyền lợi lựa chọn sư phụ của hạng nhất vẫn còn đó, không bán Nguyên Sơ Phong chủ của Hàn Kiếm Phong, nhưng không phải vẫn còn Chương môn sao?!

Vì thế trên lôi đài, hai người lạnh lùng nhìn nhau, khí thế kinh người!

Vi Sinh Cực có thể vào đến trận chung kết đều nằm trong dự liệu của các vị Trưởng lão, nhưng mà hắc mã Dạ Trầm Uyên lại khiến bọn họ giật mình!

Tuổi còn nhỏ, tu vi cao, căn cơ vững chắc, thần thức siêu cường!

Thiếu niên này ngộ tính tốt, đã chăm chỉ còn có đại kì ngộ, tuy rằng là ngũ linh căn.

Lúc này Dạ Trầm Uyên vẫn chưa biết, hân đã có ấn tượng cực tốt trước mặt Chương môn cùng các Phong chủ, có cơ hội ai cũng muốn thu nhận hân làm đồ đệ của mình.

Đối mặt với ánh mắt tán thưởng từ phía, Dạ Trầm Uyên cũng không có cảm giác gì, hân không có nhìn lên đài cao, bởi hân biết Nguyên Sơ đang nhìn hân.

Hân đã tuân thủ ước định, được chiến đấu ở trước mặt nàng.

"Ta không muốn nhiều lời." Vi Sinh Cực xuất kiếm đâm tới Dạ Trầm Uyên "Ta biết ngươi rất mạnh, cho nên ta sẽ không nương tay!"

Dạ Trầm Uyên mỉm cười: "Cầu còn không được!"

Nói xong, hai người liền giao thủ!

Trận chiến này của bọn họ có rất nhiều người vây xem, đây là hai người cuối cùng của lôi đài, có thể học tập kinh nghiệm, hơn nữa có thể đi đến một bước cuối cùng này đều có thực lực mạnh. Vi Sinh Cực là nhất linh căn hòa thuộc tính, lại chăm chỉ, Dạ Trầm Uyên muốn chống lại hân vẫn phải cố hết sức.

Nhưng là hân cũng có ưu thế của mình, chiêu thức bình thường được hân sử dụng đều được cải tiến đến thiên biến vạn hóa, tựa như có danh sư chỉ dạy, liền ngay cả thứ đơn giản nhất là quý tung bước cũng trở nên rắc rối, mỗi bước đều gia tăng tốc độ.

Người tới ta đỡ, phản kích vạn phần, làm cho người vây xem trầm trồ không thôi!

Cuối cùng Dạ Trầm Uyên lấy chênh lệch nhỏ bé đã bại Vi Sinh Cực, thời điểm chúi thủ đặt ở nơi yếu hại, y vẫn chưa có phản ứng.

"Như thế nào có thể...." Y mờ to mắt, vừa thờ dốc vừa khó tin nhìn hân "Vì cái gì mỗi một chiêu của ta ngươi đều biết?"

Dạ Trầm Uyên thu chúi thủ, ngượng ngùng nở nụ cười: "Bởi vì mỗi trận đấu của ngươi ta đều quan sát."

Bằng vào trí nhớ chỉ nhìn qua một lần liền ghi nhớ, hân nhớ tất cả chiêu thức của Vi Sinh Cực, ở trong Thiên Châu, lần lượt diễn luyện muốn tìm ra cách phá giải.

Vì Sinh Cực đánh tổng cộng hơn ba mươi mấy trận, mà Dạ Trầm Uyên ở trong Thiên Châu cũng diễn luyện hơn một nghìn lần.

Chăm chỉ chỉ có thể khiến người ta tiến xa hơn một chút, nhưng nếu chăm chỉ cùng thiên phú ở một chỗ, hiệu quả vô cùng đáng sợ!

"Tốt lắm! "

Đây là người thứ nhất khiến Chương môn Vạn Kỳ Thánh Phong nở nụ cười, ánh mắt tán dương của hắn đặt ở trên hai người thiếu niên, cuối cùng nhìn chăm chăm Dạ Trầm Uyên.

"Hải tử, người giỏi lắm! Bất kể là thiên phú hay chăm chỉ tu luyện người đều xuất chúng! Bốn tọa muốn thu người làm đồ đệ, người có bằng lòng hay không?"

Lời nói của Chương môn thỉnh linh vang lên làm cho tất cả mọi người sợ ngây người!

Không phải chứ, còn chưa tới Trạch sư đại điển đã muốn cướp người? Điều này làm cho lời muốn nói của các Phong chủ đều nghẹn ở ngực, tức giận, lại chậm hơn rồi!

Dạ Trầm Uyên cũng sửng sốt một chút, hắn theo bản năng nhìn về phía Nguyên Sơ, đã thấy trên đài cao, tiên đồng có ngoại hình tựa búp bê trừng mắt bất mãn nhìn Chương môn, người này cũng quá không nể mặt rồi!

Các đệ tử còn lại đều lộ ra biểu tình hâm mộ, có thể tiến vào Vạn Kiếm tông đứng đầu Thập đại tông đã làm rạng rỡ tổ tông, có thể đi vào nội môn, là tổ tông hương khói đều tốt, nếu được Phong chủ coi trọng, thu làm chân truyền đồ đệ, tiền đồ chính là không hạn lượng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Asakari

Về phần được Chương môn thu nhận, phải biết rằng, trước mắt Chương môn chỉ có một đồ đệ! Hắn mới sáu mươi tuổi đã là Kết Đan cảnh, nếu như Dạ Trầm Uyên làm đồ đệ của hắn mới là một bước lên trời!

Lẽ nào trong thức hải của Dạ Trầm Uyên cũng không nhận được nói: "Tiểu bối này không tồi, nếu như người có thể trở thành đồ đệ của hắn, so với Nguyên Sơ thì người sẽ trưởng thành nhanh hơn. "

Lão nói xong, lại nhớ Nguyên Sơ đối với Dạ Trầm Uyên tốt như vậy, lại nói: "Đương nhiên lựa chọn ai đều do người quyết định. "

Dạ Trầm Uyên nghĩ thầm, còn phải lựa chọn sao?

Hắn quỳ một gối xuống, thấp giọng nói: "Đa tạ Chương môn coi trọng, nhưng đệ tử xin từ chối. "

Một câu kích khởi nghìn sóng lớn, cả hội trường thi đấu mấy vạn người đều sôi trào! Dạ Trầm Uyên thế nhưng cự tuyệt Chương môn?

Đến Vạn Kiếm tông, ai chẳng vì cầu mạnh mà đến? Tiểu tử này đầu óc có vấn đề sao?

Thấy hắn từ chối Chương môn, các Phong chủ lúc đầu sửng sốt, sau đó đều đưa cảm lãm chỉ qua.

"Tiểu hữu, có muốn đến Linh Đan Phong không? Luyện đan sư là một chức nghiệp cực tốt! "

"Cả ngày chỉ thủ cái bếp lò thì có tiền đồ gì? Nên đến Luyện Hóa Phong của ta, tạo ra linh khí hoàn mỹ nhất thuộc về mình! "

Ngay cả người trước giờ luôn đối phó với Nguyên Sơ là Long Tú cũng động tâm tư: "Vẫn là nên đến Linh Thú Phong đi! "

Nàng gương cao giọng nói: "Các sư tỷ sư muội đều sẽ đối xử tốt với người... "

Ngay cả sắc dụ cũng dùng tới rồi.

Dạ Trầm Uyên dờ khóc dờ cười, tuy hắn biết hiện tại hắn là người được coi trọng nhất, nhưng điều đó không thể xoay chuyển được ý định ban đầu của hắn.

Nghĩ như vậy, hắn hướng về Nguyên Sơ quỳ xuống.

"Được chư vị tiên bối ưu ái, đệ tử rất cảm kích. Nhưng đệ tử tiến tới trận chúng kết là vì một người mà đến! "

Lời nói của hắn làm cho mọi người an tĩnh lại, có người nhìn về phía Nguyên Sơ, tò mò không thể tin được! Sẽ không phải như bọn họ nghĩ chứ?

Kết quả, bọn họ còn chưa kịp nói cái gì, Dạ Trầm Uyên đã nở nụ cười.

Đó là một nụ cười mang theo đắc ý nho nhỏ, giống như ánh mặt trời xua tan đi tầng mây đen.

"Hiện tại ta quỳ gối ở nơi này, chỉ mong Hàn Kiếm Phong Nguyên Sơ Tôn giả thu ta làm đồ đệ! "

Lời nói của hắn làm cả hội trường xôn xao!

Dạ Trầm Uyên đây là muốn làm gì? Từ chối Chương môn, từ chối luôn cảm lãm chỉ của các vị Phong chủ, cố tình lại muốn bái sư một vị Phong chủ chỉ mới sáu tuổi không có môn hạ, đây là tự đoạn tiền đồ sao?

Hắn không phải bị bệnh hồ đồ chứ?

Mà trong số những người này, chỉ có mình Nguyên Sơ hiểu được nguyên do.

Chương môn thấy tâm ý Dạ Trầm Uyên đã quyết, thờ dài ngời xuống, Nguyên Sơ suy nghĩ gì đó, chậm rãi đứng dậy.

Lúc này Dạ Trầm Uyên chăm chú nhìn về phía nàng, tựa như cả thế giới chỉ có mình nàng, lưng hắn thẳng tắp, cái loại đắc ý chờ sự phụ khen ngợi biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt tinh xảo của hắn, tình cảm chân thành, làm cho Nguyên Sơ sinh ra một loại cảm giác từ trước đến nay chưa từng có.

Nàng từ trên không trung hạ xuống bên người Dạ Trầm Uyên ở trên lối đi, Vì Sinh Cực đã tự giác lui xuống, ánh mắt của mấy vạn người đều dừng ở trên người bọn họ, hội tụ trên tiểu cô nương mặc quần lụa mỏng màu thiên thanh, trong trắng đáng yêu, lúc này đang mang một gương mặt nghiêm túc.

" Vì cái gì? "

Nguyên Sơ khó hiểu hỏi, từ rất sớm nàng đã nói hắn không cần phải lao lực, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ nhận hắn làm đồ đệ, hắn vì cái gì mà cứ phải tranh hạng nhất? Rõ ràng nam chủ là người không thích nổi bật.

Dạ Trầm Uyên mỉm cười nhìn nàng, không do dự đáp:

" Bởi vì ta muốn cho mọi người biết, chỉ có hạng nhất mới có tư cách bái người làm sư phụ! "

Trong Vạn Kiếm tông, mỗi người nhắc đến Nguyên Sơ đều có chút ghen tị và khinh thường. Ghen tị vì nàng có một mẫu thân tốt, khinh thường nàng vì ngoại lực mới trở nên cường đại.

Cho nên thời điểm lên thảo luận đều đã nói, trong Khai sơn đại điển nhất định không có ai nguyện ý bái nàng làm sư. Mà kể cả có tặng sư phụ búp bê là Nguyên Sơ cho các đệ tử, họ cũng không thèm.

Nên Dạ Trầm Uyên muốn dùng hành động thực tế chứng minh cho họ biết, Hàn Kiếm Phong Tôn giả mà các người khinh thường không phải không có ai bái sư, mà là đồ đệ nàng thu phải là người mạnh nhất!

Cho nên hắn quyết tâm phải giành được hạng nhất, dùng thực lực làm cho đám người đó câm miệng, sư phụ của hắn là người tuyệt vời nhất!

Tấm lòng này, đừng nói Nguyên Sơ, ngay cả Chương môn nghe xong cũng động lòng, càng đừng nói đến các Phong chủ khác, đứa nhỏ này vì sao không phải đồ nhi nhà mình chứ?

Nguyên Sơ sững sốt một lát, sau đó đắc ý nở nụ cười, gương mặt xinh đẹp của nàng khoan khoái giống như mèo nhỏ tìm được bảo vật, hai mắt sáng ngời hơn cả sao.

Chỉ thấy đôi tay nhỏ bé vung lên, thập phần khí phách nói:

" Được rồi! Người đã thành cầu như vậy thì ta đành miễn cưỡng thu người! Từ nay về sau, người là đệ tử đời đầu của Hàn Kiếm Phong, cũng là đệ tử đời cuối! Nguyên Sơ Thượng nhân ta, quyết định thu người làm đồ đệ bế môn! "

Một câu nói của nàng làm tất cả sững sốt, đồ đệ bế môn?!

Rốt cuộc đợi được đến giây phút này, Dạ Trầm Uyên tâm tình kích động hướng nàng bái sư lễ, lớn tiếng nói:

" Đồ đệ Dạ Trầm Uyên, bái kiến sư phụ! "

Nguyên Sơ mỉm cười, tự mình nâng hắn dậy.

Tuy rằng bọn họ một người mười tuổi, một người sáu tuổi, tuy rằng tổ hợp trước mắt này nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị, cũng không biết vì sao, nhìn thấy Nguyên Sơ tươi cười sáng lạn với Dạ Trầm Uyên, bọn họ đột nhiên cảm thấy được, có một sư phụ nguyện ý thu mình làm đồ đệ bế môn thật quá tốt, ý nghĩa của bốn chữ " đồ đệ bế môn " này so với đệ tử thân truyền không giống nhau!

Hơn nửa ngày sau Nguyên Sơ tiền đồ vô hạn, nàng sáu tuổi đã là Nguyên Anh, tương lai thành tựu tuyệt đối không dưới Chương môn, trở thành đồ đệ duy nhất của nàng, nếu nhìn theo lâu dài sẽ là chuyện khiến người ta hâm mộ không thôi....

Tượng tượng xong, đám đệ tử lại xôn xao! Đều tức giận gầm chân! Hạng nhất quả nhiên có tâm kế! Tương lai có được một chỗ dựa vững chắc cứ như vậy bị hắn đoạt lấy, quá giáo hoạt!

Kế tiếp việc thu đệ tử cũng rất bình thường, Vì Sinh Cực biểu hiện tốt đương nhiên được thu làm đệ tử của Chương môn, các đệ tử khác dựa theo thứ tự cũng dần được thu nhận, ngoại trừ Long Tử Tôn giả sắc mặt không tốt, mọi người đều rất cao hứng.

Chỉ tiếc, sau khi đại điển chấm dứt, Nguyên Sơ phải đi lĩnh phạt!

Nguyên Sơ giờ tay nhỏ ra tính thời gian, nàng phải đi Vô Cực Thiên Hiểm sám hối một năm một ngày a! Như thế nào có thể như vậy? A a a.... Chương môn đại nhân thật sự không có nhân tính, rõ ràng người ta đã có đồ đệ rồi, sao vẫn phải đi lĩnh phạt?!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Edit: Asakari

Nguyên Sơ bị phạt khiến Dạ Trầm Uyên không thể tượng tượng được, hỏi nàng nàng không nói, chỉ bảo mình làm sai, sau đó đi Vô Cực Thiên Hiểm nhận phạt.

Dạ Trầm Uyên trong lòng nghi ngờ, chờ Nguyên Sơ đi, hắn liền quần lấy dò hỏi Tiểu Thu cô.

Tiểu Thu thấy hán quan tâm đến Nguyên Sơ, thấp phần vui mừng, bị hán nói vài câu đã thờ dài:

"Tôn thượng bị phạt vì nằng đã đem Vạn Năm Linh Tùy cho ngươi, bị Chương môn phát hiện. "

Quả nhiên là bởi vì Vạn Năm Linh Tùy?!

Hán khó hiểu hỏi: " Chẳng lẽ là của Chương môn... "

" Không, không phải. "

Tiểu Thu đề thấp âm thanh nói: " Chương môn tức giận vì Vạn Năm Linh Tùy là khi mẫu thân Tôn thượng còn sống, là bảo bối ngài ấy cố tình tìm cho Tôn thượng! "

Nằng dừng lại một chút, tiếp tục nói: " Ngươi cũng biết, Tôn thượng là trải qua Thê hồ nghi thức mới trở thành Nguyên Anh, cho nên nằng căn cơ không vững, tâm tình cũng không ổn, so với các Nguyên Anh Tôn giả khác thì dễ dàng tẩu hỏa nhập ma hơn. Cho nên mẫu thân Tôn thượng sợ sau này nằng sinh tâm ma mới tìm Vạn Năm Linh Tùy, khi nguy cấp cho nằng định hồn. Nhưng nằng lại cho ngươi, Chương môn tức giận, nằng mới bị phạt. "

Dạ Trầm Uyên nghe xong, trong lòng không thể bình tĩnh! Nguyên lai thứ gọi là Vạn Năm Linh Tùy đối với sư phụ lại quan trọng như vậy!

Hán phi thường tự trách: " Thì ra là thế, thật tiếc ta đã dùng mất một giọt, nhưng sau này ta nhất định sẽ tìm một cái định hồn thần vật thật tốt cho sư phụ, không để nằng xảy ra sơ suất gì! "

Tiểu Thu nghe hán nói vậy vô cùng vui mừng, hán tuy nhỏ tuổi nhưng lại rất hiểu chuyện.

" Ngươi có tâm thì tốt rồi, Tôn thượng không ở đây một năm, ngươi trong thời gian này tu luyện thật tốt đã là hồi báo lớn nhất với nằng. Ta hiện tại đưa đồ ăn cho nằng, khi nào về chúng ta sẽ nói tiếp. "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy hai mắt sáng ngời: " Đưa đồ ăn? Để ta đi đi! "

Tiểu Thu có chút khó xử: " Tu vi này của ngươi đi Vô Cực Thiên Hiểm có thể sẽ bị thương, vẫn là để ta đi đi. "

" Sẽ không! " Hán vội vàng nói " Đi cũng coi như là tu luyện, cô cô cho ta đi đi! "

Tiểu Thu không lay chuyển được hán đành bỏ cuộc: " Được rồi! Ngươi nhất định phải cẩn thận, nếu có gì xảy ra phải dùng phù chú báo ta ngay! "

" Ta hiểu rồi. "

Một khắc sau, Dạ Trầm Uyên mang theo đồ ăn Tiểu Thu đưa đi Vô Cực Thiên Hiểm, ra khỏi Hàn Kiếm Phong, nét mặt hán dần trầm tĩnh lại, hoàn toàn không có vẻ hoạt bát như ở trước mặt Tiểu Thu.

" Ngươi tính toán làm thế nào? " Trong thức hải, Lệ lão hỏi.

Dạ Trầm Uyên lắc đầu thờ dài: " Vạn Năm Linh Tùy nhất định phải trả lại cho sư phụ, thứ này đối với nằng quan trọng như vậy, ta không thể lấy. Nhưng mà Chương môn đã hạ lệnh phạt sư phụ một năm, phải làm sao để ngài ấy hồi tâm chuyển ý? "

Lệ lão muốn nói gì đó lại dừng: " Không thể đâu, người đã ra quyết định, làm sao chúng ta có thể thay đổi được? "

Vạn Năm Linh Tùy trân quý, tuy rằng đối với bọn họ rất quan trọng, nhưng nếu như là vật bảo mệnh của Nguyên Sơ, hán không thể lấy được.

Vô Cực Thiên Hiểm quả nhiên danh bất hư truyền, nơi nơi đều là vách núi cao hiểm trở, hơn nữa không có linh thực linh thú, thật giống như một nơi bị vứt bỏ, càng đừng nói đến sát khí chung quanh, bị đánh vào người tựa như thần hồn bị rơi quất một nhát, cho nên Dạ Trầm Uyên đến đây phải ngàn lần cẩn thận.

Qua một lúc lâu ngư kiếm hán mới tới được nơi Nguyên Sơ bị phạt, tượng tượng tính cách hoạt bát hiếu động của nằng, bởi vì hán mới bị phạt ở địa phương này, hán lại thấy tim nhói lên.

Lúc trước ở trong tộc, mỗi lần xảy ra chuyện gì không tốt, các huynh đệ của hán đều vu hãm là do hán làm, đem hán ra chịu chết, đập hán dưới chân, nhưng mà Nguyên Sơ...

Dạ Trầm Uyên mím môi, chỉ có Nguyên Sơ chân thành giúp hán, khi sự tình phát sinh lại tự mình đi chịu phạt.

Nếu hán không thể cưỡng cầu Chương môn thu hồi lệnh phạt, như vậy mỗi ngày hán sẽ tới ở cùng nằng, cho dù bị phạt, cũng không thể để nằng chịu một mình!

Suy nghĩ thông suốt, Dạ Trầm Uyên tiến sâu vào trong động, đột nhiên một thanh âm vui vẻ truyền đến.

" Tiểu Thu, là ngươi sao? ~ Ta ngửi được hương vị trứng linh thú nướng! "

Một thân ánh hoạt bát nhảy ra, thời điểm nhìn thấy Dạ Trầm Uyên thì kinh ngạc đến tròn tròn mắt!

" Ngươi làm sao lại tới? Lệ nào là Tiểu Thu bắt ngươi tới? Ngươi tới nơi này quá nguy hiểm! "

Dạ Trầm Uyên lắc đầu: " Không phải do Tiểu Thu cô cô, là ta tự mình tới. "

Hán đem hộp thức ăn đặt trên bàn đá, vẻ mặt buồn bã: " Sư phụ, bởi vì ta mà người mới bị phạt, là đồ nhi vô dụng! "

Hán nói xong, trên tay xuất hiện một cái hộp, chính là hộp ngọc đựng Linh Tùy: " Thứ này là mẫu thân người chuẩn bị cho người, ta không thể lấy, sư phụ vẫn nên lấy về đi! "

Nguyên Sơ nhìn hán, lại nhìn cái hộp, hán là Tiểu Thu nói cho hán rồi.

Nằng cau mày nói: " Nhưng thứ này ngươi cần hơn ta! "

Nằng nói như thế đương nhiên, hiện tại linh hồn Lệ lão không mạnh, không thể giúp đỡ gì, nhưng mà mỗi lần đều là lão giúp hán tìm đường sống trong chỗ chết, chỉ là mỗi lần lực lượng thần hồn đều bị tiêu hao mà ngủ say, sau đó lại khiến nam chủ tôn công tổn sức đi tìm vật ổn dưỡng thần hồn.

Mà Vạn Năm Linh Tuy chính là vật ôn dưỡng thần hồn tốt nhất, thứ này cho nam chủ dùng mới phát huy công dụng nhất!

Nàng nghĩ rằng rất có lí, nói xong còn liên tục gật đầu, tựa hồ nếu như nam chủ không cần thứ này, nàng nhất định sẽ giậm chân tức giận!

Dạ Trầm Uyên nội tâm lay động, nhìn nàng thật lâu không nói nên lời, nàng, nàng sao có thể không hiểu rõ trọng điểm chứ? Nàng không lo lắng cho chính mình sao?

Hắn cố gắng xụ mặt xuống, cố chấp nói: "Thứ này người cũng phải dùng! Ta không thể lấy, về sau nhất định sẽ đi tìm một vật ôn dưỡng thần hồn khác, người không được cự tuyệt! "

Nguyên Sơ khó hiểu nhìn hắn, đột nhiên kích động như vậy làm gì?

Hơn nữa nàng làm sao có thể tẩu hỏa nhập ma? Đây chính là xem thường nàng rồi!

" Ai nha, đã cho người mượn thì người cầm đi, cho dù người không cần, thì Lệ lão cũng cần, dù sao ta vẫn còn nhỏ, sau này người giúp ta tìm một vật ôn dưỡng thần hồn khác là được, ta sẽ không khách khí với người đâu! "

Nàng cười hi hi đem hộp ngọc cho vào trong Thiên Châu, sau đó xoa xoa tay nói: " Người xác định muốn cùng ta thảo luận về việc này nữa ư? Nhưng ta sắp chết đói rồi, phải nhớ rằng ta chưa có tích cốc đâu! "

Dạ Trầm Uyên không đồng tình nhìn nàng, nhưng nghĩ đến nàng đói bụng hắn lại thấy đau lòng, vội vàng lấy thức ăn ra bày biện trên bàn đá.

Hắn trầm nghĩ, dù sao Chương môn cũng sẽ đến tìm hắn, lúc đó hắn sẽ đem vật này đưa cho ngài ấy, để cho ngài ấy trả lại cho sư phụ là được rồi.

Tuy rằng trên mặt bất đắc dĩ, nhưng trong lòng hắn lại sung sướng tựa như được rót đường mật, ấm áp không thôi.

Có một sư phụ vì hắn suy nghĩ, thật sự rất hạnh phúc.

Nguyên Sơ không có tích cốc, đồng dạng buổi tối cũng muốn ngủ, dù sao ăn cơm sẽ khiến nàng thỏa mãn, ngủ sẽ khiến nàng thoải mái, cho nên về sau nhất định sẽ không tích cốc.

Nhìn thấy mĩ thực trên bàn tỏa ra hương thơm ngào ngạt, mắt mèo của nàng tỏa sáng: " Ta nhất định ăn không khách khí đâu! Ta nhớ người cũng chưa tích cốc, đến đây, mau ăn cùng ta! "

Một đôi đũa ngọc bị nhét vào tay, Dạ Trầm Uyên vẫn có điều muốn nói.

Nguyên Sơ lười nghe hắn lải nhải, thấy hắn đang hé miệng, trực tiếp đút cho hắn một khối thịt linh thú, sau đó duyên dáng cười: " Ăn ngon không? Bất quá Tiểu Thu làm đồ ăn không thể ngon bằng người, người thật sự có thiên phú đó! "

Nàng bây giờ vẫn còn nhớ rõ hương vị thịt do hắn làm!

Sau khi Dạ Trầm Uyên được đút khối thịt, mặt hắn đỏ lên, đôi đũa kia là sư phụ vừa dùng qua! Bọn họ dùng chung một đôi đũa!

Hắn dòi tằm mắt, nuốt nguyên khối thịt vào, lắp bắp nói: " Lần, lần sau ta sẽ làm! "

Nguyên Sơ nghe vậy, lập tức cho hắn một ánh mắt tán thưởng, sau đó không nói gì, bởi vì nàng còn đang bận ăn! Tu tiên giới có một cái cực tốt là đồ ăn rất ngon! Vừa ngon vừa có lợi cho cơ thể, thật hạnh phúc!

Nhìn thấy Nguyên Sơ ăn uống như vậy, hắn trầm nghĩ, đồ ăn có thể khiến nàng hạnh phúc như vậy sao? Nhất là cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia, dính một chút bột từ điểm tâm ngọt khiến cho Dạ Trầm Uyên phải nhìn chăm chăm, đột nhiên có một loại xúc động muốn chạm vào.

Hắn bị chính suy nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ! Hắn làm sao có thể nhìn chăm chăm môi của sư phụ chứ? Tuy rằng nhìn qua thật nhỏ nhắn, cũng thật ngọt, nhưng nàng là sư phụ của hắn!

Dạ Trầm Uyên vui mặt vào ăn cơm để che giấu, hai mắt mơ hồ, đột nhiên lại nhìn môi Nguyên Sơ lần nữa.

Sư phụ... Hình như nàng đã quên mất chuyện đã từng xảy ra.

Dạ Trầm Uyên thấy mắt mát, nói đến hôn, trong trí nhớ của hắn chỉ có một lần duy nhất trước khi đi ngủ, mẫu thân nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, nhẹ tựa lông hồng.

Rõ ràng đều là hôn, nhưng không biết vì sao, đối với nụ hôn đầu như chuồn chuồn lướt nước, hắn lại nhớ mãi không quên.

Nhưng mà nàng, nhìn như đã quên.

Dạ Trầm Uyên kìm nén xúc động, đồ ăn căn bản chưa có đụng vào, chỉ ăn một bát cơm.

Nguyên Sơ đương nhiên không đợi hắn, thừa dịp hắn đang hoảng hồn nàng đã ăn uống đầy đủ, sử dụng Tẩy Trừ thuật với mình, sau đó vuốt bụng no căng của mình.

" Không nghĩ lại ăn nhiều như vậy... " Nàng có chút bị thương nhìn cánh tay nhỏ bé đầy thịt, lo lắng đến thân hình tương lai của mình, nhưng đối với người tu tiên mà nói giảm cân không phải vô cùng đơn giản sao? Nghĩ vậy liền tiêu tan lo lắng!

Dạ Trầm Uyên thấy nàng ăn xong liền nhanh tay dọn dẹp.

Nguyên Sơ đuổi thất lửng, sau đó phát hiện hắn còn ở lại đây không khỏi kì quái hỏi: " Người làm sao lại chưa trở về? Vô Cực Thiên Hiểm là nơi ít linh khí, người tu luyện ở đây cực kì vô ích. "

Dạ Trầm Uyên tự nhiên cũng biết đạo lý này, nhưng hắn vẫn nói: " Nơi đây hoang vắng, ta nghĩ sư phụ sẽ không thấy vui, cho nên ta sẽ ở đây bồi sư phụ! "

" A? " Nguyên Sơ không nghĩ hắn còn có phần hiếu tâm này, bất quá hắn hiện tại mới mười tuổi, vẫn là một tiểu nam hài hiếu động, cho dù muốn ở đây cũng sẽ không ở lâu đâu.

Nàng trong đầu suy nghĩ lung tung, sau đó nói: " Tùy người đi, người muốn ở lại cứ ở, nhưng lát nữa nhớ phải trở về, ta hiện tại ăn no rồi, đi ngủ trước đã. "

Nàng nói xong, ánh mắt nhắm lại, sau đó đã nằm xuống một bên giường đá, hoàn cảnh nơi đây cực kì đơn sơ, Nguyên Sơ nằm úp sấp người, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc này Lê lão cảm khái nói: " Cái khác không nói, chỉ riêng việc này đã khiến nàng có đủ tư cách làm sư phụ. "

Dù sao có lẽ ở đây, Nguyên Sơ sẽ không thể ra oai trước mặt Dạ Trầm Uyên.

Hắn nhìn nàng đã ngủ say, trong lòng phức tạp: " Nàng căn bản không cần phải ở đây chịu khổ, đều là do ta... "

Lê lão không để tâm đến áy náy của hắn, thân nhiên nói: " Người sau này đối xử tốt với nàng là được. "

Dạ Trầm Uyên gật đầu: " Ta nhất định sẽ làm vậy. "

Hắn nói xong cũng lên giường đá, ngồi bên cạnh Nguyên Sơ chuẩn bị tu luyện.

Bình thường hắn rất nhanh có thể nhập định, hắn là người có tính cách trầm lặng, luôn luôn tự giác tu luyện, nhưng mà mùi hương ngọt ngào trên người nàng lại quấy nhiễu hắn, hắn cố gắng nhắm mắt lại, nghĩ đến Nguyên Sơ đang ở bên cạnh, không hiểu sao lại nhớ đến nụ hôn kia...

Tim đập mạnh hơn, vì cái gì hắn cứ nhớ mãi chuyện đó không quên?

Dạ Trầm Uyên không thể bình tĩnh, hắn mở mắt ra nhìn về phía Nguyên Sơ, nàng ngủ say, hô hấp đều đều, môi hơi hơi vênh lên, tựa như đang mơ thấy điều gì đẹp đẽ.

Mặt nàng rất trắng trẻo, lông mi thật dài khẽ rung, môi nhỏ nhỏ đầy đặn, nếu như có thể cắn một miếng nhất định phi thường không tồi!

Không được, Nguyên Sơ là sư phụ! Hắn không thể làm vậy!

Mà xui quý khiến, tựa như có gì dụ dỗ hắn, hắn ngồi ở bên người Nguyên Sơ, chần chờ hồi lâu, cuối cùng chậm rãi cúi người xuống...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Asakari

Hắn theo bản năng ngừng thở, không dám kinh động nàng, nhưng càng ngày càng dựa sát vào, hắn nghe rõ tiếng tim đập nhanh trong lồng ngực, thật giống như thừa dịp nàng ngủ mà lên lút làm gì đó, hắn si mê nhìn tiểu cô nương trước mắt, nghĩ đến những gì bọn họ đã trải qua, khóe môi bất giác mỉm cười.

Giây tiếp theo, hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng...

Sao với lần Nguyên Sơ hôn hắn, nụ hôn này còn nhẹ hơn, giống như sương sớm đọng trên lá xanh, tựa bướm vờn nụ hoa, nhẹ nhàng nhưng ngọt ngào.

Dạ Trầm Uyên chưa từng ngửi hương thơm trên người nàng gần như vậy, trừ bỏ hương sữa, còn có một hương thơm ngọt ngào câu dẫn hắn, khiến hắn trầm mê, mà bên tai chỉ còn tiếng tim đập loạn nhịp của chính mình.

" Người đang làm gì vậy?! "

Thanh âm thanh linh vang lên làm hắn cả kinh, vội vàng bật dậy! Hắn theo bản năng nhìn Nguyên Sơ trước, thấy nàng không có tỉnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó lại nhớ đến Lê lão trong thức hải, sợ lão nói gì đó với nàng, tim hắn đập mạnh, sau đó lao vụt ra bên ngoài động!

Khi nhìn thấy Dạ Trầm Uyên hôn Nguyên Sơ, Lê lão trong lòng hoảng sợ, tu chân giới là nơi coi trọng quan hệ sư đồ, lão cho đến bây giờ chưa từng đem hai người này đặt sang mối quan hệ khác!

Sau khi lao ra ngoài động, tim hắn vẫn đang đập loạn nhịp, nhưng lại giả vờ bình tĩnh nói: " Ta chỉ là hôn sư phụ một cái thôi! "

" Nhưng! " Lê lão lúc này nếu có thực thể nhất định sẽ gào thét!

Thanh âm Dạ Trầm Uyên hoàn toàn bình tĩnh, hắn kì quái hỏi: " Vì cái gì không thể? Lúc trước sư phụ hôn ta, ta cảm thấy rất thích nên hôn lại, có vấn đề gì sao? "

Hắn nói như vậy hợp tình hợp lý làm cho Lê lão mơ hồ, tiểu tử này là không biết thật giả vờ, nam nữ có thể tùy tiện hôn nhau sao?

Dạ Trầm Uyên lại nói tiếp: " Khi ta còn nhỏ, trước khi đi ngủ mẫu thân cũng hôn ta, ta nghĩ đó là hành động trân trọng, sư phụ đối với ta ân trọng như núi, ta thật sự rất trân trọng nàng. "

Hắn chân thành nói, Lê lão nghe lời nói của hắn, hoài nghi dần biến mất...

Tiểu tử này đúng là cái gì cũng không hiểu... Cũng đúng, hắn mới có mười tuổi! Thời điểm lão mười tuổi cũng đang cùng người khác chơi đùa đó thôi!

Hắn nghĩ rằng hôn Nguyên Sơ chính là để biểu đạt tôn kính cùng yêu thích? Lê lão hiểu rõ chân tướng liền thấy xấu hổ vì sự ngạc nhiên quá mức trước đó của mình.

" Khụ! " Lão ho một tiếng, phát hiện mình ngoài việc giúp Dạ Trầm Uyên tu luyện, còn phải dạy hắn thường thức nữa... Ngực khí lão chậm lại, chân thành nói:

" Ân...Người nghĩ đối tốt với sư phụ người, ta có thể lí giải, nhưng hành động kia phi thường không ổn! Môi của nữ hài tử không phải ai cũng có thể hôn! "

Dạ Trầm Uyên trong lòng chấn động, theo bản năng hỏi: " Vậy ai có thể? "

Lê lão buồn bực nói: " Đương nhiên là song tu đạo lữ của nàng! Đã là nam nữ, cho dù là sư đồ cũng phải bảo trì khoảng cách, chỉ có đạo lữ của nàng mới được làm chuyện thân mật với nàng, cho nên hành động vừa rồi của người là mạo phạm, đã hiểu chưa? "

Dạ Trầm Uyên trầm mặc nửa ngày chợt hỏi: " Chẳng lẽ là đồ đệ kính yêu sư phụ không thể biểu đạt tình cảm như vậy sao? "

Lệ lão tiếp tục buồn bực: " Đương nhiên không thể a! Nào có đồ đệ muốn hôn sư phụ! Người nếu như thật sự tôn kính nàng có thể đem đồ vật này nọ hiến kính! "

Nào có đồ đệ muốn hôn sư phụ?

Lời nói của Lệ lão lún quẩn bên tai Dạ Trầm Uyên, vì cái gì hắn luôn tâm tâm niệm niệm môi của nàng?

Hắn trong lòng dường như hiểu ra điều gì đó, một chữ cũng không nói.

Hắn muốn ở cùng một chỗ với sư phụ, muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng nên hắn mới liều mạng trở thành đồ đệ của nàng.

Nhưng hắn để tay lên ngực tự hỏi, ở trong lòng hắn, ở cùng một chỗ với nàng quan trọng hơn nhiều so với làm đồ đệ của nàng, tâm tình này không hề giống với tôn kính mà Lệ lão đã nói.

Hắn thật sự muốn đem tất cả những điều tốt đẹp đến cho nàng, thỏa mãn tất cả tâm nguyện của nàng, đây vốn không phải hiếu kính.

Nhưng mặc kệ Dạ Trầm Uyên trong lòng nghĩ như thế nào, Lệ lão cũng không biết, còn trịnh trọng nói:

" Không nghĩ tới người ngay cả chuyện nam nữ này cũng không biết, xem ra người vẫn phải học rất nhiều! "

Mà Nguyên Sơ ở trên giường đá trở mình một cái, hoàn toàn không biết rõ chuyện gì, tiếp tục ngủ ngon.

Bởi vì Dạ Trầm Uyên hạ quyết tâm bồi Nguyên Sơ, nàng không có biện pháp, chỉ đành mặc kệ hắn, dù sao Vô Cực Thiên Hiếm rất nhàm chán, với lại thịt nướng của hắn rất ngon.

Chỉ tiếc Dạ Trầm Uyên muốn đi tìm Chương môn, nhưng ngài ấy lại có việc phải đi ra ngoài, hắn chỉ đành dè dặt chuyện Vạn Năm Linh Tủy xuống, tận tâm hết sức bồi Nguyên Sơ.

Tu tiên không có khái niệm thời gian, đảo mắt một năm đã qua.

Nguyên Sơ không còn phải chịu phạt nữa, còn chưa kịp mở tiệc ăn mừng đã bị Chương môn giao cho nhiệm vụ đi Lợi Hải Thiên Xuyên chúc thọ.

Vừa lúc nàng muốn ra ngoài hoạt động gân cốt nên không có cự tuyệt, vui vẻ rời đi.

Trong phi hành pháp khí, Nguyên Sơ đi loang quanh vài vòng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dạ Trầm Uyên, nàng nhón chân, cánh tay nhỏ dùng sức búng trán hắn!

Nếu không phải nàng nhỏ đi thì chính là hắn lớn lên, đáng giận chính là, một năm qua hắn cao hơn rất nhiều, mà nàng vẫn vừa thấp vừa béo!

Không vui chút nào! Nguyên Sơ tức giận thu hồi tay, dùng sức trừng mắt Dạ Trầm Uyên!

Một năm sớm chiều ở chung, Dạ Trầm Uyên đã hiểu được tất cả tâm tư của Nguyên Sơ, thấy nàng tức giận, hắn cười nói: " Kì thật sư phụ đã cao lên. "

Nàng bật người hai mắt lấp lánh nhìn hắn, ánh mắt đầy chờ mong làm cho hắn phải lấy tay che miệng ngăn chặn ý cười ở khóe môi.

Hắn thấp giọng ho một tiếng, còn chân thành nói: " Nhưng mà ta phát triển nhanh hơn thôi. "

Hắn thật sự không hề nói dối, hắn hiểu Nguyên Sơ đến từng điều nhỏ nhất, nàng quả thật đã cao lên một phân!

Nguyên Sơ nghe vậy hừ một tiếng cảm tức nhìn hắn: " Nghịch đồ! Người dám chê ta phát triển chậm! Ta không thêm đề ý đến người nữa! "

Dạ Trầm Uyên dở khóc dở cười, không đợi hắn nói gì, đột nhiên pháp khí của bọn họ đựng phải một thứ gì đó, Nguyên Sơ đứng không vững lao về phía Dạ Trầm Uyên, cuối cùng bị hắn ôm vào lòng. Một mùi hương ngọt ngào nhanh chóng xộc vào cánh mũi...

Một năm qua Nguyên Sơ không có biến hóa gì nhiều, vẫn là mập mạp đầy thịt, nhưng mà Dạ Trầm Uyên ôm nàng lại cảm thấy cánh tay tê dại, cả người căng cứng, tim đập nhanh tựa như không phải chính mình.

Hắn tựa hồ bị một loại bệnh kì quái, bệnh này bình thường không có vấn đề gì, chỉ khi nào tứ chi tiếp xúc cùng nàng mới gặp phản ứng kịch liệt, nhưng nếu như hắn không tới gần nàng, hoặc không nhìn thấy nàng, hắn lại cảm thấy cả người khó chịu, ngay cả tu luyện cũng không thể chuyên tâm.

Hắn... bị làm sao vậy?

Nguyên Sơ đánh vào lồng ngực cứng rắn của Dạ Trầm Uyên, tức giận đến phát điên!

" Kê nào không có mắt dám chặn lại pháp khí của ta? Xem ta giết chết hắn! "

Nguyên Sơ nói xong, lắc mình một cái liền biến mất, ra bên ngoài pháp khí mới biết không phải cố ý chặn lại, mà là khi đánh nhau, bùa chú bay ra không cẩn thận mới đụng vào nàng.

Dạ Trầm Uyên cũng đi ra, cách không xa bọn họ có hai người đang đánh nhau, không khỏi nhủ mảy: " Sư phụ. " Hắn nhìn thời gian, không nhận được nói: " Hi yển của Chu gia ngày mai sẽ bắt đầu, chúng ta vẫn nên đi thôi. "

Khi còn bé hắn trải qua cuộc sống chém giết nên đã tạo thành loại tính cách không muốn xen vào chuyện của người khác, tính cách đăm đăm này của hắn ở tu chân giới rất bình thường.

Nhưng Nguyên Sơ nghe xong lại nường mảy, nếu nàng nhìn không lầm, cách đó không xa là một nữ nhân xinh đẹp bị bao vây, lại nhìn hắn... Mĩ nhân gặp nạn, thân là nam chủ lại không lao ra anh hùng cứu mỹ nhân?

Hơn nữa chỉ nhìn từ xa cũng xinh đẹp động lòng người như vậy, chẳng lẽ Dạ Trầm Uyên không nhìn rõ?

Nguyên Sơ không thể lí giải, nhưng nhớ đến kết cục của hắn trong sách, nàng đột nhiên tỉnh ngộ!

Dạ Trầm Uyên là người duy nhất của Chư Thiên giới phi thăng, cái " người duy nhất " chính là trọng điểm! Nói cách khác, hắn trước khi phi thăng vẫn là trai tân? Như vậy cũng quá đáng sợ rồi!

Kì thật có rất nhiều nữ thích hắn, nhưng hắn lại vô cảm, cái tính cách lạnh lùng đó là do trời sinh, ngay cả khi gặp chuyện bất bình cũng không muốn cứu giúp, bảo sao cô độc hết quãng đời còn lại...

Đằng kia chính là một vị tỷ tỷ cực kì xinh đẹp a!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Asakari

Nguyên Sơ có điểm phát điên!

"Có chuyện gì sao?" Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ không nói lời nào, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn, hắn không nhịn được hỏi.

Nàng cau mày, buồn bực chỉ vào nữ tử ở phía xa: "Tiểu Uyên Uyên a, người nhìn kĩ nàng ta đi, người không muốn cứu nàng ta sao?"

Hắn nghe vậy, còn cẩn thận quan sát nữ tử đang đánh nhau kia, thành thật nói: "Sư phụ, ta không biết nàng."

Nếu không biết thì cần gì phải cứu?

Nguyên Sơ suyt ngất! Quả nhiên là không hiểu! Chẳng lẽ hắn sẽ lại giẫm lên vết xe đổ của đời trước?

Không được! Trước kia là địch nhân không nói tới, hiện tại Dạ Trầm Uyên là đồ đệ nàng, tu tiên văn đạo, nhưng ngoại trừ văn đạo thì cuộc đời cái gì cũng không có, quả thực rất đáng buồn! Dù sao tu tiên cũng vẫn không thoát khỏi dục vọng, có nhiều người không phải vẫn tam thê tứ thiếp đó sao?!

Nháy mắt bộ não nhỏ của Nguyên Sơ nghĩ ra vô vàn ý niệm, nhất là nghĩ đến Dạ Trầm Uyên cuối cùng cô độc, bộ dạng cảm kiếm đứng một mình ở nơi xa xăm, nàng liền cảm thấy bi tráng đáng thương.... Không thể như vậy được!

Vì hạnh phúc cả đời của đồ đệ mình, sư phụ nhất định sẽ giúp người!

Nghĩ thông suốt, nàng chỉ vào nữ tử đằng xa, chân thành nói: "Người xem nàng ta, xinh đẹp như vậy nhưng lại bị người đuổi giết, bên trong nhất định có ẩn chứa nội tình! Chúng ta nếu đã thấy thì không thể mặc kệ được!"

Dạ Trầm Uyên hơi nhăn mày, không biết vì cái gì hắn cảm thấy sư phụ lúc này giống như đang dự tính âm mưu xấu nào đó.

Hơn nữa, nữ tử kia đẹp sao? Hắn không có phát hiện đẹp ở đâu.

Bất quá sư phụ muốn làm gì hắn đều sẽ đáp ứng, cho nên nhanh chóng thay đổi thái độ: "Sư phụ muốn ta làm thế nào?"

Nguyên Sơ nhìn hắn ngoan như vậy, vừa lòng nở nụ cười: "Như thế này, bọn họ luôn miệng kêu to đánh người giết người, hơn nữa còn dùng phù chú đựng vào ta, ta cảm thấy không hề vui vẻ, vậy nên người đi giáo huấn bọn họ một chút đi."

Nàng trước đó đã nhìn qua, người lợi hại nhất trong đám người kia là Trúc Cơ, lấy tu vi Luyện Khí Đại viên mãn của Dạ Trầm Uyên cùng khả năng vượt cấp giết người không khoa học kia, khẳng định chuyện này không thể làm khó hắn.

Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ cười nham hiểm, bắt đầu dĩ gạt đầu. Một năm bị phạt khiến nàng buồn chán, hiện tại có việc làm nàng vui vẻ, hắn sao có thể không thành toàn cho nàng?

Vì thế hắn lấy điểm tâm từ túi trữ vật ra đưa cho Nguyên Sơ, chiếu cố nàng thỏa đáng mới nhu thuận nói: "Người ở đây chờ ta, ta sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ."

Nàng vẫy vẫy tay: "Đi đi nhanh! "Đừng khiến cô nương nhà người ta chờ!"

Dạ Trầm Uyên bắt đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy sùng nịch cùng dung túng vừa nhìn đã hiểu ngay, chỉ có Nguyên Sơ đang bận xem kịch không phát hiện ra mà thôi.

"Đừng phản kháng nữa! Lão gia nhà ta coi trọng người là phúc khí của người! Người còn dám chạy? Mau cùng ta trở về!"

Sau khi tới gần Dạ Trầm Uyên mới phát hiện đây vốn không phải đuổi giết mà là muốn cướp người.

Hắn căn bản không muốn nhúng tay vào, nhưng sư phụ đã có lệnh, vì thế ngay tại thời điểm nam nhân kia muốn bắt lấy tay nữ tử, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp sử dụng kiếm ngăn cản người kia!

"Kẻ nào?!"

Trước đó bọn họ đánh đến khí thế ngút trời, căn bản không phát hiện vì sử dụng phù chú mà dẫn đến hai vị khách không mời. Mà nữ tử càng không ngờ tới, người này rõ ràng biết rõ đám người này là từ Chu gia nhưng vẫn ra tay cứu giúp.

Dạ Trầm Uyên đưa lưng về phía nữ tử, đối mặt với mười mấy người, hắn không hề sợ hãi.

"Người này sư phụ ta muốn, kẻ nào động thủ ta phạt bời."

Mấy người đối phương nghe vậy tức giận, thì ra là đến cướp thê tử?! Người cầm đầu liếc hắn một cái, cười lạnh nói: "Người có biết chúng ta là ai không?! Cũng không chịu thăm dò trước, chúng ta là người Chu gia?! Nữ nhân này là tiểu thiếp lão gia chúng ta coi trọng! Người nếu thức thời liền rút, một kẻ Luyện Khí Đại viên mãn mà cũng muốn học đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân? Tin chúng ta đánh cho người rằng rơi đầy đất không?!"

Dạ Trầm Uyên còn chưa nói, Lệ lão trong thức hải đã nói trước: " Chu gia? Đây không phải là nơi chúng ta đến chúc thọ sao? Hạ nhân nhà bọn họ chất lượng cũng quá kém... "

Hắn đương nhiên hiểu rõ được phiền toái bên trong, nhưng người này sư phụ đã muốn cứu, mặc kệ đối thủ là ai, hắn cũng phải cứu!

Thấy Dạ Trầm Uyên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đám người liếc mắt với nhau sau đó như ong vỡ tổ xông lên. Dạ Trầm Uyên vốn cảnh giác, dù sao cảnh giới tu vi cũng có khác biệt, nhưng lúc giao thủ, Luyện Khí kì dừng nói, ngay cả người Trúc Cơ kì kia căn cơ cũng không vững, tựa hồ toàn bộ dùng ngoại lực chống đỡ, công pháp tu luyện cũng kém cỏi, đánh bại hắn ta không quá khó khăn.

Lệ lão vốn muốn hỗ trợ, nhưng thấy hắn thoải mái đối phó liền nhàn hạ nói: " Người kia thật cổ quái a, vừa nhìn đã biết một kẻ tu luyện không đến nơi đến chốn, vậy mà vẫn lên đến Trúc Cơ, thật không biết dùng thủ đoạn gì. "

Dạ Trầm Uyên mặc kệ, tuy rằng chiêu thức của hắn cũng bị chặn lại vài lần, nhưng hắn vẫn đánh đám người này úp sấp xuống mặt đất. Một Luyện Khí kì lại có thể đánh bại Trúc Cơ kì, hơn nữa còn là một chấp mười! Nếu không phải có tạo hóa thì phải có bối cảnh lớn!

Trúc Cơ tu sĩ cũng hiểu được nên không dám tiến lên, hắn ôm bụng bị đánh, căm tức gào lên: " Ngươi là ai? Mau khai tên ra! "

Dạ Trầm Uyên không nghĩ sẽ đem đến phiền toái cho Nguyên Sơ, hắn vươn tay đỡ nữ tử trên mặt đất dậy, tà mâu quét qua đám người đang sợ hãi, nhú mày không kiên nhẫn nhả ra một chữ.

" Cút! "

Một đám người giống như sợ vỡ mật, vừa mắng chửi vừa chạy đi, một đám ô hợp!

Nữ tử được cứu, cảm động không nói nên lời!

" Ân nhân! " Nàng hướng Dạ Trầm Uyên hành lễ " Đa tạ người ra tay cứu giúp, nếu không có người, ta nhất định sẽ bị bắt làm tiểu thiếp! "

Dạ Trầm Uyên thấy nàng chuẩn bị lao vào mình vội vàng lui nhanh về sau: " Không cần đa tạ, ta không cứu người, là sư phụ ta. "

Nữ tử ngừng đầu, vốn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn rõ mặt của hắn, nội tâm không khỏi kích động!

Tu tiên giới không thiếu nhất chính là nam thanh nữ tú, nàng ở Chu gia gần người thời gian dài cũng chưa gặp qua thiếu niên tuấn mĩ như vậy, đáng tiếc tuổi còn nhỏ.

Ánh mắt nàng hơi tối, lại khom người hành lễ: " Cũng không biết sư phụ người ở đâu, ta muốn hảo hảo cảm tạ. Nhưng mà... "

Nàng muốn nói lại thôi: " Nhưng mà vì ta mà các người đắc tội với dòng bên Chu gia, bọn họ khẳng định sẽ tới gây phiền toái... "

Còn có chính là nàng ta, tuy rằng được cứu nhưng lại không biết đi nơi nào.

Thiếu niên trước mặt này... Nếu như sư phụ của hắn có thể thu lưu nàng thì tốt rồi, có thể dưỡng ra thiếu niên xuất sắc như vậy, sư phụ nhất định cũng phải là cường giả!

Nghĩ như vậy, nữ tử nhìn Dạ Trầm Uyên, ánh mắt có chút chờ mong.

Dạ Trầm Uyên nhú mày, không hiểu sao hắn lại phản cảm ánh mắt như rình mò của nữ tử này, quả nhiên cứu người vẫn vẫn đều là chuyện phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Asakari

Nguyên Sơ nhìn Dạ Trầm Uyên hồi lâu không thấy tiến triển gì đành từ trên pháp khí nhảy xuống. Nàng đột nhiên nhớ ra bộ dạng tiểu hài tử của mình không thể gặp người, thuận lợi dùng Huyền Hình đan thay đổi dung mạo của mình.

Người được mùi hương ngọt ngào đặc biệt trên người sư phụ, Dạ Trầm Uyên nhìn không được quay đầu mỉm cười, chỉ thấy một tuấn mĩ nam nhân tay phe phẩy chiếc phiến đi lại đây.

Nguyên Sơ thay đổi chính là dung mạo sau này của Dạ Trầm Uyên, nhưng mà hắn quanh năm không phải làm y thì cũng là hắc y bạch y, nàng biến thành mĩ nam một thân hồng y góc áo có nạm vàng, cầm trên tay ngọc chiết phiến khám bảo thạch nhỏ vun, chính là muốn viết mấy chữ " Ta có tiền " trên mặt.

Nàng hướng Dạ Trầm Uyên cùng nữ tử mỉm cười, nam chủ sau khi thành niên mặt mũi khuynh quốc khuynh thành, phối hợp với y phục thượng hạng thật sự muốn chọc mù mắt người, cười lên có thể khiến người thần hồn điên đảo!

" Đồ nhĩ, có chuyện gì sao? Còn có vị tiên tử này, không biết nên xưng hô như thế nào? "

Nữ tử nhìn chằm chằm vào mặt Nguyên Sơ, hoàn toàn không tìm ra ác ý, nghe nàng hỏi theo bản năng trả lời.

" Tiểu nữ... Phương Diệp. "

Nàng ta về mặt đại ra, nội tâm không ngừng cuộn trào! Thiên a, thế giới này vì sao có thể có người tuấn mĩ như vậy? Chẳng lẽ hắn ta là tiên nhân chân chính?! Nhưng mà vị này tại sao có mặt mũi rất giống với thiếu niên cứu nàng? Chẳng lẽ... là huynh đệ?!

Dạ Trầm Uyên mặt đã hoàn toàn đen, nhất là nữ tử tên Phương Diệp kia nhìn chằm chằm sư phụ làm cho hắn có một cảm giác bị mạo phạm sâu sắc.

Nhưng mà sư phụ vì sao lại biến thành hắn khi thành niên? Khi nhìn thấy khó nén nổi tò mò.

Hắn bắt đầu đi từ dài: " Sư phụ, người cũng đã cứu, chúng ta còn có việc, không bằng... "

Vừa nghe ý tứ của Dạ Trầm Uyên là phải đi, nữ tử từ từ trong mộng tỉnh lại, " Bùm " một tiếng liền quỵ xuống!

Đang bận liếc mắt đưa tình, tuyệt thế mỹ nam Nguyên Sơ cũng sững sốt một chút, cười hỏi: " Phương tiên tử, chuyện gì cũng phải từ từ, ngươi đang làm gì vậy? "

Dạ Trầm Uyên mím môi nhìn nữ tử trước mặt, bất mãn nàng dùng nữ nhân kế.

" Thịnh đại tiên cứu mạng! Tiểu nữ thật sự không có cách nào mới cầu ngài! "

Phương Diệp vừa nói vừa cố gắng roi vài giọt nước mắt, nhưng không làm được. Chỉ có thể trách Nguyên Sơ biến thành nam nhân quá thật rất tuần tú, nàng ngắm đến mê mẩn, suýt nữa quên mất lời thoại.

Đây rồi, phân đoạn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển! Nguyên Sơ trong lòng thích thú, hoàn toàn quên mất nàng đến đây để chỉ điểm đồ đệ yêu quý thông suốt, kết quả chính mình chơi đùa đến nghiện.

Nàng thu chiết phiền lại, nghiêm túc nói: " Ngươi có chuyện gì khó xử? Cứ nói ra, biết đâu ta có thể giúp đỡ. "

" Sư phụ! " Dạ Trầm Uyên thật sự không thể nhịn được nữa, bỏ qua nữ tử trước mặt, nghiêng răng nói " Chúng ta vẫn còn nhiệm vụ! "

Nguyên Sơ bĩu môi, thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn, hừ một tiếng vờ như không nghe thấy.

Sau đó Phương Diệp cũng làm bộ không nghe thấy, vội vàng kể chuyện của mình.

Thì ra ở địa phương tên Lợi Hải Thiên Xuyên này Chu gia đã xưng bá mấy nghìn năm, bọn họ sở dĩ có thể phồn vinh không suy chính là vì có phương thức tu luyện độc đáo của mình.

Bọn họ ngoại trừ tu luyện bên ngoài, còn có thể tu luyện thuật mà tổ tiên để lại – Song Tu thuật. Song Tu thuật của Chu gia thập phần đặc biệt, người ta song tu là phải có hai người cùng nhau, cùng tiến bộ, nhưng Chu gia bất đồng, Song Tu thuật của bọn họ chỉ cần nam nhân tu luyện. Mà mỗi lần song tu, nam nhân sẽ trở nên cường thịnh, phải có vài nữ nhân mới có thể thoải mái, hơn nữa tu vi càng cao thì nhu cầu càng nhiều. Cho nên nam nhân Chu gia mỗi người đều có rất nhiều lão bà, tu vi của bọn họ cũng tiến bộ nhiều hơn so với người thường.

Nếu không phải phương thức song tu cường thế khiến bên nữ cũng có lợi, Chu gia đã sớm luân nhập ma đạo.

Nhưng mà vì đại nghiệp của Chu gia thì cần rất nhiều nữ nhân, mà những kẻ có tu vi cao sẽ chường mất nữ nhân bình thường, muốn người vừa có tu vi vừa xinh đẹp.

Còn quyền thế tự nhiên không cần lo lắng, chắc chắn sẽ có nữ nhân cam tâm tình nguyện hiến dâng, nhưng chi thứ không có quyền thế, bọn họ muốn nữ nhân chỉ có thể dùng thủ đoạn, nếu nữ nhân đó không bằng lòng bọn họ sẽ cướp đoạt, cho nên mới xảy ra việc như hôm nay.

Nguyên Sơ nghe xong nhìn nàng: " Cho nên ngươi vì không muốn làm tiểu thiếp mới trốn đi? "

Phương Diệp gật đầu: " Tuy rằng phương thức tu luyện này đối với ta không có hại, nhưng mà... " Nàng ngắm nhìn tuyệt thế dung nhan của Nguyên Sơ, uể oải nói:

" Nhưng mà cái lão gia coi trọng ta bên chi thứ đã ba trăm tuổi! Ta mới có ba mươi tuổi... "

Nụ cười trên mặt Nguyên Sơ chợt cứng lại, cố gắng nuốt xuống một búng máu, nữ tử trước mặt này nhìn như mười lăm, kết quả là kẻ lừa đảo ăn Trú Nhan đan? Một nàng vốn muốn giới thiệu cho đồ đệ mình!

Bất quá nữ tử này đã cầu nàng, nàng giúp cũng không có việc gì, dù sao nàng cũng đang đi đến Chu gia.

Vì thế Nguyên Sơ gật đầu: " Ngươi yên tâm, ta là đệ tử Vạn Kiếm tông, đặc biệt đến đây chúc thọ Chu gia lão tổ tông, cho nên ngươi cứ yên tâm, chuyện của ngươi ta sẽ nói lại cho họ, sau này Chu gia tuyệt đối không đến làm phiền ngươi! "

Phương Diệp nghe vậy hai mắt sáng lên, người trước mặt này vậy mà là đệ tử của Tông môn đứng đầu Thập đại tông – Vạn Kiếm tông! Khó trách phong tư trác tuyệt, tuấn mỹ vô song!

Dạ Trầm Uyên ở một bên nhìn mà buồn bực, nhất là nữ nhân này không nên cùng đi theo bọn họ đến Chu gia! Rõ ràng sư phụ đã đáp ứng nàng, vì cái gì nàng phải đi theo? Căn bản là mê mẩn mỹ mạo của sư phụ!

Trên phi hành pháp khí, Dạ Trầm Uyên không quen nhìn Phương Diệp chỉ nói chuyện với một mình Nguyên Sơ, hắn dần cảm tức xuống kéo tay nàng ta, tìm chuyện tán gẫu.

" Phương tiên tử, cái song tu ngươi vừa nói rốt cuộc là gì? "

Tuy rằng là vì chuyện đề tài, nhưng Dạ Trầm Uyên thật sự không biết song tu là gì.

Thời điểm trước kia hắn đọc sách ở Tầng Thư Các, Song Tu thuật bị cất ở góc xó xinh nào đó, hắn hỏi lão giả trông coi, lão giả thấy hắn còn nhỏ chỉ nói cho hắn thuật này cần ít nhất hai người luyện, hơn nữa công pháp không có gì đặc biệt. Vì vậy song tu trong trí nhớ hắn chỉ có " một mình hắn không luyện được ", " không có công pháp ".

Ai ngờ nghe xong lời nói của hắn, gương mặt trái xoan của nữ tử từ đột nhiên đỏ ửng!

Dạ Trầm Uyên không nhìn thấy dị thường của nàng ta, cau mày hỏi tiếp: " Hơn nữa song tu đạo lý, vì cái gì phía trước đạo lý lại phải thêm hai chữ song tu? "

Mặt Phương Diệp trực tiếp đỏ như muốn rỉ máu!

Nguyên Sơ ở một bên nhất thời lang huyết sôi trào! Không nghĩ tới đồ đệ nàng đã thông suốt!

Vì thế, nàng nhìn Phương Diệp đang không muốn trả lời, nghiêm túc nói: " Phương tiên tử, ngươi cứ nói cho hắn đi! Đồ đệ ta tuổi còn nhỏ không biết nhiều, hơn nữa vấn đề này ta cũng không thể dạy tốt. "

Nguyên Sơ lộ ra vẻ mặt mỹ nam khẩn cầu, Phương Diệp vốn khó xử, nhìn thấy xong không nghĩ gì liền đáp ứng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Asakari

Hơn nữa Nguyên Sơ sợ nàng thẹn thùng, còn chạy đến đầu pháp khí du hành, một bộ dạng ta không nghe lén làm cho hai má Phương Diệp đỏ bừng, muốn từ chối cũng không thể nữa rồi.

Thấy Nguyên Sơ thật sự ngồi xuống, Phương Diệp lưu luyến rồi tầm mắt, sau đó giật dỗi liếc mắt nhìn Dạ Trầm Uyên, thấp giọng cười:

"Người a! Còn nhỏ mà đã nghĩ như vậy! Không biết xấu hổ! "

Dạ Trầm Uyên khẽ nhủ mảy, hai mắt tinh xảo nhìn chăm chăm nàng, buồn bực hỏi: "Song tu... Chẳng lẽ không được nghĩ? "

Phương Diệp càng thêm ngượng ngùng, nghĩ tới cái gì, nàng dựa sát vào người hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói:

"Song tu chính là làm chuyện thân mật nhất với người người thích nhất, tiểu tử ngốc a! "

Thấy nàng tới gần, hắn theo bản năng muốn tránh đi, nhưng nghe những lời của nàng mà cố gắng kìm nén lại, hỏi tiếp: "Chuyện thân mật nhất? "

Tha thứ hắn trước kia một lòng chỉ biết tu luyện, hoàn toàn không biết chuyện thân mật nhất trong lời Phương Diệp là gì, hay là....

Ánh mắt hắn mơ hồ một chút, sau đó nhìn về phía Nguyên Sơ.

Hắn đột nhiên nhớ tới nụ hôn trộm một năm trước! Tim không tự chủ mà đập nhanh hơn, đó là chuyện thân mật nhất sao?!

Thấy Dạ Trầm Uyên cái gì cũng không biết như tờ giấy trắng tinh, trong mắt Phương Diệp hiện ra nhu hòa, nàng càng dựa sát lại, hạ thấp thanh âm chỉ để hai người nghe thấy:

"Song tu đạo lý giống như phu thê ở phạm giới, khi tình nồng ý đậm sẽ thuận theo cơ thể làm chuyện thân mật nhất, bọn họ cần thẳng thắn thành khẩn với nhau, cùng ngủ trên một chiếc giường... Mà người tu đạo chúng ta trừ bỏ cơ thể giao hòa, khi song tu, thần thức cũng sẽ dung hòa cùng một chỗ, đó là một cảm giác phi thường kì diệu. Sau này người... gặp được người mình thích nhất sẽ hiểu được loại xúc động này, cũng cảm nhận được loại khát vọng này..."

Nàng nói rõ ràng lại hàm súc, khỏe mỗi treo nụ cười thần bí làm Dạ Trầm Uyên tạm quên đi nàng vì mẹ một sư phụ mà tới, lâm vào trầm tư tự hỏi.

Gặp được người mình thích nhất, khát vọng? Tình nồng ý đậm, thuận theo cơ thể, làm...chuyện thân mật nhất?

Hắn mơ hồ, tựa như hiểu được cái gì đó, lại không hiểu cái gì, giống như có một tầng sa mỏng che khuất.

Hắn hỏi Lệ lão trong thức hải:

"Lệ lão, thần thức ngoại phóng không phải chuyện rất nguy hiểm sao? Vì cái gì nàng lại nói khi song tu thần thức dung hợp sẽ sinh ra cảm giác phi thường kì diệu? Chẳng lẽ người song tu không sợ khi thần thức ngoại phóng sẽ bị đối phương công kích sao? "

Bị thương khi thần thức ngoại phóng đối với người tu đạo bọn họ tuyệt đối là trí mạng

Lệ lão vốn đang giả chết khụ một tiếng, biết mình không thể thoát khỏi đành thấp giọng giải thích:

"Người biết song tu đạo lý là ai không? Đó phải là người người tín nhiệm nhất, người mà người không ngại trả giá tính mạng để bảo hộ nàng, người cùng nàng ở một chỗ sẽ không lo lắng nàng nhân cơ hội đã thương người. Phải tín nhiệm như vậy mới có thể gọi là đạo lý. "

Tín nhiệm nhất, mặc dù phải trả giá tính mạng cũng muốn bảo hộ? Dạ Trầm Uyên suy nghĩ, hắn đã gặp được người đó rồi!

Cho nên, tình cảm của hắn đối với sư phụ, là tình cảm giữa song tu đạo lý?!

Ý niệm bất thành linh nảy ra trong đầu làm Dạ Trầm Uyên kinh hãi! Sắc mặt hắn trắng bệch, đột nhiên mơ hồ ý thức được mình hình như đã làm ra loại chuyện ngu xuẩn nhất, tỷ như nhất định phải bá sư....

Nhưng mà, hắn liệu có sai lầm không?

Mà bên kia, Phương Diệp ôm hai má đỏ bừng, ánh mắt lơ đãng nhìn bóng dáng tiêu sái của Nguyên Sơ ở phía xa.

"Người a, còn nhỏ tuổi chưa thể nào hiểu cái gọi là thích... " Ánh mắt nàng si mê, còn ngây ngốc nở nụ cười.

"Thích có thể là vừa gặp đã thích, hoặc là lâu ngày sinh tình, nhìn thấy người đó tim không tự chủ loạn nhịp, còn muốn cùng người đó ở một chỗ... "

Nàng nói đến đây, trộm liếc Dạ Trầm Uyên một cái, ý tứ hỏi: "Đúng rồi tiểu ân công, sư phụ người...có hôn ước chưa? "

Dạ Trầm Uyên thiếu chút nữa suy nghĩ thông suốt nghe thấy nàng hỏi vội vàng cắt đứt suy nghĩ, từ trong mộng tỉnh lại, không suy nghĩ nói: "Có! "

"Cái gì? " Phương Diệp sắc mặt khó coi, cảm xúc xấu đi.

"Cũng đúng, dù sao ngài ấy là người vĩ đại như vậy... "

Nàng tràn đầy tiếc nuối nhìn bóng lưng Nguyên Sơ, mà Nguyên Sơ đang nghe lén bọn họ vẫn giả bộ đoan chính, não nhỏ không ngừng tự hỏi ---- Song tu rốt cuộc là cảm giác gì?

Đời trước một lòng chỉ muốn tranh đoạt bảo vật với nam chủ, nàng căn bản không có thời gian đi tìm người tín nhiệm nhất, cảm nhận cái cảm giác kì diệu khó giải thích gì đó, lúc này

nghe Phương Diệp nói vậy, không tự giác mà sinh ra tò mò...

Bất quá Nguyên Sơ nghĩ một chút liền từ bỏ, vẫn là thôi đi, thần thức ngoại phóng rất nguy hiểm, vạn nhất đối phương nhân cơ hội dả thương nàng, nàng chắc chắn sẽ phải chết. Tưởng tượng đến nguy hiểm, Nguyên Sơ liền quãng ý nghĩ này ra sau đầu, nàng nhất định không thể gặp được một phu quân toàn tâm toàn ý với mình, khiến mình tín nhiệm! Tuyệt đối không!

Mặc dù trải qua rất nhiều cảm giác quý dị trên đường đi, nhưng là vẫn tới được Chu gia.

Lão tổ tông Chu gia là lão nhân Nguyên Anh hơn bảy trăm tuổi, bởi vì Nguyên Anh sống đến tám trăm tuổi là cực hạn, tổ chức lễ mừng thọ lớn như vậy chính vì muốn hấp dẫn các nơi tìm đến chúc thọ, muốn tìm ra một vật gia tăng tuổi thọ cho lão tổ tông.

Nguyên Sơ tốt xấu gì vẫn nhớ chuyện Phương Diệp, để Dạ Trầm Uyên mang theo lệnh bài Vạn Kiếm tông đi tìm quân sự chủ gia Chu gia giải quyết chuyện này cho tốt.

Quân sự nghe nói dòng bên Chu gia cường ngành cướp đoạt dân nữ, vội vàng vỗ ngực cam đoan hẳn ta sẽ xử lý thật tốt chuyện này, bảo Phương Diệp an tâm về nhà, tuyệt đối không có kẻ nào đến làm phiền nàng, còn cho nàng một ít chi phí bồi thường tổn thương tinh thần.

Tầng đá lớn trong lòng Phương Diệp biến mất, nàng đối với Nguyên Sơ thiên ân vạn tạ, nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Dọc theo đường đi nàng phát hiện Nguyên Sơ không có ý gì với mình cũng từ bỏ tâm tư, chủ yếu là đối phương thân phận quá cao, nàng treo cao không nổi, vì vậy sau khi chuyện được giải quyết ngoan ngoãn tìm Nguyên Sơ từ biệt.

"Đa tạ đại tiên cứu giúp! "

Trước đại môn Chu gia, Phương Diệp hành đại lễ với Nguyên Sơ, Nguyên Sơ cười hi hi xoa tay: "Không có việc gì. "

Nàng cho đối phương một cái ngọc bài: "Người cầm lấy, sau khi bình an trở về nhà thì bóp nát nó, ta sẽ cảm nhận được. "

"Vâng. " Phương Diệp lần nữa cảm tạ, trong lòng cảm khái vạn phần, thật không ngờ có người tốt như vậy giúp đỡ nàng.

Sau đó nàng liếc mắt nhìn Dạ Trầm Uyên một cái, quay người tiêu sái bước đi.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy tiểu ân công không thích nàng.

Thấy Phương Diệp rốt cục đã đi, Nguyên Sơ thở dài một hơi, nàng cuối cùng cũng phục hồi nguyên thân mà đi Chu gia rồi! Tuy rằng giả làm đại soái ca không tệ, nhưng vì thế mà lấy tâm của một nữ tử, nàng vẫn cảm thấy áy náy. Cho nên Phương Diệp vừa đi, nàng hét to một tiếng, đại soái ca lập tức biến thành một tiểu oa nhi, tiểu oa nhi này mặc một thân hồng y, mở to mắt đáng yêu đặc ý nhìn Dạ Trầm Uyên:

"Thế nào, ta giả rất soái đúng không? "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Asakari

Nàng đặc ý hếch cằm nhỏ, nở nụ cười tinh quái làm cho Dạ Trầm Uyên trầm nghĩ đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến, ngoài miệng không cần suy nghĩ đã nói.

"Sư phụ làm gì cũng đều tốt hết. "

Nguyên Sơ đặc ý, trong khoảnh khắc thay một thân y phục thích hợp cho mình, vật áo bạch y thêu viền vàng, hoa văn hòa diễm, hẳn đột nhiên phát hiện nàng rất thích mặc y phục sáng màu, nàng mặc trên người vừa cao quý vừa đáng yêu, thật sự rất phù hợp.

"Tốt lắm! Chúng ta đi vào thôi! " Nguyên Sơ lấy ra thọ lễ đã chuẩn bị rồi cùng Dạ Trầm Uyên tiến vào đại môn Chu gia.

Đã sớm biết Vạn Kiếm tông sẽ phái người đến tham gia tiệc mừng thọ ngày mai, nhưng không ngờ lại là Nguyên Anh Tôn giả, Chu gia chủ Chu Kế đã đứng đợi sẵn. Lúc đầu nhìn thấy Nguyên Sơ, hẳn không nhận được hai mắt kinh ngạc, mà sau đó nhìn đến ngọc bài ở thắt lưng nàng, hẳn giương ra gương mặt tươi cười, cung kính nói:

"Tôn giả hữu lễ, một đường vất vả, ta là gia chủ đương nhiệm Chu gia Chu Kế, lão tổ tông cố ý phái ta đến cung kính đón tiếp, hơn nữa đã sớm chuẩn bị rượu ngon, chỉ chờ Tôn giả người đón gió tẩy trần! "

Nhìn thấy Nguyên Sơ nhỏ như vậy là ngoài ý muốn, nhưng tu chân giới thiếu gì điều kì lạ? Có lẽ thời điểm người ta trọng tổ thân thể thì yêu thích ngoại hình nữ hài tử? Dám nghị luận Nguyên Anh Tôn giả, thật sự không muốn sống nữa rồi.

Nguyên Sơ được Chu gia chủ tự mình tiếp đãi thì thập phần đặc ý, đây là chỗ tốt của việc có thực lực, Nguyên Anh Tôn giả ở Chư Thiên giới không nhiều lắm, nàng mặc kệ đi đến đâu cũng được đối đãi như khách quý.

Nguyên Sơ tìm tìm cười: "Làm phiền rồi, ta muốn gặp Chu đạo hữu. "

"Mời đi hướng này. "

Chu Kế thấy Nguyên Sơ ôn hòa, trong lòng buông lỏng, vội vàng dẫn đường, Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên sau đó cùng đi vào một tiểu viện đẹp như tranh vẽ.

Chung quanh trồng vô vàn cây cối mang theo linh khí hệ thủy, không khí tràn ngập sương mù càng khiến nơi này giống tiên cảnh, so với tiền viện giếng đèn kết hoa thì như thế giới khác.

"Sư phụ. " Dạ Trầm Uyên đột nhiên kéo góc áo Nguyên Sơ, thấp giọng nói "Lẽ nào nói nơi này cổ quái. "

Cổ quái? Nguyên Sơ cũng sờ một chút, nguyên bản phụng mệnh Chương môn đi chúc thọ nàng cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng Lệ lão đã sống lâu như vậy, kiến thức so với nàng thâm sâu hơn nhiều, hẳn nói có quý thì nhất định sẽ có quý, vì vậy nàng vội xóc lại tinh thần.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã thấy nhân vật chính của yến tiệc mừng thọ lần này, Chu Đạo Phu, lão tổ tông Chu gia.

Chu Kế hành lễ: "Lão tổ tông, Vạn Kiếm tông Hàn Kiếm Phong Nguyên Anh Tôn giả đã đến, các ngài cứ chậm rãi tán gẫu, tôn nhân xin lui trước. "

Chu Đạo Phu tóc trắng xóa, gương mặt già nua phát phát tay, thời điểm hắn nhìn Nguyên Sơ lập tức lấp bắp kinh hãi! Dựa vào tu vi của hắn cao hơn nàng, hắn mơ hồ có thể cảm nhận cốt lĩnh của nàng, tựa như...rất nhỏ tuổi!

Đã sớm nghe nói trong Vạn Kiếm tông có người thành công tiếp nhận Thế hồ nghi thức, chẳng lẽ là hài tử trước mắt này? Chương môn Vạn Kiếm tông lần này đưa ra yêu cầu như vậy, bảo nàng tự mình đến đây cũng không ngoài ý muốn cho lắm.

"Thì ra là tiểu oa nhi..." Chu Đạo Phu ôn hòa nở nụ cười "Đến, mau ngồi bên này, lão hủ sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Nguyên Anh Tôn giả nhỏ tuổi như vậy! "

Nguyên Sơ đáp lại một câu, mỉm cười ngồi xuống, nhưng sau đó lại đưa tay kéo Dạ Trầm Uyên.

Dạ Trầm Uyên nhìn về phía Chu Đạo Phu, lúc này trong viện chỉ có ba người bọn họ, theo lý mà nói hắn không có tư cách ngồi xuống, hành động này của nàng khiến cho Chu Đạo Phu lúc này mới chú ý đến hắn.

"Đây là? "

Dạ Trầm Uyên hướng Chu Đạo Phu hành lễ: "Chu tiên bối, ta là Dạ Trầm Uyên. "

Nguyên Sơ tìm tìm bồi thêm một câu: "Hắn là đồ đệ của ta! "

Dạ Trầm Uyên còn tưởng rằng Chu Đạo Phu sẽ giống như những người khác, nghĩ rằng hắn bái một tiểu nữ oa sáu tuổi sẽ không có tiền đồ, nhưng Chu Đạo Phu nghe xong lại kinh ngạc rất nhiều, sau đó cực kỳ hâm mộ nhìn hắn.

"Hào hài tử, sư phụ ngươi mới sáu tuổi đã là Nguyên Anh Tôn giả, tiền đồ sau này không thể hạn lượng! Ngươi đã đi theo đúng người rồi! "

Nụ cười của Dạ Trầm Uyên trở nên chân thành hơn.

Hai người hàn huyên vài câu, Nguyên Sơ lấy ra một cái hộp đưa qua: "Chu đạo hữu, đây là hạ lễ Chương môn chúng ta phó thác ta đưa đến, chúc ngươi phúc thọ duyên miền, thanh tụng thường tại, còn thỉnh ngươi nhận cho. "

Tựa hồ biết trong hộp là cái gì, Chu Đạo Phu không mở ra mà nhìn nàng cảm khái.

"Phúc thọ duyên miền không dám nghĩ đến, nếu bộ xương cốt già cỗi này sống thêm được vài năm đã là thiên đạo ban ân rồi. "Hắn chăm chú nhìn Nguyên Sơ, trong mắt hiện rõ hâm mộ, nghĩ đến cái gì hắn lấy một cái hộp khác ra.

"Kì thật trước khi ngươi đến, Vạn Kì Chương môn cũng đã thông truyền với ta, đây là cho ngươi, ngươi cảm đi. "

"Đây là? "Nguyên Sơ tiếp nhận, mở hộp ra, bên trong là một quả tròn màu hồng phấn.

Chu Đạo Phu vuốt bộ râu dài của mình nói: "Đây là thứ đặc biệt nhất của Chu gia chúng ta, quả hợp hoan. "

Nguyên Sơ đen mặt, hợp hoan và vân vân thứ nữa, vừa nghe đã biết không đúng đắn.

Tựa như nhìn thấy nàng do dự, Chu Đạo Phu nói tiếp: "Tiểu hữu đến Lợi Hải Thiên Xuyên hẳn cũng đã nghe chuyện Chu gia chúng ta. Đúng vậy, chúng ta dựa vào Song Tu thuật mới phồn vinh đến ngày hôm nay, mà muốn tu luyện Song Tu thuật phải dùng đến linh dịch của đại thụ mà tổ tiên đã truyền lại. Đại thụ kia gọi là cây hợp hoan, đây là quả của nó. "

"Tuy rằng cũng gọi là hợp hoan, nhưng tác dụng lại khác biệt so với ý nghĩa tên gọi. Linh dịch thúc đẩy quá trình song tu, mà quả lại có tác dụng tĩnh tâm thần kì, đối với ức chế tẩu hỏa nhập ma có hiệu quả kì diệu! Quả này thật sự rất hiếm, năm trăm năm mới có một quả. "

Nguyên Sơ nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, cho nên kì thật Chương môn đại nhân muốn cho nàng đồ vật này nọ nên mới phái nàng tới, bên ngoài là đưa thọ lễ, nhưng thực chất là trao đổi đồ vật?

Khó trách nàng lại cảm thấy hạ lễ lần này rất quý giá, dù sao Chu gia trong mắt Vạn Kiếm tông cũng chỉ là một gia tộc nhỏ, làm thế nào lại có giao tình? Thì ra là do thứ quả này.... Nhưng mà vì sao lại muốn nàng tự mình đến?

Giống như đoán được ý niệm trong đầu của Nguyên Sơ, Chu Đạo Phu nói tiếp: "Bảo bối này của Chu gia chúng ta, tổ tiên trước đó cũng đã nghiên cứu ra, phát hiện linh tuyến cạnh cây hợp hoan cũng có hiệu quả kì diệu, vào trong nước tu luyện có thể yên ổn thần hồn, củng cố căn cơ. Vì muốn lợi dụng hết hiệu quả, tổ tiên chúng ta còn sáng tạo ra Trữ Thần quyết, ở trong đó tu luyện Trữ Thần quyết cũng có thể đạt được công hiệu lớn, ta nghĩ Vạn Kì Chương môn phái ngươi đến là để cho ngươi tu luyện ở đây. "

Nguyên Sơ nghe xong không quá kích động, nhưng Dạ Trầm Uyên bên cạnh hai mắt sáng ngời!

Quả hợp hoan có thể củng cố thần hồn? Nếu hắn có thể có thật nhiều thì tốt rồi, nghe Lệ lão nói thứ này ở phương diện củng cố thần hồn có tác dụng còn lớn hơn cả Vạn Năm Linh Tủy!

"Làm phiền đạo hữu đã lo lắng, một khi đã như vậy, ta cùng đồ đệ làm phiền ngài! "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Asakari

Nguyên Sơ đứng lên ngoan ngoãn hành lễ.

" Không cần ngại! " Chu Đạo Phu vui vẻ nói " Người già thường rất thích tiểu hài tử hoạt bát như các ngươi, nhìn thấy mới có sức sống, ngươi cũng đừng khách khí.

Ngày mai là thọ yến, sự việc có lẽ sẽ nhiều, ta sắp xếp phòng nghỉ ngơi dành cho khách quý cho các ngươi, các ngươi đi đường xa có lẽ đã mệt mỏi, lão phu cũng không nhiều lời nữa. "

Nguyên Sơ nghe xong, vội ngoan ngoãn đáp lại hai câu rồi cáo từ.

Chu gia đối xử với bọn họ thật long trọng, vậy mà sắp xếp cho ở một cái tiểu viện tinh xảo tên Lâm Hải Sơn Nhai, còn bố trí thêm mười mấy gia nhân.

Nguyên Sơ quả thật có chút mệt mỏi, nàng không có thói quen ngắm cảnh bên ngoài, vừa tiến vào đã nằm gục trên giường gỗ.

" Nga, đây là bông Thượng Cảnh? Chu gia thật có tiền! " Nguyên Sơ ôm chăn, hăm mộ nói.

Dạ Trầm Uyên đóng cửa lại, thấy bốn phía không người vội vàng kéo nàng vào trong Thiên Châu, nàng chưa kịp hoàn hồn đã gấp gáp hỏi: " Sư phụ, quả hợp hoan kia có tác dụng với người? "

Nguyên Sơ biết hẳn vẫn còn nhớ kỹ chuyện Vạn Năm Linh Tùy, bất đắc dĩ nói: " Có tác dụng a, phải biết rằng, công hiệu chủ yếu của Vạn Năm Linh Tùy là cường đại thần thức, mà công hiệu chủ yếu của quả hợp hoan là yên ổn thần hồn, cho nên chiếu theo phương diện thần hồn mà nói, quả hợp hoan đương nhiên tốt hơn rồi. "

Cho nên, ngươi không cần phải nhớ về chuyện Vạn Năm Linh Tùy nữa!

Dạ Trầm Uyên mỉm cười suy nghĩ, hẳn có nên tìm người Chu gia đổi thêm mấy quả hợp hoan nữa?

Dù sao Thiên Châu có rất nhiều pháp khí, cấp bậc hiện tại của hắn không thể dùng, dư dả để đổi quả hợp hoan.

Lệ lão từ đầu im lặng lúc này mới lại đây: " Bất quá ta cảm thấy Chu Đạo Phu kia rất quái dị, ở viện của hắn có bố trí một Tụ Âm trận, mà trên người hắn ta cũng người được mùi tử khí, hẳn hẳn là đã chết. "

Lệ lão nói như vậy, Nguyên Sơ cũng vuốt cằm gật đầu: " Ta cũng thấy được, Chu Đạo Phu nói ba câu đều không rời tuổi tác, hiển nhiên cực kỳ để ý chuyện này. Chưởng môn tặng hạ lễ là Lục phẩm đan dược, người bình thường có thể kéo dài tuổi thọ thêm trăm năm, nhưng Chu Đạo Phu đã lớn tuổi, có chút không thể tiếp nhận được được lực, đan dược đó cho hẳn chỉ có thể kéo dài thêm vài năm, quả lãng phí rồi. "

Dạ Trầm Uyên nhăn mày nói: " Ý của hai người là Chu Đạo Phu dùng thủ đoạn bất chính để kéo dài tuổi thọ? "

Nguyên Sơ gật đầu: " Khả năng này cũng rất lớn a! "

Lệ lão bình thân nói: " Tùy hắn đi, chúng ta ở đây vài ngày sẽ đi, hẳn nếu có chủ ý đánh nhau cũng không thể đánh đến trên đầu chúng ta. " Phải biết rằng Nguyên Sơ chính là Nguyên Anh Tôn già a!

Lão nói vậy, Nguyên Sơ lập tức bật người dậy, vẻ mặt hung dữ: " Hẳn dám, cũng không nhìn xem ta là ai! "

Ngày kế, thọ yến trôi qua vô cùng bình thường, người đến hạ thọ từ khắp nơi đều không ít, ảnh hưởng của Chu gia cũng khá lớn.

Thọ yến cứ hành liên tiếp ba ngày, mà ba ngày này, Nguyên Sơ từng hưng phấn bùng bùng dần trở nên chán chường.

" Sư phụ làm sao vậy? " Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ không ăn trứng Vãn Nga nướng thích nhất, thấp phiền buồn bực hỏi.

Nàng đáp: " Cũng không có gì, còn nhớ tiểu cô nương lúc trước chúng ta đã cứu không? Thời điểm nàng rời đi ta đã đưa cho nàng một khối ngọc bài, nói nàng trở về thì bóp nát báo ta bình an, đã qua vài ngày mà không có cái gì, sợ rằng nàng đã xảy ra chuyện... "

Hắn thấy nàng nghĩ về người khác, có chút rầu rĩ nói: " Có lẽ đi đường chậm trễ. "

" Có lẽ là vậy a! " Nguyên Sơ xốc lại tinh thần, nghĩ đến buổi tối đi đến thánh địa Chu gia tu luyện, căn cứ vào tâm tư đồ tốt không cho người ngoài của Chu gia, nàng đột nhiên hướng đến Dạ Trầm Uyên cười thần bí: " Đúng rồi, nếu linh tuyến Chu gia hữu dụng như vậy, tối nay ngươi cùng ta ngâm mình đi. "

Ngâm...ngâm mình?!

Dạ Trầm Uyên nghe vậy, cả người đều ngây dại! Hắn muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng nghĩ lại sư phụ hình như có điểm không đúng, một lát sau mới gian nan nói:

" Không thể, Chưởng môn dùng Lục phẩm đan dược mới đổi được cơ hội sư phụ tu luyện ở linh tuyến, nhờ bị Chu gia phát hiện thì sao? "

" Không có việc gì! Cần thận một chút là được! " Nguyên Sơ cười, vẻ mặt giảo hoạt " Bằng không một viên Lục phẩm đan dược chỉ đổi được một quả hợp hoan với cơ hội tu luyện, ta thấy cực kỳ bất công, cứ như vậy mà làm đi! "

Dạ Trầm Uyên nguyên bản còn muốn cự tuyệt, nhưng đáy lòng lại mạnh mẽ xuất hiện tư tưởng, hẳn quý đệ nuốt xuống lời định nói ra khỏi miệng, tìm đập thành thạch mạnh mẽ, tay cầm đũa đã không thể không chế được.

Rất nhanh, yến hội chấm dứt, mọi người lục tục rời đi, đồng thời Nguyên Sơ được đưa đến thánh địa Chu gia.

" Chính là nơi này. " Chu gia chủ Chu Kế cực kỳ hăm mộ nhìn về phía xa " Nơi này là thánh địa Chu gia, không có sự cho phép của lão tổ tông, chúng ta không thể đi vào, cho nên kế tiếp thỉnh Tôn giả tự mình tiến vào. "

" Làm phiền! " Đi mau đi mau! Nguyên Sơ cười cảm kích nói.

Chờ Chu Kế đi rồi, Nguyên Sơ vội vàng chạy vào, quả nhiên càng đi vào sâu linh khí càng thịnh, chờ khi tới hòn giả sơn phía trước đại thụ, nàng mới lấy ra một cái hồ lô, mà hồ lô vừa

mở Dạ Trầm Uyên xuất hiện.

Bởi vì Dạ Trầm Uyên là chủ nhân đầu tiên của Thiên Châu, hần từ nơi nào đi vào thì đi ra từ đó, người khác đi chuyển hần không được, nhưng hồ lô này thì khác, tuy rằng thể tích không lớn nhưng người sống có thể đi vào, đây chính là phương tiện thực hiện kế hoạch đột nhập trái phép của Nguyên Sơ.

"Thế nào? Ta nói nơi này rất đáng giá nên đến thử, ngươi còn không nghe!"

Dạ Trầm Uyên gật đầu, nơi này linh khí nồng đậm đến mức hóa sương, quả là nơi tu luyện tốt.

Chỉ là không nghĩ tới, Nguyên Sơ vừa vào đã còi y phục ra, hần thấy thể sùng sốt đến mức sợ hãi, thân thể phản ứng nhanh, vội vàng quay lưng đi.

"Sư phụ! Người vì sao lại còi y phục?!"

Nguyên Sơ khó hiểu nhìn hần: "Chúng ta phải vào linh tuyến tu luyện, chẳng lẽ còn mặc chỉnh tề mà vào? Y phục rất khó chịu a."

Nam chủ cũng quá nghiêm túc rồi? Nàng chỉ là một tiểu oa nhi, thân thể đều bằng phẳng, có cái gì để mà thẹn thùng?

Dạ Trầm Uyên trên mặt đỏ rực, nháy mắt lan đến trên cổ!

"Nhưng, chính là..."

"Không có cái gì chính là hết, mau xuống đây! Như vậy khi có người đến ta còn có thể thuận lợi giấu người trong hồ lô!" Nguyên Sơ thúc giục.

Liền ngay cả Lệ lão ở trong thức hải của Dạ Trầm Uyên cũng vui tươi hơn hờ giật dây: "Không tồi a, tiểu tử đã biết thẹn thùng chuyện nam nữ? Nhưng lần này là khác! Sương nhiều như vậy, người có vào trong nước cũng không nhìn thấy cái gì, đừng ngại, linh tuyến này là thứ tốt, đối với người rất hữu hiệu."

Dạ Trầm Uyên không có biện pháp, hai người kia hăng hái như vậy, hần chỉ có thể giằng co mà bước xuống, vô cùng quý dị.

Hần từng bước đi đến bên linh tuyến, sau đó từ từ nhắm hai mắt, quyết tâm trực tiếp nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Edit: Asakari

Sau khi vào trong nước, chất lỏng ấm áp nhanh chóng bao vây hần, nhưng Dạ Trầm Uyên một chút cũng không thả lỏng, ngược lại càng ngày càng khẩn trương hơn, bởi vì hần nhìn thấy Nguyên Sơ chỉ mặc tiết khổ cùng áo yếm ở phía xa....

Lệ lão cùng Nguyên Sơ đều không biết từ nhỏ thị lực hần đã rất tốt, qua một lần tôi thử, thiếu chút nữa kích hoạt huyết mạch, tuy rằng đúng lúc bị Nguyên Sơ phong ấn nhưng thân thể hần vẫn xảy ra biến hóa, mắt hần càng nhìn thấy rõ ràng hơn, giống như đứng trước sương mù dày đặc hần vẫn có thể nhìn xuyên qua, chỉ là lúc trước quên nói chuyện này, hiện tại nói ra có bị đánh không?

Nguyên Sơ nghĩ có sương dày che chắn, cực kì vui vẻ, áo yếm đỏ tươi cùng tiết khổ màu trắng mặc trên người, tóc đen dài cùng làn da trắng tuyết phối hợp hoàn mỹ, mắt mèo to tròn của nàng phủ một tầng sương mù, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt mang theo ý cười thích thú, nhìn qua thật giống yêu tinh sinh ra từ nước, xinh đẹp mộng ảo, lại mang theo một tia khờ dại không rành thế sự.

Tầm mắt Dạ Trầm Uyên luôn lơ đãng nhìn về phía nàng, mặc dù trong lòng hần nói một trăm lẻ một lần không được làm như vậy, nhưng vẫn không chế không được.

Đột nhiên, Nguyên Sơ chìm xuống nước, sau đó đột nhiên xuất hiện sau lưng hần, mạnh mẽ vỗ bả vai hần.

"Ngươi thất thần cái gì? Mau tu luyện a!"

Tu luyện... Hiện tại tu luyện hần sẽ tẩu hỏa nhập ma? Dạ Trầm Uyên quay đầu nhìn mặt nàng, đột nhiên nghĩ như vậy.

Hơi nước dần bốc lên, mặt Nguyên Sơ càng thêm tươi tắn đáng yêu, nàng cười hi hi quơ tay trước mặt hần: "Nhìn cái gì vậy? Có cái gì để nhìn sao?"

Dạ Trầm Uyên cả kinh, vội vàng quay đầu: "Không... Không có!"

Nhìn hần bối rối như vậy, Nguyên Sơ nghĩ hần đã nhìn thấy cái gì đó, dù sao hiện tại khoảng cách rất gần, nhưng mà... Có quan hệ gì? Thân thể của nàng nhìn qua giống như năm tuổi, tuy rằng Dạ Trầm Uyên đã mười một, sắp được mười hai tuổi, nhưng đặt ở thời đại kia của nàng còn đang hưởng thụ Quốc tế thiếu nhi đó!

Hơn nữa, cho dù hần có nhìn thấy thật, cũng không thể nhìn xuyên qua nước chứ?

Coi như cùng nhau bơi lội!

Bất quá sợ Dạ Trầm Uyên xấu hổ, Nguyên Sơ liền bơi xa một chút, chỉ là bơi mà thôi, thoải mái cực kì, nhìn không hề giống bộ dạng đang tu luyện.

"Này...." Lệ lão đột nhiên phát ra tiếng, đánh vỡ im lặng "Sư phụ người mới bảy tuổi, ham chơi cũng bình thường. Nhưng người đã sắp mười hai tuổi rồi mà còn không chuyên tâm?! Cơ hội tốt như vậy còn không nhanh nắm chặt thời gian tu luyện?!"

Thanh âm Lệ lão trong đầu làm Dạ Trầm Uyên cả kinh, hần lúc này mới phục hồi tinh thần, thu hồi ánh mắt, xao động trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng, hần rốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì, tầm mắt của hần luôn nhìn đến sư phụ? Vì cái gì, hần luôn tồn tại một khát vọng không thể hiểu được với sư phụ?

Trước kia còn có thể không chế, nhưng hiện tại càng ngày càng khắc chế không được, hần nghĩ muốn ôm sư phụ vào lòng, sau đó hôn nhẹ mặt nàng.

- ---- Không, không thể nghĩ như vậy!

Dạ Trầm Uyên dùng sức lắc đầu, sau đó từ từ nhắm hai mắt, ép buộc mình phải tu luyện, sư phụ làm gì cũng không quên hấn, hấn làm sao có thể chần chừ mà làm sư phụ thất vọng?

Tương tự như vậy, hấn cuối cùng cũng có thể tĩnh tâm tu luyện, rốt cuộc vẫn là thiên tư hơn người, hấn tu luyện một lát liền tiến vào giai cảnh, Nguyên Sơ cảm nhận được linh khí nồng đậm trên người hấn, mỉm cười.

"Nha đầu, ngươi vì cái gì không tu luyện?" Lệ lão dùng phương thức truyền âm nhập bí giao lưu cùng Nguyên Sơ, nàng cùng lão trộm thương lượng ép Dạ Trầm Uyên cho lão một giọt Vạn Năm Linh Tủy, cho nên trạng thái thần hồn của lão so với hiện tại tốt hơn nhiều.

Nguyên Sơ nằm ngửa trên mặt nước ngắm sao.

"Trời đêm đẹp như vậy, dùng để tu luyện không quá đáng tiếc sao?"

Lệ lão có chút không hiểu: "Nhưng chúng ta là người tu tiên, ai mà không giành giật từng giây từng phút tu luyện? Hơn nữa chỉ là sao trời bình thường thôi, có cái gì đẹp đâu?"

Nguyên Sơ nhẹ nhàng nở nụ cười, lúc này nàng không giống như ban ngày tiêu oa nhi hoạt bát, tuy rằng tươi cười vẫn sáng lạn, nhưng vẫn có điểm khác biệt.

"Lệ lão, ngươi cho đến bây giờ đã sống bao lâu?"

Lệ lão trầm mặc hồi lâu, khi còn sống đã ba nghìn năm, từ lúc bị phong ấn vào Thiên Châu, đã...năm vạn năm.

"Năm vạn năm a...."

Nguyên Sơ chớp mắt nhìn lên không trung, cành cây hợp hoan rủ xuống dưới nhẹ nhàng lay động, hơi nước dần bay lên trên đỉnh đầu nàng khiến không trung càng trở nên hư ảo hơn.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt: "Năm vạn năm đó, trong đầu ngươi chứa bao nhiêu cảnh đẹp?"

Lệ lão bị câu hỏi của nàng làm cho sững sốt, trước kia cảnh đẹp lão nhìn thấy không ít, bắt quả lão càng coi trọng bảo bối bên trong cảnh đẹp, cho nên lúc này hỏi đến mới phát hiện cảnh đẹp một cái lão cũng không nhớ rõ.

Nguyên Sơ cười nói: "Tu luyện không ngừng, giống như ở trên tờ giấy trắng không ngừng vẽ nên một bức tranh bằng mực đen, đơn giản lại thuần túy. Mà ta, lại hi vọng trên tờ giấy trắng của mình, có thể vẽ bằng thật nhiều màu sắc khiến người ta kinh ngạc! Các ngươi theo đuổi là trường sinh bất tử, là đại đạo, mà ta không giống các ngươi, ta theo đuổi là nhân sinh, là linh hồn ngắn ngủi tiêu dao."

Lời nói của Nguyên Sơ rõ ràng đơn giản, nhưng lại khiến thần hồn Lệ lão chấn động!

Thật giống như ý niệm cố hữu trong đầu đột nhiên bị phá ra một lỗ hổng, theo nơi bị phá kia có thể nhìn thấy không trung tràn ngập sắc màu.

Không đợi lão suy nghĩ cẩn thận đó là cái gì, chân trời đột nhiên hiện ra vô vàn mây mù sắc sỡ mỹ lệ, hào quang chiếu vào trên người Nguyên Sơ dần chìm vào giấc ngủ, sau đó hào quang biến thành điểm sáng rực rỡ từng chút mạnh mẽ tiến vào thân thể nàng.

Cảnh tượng trước mắt như mộng như ảo, nhưng trên thực tế, linh khí trong ngàn dặm trở nên loãng đi không ít! Dạ Trầm Uyên không thể tu luyện đành tỉnh lại, sau đó liền thấy được một cảnh sắc tuyệt đẹp ngay trước mắt!

Tiểu cô nương nằm trên mặt nước được hào quang chiếu rọi, ở trong nước như hải tảo di chuyển, ráng ngũ sắc từ chân trời chiếu rọi xuống nước, điểm sáng bảy màu tụ tập quanh thân nàng sáng lấp lánh, nàng từ từ nhắm hai mắt, da thịt trở nên sáng hơn bao giờ hết.

Nàng là tiên nhân sao? Nàng nhất định là tiên nhân rồi!

Dạ Trầm Uyên nghĩ như thế.

Lệ lão ở một bên cá kinh: "Ngộ đạo! Nàng vậy mà có thể dễ dàng ngộ đạo! Hơn nữa dị tượng lớn như vậy, đây chính là thiên địa điềm lành, nàng vậy mà hiểu được đạo của chính mình! Nhưng nàng mới bao nhiêu tuổi a?! Nhỏ như vậy mà đã ngộ đạo, thiên tài Thượng cô nhìn thấy nhất định sẽ xấu hổ mà tự sát!"

Lời nói của Lệ lão biểu đạt tuyệt đối tán thưởng của lão với Nguyên Sơ, mà tâm tình Dạ Trầm Uyên lại dần dần trầm xuống.

Bảy tuổi là Nguyên Anh, lúc này lại ngộ đạo, sợ là có thể từ Nguyên Anh sơ kỳ trực tiếp đột phá lên Nguyên Anh trung kỳ rồi.

Hơn nữa nàng là Hàn Kiếm Phong chủ của Vạn Kiếm tông đứng đầu Thập Đại tông, thiên tư trác tuyệt, ngộ tính cực cao, kẻ khác nhìn thấy sợ hãi than!

Nàng như vậy, hấn... Một kẻ Luyện Khí cảnh như hấn có tư cách gì cùng nàng sống vai đứng cùng một chỗ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Asakari

Trước kia hấn tu luyện là vì sinh tồn, không thể không đi tranh đoạt. Nhưng hiện tại lại khác, hấn không vì chính mình cố gắng nữa, hấn có một mục tiêu, hấn... muốn cùng sư phụ kề vai chiến đấu, mà không phải vĩnh viễn được nàng bảo vệ.

Hấn phải mạnh hơn, không chỉ là hơn sư phụ, mà phải mạnh hơn tất cả địch nhân, mạnh đến mức không ai có thể gây thương tổn đến nàng!

Hắn muốn bảo vệ nàng!

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Dạ Trầm Uyên một lần nữa nhắm mắt lại.

Đột nhiên, thiên địa linh khí bạo động, hào quang nguyên bản đẹp đẽ bị xé rách một nửa, phong vân biến sắc!

Lệ lão nếu như thật sự có thể, cảm nhất định sẽ rơi xuống đất! Lão đã không biết dùng tâm tình gì đối với đôi sư đồ yêu nghiệt này, khi nào thì ngộ đạo lại biến thành rau cái trắng muốn ngộ thì ngộ? Hơn nữa bầu trời bị hai loại dị tượng đua nhau cắn xé như vậy sẽ không xảy ra cái gì chứ?

Lúc này thiên tượng rất đáng sợ, giống như bị chia thành hai nửa, một bên tiền khí mờ mịt, hào quang vạn dặm, thiên địa lúc đó đều được điểm xuyết bởi tinh quang bảy màu ôn hòa, mặt nước nâng tiêu cô nương xinh đẹp, rất giống tiên cảnh.

Bên kia thì đáng sợ hơn nhiều, cuồng phong cuốn nước bay lên, Dạ Trầm Uyên an vị ở giữa lốc xoáy, lôi điện màu tím trên trời nổ vang! Tia điện bao quanh người hắn, quần áo bị gió thổi phất phật, tóc đen mặc sức tung bay, trong không khí tràn ngập hơi thở huyết mạch cường đại khiến người ta thở không thông! Lôi điện cùng cuồng phong điên cuồng tạo thành lốc xoáy, mà hắn ở trong đó vậy mà chẳng hề hấn gì.

Này.... Chính là lực lượng đáng sợ của Thần Hoàng huyết mạch sao?

Khí tức huyết mạch tiết ra ngoài, về mặt Lệ lão ngưng trọng, lần trước Dạ Trầm Uyên tội thể tuy rằng phong ấn đúng lúc, nhưng vẫn đã kích hoạt một tia huyết mạch. Hoàn hảo lúc này có Nguyên Sơ ở đây, động tĩnh lớn thế này đều có thể miễn cưỡng đỡ lên người nàng. Nếu như chỉ có một mình hắn chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm, Thần Hoàng huyết mạch không phải là huyết mạch bình thường, rất nhiều người muốn có được nó.

Quả nhiên đúng như Lệ lão dự đoán, tuy rằng thánh địa bên này xuất hiện cuồng phong lôi điện, hào quang đầy trời phi thường kì quái nhưng người Chu gia không ai dám lại gần, phải biết sau lưng Nguyên Sơ chính là Vạn Kiếm tông! Nếu phá hỏng nàng ngộ đạo sẽ đắc tội một đám cuồng ma tu luyện Vạn Kiếm tông, đây tuyệt đối không thể đùa giỡn!

Bất quá mọi người nhìn dị tượng ở chân trời, hăm mộ đều không nhận được mà biểu lộ hết ra ngoài.

Người khác ngộ đạo cũng có dị tượng, nhưng dị tượng rất ít, dị tượng càng mãnh liệt càng chứng tỏ người đó có thiên tư, có thể tạo thành dị tượng lớn như vậy, tiền đồ sau này không thể hạn lượng!

Tương tượng đến vị Nguyên Anh đang tu luyện ở thánh địa kia chỉ mới bảy tuổi, có bối cảnh tốt như vậy, lại còn có ngộ tính cao, Vạn Kiếm tông đúng là thiên tài xuất hiện lớp lớp, người người ghen tị...

Dị tượng kéo dài nửa buổi tối mới chậm rãi biến mất, hơn nữa hai loại dị tượng phân biệt rõ ràng đồng thời biến mất, Nguyên Sơ tỉnh lại kiểm tra tu vi của mình...ân, Nguyên Anh trung kì, cũng coi như tạm được đi.

Mà sau khi Dạ Trầm Uyên tỉnh lại thì cực kì bất mãn, vì cái gì hắn cảm thấy mình dường như đã mạnh lên, nhưng tu vi lại không tăng?

Lệ lão sau khi xem qua nhẹ nhàng thở phào: " Yên tâm đi! Bởi vì ngươi đã kích hoạt một tia Thần Hoàng huyết mạch nên kinh mạch của ngươi so với người khác rộng hơn, linh khí cần cũng nhiều hơn.

Hơn nữa, thân thể có Thần Hoàng huyết mạch sẽ có ba mươi sáu huyết khiếu, tương đương với người khác có thêm ba mươi sáu đan điền, ngươi vừa mở ra một cái, linh khí hấp thụ được đều ở trong huyết khiếu cho nên tu vi không có tăng lên, bất quá chờ ngươi chân chính vào được Trúc Cơ, nếu như mở ra một huyết khiếu, trong cùng cấp sẽ không có đối thủ. "

Nguyên bản đây là chuyện làm cho người ta phấn khích nhất, dù sao Thần Hoàng huyết mạch muốn mở một cái huyết khiếu cũng rất khó, Lệ lão chưa từng nghe nói qua người hơn mười tuổi đã mở được huyết khiếu, tư chất này không kém so với Nguyên Sơ chút nào.

Nhưng Lệ lão không muốn nói, miễn cho Dạ Trầm Uyên kiêu ngạo, mà Nguyên Sơ biết hẳn sau rồi sẽ rất mạnh cũng không ngạc nhiên, cho nên rõ ràng là tư chất hơn người, nhưng trong lòng hắn lại giống như bước một bước nhỏ, không hề có cảm giác.

Hắn thậm chí còn tự nhủ trong lòng, nhất định phải cố gắng hơn nữa, rõ ràng cùng ngộ đạo, hắn so với sư phụ khăng định yếu ớt hơn rất nhiều, thiên tư cũng kém hơn, chỉ có thể dựa vào chuyên cần bù khuyết!

Nếu Lệ lão biết được suy nghĩ lúc này của hắn, không biết nên vui mừng hay là học máu! Không chỉ có tư chất nghịch thiên mà còn khiêm tốn cần cù chăm chỉ, thiên tài khác làm sao sống được đây?

Chờ lúc bọn họ tu luyện xong, Chu gia trên dưới lẫn khách nhân còn chưa đi đều sang bái phỏng Nguyên Sơ.

Nguyên Sơ bảy tuổi đã là Nguyên Anh, rất nhiều người biết được duyên cớ đều ghen tị lẫn khinh thường, nhưng hiện tại bất đồng, đã ngộ đạo còn tăng tu vi, chứng minh căn cơ của nàng phi thường vững chắc, hơn nữa thiên tư khó tìm, thiên tài như vậy vẫn phải hảo hảo kết giao thật thỏa đáng.

Nhất là dị tượng ngày đó mãnh liệt lại quý dị, cuồng phong lôi điện, khí thế kinh người, càng chứng minh đường tu tiên của nàng về sau sẽ dài hơn người khác rất nhiều.

Nguyên Sơ tự nhiên biết mình phải che giấu giúp Dạ Trầm Uyên, cho nên phàm có người hỏi chuyện dị tượng nàng đều nói rằng do chính mình làm ra động tĩnh, hào phóng thu nhận lễ vật của mọi người.

Nghỉ ngơi hai ngày, Nguyên Sơ lấy đầy đủ lễ vật chuẩn bị rời đi, mà lúc này, một tiếng động lớn vang lên, trong phòng nàng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân người toàn là máu!

" Ngươi là ai? "

Dạ Trầm Uyên vội vàng chắn trước người Nguyên Sơ, cẩn thận xem xét đối phương.

Nữ nhân kia về mặt hoảng sợ, tóc tai rối bời, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng và hỗn loạn! Nàng ta muốn nói cái gì đó, nhưng mà mở miệng cũng chẳng nói được gì, rất nhanh trong phòng liền xuất hiện nhiều người Chu gia, nhanh chóng kéo nàng ta đi mất.

Nguyên Sơ vừa định hỏi nữ nhân là ai, Chu gia chủ Chu Kế liền chắn trước mặt nàng, thái độ vừa cung kính vừa hối lỗi nói: " Tôn giả, thật sự xin lỗi, đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi! Nữ nhân vừa mới này thần kinh rối loạn, thường xuyên làm mình và người khác bị thương, không biết vì sao lại có thể bỏ chạy ra được, ta sẽ đem nàng nhốt thật kĩ! Còn có, lão tổ tông đã ở trong hậu viện chuẩn bị rượu ngon tiễn Tôn giả rồi đi, ngài liệu có thể đến? "

Nguyên Sơ thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa, cười hi hi với hắn: " Các ngươi cũng quá khách khí rồi, còn chuẩn bị tiệc nữa. Ta chuẩn bị một chút sẽ theo ngươi đi đến hậu viện! "

Chu Kế âm thầm thở phào nhẹ nhõm: " Vậy ta xin ở ngoài chờ Tôn giả. "

" Đi đi! "

Nguyên Sơ khoát tay áo, đợi Chu Kế đi rồi, sau đó lặc mình một cái liềm kéo Dạ Trầm Uyên vào trong Thiên Châu.

" Có chuyện gì vậy sư phụ? " Dạ Trầm Uyên hỏi.

Nguyên Sơ nói: " Nữ nhân vừa nảy ánh mắt tinh táo, hoàn toàn không giống người thần kinh rối loạn. "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Asakari

Nguyên Sơ vuốt cằm, lại nói tiếp: " Hơn nữa động tác cuối cùng của nàng giống như muốn quý xuống cầu xin ta, nàng có lẽ là đặc biệt tới tìm ta... Nhưng ta là một ngoại nhân, nàng tìm ta làm gì? Kì quái!... Rất kì quái! "

Dạ Trầm Uyên mím môi, hần chú ý tới trong tay nữ nhân kia cư nhiên là Thuận Di phù đã bị đốt cháy, vừa vặn xuất hiện ở trong phòng bọn họ, hần là đã sớm dự mưu rồi.

Nàng có lẽ là muốn cầu cứu, hoặc là mời dụ bọn họ vào bẫy! Quan nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, hần đương nhiên không nghĩ sẽ quan chuyện này.

Lệ lão nghe vậy cũng nói: " Được rồi đừng nghĩ nữa! Mặc kệ nữ nhân kia xông tới đây là muốn làm cái gì, đều là chuyện nhà người khác, chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào. "

Dạ Trầm Uyên cũng gật đầu, hần không muốn sư phụ vì một người không liên quan mà gặp nguy hiểm, huống chi Chu gia cũng có Nguyên Anh Tôn giả, Chu Đạo Phu kia còn là Nguyên Anh hậu kì.

Nhưng mà hần vừa gật đầu một cái, Nguyên Sơ đã nhảy dựng lên gõ đầu hần!

Nàng nghiêm mặt, phi thường mất hứng!

" Các ngươi như thế nào lại nói như vậy? "

Nàng lời nói chính nghĩa, vẻ mặt cũng chính nghĩa, lên án Dạ Trầm Uyên: " Chúng ta là người tu đạo, nên trừ ma diệt quỷ cứu giúp người lành, mà không phải gặp được sự tình sẽ thờ ơ lạnh nhạt! Nói không chừng một cái nhấc tay của ngươi lại có thể cứu được người đó! Đã như vậy mà ngươi vẫn muốn không nhúng tay? "

Hơn nữa nàng là một tiểu quý thích xen vào chuyện người khác, xem nào nhiệt không quan ngại chuyện lớn nhỏ, sự việc cổ quái vậy mà lại ngăn cản nàng tìm hiểu đến cùng, tuyệt đối không thể tha thứ!

Lệ lão cùng Dạ Trầm Uyên đều khiếp sợ! Không nghĩ tới Nguyên Sơ còn nhỏ như vậy đã giác ngộ được điều này!

Hơn nữa lời của nàng giống lời cảnh tỉnh Dạ Trầm Uyên làm cho hần hơi chút áy náy, so với nàng, tâm tình của hần còn biến đổi hơn nhiều!

Vì thế Dạ Trầm Uyên bị tẩy não thành công kiên định nói: " Sư phụ, người nói đúng, trừ ma diệt quỷ vốn là bổn phận của người tu tiên chúng ta, chúng ta nếu gặp chuyện nhất định phải điều tra rõ ràng! "

Nguyên Sơ lúc này mới lộ ra tươi cười trên mặt: " Vậy mới là đồ đệ tốt của vi sư! "

Lệ lão nhìn sư đồ bọn họ hòa thuận, nhìn không được ngứa mắt lên trời tỏ ý khinh thường! Lão coi như cũng hiểu được, Nguyên Sơ nhất định là chơi chưa đủ, cho nên chỉ cần thấy được một chút âm mưu sẽ vội vàng đi xem!

..... Sư phụ ưa gây chuyện, đồ đệ thích phụ họa, thật sự không biết nên làm thế nào mới phải!

Hậu viện, người Chu gia sớm chuẩn bị rượu ngon và thức ăn, chỉ chờ Nguyên Sơ đến mở tiệc.

Chu Đạo Phu tự mình châm trà cho Nguyên Sơ, cảm thán nói:

" Nếu không phải tiểu hữu vội vàng muốn đi, lão hủ thật muốn giữ tiểu hữu thêm vài ngày nữa, Lợi Hải Thiên Xuyên của chúng ta cái khác không có, nhưng phong cảnh rất không tồi! "

Nguyên Sơ cười tủm tỉm nói: " Ta cũng muốn ở lại! Nhưng mà Chương môn chúng ta không muốn chúng ta ở bên ngoài quá lâu, hần nói ta còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, mà thế giới bên ngoài lại quá nguy hiểm! "

Chu Đạo Phu nghe vậy, nhìn gương mặt non nớt của Nguyên Sơ, tim nảy lên một cái, ý tứ không rõ nói:

" Đúng là rất nguy hiểm. "

Hần đem ly linh trà đưa đến trong tay nàng: " Đây là trà làm từ nhụy hoa làm từ nhụy hoa cây hợp hoan, pha bằng nước Vạn Tượng, có tác dụng bồi bổ tâm mạch, ngươi nếm thử chút đi. "

Nguyên Sơ hơi hơi nhướn mày: " Nhụy hoa cũng có thể pha trà? Ta nhất định phải nếm thử chút! "

Nàng bung ly trà, bên trong mùi hoa còn có hương vị khác, Dạ Trầm Uyên nhăn mày, đây là.... Phấn Hương hoa?

Lệ lão cũng nhận ra, vội vàng truyền âm với nàng: " Đừng uống! Ly trà này bỏ thêm Phấn Hương hoa làm cho linh trà có tác dụng tĩnh tâm biến đổi, uống vào một ngụm có thể sinh ra

ảo giác! Đối với người thần hồn yếu ớt sẽ gây ra tẩu hỏa nhập ma! "

Nhưng Nguyên Sơ thật giống như không nghe thấy, như trước kẻ ly trà sát mỗi, Dạ Trầm Uyên nóng nảy, giờ tay muốn ngăn lại, giấy cuối cùng bị nàng đưa tay cản trước.

"Chớ nóng vội, người hiện tại chỉ có tu vi Luyện Khí, uống ly trà này sẽ bị phân tán dụng, chờ cho người mạnh lên tới Chu gia nếm thử lại cũng không muộn. "

Chu Đạo Phu không có phát hiện hai người đã hơi chuyển động, cười nói: "Chính xác, tu vi bình thường không thể chịu nổi được lực, lệnh đồ vẫn không nên nếm thử đâu. "

Nguyên Sơ không phủ nhận, nàng vừa ấn Dạ Trầm Uyên lại, viết chữ trong tay hắc, vừa uống sạch ly trà. Dạ Trầm Uyên mở to mắt nhìn, không rõ nàng vì sao lại làm như vậy? Nàng không uống? Nàng đã dùng thủ thuật gì che mắt?

Thấy Nguyên Sơ uống xong, cảm nhận linh khí phần hồng đã rót vào trong người nàng, Chu Đạo Phu vuốt râu nở nụ cười.

Quả nhiên sau khi Nguyên Sơ uống xong, trên mặt xuất hiện hai mặt đỏ hồng giống như uống rượu, trước mắt cũng xuất hiện ảo giác.

"Tiểu hữu, Nguyên tiểu hữu?"

Tiếng cười của Chu Đạo Phu tựa như vang đến tận chân trời, đột nhiên nàng nghe hắc nói.

"Nếu mệt rồi thì nhanh ngủ đi, ha ha ha.... "

Lúc Nguyên Sơ tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở trong địa lao, mong muốn của nàng đã được thực hiện, nhưng làm cho nàng tức giận chính là nguyên bản đã nói Dạ Trầm Uyên vào trong Thiên Châu chờ nàng quay trở lại, nhưng hắc không có làm, hắc và nàng cùng bị bắt vào đây!

"Sư phụ, người tỉnh rồi?!" Thanh âm kinh hi của Dạ Trầm Uyên truyền đến, Nguyên Sơ nhìn rõ những vết thương trên người hắc, đau lòng muốn chết!

"Người tại sao không nghe lời ta?!" Ta không phải bảo người ở trong Thiên Châu chờ ta sao?!" Người vì sao cũng bị bắt đến đây?!"

Dạ Trầm Uyên bị giáo huấn cúi đầu, một lát sau mới nói: "Ta không muốn vào Thiên Châu. "

"Vì sao?"

Hắc không cần suy nghĩ đã đáp: "Ta lo lắng cho người ở bên ngoài. "

Hắc chân thành nói, rõ ràng có thể trốn vào một bên xem kịch, lại vì lo lắng nàng, thà rằng bị thương cũng nhất định phải theo đến đây.

Nguyên Sơ nhìn ánh mắt chăm chú của hắc, còn có khóe miệng hơi cong lên, đột nhiên trong lòng chua xót. Quan tâm thuần túy như vậy làm cho tất cả lời trách cứ của nàng đều không thể nói nên lời!

"Đứa ngốc!"

Nàng đột nhiên dùng cánh tay nhỏ ôm hắc, còn ôm thật chặt!

"Ta là sư phụ của người! Còn cần người lo lắng sao?"

Giọng nói của nàng mặc dù hung dữ, nhưng trong lòng lại áy náy, nàng thích mạo hiểm, từ trước đến nay đều tùy ý làm bậy, muốn đi liền sẽ đi, nhưng hiện tại không thể như vậy nữa, bởi vì có một tiểu tử ngốc cùng nàng mạo hiểm!

Hắc rõ ràng biết nàng sẽ không bao giờ lấy chính mình ra đùa giỡn, lại vẫn không thể bỏ lại nàng, chẳng lẽ bộ dạng bảy tuổi của nàng khiến người ta lo lắng đến thế sao?

Dạ Trầm Uyên đột nhiên bị Nguyên Sơ ôm lấy, đầu tiên sững sờ, giây tiếp theo nàng đột nhiên truyền linh lực vào trong cơ thể hắc, hắc cả kinh, vội vàng nói: "Sư phụ, không thể!"

Nguyên Sơ ngẩng đầu, thấy đôi mắt đẹp của hắc đang khấn trương nhìn chăm chăm mình "Sư phụ, nơi này không có linh khí, người không thể độ linh lực cho ta, tự bảo vệ mình quan trọng hơn!"

Nàng nghe xong lại hung hăng trừng mắt với hắc "Đứa ngốc!"

Đây chính là hoàn toàn ngốc! Đòi trước hỗn đản phúc hắc khôn khéo đi đâu rồi?!

Chỉ vì lo lắng nàng? Hắc không biết mình cũng bị nội thương rất nặng không?!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Asakari

Thấy Nguyên Sơ kiên trì chữa thương cho mình, Dạ Trầm Uyên vốn muốn nói gì đó, nhưng cảm giác nàng đã tức giận, hắc ngay tức khắc động cũng không dám động, y chang một người gỗ mặc nàng ôm, sau đó người hương sữa ngọt ngào trên người nàng.

Làm sao bây giờ, chỉ vì hắc không nghe lời mà sư phụ tức giận.

Nhưng mà hắc thật sự lo lắng cho nàng, Thiên Châu cũng không thể tồn tại ở mọi nơi, có nơi dù ý thức của nàng thanh tỉnh, nàng cũng không vào Thiên Châu được.

Cho nên khi hắc nhìn thấy nàng uống xong ly trà bị bỏ thêm được liệu kia, lại biết nàng cố ý làm vậy để mạo hiểm, hắc sao có thể an tâm ở một chỗ đợi nàng?

Sau khi Nguyên Sơ chữa thương cho hấn cũng dần dần hiểu được chuyện này không thể trách Dạ Trầm Uyên, nói cũng đúng, hấn lúc nhỏ so với nàng trải qua nhiều chuyện hơn, tính tình của nàng quá tùy hứng, làm việc không nghĩ đến hậu quả, khó trách hấn lo lắng.

" Sư phụ... Đừng tức giận.... " Dạ Trầm Uyên vắt hết óc cũng không biết làm thế nào dỗ nàng, cuối cùng chỉ có thể khó nhọc cam đoan: " Ta bảo đảm với người từ nay về sau sẽ nghe lời, như vậy được rồi chứ? "

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng không có nguy hiểm, hấn trong lòng âm thầm bổ sung một câu.

Nguyên Sơ nhìn thiếu niên đáng thương hề hề nhìn mình, đối mặt với gương mặt tuấn tú tao nhã tuyệt thế, còn có thanh âm dịu dàng chịu thua của hấn, thật sự không thể tức giận được nữa.

Nàng trong lòng thầm than, vì cái gì đồ đệ nhà mình lại giống như một đóa bồ công anh? Về sau có thể khoái trá chơi đùa hấn hay không?

Nàng rầu rĩ nói: " Kì thật... Ta cũng có sai.... "

Ánh mắt nàng đảo qua đảo lại, tuyệt đối không nhìn hấn: " Ta không nên mạo hiểm,...mặc dù ta cực kì tin tưởng thực lực của mình! Nhưng người lại không hề.... Đương nhiên cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là... " Ta làm sư phụ, không nên để người lo lắng cho ta.

Những lời này nàng không nói, nhưng Dạ Trầm Uyên cũng coi như hiểu được.

Hấn hạ mí mắt, thấy Nguyên Sơ cúi đầu, một bộ dạng quật cường " Ta sai, ta cũng muốn nhận sai nhưng mà ta sẽ không nói. " khiến cho hấn phi thường muốn hôn lên gương mặt tức giận của nàng!

Ngay tại thời điểm hấn thiếu chút nữa làm vậy, một giọng nói già nua vang lên:

" Không nghĩ tới đôi tiểu sư đồ các người cảm tình lại tốt như vậy! "

Nguyên Sơ thấy Chu Đạo Phu từ trong bóng tối bước tới, ngay lập tức làm như mình vẫn còn đang gặp ảo giác nằm trong lòng ngực Dạ Trầm Uyên.

Mà gương mặt hiền lành của Chu Đạo Phu nháy mắt biến thành dữ tợn.

" Thế nào Nguyên tiểu hữu, linh trà bỏ thêm được liệu tác dụng vẫn chậm nhĩ? Người hiện tại có phải cảm thấy thấp thỏm nóng giận, cho dù tỉnh cũng vẫn thấy ảo giác trước mắt? Bất quá người tỉnh sớm như vậy vẫn nằm ngoài dự đoán của lão hủ. "

Lệ lão cũng ồ một tiếng, truyền âm với Nguyên Sơ: " Đúng vậy, người làm sao lại tỉnh nhanh như vậy? Chẳng lẽ thời điểm người hôn mê không xuất hiện ảo giác sao? "

Theo lí mà nói, Nguyên Sơ bảy tuổi là Nguyên Anh trung kì, mặc kệ căn cơ nàng tốt thế nào, thần hồn không thể vững chắc được, nhưng lúc này nàng tỉnh lại giống như không hề có chuyện gì xảy ra, đây là chuyện gì?

Nguyên Sơ đáp lại.

" Chỉ cần tâm trí kiên định sẽ không bị ảo giác mê hoặc, cho nên người hay Tiểu Uyên Uyên về sau không cần lo lắng cho thần hồn của ta! Tâm ta vững như Thái Sơn, đời này sẽ không thể tái hòa nhập ma! "

Bọn họ bên này thoải mái nói chuyện phiếm, mà Chu Đạo Phu không nghe nàng đáp cũng coi như bình thường.

Uống ly linh trà kia xong, Nguyên Sơ trước mắt vẫn sẽ gặp ảo giác, hơi vô ý sẽ lâm vào trong đó, hơn nữa thần hồn nàng vốn không vững, có khi bị vây trong đó không thể thoát ra, tùy ý người điều khiển!

Cho nên hấn cũng không nói lời vô nghĩa, vung tay lên, bọn họ liền thay đổi vị trí!

Dạ Trầm Uyên vội vàng ôm chặt Nguyên Sơ, thời điểm chân một lần nữa chạm xuống đất, hấn mới khiếp sợ phát hiện đây là một địa lao hình tròn, hơn nữa còn dựa vào Bát Quái đồ mà chia làm sáu mươi tư cột, mỗi cột đều trổ một nữ nhân, mà bọn họ đang ở trung tâm Bát Quái đồ.

Dạ Trầm Uyên thị lực vô cùng tốt, hấn đảo mắt một vòng liền phát hiện ra những nữ nhân này đều đã gặp qua ở thọ yến, cho nên mục đích Chu gia tổ chức thọ yến là để bắt người?!

Hấn theo bản năng càng ôm chặt lấy Nguyên Sơ, lạnh lùng nói: " Chu Đạo Phu, người bắt những nữ nhân này không sợ thể lực phía sau các nàng sẽ tìm đến tận cửa sao?! "

Chu Đạo Phu này không phải to gan lớn mật quá rồi đó chứ? Cho dù hấn dựa vào những nữ nhân này đột phá Nguyên Anh hậu kì, tuổi thọ tăng mạnh, nhưng mà thể lực sau lưng các nàng tuyệt đối sẽ không đủ cho hấn nhón nhơ như vậy!

" Tìm tới cửa? Làm sao có thể? " Chu Đạo Phu cười ha ha, vung tay áo liền xuất hiện một Nguyên Quang kính.

Dạ Trầm Uyên nhìn vào gương, nữ nhân trong các đội ngũ rời đi không hề giảm bớt, đây là có chuyện gì?

Chu Đạo Phu vuốt râu cười nói: " Không nghĩ tới đúng không? Chu gia chúng ta không phải chỉ nổi danh Song Tu thuật, ảo thuật mới là nhất thuật! Ba ngày thọ yến này lão hủ đã sớm đánh tráo các nàng với hình nhân! "

Cho nên nửa đường các nàng mất tích hoặc chết đi, ai có thể tìm tới trên đầu hấn?

Dạ Trầm Uyên gắt gao nhíu mày: " Cho dù người làm như vậy, người có tâm cơ nhất định sẽ hoài nghi đến trên đầu người. Giấy không thể gói được lửa! "

Chu Đạo Phu gật đầu: " Người nói đúng! Kế hoạch hoàn mỹ cũng sẽ phải có sơ hở, một khi kế hoạch bại lộ, bọn họ nhất định sẽ tìm đến ta, nhưng mà không quan hệ, ta đã có người! "

Hấn nhìn Dạ Trầm Uyên, ánh mắt đột nhiên trở nên cực kì tham lam!

" Ta nguyên bản nghĩ lần này chỉ có một bảo bối là Nguyên Sơ đã rất may mắn, không nghĩ người mới là thâm tàng bất lộ, lần ngộ đạo ngày trước đã chứng minh thiên tư của người! Hơn nữa người còn có Thần Hoàng huyết mạch! Nếu có thể lấy thân thể của người cho ta dùng, đem linh hồn người đổi với ta, thay ta chết thay, ai biết được ta còn sống? "

Dạ Trầm Uyên kinh hãi, kẻ kia vậy mà đã tính toán kĩ lưỡng, hóa ra hấn mơ ước thân thể của mình!

Chu Đạo Phu đảo mắt, về mặt dâm tà nói: "Chờ ta xử lí* các nàng xong sẽ cùng ngươi đi hôn! Sau hôm nay sẽ không có nơi nào là lão phu đi không được! Ha ha ha! "

*Từ gốc là "thái bổ" (采补) nhưng mà không tìm được từ nghĩa tương đương nên đành dùng tạm "xử lí". Dù sao chắc ai cũng hiểu nghĩa là gì.

Hắn nói xong, không gian hình tròn hắc ám đột nhiên xuất hiện một trận pháp Bát Quái màu đỏ, tất cả nữ nhân đều bị thả ra, lấy Chu Đạo Phu làm trung tâm, trên người các nàng đều phát ra hồng quang.

Thân thể Nguyên Sơ cũng trôi nổi, Dạ Trầm Uyên muốn bắt lại, nhưng lại bị Chu Đạo Phu dùng kết giới trôi!

Mà nữ nhân bên cạnh Nguyên Sơ cũng chính là nữ nhân đã thật vất vả mới chạy ra ngoài kia, nàng ta nguyên bản nghĩ Nguyên Sơ có tu vi Nguyên Anh, mình tìm được nàng sẽ giữ được mạng, không nghĩ nàng cũng bị bắt đến đây! Làm sao bây giờ?

Lệ lão cũng không biết Nguyên Sơ muốn làm gì, lão lo lắng nói: "Tiểu oa nhi ngươi muốn làm gì thì làm mau lên! Chu Đạo Phu đang khởi động Hồn Âm đại trận, một khi trận pháp khởi động xong, ngươi bỏ chạy cũng không kịp! "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

"Sợ cái gì? "

Nguyên Sơ nhìn như bị ảo cảnh vây khốn, nhưng thanh âm truyền đến vô cùng nhàn nhã, mà trong nhàn nhã lộ ra một tia nguy hiểm.

"Chu Đạo Phu đã lớn tuổi, ta ra tay, nếu hắn tự bạo, một người ở đây cũng chạy không thoát, cho nên chỉ có thể từ từ. "

"Phải chờ đến khi nào? " Lệ lão nóng vội hỏi.

Nguyên Sơ hơi nhíu mày "Đừng nóng vội, trong sáu mươi từ quẻ của Bát Quái đồ, ta bị hắn an bài ở quẻ đầu tiên, hiển nhiên lát nữa ta là người đầu tiên bị hắn xử lí, mà thời điểm hắn làm vậy chính là thời cơ tốt nhất cho ta ra tay! "

"Ngươi điên rồi! "

Lệ lão ở trong thần thức Dạ Trầm Uyên không nhận được kêu lên một tiếng "Vạn nhất ngươi không thể chế phục hắn, ngươi thật sự sẽ bị xử lí đó! "

Dạ Trầm Uyên nghe được lời nói của Lệ lão, thân thể đang bị kết giới kịch liệt giãy dụa! Mà kết giới có thể vây khốn Nguyên Anh kia đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Thanh âm Nguyên Sơ truyền đến vẫn nhàn nhã như cũ.

"Có lẽ là hơi nguy hiểm rồi... "

Nàng liếm môi: "Nhưng ta có bảy thành nắm chắc sẽ vây khốn được hắn, ngăn cản hắn tự bạo đồng thời giết hắn! Cược thôi! "

Nàng nói xong liền chặt đứt liên hệ với Lệ lão, vì Chu Đạo Phu đã bay đến trước mặt nàng.

Nhìn thấy gương mặt non nớt đang nhắm chặt hai mắt ở phía trước, ánh mắt Chu Đạo Phu hiện ra dâm tà, tay hắn sờ khuôn mặt mềm mại của nàng, cảm thán nói: "Lão phu chưa từng hưởng qua tiểu oa nhi, không biết là tư vị gì? "

Động tác của hắn rất lớn mật, bởi vì ly trà kia phi thường lợi hại, hắn không tin Nguyên Sơ có thể thanh tỉnh nhanh như vậy.

Ban đầu cũng là hắn dùng một ly trà kia giết ca ca của mình, tên kia đến chết vẫn ở trong ảo giác, huống chi là tiểu oa nhi mới bảy tuổi như nàng?

Thời điểm Dạ Trầm Uyên nhìn thấy tay Chu Đạo Phu đặt trên mặt nàng, hai mắt nháy mắt tràn đầy tơ máu!

"Lệ lão! "

Hắn ở trong thức hải phi thường bình tĩnh hỏi lão: "Nếu phá vỡ phong ấn của Thần Hoàng huyết mạch, ta có thể giết hắn không? "

Lệ lão nghe vậy, thật sự bị đòi sư đồ này làm cho tức chết mà!

"Ngươi điên rồi à?! Nguyên Sơ mạo hiểm ngươi cũng muốn mạo hiểm cùng nàng?! Thần Hoàng huyết mạch đúng là rất mạnh, nhưng ngươi hiện tại mới là Luyện Khí! Ngươi hiện tại phá vỡ phong ấn Thần Hoàng huyết mạch, người đầu tiên tự bạo chính là ngươi! "

Chẳng lẽ hắn phải nhìn sư phụ mạo hiểm?

Không, hắn làm không được! Hắn cho dù chết cũng phải chém đứt một tay của Chu Đạo Phu!

Chu Đạo Phu lúc này căn bản không phát hiện kết giới vây khốn Dạ Trầm Uyên đã bị nứt ra.

Hắn tiếc hận nói: "Nếu như không phải thời gian không đủ, ta nhất định sẽ hảo hảo yêu thương ngươi! Mà hiện tại... " Hắn đành trực tiếp xử lí!

Nói xong, hắn trực tiếp đặt tay trên đỉnh đầu Nguyên Sơ, mà nàng phi thường cảm nhận được linh lực của mình đang bị đối phương hút đi!

Bát Quái trận huyết sắc chung quanh phát ra ánh sáng màu đỏ, Nguyên Sơ cả người bị ánh sáng bao vây, không thể động đậy.

Lúc này Chu Đạo Phu không có dùng phương thức xử lí quen thuộc của Chu gia, mà dùng phương thức chỉ tu ma mới dùng được, trực tiếp hút khô người!

Nguyên Sơ từ từ nhắm hai mắt, không phản kháng, ngay cả Lê lão cũng không nghĩ nàng đang trầm tĩnh, mà đã bị Chu Đạo Phu khống chế.

Nàng không rên một tiếng, tùy ý để cho đối phương hút đi linh lực, nhưng sau khi linh lực của nàng vào trong cơ thể đối phương, nàng cũng thấy rõ vị trí Nguyên Anh của hắn.

Tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, ở trong đan điền, hợp chất gần đơn sẽ biến thành hợp chất phức tạp, tạo ra một Nguyên Anh bộ dạng rất giống mình, nguyên bản Nguyên Anh của Chu Đạo Phu đã khô quắt, nhưng sau khi hút được linh lực của Nguyên Sơ, nàng phát hiện Nguyên Anh của hắn từng chút lấy được sức sống.

Nàng cười lạnh, thời điểm Chu Đạo Phu một lòng muốn xử lí nàng, đem một tia linh lực quán quanh Nguyên Anh của hắn.

Chu Đạo Phu chết cũng không nghĩ đến sẽ gặp một người như Nguyên Sơ, thời điểm bị xử lí còn có thể trấn định làm ra việc này, nàng chẳng lẽ không sợ chết sao? Phải biết rằng chỉ cần hắn phát hiện ra điều gì không thích hợp, người chết chính là nàng!

Linh lực tràn đầy sức sống cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể, Chu Đạo Phu cảm thấy mình trẻ lại không ít, hưng phấn ngửa đầu lên trời hét dài một tiếng!

Mà sau đó, Nguyên Sơ cảm thấy lực hút của hắn ngày càng nhanh! Nếu như chờ sau khi xử lí mình xong, còn có những nữ nhân này nữa, hoàn thành tất cả chị sợ Chu Đạo Phu thật sự sẽ đột phá Nguyên Anh!

Nhưng mà, nàng sẽ để cho hắn thực hiện sao?

Nguyên Sơ đột nhiên mở hai mắt, mỉm cười, chính là lúc này!

Chu Đạo Phu cảm thấy có gì đó không đúng! Hắn mở to hai mắt, phát hiện Nguyên Sơ đang cười với hắn!

Hắn trừng lớn hai mắt hét lên: "Người! Người như thế nào có thể?!"

Nàng làm sao có thể tỉnh lại?!

Mà vào lúc hắn hoảng sợ, Nguyên Sơ liền dùng chiêu thức mạnh nhất của mình đánh vào ngực hắn! Lực lượng của Nguyên Anh làm địa lao rung lắc dữ dội, Chu Đạo Phu từ giữa không trung ngã mạnh xuống đất, Bất Quái trận dần dần nứt vỡ, một đám nữ nhân được thả ra, vội vàng chạy trốn.

"Người... Người như thế nào có thể.... Không có khả năng!"

Chu Đạo Phu bị thương chậm rãi lui, hắn chắc chắn Nguyên Sơ đã uống xong ly trà kia, bởi vì trong thân thể nàng vẫn còn tồn tại linh khí hồng phấn không tiêu tan, nàng như thế nào có thể tỉnh lại, không bị ảo giác khống chế?

Chẳng lẽ nàng mới bảy tuổi tâm trí đã kiên định? Chẳng lẽ sau khi nàng trải qua Thế hồ nghi thức trở thành Nguyên Anh, thần hồn vẫn vững vàng?

Chu Đạo Phu hoảng sợ, đồng thời cũng quên luôn phản kích.

Hắn có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, đối với Nguyên Sơ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cho dù bị thương, hắn cũng sẽ không có vấn đề gì đúng không?

Nhưng sự thật một lần nữa hung hăng đập vào mặt Chu Đạo Phu, tất cả công kích của hắn đều bị Nguyên Sơ gạt gao chặn lại, chiêu thức của nàng rất mạnh, sau mỗi đạo linh ba, địa lao càng bị phá hoại nhiều hơn.

Các nữ nhân vội vàng theo lối hồng mà chạy đi, Chu Đạo Phu cũng muốn trốn, lại bị Nguyên Sơ nắm chặt, hung hăng đánh!

Chưa từng trải qua chuyện như vậy, Chu Đạo Phu khó thở, hắn muốn tự bạo! Chỉ cần Nguyên Anh bên trong của hắn tự bạo, hắn có thể trốn thoát, sau này vẫn còn cơ hội đoạt xá!

Mà ngay khi hắn muốn tự bạo lại kinh hoàng phát hiện Nguyên Anh trong đan điền bị cầm tù bởi một luồng linh khí không thuộc về mình! Hắn ngay cả tự bạo cũng không được?!

Cái này làm Chu Đạo Phu cực kì sợ hãi, hắn nghĩ đến cái gì, đột nhiên cắn răng, sau đó mạo hiểm để Nguyên Sơ làm mình bị thương nặng, thu kết giới, giây tiếp theo Dạ Trầm Uyên đã xuất hiện trong tay hắn.

Nguyên Sơ vội vàng dời một đòn trí mạng khỏi Chu Đạo Phu, nàng rút cuộc vẫn là chậm một bước, một đòn này nếu đánh trúng, Chu Đạo Phu không chết cũng tàn phế, nhưng trong tay hắn có Dạ Trầm Uyên, nàng cực kì ảo não.

Thất sách, thân thể của nàng hiện tại không giống như trước khi sống lại, thân thể này quá nhỏ, căn bản không thể thích ứng được đấu pháp mạnh mẽ của nàng trước kia, nếu không nàng hoàn toàn có thể bắt lấy Dạ Trầm Uyên từ trong tay Chu Đạo Phu, một đòn đánh chết tên khốn kia!

Chu Đạo Phu đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan, sau lưng là một tầng mồ hôi lạnh.

P/s: Hôm nay làm về một quá nhưng vẫn rất vui vì mọi người bỏ phiếu. Ngày mai bảo 8c bù cho ngày 20/10 nhé.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Asakari

Nếu Nguyên Sơ không đúng lúc thu hồi một chương kia, hắn nhất định sẽ phải chết ở đây! Nghĩ như vậy, hắn càng tóm chặt Dạ Trầm Uyên, ác độc lại sợ hãi trừng nàng:

"Người rút cuộc là quái vật gì?!"

Phải rồi, chỉ có quái vật mới có thể vượt cấp giết người, chỉ có quái vật mới không bị ảo cảnh huyền hoặc, mà nhìn vào bên ngoài, Nguyên Sơ chỉ là một tiểu hài tử! Nhưng tiểu hài tử bảy tuổi làm sao làm được hết thảy những việc này? Nàng nhất định là quái vật!

"Quái vật Nguyên Sơ" đứng đối diện Chu Đạo Phu, địa lao vừa nãy đều bị nàng phá đến vỡ nát, nơi nơi đều tràn ngập ánh sáng từ bên trên rọi xuống.

Thấy ngón tay Chu Đạo Phu để ở cổ Dạ Trầm Uyên đến mức xuất huyết, Nguyên Sơ vô cùng khản trương, nhưng vẫn mặt lạnh nhìn hắn: "Người thả hắn ra, ta cho người đi."

Chu Đạo Phu nào dám thả người? Dạ Trầm Uyên là bùa hộ mệnh cuối cùng của hắn, hắn có chết cũng không dám buông ra!

"Không được! Người hiện tại phải rời khỏi đây, rời khỏi Chu gia, bằng không ta sẽ giết hắn!"

Các nữ nhân kia đều đã chạy, kế hoạch của hắn sẽ bị bại lộ, hắn không còn cách nào chỉ có thể lưu Dạ Trầm Uyên lại, sau đó nghĩ cách di hồn, chiếm lấy thân thể Dạ Trầm Uyên, khiến cho tiểu tử kia phải thừa nhận lửa giận của đám thế gia sắp đuổi đến kia!

Nguyên Sơ thấy hắn còn đánh chủ ý lên thân thể Dạ Trầm Uyên, giận quá hóa cười!

"Người cho là người thoát được? Như vậy đi, người thả hắn ra, ta cho người Thất phẩm thần phù Thần Hành Thiên Lí đi được vạn dặm, nếu người không đáp ứng, ta cũng sẽ không lui bước nữa!"

Nàng một bộ dạng không quan tâm đến an nguy của Dạ Trầm Uyên, cứ như thể nếu như hắn không đáp ứng, nàng sẽ giết cả hắn lẫn tiểu tử này.

Chu Đạo Phu đã không thể hiểu nổi tính cách của Nguyên Sơ, càng không biết tiểu quái vật này có nhân tâm thật hay không, bất quá suy bụng ta ra bụng người, hắn cảm thấy chính mình rồi cũng sẽ làm như vậy, đồ đệ sau này vẫn có thể tìm lại, nhưng để mất một tên tử tội Chu gia thì đúng là mất nhiều hơn được.

Kì thật Nguyên Sơ trong lòng cực kì bồn chồn, nàng thấy ánh sáng trong mắt Dạ Trầm Uyên nhạt dần đi, hắn sẽ không hiểu làm nàng bỏ rơi hắn chứ?

Dạ Trầm Uyên lúc này không thể nói chuyện, hơn nữa sau khi bị giam cầm hắn cũng không vào được Thiên Châu, nhưng mà nhìn thấy Nguyên Sơ khản trương nhìn qua, hắn lập tức hiểu được ý của nàng, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hắn nhìn nàng chân thành, điều đó chứng minh hắn tín nhiệm nàng, tín nhiệm nàng sẽ không làm hắn bị thương, cho nên hắn không toát ra nửa điểm bị thương, im lặng nằm đó.

Chu Đạo Phu suy nghĩ một lát, cắn răng nói: "Được! Ta đổi với người!"

Thất phẩm Thần Hành phù cũng đủ cho hắn chạy trốn tới nơi không ai tìm được hắn!

Nguyên Sơ cũng không dơ dài nữa, trực tiếp lấy ra một đạo phù chú, văn lộ màu vàng trên phù chứng tỏ nó bất phàm!

Bùa bay về phía Chu Đạo Phu, mà Chu Đạo Phu nguyên bản hắn phải giao Dạ Trầm Uyên ra, nhưng sau đó mắt hắn đột nhiên hiện ra một ánh sáng âm lãnh, hắn dùng linh khí cuối cùng hút được bất lấy phù chú, cười ha ha.

"Muốn ta thả người? Nằm mơ đi! Tiểu tử này là của ta!"

Hắn thế nhưng muốn đem Dạ Trầm Uyên cùng nhau bỏ chạy?!

"Không được!" Nguyên Sơ cả kinh, vội vàng vươn tay ra, mà giờ khắc này Chu Đạo Phu đã kích hoạt thần phù!

Ngay sau đó, chỉ nghe "Oanh!" một tiếng nổ mạnh, Chu Đạo Phu bị nổ mất một tay! Nhưng mà hắn lại kêu lên thảm thiết hai tiếng, bởi vì tay kia của hắn đã bị Dạ Trầm Uyên vừa phá kết giới chém đứt!

"Như thế nào...như thế nào có thể...." Chu Đạo Phu nhìn hai tay bị đứt của mình, mặt xám như tro tàn, khó có thể tin.

Sư phụ vượt cấp khiêu chiến, đồ đệ phá vỡ kết giới vây khốn Nguyên Anh, đây là đôi sư đồ biến thái gì?!

Mà Nguyên Sơ lúc này nào có tâm tư nhìn hắn, nàng vội vàng chạy lại chỗ Dạ Trầm Uyên, cẩn thận xem xét.

"Người không sao chứ? Phù chú lúc nãy có nổ đến người? Người có bị thương không?!"

Phù chú có thể làm bị thương thân thể Nguyên Anh phi thường bá đạo, Nguyên Sơ chỉ sợ đã khiến hắn bị thương!

Đồng thời, một khắc sợ hãi vừa mới nãy đã làm nàng ở trong lòng nhắc nhở một trăm lẻ một lần nhắc nhở chính mình, nàng còn có đồ đệ, phong cách hành sự nguy hiểm này nhất định phải sửa lại!

Sau khi chém đứt tay Chu Đạo Phu vừa sờ vào mặt Nguyên Sơ kia, tâm tình Dạ Trầm Uyên cực tốt, tuy rằng hắn cũng bị thương chút nhưng không việc gì hết.

"Sư phụ, ta không sao."

"A? Tốt tốt, không có việc gì là tốt!" Nguyên Sơ chột dạ không thôi, ngưng ngưng thu lại tay.

Nguyên bản là nàng muốn dùng phù giả đưa cho Chu Đạo Phu để đổi Dạ Trầm Uyên, như vậy lúc hắn kích hoạt phù cũng sẽ không nổ đến người Dạ Trầm Uyên, ai ngờ lại bị hắn chơi đùa như vậy! Sau đó còn muốn bắt Dạ Trầm Uyên đi, hắn xứng đáng bị đồ đệ nàng chặt tay!

Nếu Chu Đạo Phu biết được ý tưởng này của Nguyên Sơ, chỉ sợ tức giận đến hộc máu! Rốt cuộc là ai chơi đùa? Đồ đệ nàng ở trong tay hắn, nàng vậy mà còn suy nghĩ đến dùng phù giả hãm hại hắn!

Nàng đây là chơi đùa quá rõ ràng!

Ngay sau đó, Chu Đạo Phu bị Nguyên Sơ thoải mái trời lại. Trong lúc Chu Đạo Phu không ngừng kêu rên, người trước hết tới là Thiên Hợp tông thu được cầu cứu. Khu vực này thuộc phạm vi quản lí của Thiên Hợp tông, nhưng khi bọn họ nhìn thấy thảm trạng của Chu Đạo Phu liền hiểu không cần mình động thủ nữa.

Nguyên Sơ vỗ tay, nói với người mới đến: "Thì ra là người của Thiên Hợp tông, ngưỡng mộ đã lâu! Ta là người Vạn Kiếm tông, lão gia hỏa này đã bị ta phong bế đan điền, không thể tự bạo, nhưng hắn có ý đồ xấu với rất nhiều nữ nhân, Thiên Hợp tông các người phải chú trì công đạo cho các nàng!"

Nguyên Sơ kéo Chu Đạo Phu đến trước mặt họ, tùm tùm cười.

Thiên Hợp tông phái mấy Kết Đan tu sĩ đến, Nguyên Anh vẫn ở trong tông. Người cầm đầu thấy Nguyên Sơ đã là tu vi Nguyên Anh, vội vàng hành lễ:

"Làm phiền Tôn giả, Tôn giả xin yên tâm, văn bối nhất định sẽ đem người này về Tông môn chờ xử lí! "

Nguyên Sơ gật đầu nhưng không đi, người Thiên Hợp tông thấy kì quái, người cầm đầu cẩn thận hỏi:

"Không biết Tôn giả còn gì phân phó? "

Nguyên Sơ đoan trang nở nụ cười, sờ mũi của mình: "Cũng không tính là phân phó, chỉ là ta giúp các ngươi bắt một người xấu, giải quyết giúp Thiên Hợp tông các ngươi không ít chuyện, các ngươi.... " Không nghĩ đến phải báo ân với ta sao?

Người nọ nháy mắt nghe hiểu, chỉ là trên người bọn họ có thứ gì cho Nguyên Anh để ý sao?

Thời điểm người nọ gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu, Nguyên Sơ cười nói: "Đương nhiên ta đâu thể nào lấy cái gì của đám tiểu bối các ngươi đâu, chỉ là Chu gia có một cái cây không tệ lắm.. "

Nàng nói như vậy người nọ lập tức hiểu ra, vội vàng nói: "Tôn giả cứ tự nhiên, đừng nói một cái cây, nếu là Tôn giả cần có thể đi theo văn bối đến Tông môn, Tông môn nhất định sẽ đãi tiếp tạ ơn! "

Nguyên Sơ vội vàng xua tay: "Không có gì không có gì, ta cũng không phải là một người có lòng tham, chỉ yêu thích chút phong nhã, cho nên ta sẽ đem cái cây đi, chúng ta sau này hữu duyên tái ngộ! "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Asakari

Nguyên Sơ nói xong liền hướng cảm địa Chu gia mà đi, cây hợp hoan của Chu gia chính là một thứ đồ tốt, một cái cây có thể chống đỡ được cả cái gia tộc, nàng đương nhiên phải lấy rồi!

Dạ Trầm Uyên nguyên bản còn muốn đuổi theo, nhưng giây tiếp theo, hần lại đi đến bên người Chu Đạo Phu chỉ còn nửa cái mạng, cho lão già đó nuốt một viên linh đan.

"Nói, những nữ nhân ngươi bắt đi, có Luyện Khí kì không? "

Chu Đạo Phu không biết đây là đan dược gì, lại nháy mắt cảm giác khí lực của mình khôi phục không ít, hần cảnh giác nói: "Ta không cần lũ phế vật đó. "

"Nga. " Dạ Trầm Uyên gật đầu, sau đó đứng dậy bước đi, hần đi được vài bước, Lệ lão trong thức hải hỏi:

"Ngươi cho hần nuốt Tăng Dật đan làm cái gì? Tuy rằng đan dược này có thể giúp người ta trong thời gian ngắn hồi phục nguyên khí, nhưng nó rất bá đạo, có thể khiến người dùng sinh ra hưng phấn.

Hần hiện tại trọng thương lại nuốt Tăng Dật đan, không chừng linh khí nghịch lưu, vạn nhất lát nữa hần đi được nửa đường mà chết thì phải làm sao? "

Dạ Trầm Uyên nghe xong, ở trong thức hải nghiêm túc nói:

"Ta chính là muốn hần chết. "

"!!! " Lệ lão lần đầu tiên nghe thấy lời nói hung tàn này của Dạ Trầm Uyên, nhất thời chấn động!

..... Tuy rằng một đường tu tiên đi đến cuối cùng sẽ không thể tránh khỏi tay dính máu tươi, nhưng Dạ Trầm Uyên mới hơn mười một tuổi đã giác ngộ được như vậy làm lão không biết nên vui mừng hay thờ dài.

Lão dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Ngươi làm tốt lắm, ngươi muốn giết hần hần là không muốn hần tiết lộ về huyết mạch của ngươi nhỉ? "

Chính là hiện tại động thủ hơi chậm, những nữ nhân đã chạy trốn đều nghe được hết rồi.

"Không. " Dạ Trầm Uyên lắc đầu, cau mày "Hần dám khinh bạc sư phụ, chém đứt một tay quá tiện nghi hần, ta nghĩ vẫn là nên giết hần đi. "

Lệ lão: ".... "

Lão không nên ôm kì vọng với Dạ Trầm Uyên!

Rất nhanh, Nguyên Sơ đã đem cây hợp hoan cùng linh tuyền bên cạnh chuyển vào trong Thiên Châu, nàng sợ người Thiên Hợp tông sau khi giải quyết xong mọi chuyện sẽ muốn cướp đoạt nên nhanh chóng cầm vật bỏ chạy!

Trên Thiên Phương khai thuyền, nàng còn đau lòng nói:

"Nếu Thiên Hợp tông tới nay mới đến thì tốt rồi! Chu gia khẳng định vẫn còn quả hợp hoan đã chín.... Ai, lãng phí lãng phí! "

Lệ lão ở một bên trầm nghĩ, người ngay cả cái cây chống đỡ tộc người ta cũng đã đào đi còn mơ tưởng đến quả đã chín của người ta?!

Ai ngờ lão vừa nghĩ xong, Dạ Trầm Uyên vung tay lên, trên bàn đã xuất hiện bốn quả hộp hoan chín màu hồng phấn.

Nguyên Sơ hai mắt sáng ngời!

"Quả hộp hoan? Người lấy ở đâu vậy? "

Dạ Trầm Uyên thấy nàng cao hứng, ngược ngược nói: "Lúc nãy đi dạo ta thấy trên bàn thờ có đặt một cái hộp ngọc liền tiện tay cầm đi. " Quả hộp hoan này hẳn là Chu Đạo Phu sợ mình xử lí nhiều quá, tâu hóa nhập ma nên đã chuẩn bị trước.

Nguyên Sơ vội vàng đem mấy quả đó cất vào, nghĩ đến cái gì, trên gương mặt nhỏ nhắn đang cao hứng phấn chấn đột nhiên lộ ra tia tiếc nuối.

"Ai, Chu Đạo Phu sống lâu như vậy, lại còn là lão tổ tông của một đại gia tộc, đồ tốt chắc chắn không hề ít, lúc nãy đi gấp quá quên không lấy nhẫn trữ vật của hắn rồi. "

Ai ngờ Dạ Trầm Uyên suy nghĩ một chút, thế nhưng lại lấy ra một chiếc nhẫn màu xám tro, có chút ngại ngần gãi đầu: " Sư phụ nói chính là cái này? Thời điểm ta chém đứt tay hắn, thứ này rơi ra từ ngón tay, nhưng bên trong có ẩn kí linh hồn, ta mở không ra. "

Nguyên Sơ mở to hai mắt nhìn! Dạ Trầm Uyên cũng quá hiểu ý! Ta muốn hôn hắn một cái a!

Nàng vui vẻ cầm lấy: " Không sao hết, trở về ta nhờ Chương môn đại nhân phá hủy ẩn kí linh hồn, như vậy bảo vật bên trong sẽ là của chúng ta! "

Ai ngờ nàng vừa nói xong, chiếc nhẫn " phốc " một tiếng, màu xám tro bên trên biến mất, lộ ra màu đỏ khác trên mặt nhẫn, Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên đều ngây ra, chợt nghe Lê lão nói....

"Nỏ... "

"Hả? Cái gì nỏ? " Nguyên Sơ theo bản năng hỏi.

Không biết vì sao Lê lão lại có cảm giác muốn che mặt khóc lớn: " Chu Đạo Phu nỏ, ẩn kí linh hồn tự nhiên sẽ biến mất, nó hiện tại là vật vô chủ! "

Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên nghe vậy đều thật cao hứng, nàng vỗ tay một cái!

"Tốt lắm, chúng ta chia chiến lợi phẩm đi! Ta bảy người ba! "

Dạ Trầm Uyên vội vàng xua tay: " Không cần, những thứ này sư phụ đều lấy đi. "

Nguyên Sơ hiện tại nhìn thấy Dạ Trầm Uyên đâu đâu cũng thuận mắt, vô cùng hào phóng!

" Không sao hết, người cầm, về sau cứ cơ trí như vậy biết chưa? "

Dạ Trầm Uyên trịnh trọng gật đầu: "Ta đã nhớ, về sau nhất định sẽ cướp hết nhẫn trữ vật về cho sư phụ! "

Lê lão không thể nhịn được nữa, đột nhiên từ mi tâm Dạ Trầm Uyên bay ra, hét lớn một tiếng!

" Các người chẳng lẽ không quan tâm vì sao Chu Đạo Phu nỏ ư?! "

Nguyên Sơ có phải nên sợ hãi không, đồ đệ nàng giết người!

Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên đều nhìn thấy lão, nàng chỉ tay khiếp sợ nói:

" Thật là lợi hại! Thần lực của người lại có thể tăng nhiều như vậy, có thể hiện thân rồi! "

Nhưng Dạ Trầm Uyên lại nhủ mảy: " Theo lí mà nói, thần lực của ngài không thể tăng nhanh như vậy.... "

Nói xong, hắn trừng mắt: " Lê lão, ngài thành thật đi, có phải ngài đã động đến Vạn Năm Linh Tùy của sư phụ không?! "

Lê lão thật muốn khóc, hắn đã tạo nghiệp gì lại tìm được hai con người làm mình phiền muộn như vậy!

Mấy người đùa giỡn cả đường đi, nhưng Nguyên Sơ vẫn chưa quên chính sự: " Tốt lắm, chiến lợi phẩm cũng chia xong rồi, chúng ta đi tìm Phương Diệp đi. "

Dạ Trầm Uyên nguyên bản mặt còn cao hứng, nháy mắt đã cứng lại. " Vì cái gì phải tìm nàng? "

Nguyên Sơ liếc hắn một cái: " Phương Diệp trở về lâu như vậy mà còn chưa có bóp nát ngọc bài, sợ rằng đã xảy ra chuyện, ta có thể cảm ứng được vị trí của ngọc bài, vậy nên chúng ta đi tìm nàng đi! "

Dạ Trầm Uyên tâm không cam tình không nguyện, hắn chán ghét tất cả những người chiếm lấy sự chú ý của sư phụ, Phương Diệp cũng thật là, trở về trên đường nếu gặp chuyện không may, nàng ta không nghĩ đến việc bóp nát ngọc bài sao?

Mà Nguyên Sơ lại có chút khô nóng mà còi y phục bên ngoài, kì quái, nàng là Nguyên Anh, theo lí mà nói không thể cảm thấy nóng được, như thế nào trong bụng lại có luồng hỏa khí áp chế không được?

Đúng rồi! Nàng đã uống ly trà bỏ thêm dược liệu kia! Tuy rằng ý chí nàng kiên định, nháy mắt phá vỡ ảo cảnh, nhưng ly trà kia ngoại trừ huyền hoặc còn có thể khơi lên dục vọng a.... Thật là, đành phải từ từ tiêu hóa vậy.

Mà bên kia Lê lão cao thâm khó lường truyền âm với Dạ Trầm Uyên: " Sư phụ người không đơn giản. "

" Nàng đương nhiên không đơn giản. " Hắn không suy nghĩ mà đáp.

Lê lão ngửa mặt lên trời tỏ ý khinh bỉ, áp chế bức bối nói: " Người phải biết rằng tu đạo không chỉ có thân mà còn có tâm. Nguyên Sơ mới bảy tuổi đã là Nguyên Anh trung kì, tâm của nàng không thể kiên định đến mức phá vỡ ảo cảnh của ly trà kia, phải biết rằng ly trà đó cũng không phải thứ bình thường, nếu không chắc chắn, Chu Đạo Phu cũng sẽ không dùng nó để hại Nguyên Sơ. "

Chương 39

Edit: Asakari

Lệ lão cao thâm khó lường nói: "Ý tứ của ta rất đơn giản, Nguyên Sơ có thể nhanh như vậy phá giải mê hoặc, chỉ có hai khả năng. Một, nàng đã tu thành chính quả, đương nhiên cái này không thể. Hai, chính là trong lòng nàng có chấp niệm."

"Chấp niệm?"

"Đúng." Lệ lão dùng đôi mắt tìm tòi sâu kín nhìn phía sau lưng Nguyên Sơ, nói "Chỉ có chấp niệm sâu nặng mới có thể phá giải mọi mê hoặc."

Chấp niệm? Dạ Trầm Uyên không muốn tin tưởng vào lời nói của Lệ lão, chẳng lẽ trong lòng sư phụ, còn có cái gì...so với hắn và Vạn Kiếm tông quan trọng hơn?

Hắn về mặt âm trầm, chỉ cần tưởng tượng đến trong lòng sư phụ tâm tâm niệm niệm một chuyện gì đó hoặc một người khác, hắn liền có loại xúc động muốn giết người!

"Người làm sao vậy?" Thanh âm mềm mại của Nguyên Sơ truyền tới, Dạ Trầm Uyên nhìn hai mắt long lanh của nàng, bất tri bất giác nở nụ cười.

"Sư phụ, ta không sao."

Nhìn đi, sư phụ vẫn quan tâm đến hắn, hắn chỉ cần có một tia dao động nhỏ nhỏ nàng cũng nhận ra được.

"Nghe...." Nguyên Sơ kì quái gật đầu, vừa rồi trên người Dạ Trầm Uyên đột nhiên xuất hiện sát khí mãnh liệt, sát khí kia chỉ sợ chìm chóc bên ngoài cũng đã bị dọa sợ, hắn còn nói mình không sao....

Tốc độ Thiên Phụng khai thuyền cực nhanh, Nguyên Sơ rất nhanh tìm đến được một nơi, nàng nhắm hai mắt, tinh tế cảm nhận một chút.

"Đúng vậy, phụ cận nơi này, nhưng ta cảm nhận nàng không di chuyển, đang ngồi một chỗ."

Dạ Trầm Uyên thầm nghĩ tốc chiến tốc thắng, vì vậy vội vàng nói: "Sư phụ, người nghỉ ngơi đi, ta đi tìm nàng ta."

Nguyên Sơ khoát tay áo: "Không sao, chúng ta cùng đi đi!"

Đã trải qua chuyện Chu Đạo Phu, nàng nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, Dạ Trầm Uyên hiện tại còn nhỏ, nàng vẫn nên trông coi hắn cẩn thận một chút.

Vì thế hai người hạ xuống ở một rừng cây, chân vừa chạm đất, Nguyên Sơ liền kéo áo Dạ Trầm Uyên: "Từ từ, người xem chiếc giày kia có phải trong đôi Phụng Điệp đã đi không?"

Dạ Trầm Uyên nhìn theo ngón tay nàng chỉ thấy một chiếc giày thêu màu lam nằm lơ lửng ở đó, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc: "Đúng vậy."

Xem ra nữ nhân kia thật sự đã xảy ra chuyện!

Nguyên Sơ sắc mặt khó coi, nàng cùng Dạ Trầm Uyên tiếp tục đi về phía trước, cực kì cẩn thận.

Đột nhiên nàng lại thấy được một vật nữa: "Người xem, trăm cái tóc đó là của Phụng Điệp đúng không?"

Hắn cầm lên kiểm tra: "Đúng vậy."

Xem ra Phụng Điệp đã bị bắt đi rồi, vậy nên trên người nàng ta mới rơi đồ, có vẻ nàng ta hiện tại lành ít dữ nhiều.

"Này, người mau nhìn, đó là y phục của Phụng Điệp?"

Nguyên Sơ chạy vài bước lại nhặt được một kiện y phục, bên trên đúng là ngọc bài bảo bình an nàng đã đưa cho nàng ta. Nắm chặt ngọc bài, nàng nghiêm túc nói: "Nàng ta hẳn là vẫn còn ở phụ cận, vật tùy thân rơi nhiều như vậy, nàng không phải bị linh thú ăn rồi chứ?"

"Nếu vậy linh thú đó hẳn là còn ở phụ cận."

Dạ Trầm Uyên nói vậy, động tác của Nguyên Sơ càng cẩn thận, quả nhiên bọn họ tiếp tục đi liền phát hiện những đồ vật khác của Phụng Điệp như khăn tay, linh kiếm, còn có...

Nguyên Sơ ngồi xổm xuống xem một khối vải hồng phấn trước mặt, nghiêm túc nói: "Theo ta đây là một cái yếm."

Nghĩ đến vật đó mặc ở đâu, mặt Dạ Trầm Uyên đỏ lên, mà sau đó bọn họ lại nghe được thanh âm không bình thường!

Nguyên Sơ cùng Dạ Trầm Uyên đều đứng lên, trộm hướng rừng cây đi đến, kết quả càng đến gần âm thanh càng kì quái, cuối cùng sau khi hai người vạch bụi cỏ liền thấy một màn khiến người nhiệt huyết phun trào!

Phụng Điệp vậy mà cùng với một nam nhân nằm đè lên nhau, hai người đều thoát y.....!

Giây tiếp theo mặt Dạ Trầm Uyên liền bị một đôi tay nhỏ bé bịt kín!

"Phi lễ chó nhìn, người bây giờ còn không thể nhìn!" Nguyên Sơ tìm đập thành thịch, cố gắng nhón chân lên bịt chặt mắt hắn.

Lệ lão khụ một tiếng, ẩn nấp ở trong thức hải không ra, mà Dạ Trầm Uyên mặt đỏ bừng, cánh vừa rồi không thể nghĩ ngờ đã mở ra một thế giới mới cho hắn!

Bọn họ đang làm gì? Tại sao lại trền miên không biết trời đất như vậy?

Phương Diệp cùng nam nhân kia đều thật say sưa, bọn họ có lẽ đã trúng được gì đó, cho nên núi rừng hoang sơ không ai để ý liền.... Khụ khụ! Ngay cả tiếng nói chuyện của Nguyên Sơ và Dạ Trầm Uyên cũng không phá vỡ được hoan ái của bọn họ.

Nguyên Sơ xấu xa quết mắt vài lần, không ngờ Phương Diệp cũng có vài phần bán lĩnh, nhưng là bị cảnh tượng này kích động, nàng cảm thấy dưới bụng nóng lên, hơn nữa hương thơm ngọt ngào trong không khí khiến cả người căng cứng, nàng lúc này mới phát hiện chung quanh toàn Đằm Quà thụ.

Thời điểm nàng dự tính xem thêm kịch thì hai mắt đột nhiên bị bịt chặt!

Dạ Trầm Uyên phẫn nộ, sư phụ làm sao lại nhìn thân thể nam nhân khác?!

"Người cũng không được nhìn!"

Lời nói của hắn vô cùng hợp lý, tưởng tượng đến Nguyên Sơ nhìn thân thể người khác, hắn liền thấy phẫn nộ muốn giết người!

Nguyên Sơ đang định xem kịch, đột nhiên bị ngăn lại nên vận phần khó chịu: "Ta là sư phụ của ngươi! Sư phụ có thể nhìn, đồ đệ không được!"

Dạ Trầm Uyên quay người lại, đưa lưng về phía đối "cửu nam nữ" nhằm che mắt Nguyên Sơ, nổi giận dùm dùm: "Người còn nhỏ tuổi hơn ta, không được nhìn!"

Nếu thật sự muốn nhìn như thế, nhìn hắn không được sao?!

Nguyên Sơ bị hắn đánh bại, nam chủ cổ hủ như thế, bảo sao đến lúc phi thăng vẫn là trai tân!

Vậy nhưng sau đó Nguyên Sơ đột nhiên ôm lấy ngực mình, một bộ dạng khó chịu.

"Sư phụ, người làm sao vậy?" Dạ Trầm Uyên cả kinh, giẫy tiếp theo liền cùng nàng vào trong Thiên Châu.

Trong không khí thiếu đi hương vị ngọt ngào, Nguyên Sơ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng mà hỏa khí trong người đã muốn kích phát, nàng áp không được...

"Nhanh... Đưa ta đến linh tuyến."

Dạ Trầm Uyên nghe vậy vội vàng bế nàng đi linh tuyến. Trên đường đi Nguyên Sơ còi y phục, hắn vốn không rõ liền hiểu được vì sao y phục của Phương Diệp lại rơi rụng nhiều như vậy....

Hắn theo bản năng ôm chặt nàng, Nguyên Sơ không kháng cự, vừa đến linh tuyến đã bùm một tiếng nhảy xuống nước.

"Đây là làm sao vậy?" Lệ lão chậm rì rì đến, sau đó liền bị Dạ Trầm Uyên ngăn cản.

"Không cho ngài nhìn!"

Lệ lão thật sự muốn chịu thua, trừng mắt!

"Nàng cả người đều ngâm trong nước, ta cái gì cũng không nhìn được, ngươi khản trương làm gì?"

Dạ Trầm Uyên kiên quyết bất động!

Lệ lão lại nói: "Hơn nữa nếu nàng trúng độc, ta với ngươi đều không qua, nàng mà chết thì làm sao đây?"

Lệ lão tùy tiện nói một câu lại dọa Dạ Trầm Uyên, tìm hắn giết bắn, sau đó liền vội vàng đi đến linh tuyến, Nguyên Sơ đang dựa vào mép linh tuyến, hữu khí vô lực.

"Sư phụ... Người làm sao vậy...?"

Đều do hắn không bảo vệ sư phụ thật tốt, sư phụ bị trúng độc hắn cũng không biết....

Nguyên Sơ đặt cảm trên mu bàn tay, lười biếng nói: "Không có việc gì, nhớ ta đã uống ly trà có bỏ thêm dược liệu kia không? Trà kia trừ bỏ huyền hoặc, còn có tác dụng khai lên dục vọng, trước đó còn áp chế, nhưng vừa mới.... Khụ, bị kích thích, nên mới kích phát...."

Dạ Trầm Uyên không hiểu, vừa rồi bị kích thích?!

Lệ lão sâu kín nói: "Cho nên, ngươi cần một nam nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: Asakari

Nguyên Sơ xem thường trừng mắt!

"Cái lão biến thái ngươi đang nghĩ gì vậy?!" Lão nương mới bảy tuổi!

Hiện tại tìm nam nhân, ngươi muốn ta chết sớm đúng không?!"

Lệ lão không cam lòng yếu thế: "Ngươi không phải tiểu lưu manh sao?!" Nếu không phải ngươi ngồi đó không chịu đi, làm sao lại bị kích thích?"

Nếu không phải không mặc y phục, Nguyên Sơ thật muốn nhảy ra hung hăng đánh lão!

Mà Dạ Trầm Uyên ở bên kia đã hóa đá....

Sư phụ uống trà khoi gọi dục vọng ----- sư phụ nhìn cảnh Phương Diệp và nam nhân nên bị kích thích ----- Lệ lão nói sư phụ cần nam nhân.... Nói cách khác, sư phụ cần một nam nhân giống như kẻ đang " khi dễ " Phương Diệp đến " khi dễ " nàng?

Dạ Trầm Uyên mười một tuổi sau khi suy nghĩ thông suốt đến từng đốt ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mĩ lập tức đỏ bừng! Nếu có thể, đỉnh đầu hẳn chỉ sợ đã bốc hơi!

Vì thế Nguyên Sơ cùng Lệ lão đều quay đầu lại nhìn hần.

" Ngươi làm sao vậy? " Nguyên Sơ kì quái hỏi " Đừng nói rằng hương vị của Điem Quả thụ bên ngoài sẽ kích thích ngươi chứ? Không có khả năng a, quả đó phải ăn vào mới có thể khoi gọi dục vọng, nếu chỉ ngửi mùi hương sẽ không có ảnh hưởng. "

Dạ Trầm Uyên lúc này đã không thể đối mặt với Nguyên Sơ, vì thế hần liền biến mất khỏi Thiên Châu làm cho hai người ở bên trong đều không hiểu gì.

Kết quả sau khi hần đi ra càng thêm xấu hổ! Bởi vì cách đó không xa truyền đến thanh âm thờ dốc làm cho thiếu niên choai choai như hần ngay cả thờ mạnh cũng không dám, hần cuối cùng cũng hiểu thế nào là song tu, cũng như song tu đạo lữ khác sư đồ như thế nào.

Đó là thân phận so với sư đồ còn thân mật hơn!

Vẫn là Lệ lão nhìn hần đứng ngây ngốc, động cũng không dám động, vì thế ở trong thức hải cảnh tỉnh hần: " Khụ, hai tiểu oa nhi kia làm như vậy có lẽ do ăn nhầm Điem Quả, nhưng nếu đốt bộ rễ của Điem Quả thụ, bọn họ sẽ khôi phục lí trí. "

Dạ Trầm Uyên nghe xong vội vàng lấy bộ rễ của Điem Quả thụ mang đi đốt, lúc này hần đầu óc lộn xộn, vừa đốt rễ vừa nhắm mắt trầm mặc, giống như đang suy nghĩ vấn đề trọng yếu gì đó.

Quả nhiên khói do rễ cây bị đốt bay qua, Phương Diệp cùng nam nhân liền rất nhanh khôi phục lí trí, nhưng thời điểm bọn họ hoan ái cũng không phải không có ý thức, cho nên khi khôi phục lí trí không có hét chói tai hay vân vân, chỉ ngại ngừng tách nhau ra rồi mặc y phục vào.

Bởi vì Nguyên Sơ còn ở bên trong Thiên Châu tu dưỡng nên Phương Diệp chỉ thấy một mình Dạ Trầm Uyên, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may mắn vị Nguyên đại nhân kia không ở đây, nếu không sẽ thật mất mặt a!

Dạ Trầm Uyên toàn bộ quá trình đều mặt nghiêm túc, chờ bọn họ thay xong y phục mới đứng trước mặt bọn họ.

Không đợi Phương Diệp mặt đỏ bừng giải thích cái gì đó, Dạ Trầm Uyên đã lên tiếng: " Sư phụ thấy ngươi đi hồi lâu mà chưa bóp nát ngọc bài, sợ ngươi gặp nạn nên phái ta đến đây xem. "

Phương Diệp nghe vậy không khỏi liếc mắt về phía nam tử cường tráng kia, đúng lúc đối phương cũng nhìn nàng, hai người ánh mắt xúc động, lại hết sức triền miên, một cảnh này làm cho người vây xem là Dạ Trầm Uyên cảm thấy có lỗi cực kì.

" Khụ... " Phương Diệp cúi đầu, ngượng ngùng nói " Đa tạ Nguyên tiền bối lo lắng, ta trước đó gặp nguy hiểm, may mắn có vị đạo hữu này cứu giúp... "

Sau đó bọn họ vô tình ăn phải Điem Quả, sau đó lại không thể miêu tả nữa.

Dạ Trầm Uyên cũng đoán được tình tiết tiếp theo, lúc này hần có điểm nôn nóng, thời điểm hần tính cáo từ rồi khỏi, Phương Diệp lại lôi kéo hần qua một bên.

" Tiểu ân công, phiền toái ngươi một việc được chứ? "

Dạ Trầm Uyên tưởng tượng đến tay nàng chạm vào người nam nhân kia... Có một loại xúc động muốn xé tay áo...

" Ngươi muốn làm gì? "

Phương Diệp thấp giọng nói: ".... Trước đó, ngươi hẳn là thấy hết rồi chứ? "

Dạ Trầm Uyên gật đầu.

Phương Diệp sắc mặt càng đỏ: " Chuyện này, có thể không nói cho Nguyên tiền bối không? "

" Vì sao? " Dạ Trầm Uyên khó hiểu hỏi.

Phương Diệp có chút thương cảm nói: " Tuy rằng ta cùng Nguyên tiền bối là không thể, nhưng ta không hi vọng trong lòng hần lưu lại ấn tượng xấu về ta! Tóm lại, ngươi không hiểu đâu! "

Dạ Trầm Uyên liếc mắt nhìn nam nhân kia, đối phương có vẻ là người thật thà, vừa vịn đứng lúc người đó cũng nhìn qua, gã cười ngây ngô với Dạ Trầm Uyên, hiển nhiên một màn kia bị hần nhìn thấy gã cũng xấu hổ.

" Vậy ngươi sẽ ở cùng một chỗ với người kia sao? "

Mà xui quýt khiến thế nào Dạ Trầm Uyên lại hỏi vậy.

Thái độ của Phương Diệp vô cùng hào phóng: " Hần a! Nhìn cách xử hần thôi! Nếu như hần là người tốt, kết làm song tu đạo lữ cũng không việc gì. "

Dạ Trầm Uyên cảm giác thế giới quan của mình lại một lần nữa bị phá vỡ, hần cau mày hỏi: " Các ngươi đã xảy ra chuyện như vậy, ngươi còn có ý nghĩ sẽ bỏ rơi hần mà đi? "

Phương Diệp cười, vươn tay gõ vào mi tâm Dạ Trầm Uyên: " Ngươi a, tuổi còn nhỏ mà sao lại cổ hủ như vậy? Chúng ta là người tu tiên, đương nhiên không giống với phàm phu tục tử nhân gian, bị người đoạt lần đầu sẽ vì hần mà không tìm phu quân, suy nghĩ này của ngươi quá lạc hậu a! "

Dạ Trầm Uyên sau khi nghe xong, ngượng ngùng không nói.

Núi rừng hoang sơ như này Phương Diệp cũng không thể ở lại lâu, ngắm lại Nguyên Sơ cùng Dạ Trầm Uyên vì lo lắng nàng nguy hiểm mà cố ý đến đây tìm, nàng vẫn rất cảm động.

Ở tu chân giới mỗi người đều hướng tới phi thăng thành tiên, có thể tồn tại tình người là phi thường đáng quý.

Nàng suy nghĩ một chút, đưa cho Dạ Trầm Uyên một cái ngọc bội.

" Đây là gì? "

Dạ Trầm Uyên ngẩng đầu chỉ thấy Phương Diệp mỉm cười nhìn hắn, đó là một nụ cười cực kì ôn nhu, thật giống như đang quan tâm lấy tiểu đệ đệ, mà nam tử cường tráng kia cũng đã đi đến bên người Phương Diệp, muốn ôm lấy nàng nhưng cuối cùng vẫn không dám.

" Tiểu ân công, thật sự cảm tạ ngươi đã đến đây tìm ta. Ngọc bội này chứa công pháp, khi ta ở Vô Chung Chi Sơn có được cơ duyên, trên đó ghi lại một loại công pháp song tu đặc thù. Ta tu vi thấp kém, giữ lại cũng vô dụng, phiền ngươi đưa nó cho Nguyên tiên bối, cũng nói với hắn khỏi ngọc bài hắn cho ta luyện tức không muốn bóp nát, ta sẽ bình an trở về, tu luyện thật tốt, mà ngọc bội này coi như lưu niệm ta gửi hắn. "

Nàng nói xong lời cuối cùng, thật sự xúc động.

Cuộc đời của người tu tiên tuy rằng dài, nhưng tu chân giới rộng lớn, các loại cơ duyên lẫn nguy hiểm tràn ngập, nói không chừng trên đường tu luyện còn chết yểu, vì vậy rất nhiều người cả đời không thể tái ngộ nhau, duyên phận cũng trở nên thưa thớt đáng quý.

Dạ Trầm Uyên nắm chặt ngọc bội, nguyên bản ấn tượng của hắn về Phương Diệp là " đáng ghét ", " người muốn cướp sư phụ ", nhưng hiện tại trong lòng hắn lại xuất hiện chút ít thương cảm, nhìn nàng cùng nam tử thật thà hướng hắn cười, hắn cũng khẽ nở nụ cười.

Hắn cho bọn họ một ít đan dược hắn tự luyện chế, trịnh trọng nói: " Nếu có một ngày đi ngang qua Vạn Kiếm tông, hãy đến Hàn Kiếm Phong làm khách. "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Asakari

*Từ gốc là " tùy thân lão gia gia " (隨身老爷爷), hiểu theo tiếng Việt là người chỉ dẫn. Nhưng do đây là truyện tu tiên nên dùng từ " người chỉ dẫn " không hợp nên đổi thành " lão gia gia chỉ dẫn ". Ai có từ khác phù hợp hơn xin trợ giúp. Cảm ơn.

Hắn nói như vậy, Phương Diệp phi thường cao hứng, hai người nói vài câu nữa rồi mới từ biệt, Dạ Trầm Uyên nhìn nam tử cường tráng đỡ nàng ta đi, Phương Diệp không biết nhớ tới cái gì nhỏ giọng trách mắng gã vài câu. Hai người họ vừa đỡ nhau vừa rời đi, càng lúc càng xa, không biết vì sao, khi nhìn thấy cảnh như vậy trong lòng hắn lại nảy sinh ra một khát vọng.

- ---- Nếu có một ngày hắn cùng sư phụ có thể dựa vào nhau, sống vai đi cùng nhau thì thật tốt biết bao.

Khi Dạ Trầm Uyên trở lại trong Thiên Châu, Nguyên Sơ đang ngủ. Nàng mặc thủy y màu phấn hồng nằm trên một khối ngọc thượng hạng, da thịt được bọt nước linh tuyến bao bọc sáng lên vài điểm long lanh, phần nộn khiến người ta muốn cắn một ngụm.

" Sư phụ thế nào rồi? " Dạ Trầm Uyên hỏi Lệ lão.

Lệ lão hừ một tiếng: " Yên tâm, tai họa không chết được đâu! "

Dạ Trầm Uyên hơi mỉm môi nở nụ cười, hắn ngồi xuống bên người Nguyên Sơ, trước khi nhập định không khỏi cảm khái: Trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều trôi qua rất nhẹ nhàng, quá khứ từng phải tranh đoạt tài nguyên, trốn tránh đuổi giết thật giống một giấc mơ, trước kia hắn mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy thế giới lạnh như băng, nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt phòng bị và sát khí.

Nhưng hiện tại không giống như vậy, có Nguyên Sơ ở bên, hắn bất kể lúc nào cũng cảm thấy thế giới hiền hòa, bởi vì nàng rất tốt, nên ở bên nàng hắn cũng nhìn thấy nhiều điều tốt đẹp.

Có nàng thật tốt.

~ * ~

Ba người bọn họ về tới Tông môn là ba ngày sau, Chương môn đại nhân sau khi biết được Nguyên Sơ đi mừng thọ cho người ta, kết quả khiến lão tổ tông nhà người ta chết thảm... Cuộc đời lần đầu tiên cảm giác không biết nên nói lời gì cho hợp lí.

Vậy mà Nguyên Sơ còn làm một bộ dạng nàng vì dân trừ hại, chờ hắn thưởng nàng, Vạn Kì Thỉnh Phong nhìn chằm chằm tiểu oa nhi trước mặt, đột nhiên có một loại xúc động muốn đem tai họa này quảng ra xa...

" Khụ... Ngươi làm tốt lắm! "

Nguyên Sơ nháy mắt hai mắt lấp lánh nhìn hắn, chờ hắn nói câu tiếp theo sẽ thưởng nàng!

Vạn Kì Thỉnh Phong ngồi ở phía trên của đại điện, từ trong tối cảm nhận được tầm mắt sáng bùng của nàng, nhất thời giống như ngồi trên đồng lửa.

" Đi một chuyến ngươi cũng vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi! Nhớ tu luyện thật tốt! "

Nói xong, hắn liền xoay người biến mất!

Xong rồi? Nguyên Sơ sợ ngây người, nàng đi một chuyến thật xa như vậy mà một chút phần thưởng cũng không có!

Không biết Vạn Kì Thỉnh Phong nghe được ở đâu biết rằng cây hợp hoan rất hợp với nàng, coi việc nàng đào cả gốc hợp hoan của Chu gia đi là phần thưởng, về chuyện Vạn Năm Linh

Tùy, nàng muốn tặng ai thì cứ tặng.

Nguyên Sơ đối với kết quả này cực kì bất mãn, Dạ Trầm Uyên thấy sắc mặt nàng u ám còn tưởng rằng Chương môn tức giận với nàng.

"Không tức giận với ta! "

Nguyên Sơ quay đầu nhìn thoáng qua đại diện tiên khí mờ mịt, than thở: "Chính là Chương môn đại nhân rất keo kiệt, ta làm nhiệm vụ trở về cư nhiên không có phần thưởng! "

Dạ Trầm Uyên thấy đôi môi nàng vênh cao, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười sùng nịch, hần cúi đầu nhìn tiểu oa nhi đang mắt húng, thanh âm ôn nhu tựa nước chảy róc rách.

"Ngài ấy không thưởng cho người, vậy ta thưởng a.... Ta đi trộm trứng Vân Nga rồi nướng cho người ăn nha? "

Nguyên Sơ nghe xong nháy mắt bùng bùng sức sống trở lại, hai mắt phát sáng nhìn hần.

"Tiểu Uyên Uyên, ta biết người tốt nhất! Ta muốn ăn hai quả! "

Lệ lão âm thầm nuốt xuống một ngụm máu, không biết vì sao lão lại có cảm giác Dạ Trầm Uyên sau khi đi cùng Nguyên Sơ liền giống như lạc lối, hần còn cứu được nữa không?!

Rất nhanh, ba ngày sau ở cửa sau Tông môn, vào một đêm gió lộng, Nguyên Sơ mang theo Dạ Trầm Uyên trốn đi...

"Chương môn đại thúc thật nhàm chán, cư nhiên muốn ta bế quan! Tồn thì giờ, bế cái gì quan chứ! Đi, vì sư đưa người đi lịch lãm! "

Lệ lão không nhịn được nói: "Tiểu Uyên đúng là cần lịch lãm, nhưng người mang theo hần đi thì có hiệu quả quý gì?! "

Nguyên Sơ hừ một tiếng: "Người nghĩ rằng ta không biết ta đi cùng hần là không tốt? Nhưng Tiểu Uyên Uyên hiện tại mới là Luyện Khí kì, đi để làm mồi ăn ư? Cho nên ta tính toán dẫn hần đi một thời gian, đợi đến khi hần mạnh hơn sẽ dễ hần tự mình lịch lãm.

Người như thế nào lại cho rằng ta sẽ luôn đi theo hần chứ, đó là đường phế đồ đệ đó! "

Lệ lão hừ lạnh một tiếng: "Từ lúc bá người làm sư hần đã phế đi rồi! "

"Cái gì? Lão bắt từ nhà người lại có thể nói chuyện kiểu đó! Người có tin ta làm cho người hồn phi phách tán hay không?!"

"Đến a đến a! Tiểu biến thái, đừng tưởng rằng ta không có thân thể sẽ không đánh lại người! "

Một tiểu oa nhi một lão quý chuẩn bị đánh nhau, Dạ Trầm Uyên vội vàng đứng giữa ngăn cản.

"Sư phụ, chúng ta đi đâu để mạnh lên? "

Câu hỏi này của hần làm Nguyên Sơ nháy mắt đặc ý!

Suy nghĩ một chút, đời trước nàng tuy rằng không cướp được từ tay nam chủ, nhưng tất cả cơ duyên của nam chủ nàng đều thuộc lòng! Vấn đề này hỏi nàng cực kì đúng đắn!

Lúc này bọn họ đương nhiên phải đi thu thập bảo vật trước tiên! Ha ha, phân bảy ba, nàng sẽ lấy được nhiều thứ tốt!

Vì vậy dưới sự dẫn dắt một sư phụ ư gây sự cùng một lão gia gia bên người, Dạ Trầm Uyên đối với thế giới tu tiên không hiểu rõ tràn ngập khát khao!

Thời gian cứ thế trôi đi, ba năm đã qua.

Một ngày nọ, trong một sơn động quý dị.

Lệ lão ở trong thức hải Dạ Trầm Uyên đột nhiên lên tiếng: "Từ từ, ta cảm nhận được một hơi thở không bình thường, là ở bên trái sơn động này... "

Kết quả lão còn chưa nói xong, Nguyên Sơ ngồi ở trên thân kiếm vừa ăn hoa quả vừa lười biếng nói: "Tiểu Uyên Uyên, đi bên trái, ở giao lộ thứ nhất rẽ bên phải, sau đó ở giao lộ thứ hai rẽ bên trái, đi tiếp sẽ thấy một cánh cửa, có bảo vật. "

Lệ lão cả kinh! Ngượng ngừng ngậm lại miệng.

Lại một ngày nữa, bọn họ hành tẩu ở trong rừng.

Lệ lão đột nhiên nói: "Từ từ! " Lão sợ Nguyên Sơ giành trước, đè thấp âm thanh ở trong thức hải nói với Dạ Trầm Uyên "Cánh rừng này có cổ quái, ta dường như cảm nhận được một hơi thở bất thường. "

Kết quả Nguyên Sơ thấy Dạ Trầm Uyên còn chưa đi, ở trên thân kiếm lười biếng xoay người lại, bình thần nhướng mày.

"Đứng lại làm gì? Người đi về phía trước mười bước, đứng, chính là chỗ đó, nhảy xuống dưới, ở đó có cái tiểu truyền thừa, ta ở bên ngoài chờ người. "

Sau đó Dạ Trầm Uyên liền nghe theo Nguyên Sơ, Lệ lão tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng lão đã cảm nhận được!

Một ngày nữa, ở chợ, Dạ Trầm Uyên muốn mua dược liệu để thử luyện chế Tam phẩm đan dược mới, đột nhiên Lệ lão trong thức hải chấn động!

"Đứng vậy! Chính là hơi thở này! Có bảo bối... "

Ái ngờ lão còn chưa nói xong, Nguyên Sơ bên cạnh đã cầm một khối đá đen tuyên hỏi: "Lão bán, thứ này bán như thế nào? "

Lão bán thấy Nguyên Sơ khí chất bất phàm đang chuẩn bị tính toán chèn ép. Một giây sau, một khối linh thạch từ bên trên rơi xuống nện ở trên quầy hàng của lão.

"Một khối linh thạch, không bán ta liền đánh người! "

Lão bán béo khóc không ra nước mắt, sợ hãi nhìn nàng: "Trong chợ động tay chân sẽ bị quân sự bắt đi! Người đây là ép người bán! "

Nguyên Sơ nghe răng cười: " Ta chính là Nguyên Anh! Quân sự của chợ này là Kim Đan, ta đánh ai hấn dám quân? Nói, ngươi bán không? "

Nguyên Sơ nói xong liền tỏa ra chút uy áp, hơi thở Nguyên Anh làm lão bản béo phù phục xuống đất, thái độ vô cùng tốt!

" Vật này ngài cứ lấy đi! Hoan nghênh ngày sau lại đến! "

Editor có đôi lời: Tội Lệ lão quá =))) Bị Nguyên Sơ giành hết hào quang, ai bảo người ta là nữ chính xuyên không =)))

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Asakari

Dạ Trầm Uyên ở một bên nhìn thấy hết thấy bắt đầu cười, giấy tiếp theo khối đá đen tuyền đã ở trong tay hấn, mà trong thức hải truyền đến thanh âm đắc ý của Nguyên Sơ:

" Cực phẩm linh tuyền thạch, nó là pháp bảo bảo mạng không thể thiếu với Trúc Cơ! "

Không đợi Dạ Trầm Uyên cảm tạ, Lệ lão đã tức giận muốn lật bàn!

Rốt cuộc nàng là lão gia chi dẫn hay lão mới là lão gia chi dẫn?! Nhãi ranh Nguyên Sơ như con chó nhỏ, mỗi lần nàng có thể không cướp lời thoại của lão được không?! Lão cảm giác mình không tồn tại!

.....Không, kì thật vẫn tồn tại, nhưng lão lại thấy mình giống siêu cấp bóng đèn!

Cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ, thuận buồn xuôi gió, ở thác nước dưới một chân núi, Dạ Trầm Uyên quyết định đánh sâu vào Trúc Cơ.

Ba năm dưới các loại cơ duyên xảo hợp, Dạ Trầm Uyên vậy mà mở thêm một cái huyết khiếu nữa, cũng đã nói lên hấn thăng cấp Trúc Cơ so với người khác gian nan gấp vạn lần, Nguyên Sơ vừa canh giữ vừa ăn hoa quả, Lệ lão lo lắng nói:

" Ta sống mấy vạn năm, ngay cả thời kì Thượng Cổ cũng chưa từng gặp qua người có Thần Hoàng huyết mạch khai mở huyết khiếu sớm như vậy, mở huyết khiếu càng nhiều, thăng cấp càng khó khăn.... Hấn thăng cấp Trúc Cơ sẽ không thất bại chứ?! "

Nguyên Sơ ngồi bên cạnh bình tĩnh hơn: " Yên tâm đi! Hấn có hai danh sư chúng ta chỉ dạy thì làm sao thất bại được? Ngươi không tin ngươi cũng phải tin ta! "

Lệ lão nháy mắt còn lo lắng hơn!

Mà bên thác nước, Dạ Trầm Uyên ngồi trên một khối đá cuội đang thừa nhận khảo nghiệm tới thể.

Thần Hoàng huyết mạch bá đạo ở chỗ nó có thể mở tới đa ba mươi sáu huyết khiếu, mỗi một cái huyết khiếu đều có thể hóa thành một cái đan điền. Nói cách khác, nếu hấn mở hết ba mươi sáu huyết khiếu, sẽ so với người cùng cấp nhiều hơn ba mươi sáu cái đan điền, đây không phải hơn một hai lần, mà là tuyệt đối biến chất!

Đồng dạng, huyết khiếu mở càng nhiều, hấn thăng cấp càng khó khăn. Khó trách Lệ lão nói vào thời kì Thượng cổ, người sở hữu Thần Hoàng huyết mạch tuy rằng có thực lực kinh người, nhưng cuối cùng phần lớn lại chết ở thiên kiếp thăng cấp, thế nên huyết mạch mạnh mẽ này dần dần thoái hóa, hiện giờ mới xuất hiện lần nữa.

Nhưng hấn không được chết, hấn nhất định phải thành công, vì có người đang chờ hấn bảo hộ!

Nghĩ như vậy, linh khí quanh thân hấn càng thêm bạo động! Hấn ngăn chặn linh khí tràn vào cơ thể, một lần nữa đem linh khí trong đan điền ngưng tụ, hóa lỏng, chỉ cần linh khí hóa dung dịch hấn sẽ thành công.

Nguyên Sơ ngồi một bên nhàm chán, bởi vì thăng cấp Trúc Cơ tốn rất nhiều thời gian, nàng phải canh giữ Dạ Trầm Uyên, không thể chơi đùa, càng không thể nhập định, làm cái gì mới tốt đây?

Nguyên Sơ nhìn cây cối um tùm xanh tốt chung quanh, còn có thác nước ầm ầm, nghĩ rằng mình có nên bơi lội hay làm những việc khác không.

Đúng lúc nàng đang nghĩ như vậy, một người từ trên trời hạ xuống, hung hăng nện xuống mặt nước!

Nguyên Sơ nhìn Dạ Trầm Uyên ở trong kết giới, vung tay ầm hấn đi.

" Yêu nữ, trốn nơi nào?! "

Một tiếng rống giận truyền đến, Nguyên Sơ ngẩng đầu liền nhìn thấy một nam nhân mặc hắc sắc chiến bào bay lại đây, trong tay hấn cầm một cây búa, khí thế toàn thân, tu vi đại khái ở Kim Đan sơ kì, ở Chư Thiên giới, hấn từng này tuổi đã là Kim Đan tuyệt không tồi.

Nguyên Sơ lại nhìn về phía mặt nước, một tiểu nữ nhân phá nước mà ra, nàng có một đôi mắt to tròn xinh đẹp, nhưng mà lúc này lại oán giận nhìn nam nhân đang lẳng không* trên đầu.

*lẳng không (凌空): Lơ lửng trong không khí.

" Lợi Phù La Hâm, ta với ngươi không cừ không oán, ngươi vì cái gì phải đuổi tận giết tuyệt ta? "

Nguyên Sơ nhú mày, lời thoại này có điểm quen thuộc a....

La Hâm hừ lạnh một tiếng, mày rậm nhíu chặt: " Yêu nữ ngươi còn mặt mũi hỏi?! Ngươi câu hồn huỳnh đệ ta còn đi thân mật với nam nhân khác! Hào huỳnh đệ của ta vì ngươi muốn Thương Hải Châu mà đi Phô Hải vực, nếu không phải vì ngươi hấn cũng không táng thân ở đấy vực, ngươi đi theo bởi hấn đi! "

Gã nói xong, cây búa trong tay liền bổ về phía nữ nhân kia!

Nguyên Sơ nguyên bản không muốn quản, bởi vì loại tư thù này nàng không rõ ràng, hơn nữa thực lực bọn họ không mạnh lắm, cứ để bọn họ tự nháo một trận. Ai ngờ tiểu mỹ nhân kia không biết dùng pháp bảo gì lại phát hiện ra kết giới có Dạ Trầm Uyên bên trong, lập tức không nói hai lời liền hướng bên hắn chạy tới!

Mắt thấy búa kia vội vàng chuyển hướng, chuẩn bị dừng trên kết giới của Dạ Trầm Uyên, Nguyên Sơ âm thầm chửi con mẹ nó, gấp gấp muốn ra tay, mà ngay sau đó, từ trên trời một đạo lôi kiếp hạ xuống, vừa vận triệt tiêu công kích!

Cái gì? Còn có thể như vậy? Đang lúc Nguyên Sơ suy nghĩ lão thiên gia không cho người khác giết Dạ Trầm Uyên, lại một đạo hạ xuống, một đạo rồi một đạo, liên tiếp không ngừng!

"Không nghĩ tới ở đây có người độ kiếp?!" La Hâm nhíu mày, đang muốn đổi nơi đuổi giết, kết giới bị lôi kiếp phá ra, Dạ Trầm Uyên ngồi trên khối đá xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thiếu niên mặc bạch y thanh văn lộ, khí chất thanh nhã độc đáo, hơn nữa khuôn mặt kia, mặc dù ở tu chân giới mỹ nam vô số, nhưng tướng mạo của Dạ Trầm Uyên làm cho người ta một trận kinh diễm!

Tiểu mỹ nhân vừa tính chạy đến bên cạnh hắn, thời điểm nhìn thấy hắn hai mắt tràn ngập mị lực trọn to, Chư Thiên giới có loại nữ nam bực này?!

Nhưng không đợi bọn họ suy nghĩ, lôi kiếp trên trời đã ngày càng dày đặc, chín đạo lôi kiếp lúc đầu giống như mờ màn, hiện tại mới là lôi kiếp thật sự!

"Sao lại thế này?" La Hâm kì quái nhíu mày "Bình thường thăng cấp Trúc Cơ chỉ có chín đạo lôi kiếp thôi. Vì sao nhìn tình hình này lại giống như vẫn còn rất nhiều?"

Tiểu mỹ nữ đứng ở bên người Dạ Trầm Uyên nghe vậy xoay người bữu mỗi khinh thường.

Phẩm phu tục tử thăng cấp Trúc Cơ mới có chín đạo lôi kiếp, thiên tài thì khác, tu tiên chính là nghịch thiên mà đi, thiên tư càng tốt, thiên kiếp càng gian nan.

Nam nhân cực mạnh trong Ma tộc của nàng nghe nói khi thăng cấp Trúc Cơ đã phải nhận ba mươi hai đạo lôi kiếp! Cũng không biết tiểu thiếu niên này sẽ phải nhận thiên kiếp khổ sở kiểu gì.

La Hâm vô tình cản trở người khác thăng cấp, huống chi thiếu niên này dám không che đậy ngồi đây hắn là có người thù hờ, cho nên gã tức giận nói với tiểu mỹ nữ.

"Yêu nữ! Ở đây trở ngại người khác thăng cấp, chúng ta đi nơi khác từ chiến!"

Tiểu mỹ nữ ngựa đầu lên trời tò ý xem thường: "Ai muốn đi với ngươi? Ta cứ đứng ở nơi này, ngươi nếu muốn cản trở người khác thì cứ đánh đi, ta phụng bồi!"

"Ngươi!"

La Hâm không cam lòng, nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng, phòng ngừa nàng chạy, mà Nguyên Sơ ở một bên xem kịch bùng tình đại ngộ!

Nàng đã nhớ ra tiểu mỹ nữ này là ai! Nàng chính là người đầu tiên theo đuổi nam chủ, Kì Hồng Nhan a! Thân phận là thánh nữ Ma tộc, tu vi Kim Đan sơ kì, diện mạo xinh đẹp, tính cách phong lưu!

Điều này làm cho Nguyên Sơ nguyên bản muốn ra tay nhện xuống, ở trong sách Kì Hồng Nhan nhất kiến chung tình với Dạ Trầm Uyên, không biết lúc này có phải như vậy hay không.

Dù sao có nàng ở đây, hai người này đừng mơ động thủ, nàng trước cứ quan sát đã.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Asakari

Ấn tượng của Nguyên Sơ đối với Kì Hồng Nhan rất tốt, thời điểm mới đọc sách, nàng liền cảm thấy nam chủ rất bất cần, mỹ nữ như vậy đối với chính mình vừa gặp đã thương, nếu như biết suy nghĩ hắn phải thu vào hậu cung a! Khó nổi trong lòng hắn chỉ có tu tiên... Nhưng mà lúc này đây, có sự phụ hoàn hảo là nàng ở đây, nàng sẽ không để hắn...đời này cô đơn lẻ loi một mình.

Lôi vân trên bầu trời từng tầng từng tầng ngưng tụ, thanh thế nhìn qua thật dọa người!

Cái này làm cho Kì Hồng Nhan cũng không dám đến gần, sợ hãi bị liên lụy, hơn nữa lôi áp khủng bố như vậy, người này thật sự là thăng cấp Trúc Cơ?

Rốt cuộc, bầu trời tia chớp chợt lóe, đạo lôi kiếp thứ nhất giống như lôi long hung hăng đánh xuống!

Dạ Trầm Uyên từ từ nhắm hai mắt, xuất ra phù chú đã sớm chuẩn bị lên khoảng không mới chặn lại được một đạo lôi kiếp này.

Cũng may vài năm qua hắn đi theo sư phụ đi khắp chốn, thu hoạch không ít thứ tốt, nếu không với lôi kiếp thế này đánh xuống, hắn chỉ sợ khó sống!

Nguyên Sơ cũng tạm thời thu hồi tâm tư khác, chuyên tâm nhìn.

Nguyên bản Dạ Trầm Uyên là mười sáu tuổi Trúc Cơ, dưới tình huống không có mở huyết khiếu nào bị lôi kiếp đánh hai mươi mốt đạo.

Mà hiện tại, hắn mười bốn tuổi thăng cấp Trúc Cơ, lại mở hai huyết khiếu, cho nên trước Nguyên Sơ chuẩn bị là chuẩn bị cho ba mươi hai đạo lôi kiếp, nàng chuẩn bị đầy đủ như vậy, Dạ Trầm Uyên hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ như vậy, không trung đã đánh xuống hơn mười đạo nữa, quả nhiên vượt qua hai mươi mốt đạo lôi kiếp.

Nguyên Sơ căng thẳng, nếu thật sự là ba mươi hai đạo lôi kiếp, dù Dạ Trầm Uyên có vượt qua, tình trạng cũng sẽ rất thảm.

Cây cối chung quanh đã bị lôi kiếp phá hủy trong chốc lát, ngay cả thác nước ở một bên cũng bị lôi điện bao trùm, mặt nước không ngừng lóe lên lôi quang, nhìn qua thật giống như một lồi long ở phía sau Dạ Trầm Uyên rít gào.

Nguyên Sơ đếm thầm ở trong lòng: " Ba mươi mốt... Ba mươi hai đạo, quả nhiên là ba mươi hai đạo! "

Thời điểm ba mươi hai đạo đã qua, lôi kiếp dừng lại, Nguyên Sơ trong lòng vui vẻ nở nụ cười.

May mắn chỉ có ba mươi hai đạo, nàng đã đoán đúng rồi!

Ài ngờ nàng vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo bầu trời đột nhiên hoàn toàn đen lại!

Sao lại thế này? Hiện tại mới là chính Ngọ* a!

*chính ngọ (正午): 12 giờ trưa.

La Hâm dự cảm không tốt, xoay người chạy trước, mà Kì Hồng Nhan liếc mắt nhìn Dạ Trầm Uyên, không cam lòng đứng tại chỗ.

Thời điểm Nguyên Sơ cảm thấy vô cùng buồn bức, Lệ lão vội vã truyền âm " Không tốt! Đây không phải là ba mươi hai đạo lôi kiếp, mà là Tứ Cửu Thiên Kiếp! Là bốn mươi chín đạo! Nếu là Tứ Cửu Thiên Kiếp, Dạ Trầm Uyên mới là Trúc Cơ, hẳn chịu không nổi! "

Nguyên Sơ nghe vậy cả kinh, vội vàng tiến lên phía trước.

Như thế nào có thể là Tứ Cửu Thiên Kiếp? Nguyên Anh bình thường vượt qua thiên kiếp cũng chỉ mới có bốn mươi chín đạo!

Hơn nữa nếu như buông tha lúc này đồng nghĩa với việc Trúc Cơ thất bại, mà thất bại, không chỉ tu vi giảm mạnh, mà còn thương tổn căn cơ.

Nguyên Sơ có chút nôn nóng nhìn Dạ Trầm Uyên, không biết phải làm thế nào cho phải. Lúc này quanh người hắn tràn ngập vết thương và vết bỏng do lôi kiếp gây ra, trong không khí cũng thoang thoảng mùi thịt cháy.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn như trước ngồi thẳng lưng! Về mặt căng thẳng, không có một bộ dạng muốn buông tha.

Hắn như vậy làm Nguyên Sơ đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp gỡ, lúc đó trời mưa to, hắn cũng như lúc này tràn ngập vết thương, sừng sững bất khuất, mặc dù nàng lấy kiếm chỉ hắn, hắn cũng không chút nào sợ hãi.

Cho nên Nguyên Sơ thu hồi tay vừa mới vươn ra... Chờ một chút đi, nàng phải tin tưởng Dạ Trầm Uyên, tuy rằng Tứ Cửu Thiên Kiếp rất đáng sợ, nhưng hắn là Dạ Trầm Uyên a, hắn sẽ không sao!

Trên không trung tối đen, lôi kiếp xoay tròn tạo thành lốc xoáy, một đoàn lôi vân tụ lại một chỗ với nhau, chỉ thấy một đạo ánh sáng cực kì chói mắt đánh xuống, bên tai một tiếng ầm vang! Đạo lôi kiếp thứ ba mươi ba!

Kế tiếp, mỗi một đạo lôi kiếp so với trước đó càng thêm đáng sợ, thời điểm đạo thứ ba mươi bảy đánh xuống, Dạ Trầm Uyên đã dùng hết toàn bộ phù chú ngăn cản, nếu kế tiếp còn có lôi kiếp, hắn sẽ phải dùng thân thể ngăn kháng, mà lôi kiếp trực tiếp xuyên thân cực kì thống khổ, Nguyên Sơ chỉ nghĩ cũng đã rợn tóc gáy.

Rốt cục vào thời điểm Dạ Trầm Uyên kháng đến đạo lôi kiếp thứ bốn mươi, hắn phun ra một búng máu! Cả người đều giống như theo búng máu đó mà sụp xuống, da tróc thịt bong.

Kì Hồng Nhan đứng một bên không đành lòng, đem toàn bộ pháp bảo kháng lôi của mình xuất ra, nhưng hoàn toàn vô dụng, tất cả đều bị lôi kiếp đánh thành mảnh nhỏ, lôi kiếp này so với khi nàng thăng cấp Kim Đan còn lợi hại hơn!

Lệ lão lo lắng truyền âm

" Buông tha đi! Lôi kiếp này không phải Trúc Cơ bình thường có thể chịu nổi, nếu còn đánh xuống, hắn sẽ chết! "

Lệ lão ở trong thức hải Dạ Trầm Uyên nên hiểu rõ ràng nhất tình huống hiện tại, xương cốt vỡ nát, ngũ tạng thiêu đốt, hắn sẽ không kiên trì được bao lâu nữa! Nếu như thật sự là Tứ Cửu Thiên Kiếp, vậy sẽ còn chín đạo lôi kiếp nữa, Dạ Trầm Uyên không còn pháp bảo kháng lôi, búng vào cơ thể hắn làm sao kháng qua nổi?

Nguyên Sơ mặt bình tĩnh, vẫn không ra tay.

Lôi kiếp đáng sợ, nhưng nếu có thể đỡ được toàn bộ, lôi kiếp này sẽ dịch kinh phạt tủy *, so với thiên tài địa bảo còn tốt hơn.

*dịch kinh phạt tủy (易经伐髓): Có thể hiểu như thoát thai hoán cốt.

Hoặc là buông bỏ, hoặc là thu nó làm lễ rửa tội, không có lựa chọn thứ ba.

Rốt cục, ở thời điểm đạo lôi kiếp thứ bốn mươi ba đánh xuống, Dạ Trầm Uyên lại phun ra một búng máu, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, mọi cũng vậy, hắn không nghĩ tới bốn mươi chín đạo lôi kiếp trong truyền thuyết sẽ xuất hiện vào lúc mình thăng cấp Trúc Cơ, dưới tình huống chuẩn bị không đủ, hắn toàn bộ dựa vào ý chí chống đỡ!

Hắn không thể làm cho sư phụ thất vọng, không thể!

Ngay sau khi ý niệm đó xuất hiện trong đầu, linh khí trong cơ thể hắn nháy mắt hóa lỏng, Trúc Cơ, thành!

Tuy rằng Trúc Cơ đã thành nhưng vẫn còn sáu đạo lôi kiếp, vô số linh lực hóa thành cuồng phong hướng Dạ Trầm Uyên quét qua, lại bị lôi kiếp cường đại chắn ở bên ngoài, hắn phải dùng thân thể vỡ nát của mình ngăn cản những đạo lôi kiếp còn lại mới có thể nhận lễ rửa tội của linh khí, từ đó thoát thai hoán cốt!

Nhưng mà... Hắn hình như chống đỡ không được.

Dạ Trầm Uyên cười khổ, ngay lúc hắn đếm ngược thời khắc đạo lôi kiếp tiếp theo đánh xuống, Kì Hồng Nhan một bên đột nhiên phát ra một tiếng hô nhẹ, bởi vì nàng đã nhìn thấy một tiểu cô nương từ hư vô chạy ra, phá vỡ cuồng phong linh khí, đứng ở trước mặt Dạ Trầm Uyên.

" Sư...sư phụ. " Dạ Trầm Uyên miệng giật giật nhưng không thể phát ra thành tiếng rõ ràng, Nguyên Sơ tuy rằng mười tuổi, nhưng thân thể vẫn giống như bảy tuổi, nàng đứng trước mặt

hắn cũng không cao hơn hắn đang ngồi.

Nàng đưa tay, mười ngón tay cùng hắn đan xen.

" Còn sáu đạo lôi kiếp, ngươi có thể chịu đựng được không? "

Nguyên Sơ ánh mắt chuyển chú tâm cho Dạ Trầm Uyên trong nội tâm xuất hiện niềm tin, hắn biết bộ dạng hiện tại của hắn rất đáng sợ, nhưng mà nghĩ đến sau này có thể bảo vệ sư phụ, hắn có thể!

Vì vậy, hắn rời tay Nguyên Sơ, đẩy nàng ra.

Đây là lôi kiếp của hắn, hắn có thể kiên trì, nàng phải đứng xa một chút mới có thể không làm hại đến nàng.

Nhưng Nguyên Sơ không đi, nàng nghiêm túc nói:

" Ta với ngươi cùng nhau độ lôi kiếp. "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Dạ Trầm Uyên không tự chủ mở to hai mắt nhìn, hắn muốn từ chối nhưng Nguyên Sơ đã nhanh nắm lấy tay hắn! Hắn dùng toàn lực muốn đẩy tay nàng ra, nhưng giây tiếp theo hai tay nàng lại vòng qua cổ hắn, kiễng chân ôm lấy hắn!

" Chúng ta cùng nhau. "

Không...không được!

" Phanh! " một tiếng, lôi kiếp hung hăng đánh xuống, mà bên trong lôi điện, Nguyên Sơ càng ôm chặt Dạ Trầm Uyên hơn! Bọn họ trong khoảng thời gian này tìm được rất nhiều pháp bảo kháng lôi nhưng đều dùng hết, đây là nàng làm sư phụ thất trách, bởi vì nàng không có đoán trước được tình huống ngoài ý muốn, do đó làm cho đồ đệ lâm vào hiểm cảnh, điều duy nhất nàng có thể làm được lúc này là cùng hắn thừa nhận.

Dạ Trầm Uyên hai mắt mở thật lớn! Thiên kiếp có thể khiến hắn chết, nhưng nếu thành công, đây sẽ là bước đệm cho cường đại ngày sau, nhưng lôi kiếp này đối với Nguyên Sơ không hề có ích, nàng chỉ có thống khổ! Nàng nguyên bản không cần phải thừa nhận thống khổ này!

Cho nên tránh ra, cách xa hắn ra đi!

Hắn rất muốn nói chuyện, nhưng nói không nên lời, chỉ cho đến khi ngửi mùi hương bị đốt cháy từ trên người Nguyên Sơ, tim hắn nhói lên, chưa từng bao giờ phần nộ như vậy!

Nguyên Sơ chịu đựng không giới, nàng vốn sợ đau, huống chi đây là thống khổ đánh thẳng đến linh hồn, nhưng càng đau nàng càng ôm chặt, nàng phải cùng hắn trải qua, nàng là sư phụ của hắn!

Lại một đạo lôi kiếp đánh xuống, thân thể nàng bởi vì đau nhức mà run rẩy, hắn cảm nhận được, nhưng nàng lại nói.

" Một...một chút cũng không đau, ngươi...ngươi có đau không? "

Dạ Trầm Uyên hai mắt đỏ lên, giây tiếp theo hắn không hề đẩy Nguyên Sơ ra nữa, mà là gát gao ôm lấy nàng vào trong lòng ngực!

Hắn cũng đau, nhưng thân thể vốn đã chết lặng, hắn đau lòng!

Lôi điện che bầu trời, linh khí không vào được, ở bên ngoài lôi điện tạo thành cuồng phong lốc xoáy, mà ở bên trong lôi điện, Dạ Trầm Uyên gát gao ôm chặt Nguyên Sơ, giống như trọn đời cũng không muốn buông ra!

Một màn này làm cho Ki Hồng Nhan đứng ở bên cạnh rung động sâu sắc.

Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ có một người vì muốn ủng hộ người khác kiên trì mà lựa chọn cùng hắn thừa nhận lôi kiếp!

Nếu như tiểu cô nương đó tu vi không cao, không phải sẽ chết ư?

Vài đạo lôi kiếp cuối cùng so với trước đó càng hung ác hơn, nhưng Lê lão đã không nói gì nữa, Nguyên Sơ thà rằng cùng hắn thừa nhận lôi kiếp cũng không muốn hắn buông tha, việc duy nhất lão có thể làm được hiện tại chính là kiên trì, chờ đợi bọn họ bình an vô sự.

Mà Dạ Trầm Uyên ôm Nguyên Sơ, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại.

- ---- Là nàng không chịu đi, là nàng ôm hắn trước!

Một khi đã không chịu đi, vậy thì thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, đều ở bên cạnh hắn đi!

Một lần lại một lần lôi kiếp làm cho Nguyên Sơ bị trọng thương, Dạ Trầm Uyên ôm nàng, hai mắt càng ngày càng đỏ, đau lòng cùng phần nộ làm cho đáy lòng hắn tuôn ra một cỗ lực lượng đáng sợ!

Cuối cùng hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, nghênh đón đạo lôi kiếp cuối cùng!

Đạo lôi kiếp thứ bốn mươi chín cũng không phải một bó, mà là sau tiếng hét giận dữ của hắn, lôi kiếp hóa thành trăm ngàn bó lôi quang, thật giống như trời đang mưa mà oanh xuống, bên tai nơi nơi đều là thanh âm oanh tạc, khắp chốn bị lôi quang chiếu sáng.

Bị từ quang bao phủ, Kì Hồng Nhan hết chỗ để trốn, cũng bị thương không ít.

Nhưng rung động càng sâu sắc hơn!

Kì cảnh trước mặt có thể nói lên một điều, chính là tu chân giới lại xuất hiện một kì tài, mà còn ở ngay trước mắt nàng!

Mưa to sấm chớp kéo dài trong khoảng thời gian hô hấp mười lần mới không cam lòng mà tan đi, vào lúc tia lóe quang cuối cùng biến mất, không trung đột nhiên chiếu xuống một đạo hào quang, ánh sáng kia dừng ở trên người Dạ Trầm Uyên làm cho tất cả vết thương của hắn đều được chữa trị hết.

Linh khí chung quanh không bị lôi kiếp cản trở điên cuồng tiến vào thân thể Dạ Trầm Uyên, hắn đã dần bình phục lại, trên người phát ra quang sáng nhàn nhạt.

Cảnh tượng như tận thế biến mất, ngay sau đó từ trên không trung, vô số ánh cầu vồng bảy màu chiếu xuống mặt đất. Đại địa ban này bị lôi kiếp oanh tạc nháy mắt tràn ngập một màu xanh, đủ loại hoa cỏ bung nở, nếu như không phải trên người Nguyên Sơ có vết thương do lôi kiếp gây ra, cảnh tượng trước mắt này thật giống như chưa từng có gì phát sinh.

Dạ Trầm Uyên ôm chặt lấy nàng, giống như ôm tuyệt thế trân bảo.

Lệ lão thông quan hắn xem xét một phen, mới thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu oa nhi này cũng không biết tu luyện như thế nào, căn cơ cực kì vững chắc, lôi kiếp đáng sợ như vậy cũng không thể làm thân hồn nàng bị thương, chỉ là thân thể tổn thương, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi. "

Dạ Trầm Uyên không nói gì, gương mặt tuấn mĩ của hắn lúc này biểu tình trầm trọng, khi hắn thay đổi xong y phục đi ngang qua Kì Hồng Nhan, cước bộ dừng lại.

Vẫn là Lệ lão trong thức hải nhắc nhở: "Tiểu cô nương này vừa nảy giúp người mà tổn không biết bao nhiêu pháp khí, người cũng không thể cứ bỏ đi như vậy. "

Dạ Trầm Uyên có chút bất đắc dĩ, hắn hiện tại chỉ nghĩ nhanh đem sự phụ đề vào lĩnh tuyền tu đường, nhưng nhận người ân huệ không thể không báo, cho nên hắn dừng lại, đặt mấy bình linh đan ở trước mặt Kì Hồng Nhan.

Hiện giờ Dạ Trầm Uyên đã là Tam phẩm Luyện dược sư, có thể luyện ra Tam phẩm cao cấp đan dược, nhưng vì hồi báo mà hắn không dùng đan dược do mình luyện ra, mà dùng Ngũ phẩm linh đan tìm thấy được đưa cho Kì Hồng Nhan.

Đan dược này tuy không thể sửa lại pháp khí cho nàng, nhưng có thể chữa khỏi tất cả vết thương cũng như giúp nàng tăng tu vi, nhìn kiểu gì cũng vẫn đủ trả ân tình.

Dạ Trầm Uyên nhìn nàng, thấp giọng nói:

"Mới vừa rồi đa tạ tiểu hữu tương trợ. "

Kì Hồng Nhan ôm ngực khó chịu đứng dậy, bình tĩnh nhìn hắn, thân là thánh nữ Ma tộc, nàng đương nhiên biết đan dược này bất phàm, nhưng mà càng làm cho nàng quan tâm hơn là vị nữ thiếu niên đứng trước mặt này.

Chỉ tiếc nàng bị nội thương hiện tại không nói được, vị thiếu niên kia không chút lưu tình nào xoay người.

"Cáo từ, sau này gặp lại. "

Thời điểm hắn nói bốn từ "sau này gặp lại" thật sự rất lãnh đạm, hiển nhiên không tính toán gặp lại nàng, vẫn là Lệ lão trong thức hải oa oa kêu to.

"Tiểu tử người có biết thương hoa tiếc ngọc không vậy? Người ít nhất phải giúp người ta nuốt đan dược vào chứ! "

Dạ Trầm Uyên nhú mày, hắn nhìn Nguyên Sơ đang hôn mê trong lồng ngực, không khách khí nói: "Không rảnh. "

Lệ lão nhất thời không biết nói gì.

Hơn nữa theo hắn thấy, nữ tử kia dung mạo quá mức yêu dị, hắn thực không hi vọng sau này vì nàng mà gặp phải liên lụy, hiện tại trả hết ân tình, không liên quan là tốt nhất.

Ai ngờ bóng dáng lúc hắn rời đi lại in đậm trong thần thức Kì Hồng Nhan.

Ngực nàng còn rất đau, nhưng nhìn Dạ Trầm Uyên không chút lưu tình rời đi, nàng nhếch môi cười tà mị, lần đầu tiên có người nguyện dùng bảo vật trả hết ân tình của nàng, cũng vì không muốn sau này cùng nàng dây dưa.

Người này, nàng sẽ nhớ kĩ.

Lúc này nàng hoàn toàn không biết tình địch của mình lại là một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, dù sao ai mà nghĩ được một thiếu niên lại có cảm tình sâu nặng với một tiểu cô nương nhỏ bé chứ?

Dạ Trầm Uyên tự nhiên không biết chuyện yêu nữ người ta bắt đầu nhớ thương tới mình, hắn ôm Nguyên Sơ vào trong Thiên Châu, tìm không ít đan dược, cuối cùng lựa chọn những viên thích hợp nhất giúp nàng nuốt đề trị thương.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

*dục hác nan điền (欲壑难填): Lòng tham không đáy, tham vọng khó thỏa mãn.

Edit: Asakari

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Nguyên Sơ, Dạ Trầm Uyên nắm lấy tay nàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Mà Lệ lão ở một bên hoàn toàn không chú ý tới cảm tình biến hóa của hắn, cảm khái nói:

" Cái khác không nói, tiểu nha đầu này đối với ngươi thật tốt! Ta lúc này vài lần bảo nàng ngăn cản ngươi, để ngươi buông tha Trúc Cơ, nàng chính là không chịu, còn dùng phương thức này để cổ vũ ngươi. Không nghĩ tới, ngươi vậy mà còn sống qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, chờ nàng tỉnh, ngươi nhất định phải đối đãi thật tốt với nàng! "

Lệ lão bình thường hay cùng Nguyên Sơ tranh cãi âm ỉ, nhưng kì thật lão rất thích tiểu nha đầu này, tuy nàng không chịu bái lão làm sư phụ, nhưng lão đã ngầm coi nàng như tiểu tôn nữ* mà yêu thương nàng.

*tiểu tôn nữ (小孙女): Cháu gái nhỏ.

Nếu là trước kia Dạ Trầm Uyên nghe thấy lời nói này khẳng định sẽ vỗ ngực cam đoan nói: " Ta nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt! "

Nhưng hôm nay hắn lại không nói gì.

Hắn dùng linh khí giúp Nguyên Sơ khai thông, chờ đan dược phát huy hết tác dụng mới bế nàng cùng nhau vào linh tuyến ngầm. Vừa vào linh tuyến, linh khí tinh thuần chảy vào cơ thể, mi tâm Nguyên Sơ giãn ra một chút.

Lôi điện xuyên thân mặc dù rất đau, nhưng đối với Nguyên Sơ mà nói, thương tổn tạo thành cũng không tính là lớn, dù sao tu vi của nàng cũng cao như vậy, nếu như hôm nay Dạ Trầm Uyên trải qua là Kim Đan lôi kiếp, Nguyên Sơ cũng không dám làm bậy.

Nói tóm lại, nàng làm việc vẫn biết chừng mực.

Dạ Trầm Uyên ôm nàng không chịu buông tay, linh tuyến xung quanh bọn họ lạnh lạnh, có thể làm cho người ta ngưng thần tĩnh trí, nhưng cũng không thể làm cho hắn tĩnh tâm, cõi lòng hắn đang thật loạn.

Lệ lão có chút kì quái bay quanh bọn họ: " Làm sao vậy? Vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, ngươi như thế nào không cao hứng? "

Kìa chính là Tứ Cửu Thiên Kiếp a! Nếu để cho người khác biết tuyệt đối đi vào lịch sử, Lệ lão sống mấy vạn năm cho tới giờ còn chưa có nghe qua đột phá Trúc Cơ có lôi kiếp là Tứ Cửu Thiên Kiếp, này cũng chứng minh tiềm lực của Dạ Trầm Uyên vô cùng khủng bố!

Dạ Trầm Uyên dựa vào vách linh tuyến, thấp giọng hỏi: " Lệ lão, sư đồ là như thế nào? "

Lệ lão khó hiểu nhìn hắn.

" Ý nghĩa của sư đồ rất nặng sao? "

Lệ lão tưởng hành động của Nguyên Sơ hôm nay đã làm Dạ Trầm Uyên xúc động nên không khỏi cười nói.

" Đương nhiên rất nặng. " Lệ lão thờ dài " Tu tiên vốn nghịch thiên mà đi, giẫm đạp lên thi thể mà bước lên cao, cừu nhân càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng chỉ có ba loại người đối đãi với ngươi thật lòng. "

Thanh âm Lệ lão nghiêm túc: " Một là tử nữ *, bọn họ là huyết nhục của ngươi, là hi vọng của ngươi. Hai là đạo侶, đó là người sẽ cùng ngươi đi hết một đời. Ba chính là sư môn... " Lão tựa như nhớ lại điều gì đó, không khỏi nở nụ cười.

*tử nữ (子女): Ý chỉ con cái.

" Người tu tiên phần lớn tính tình lạnh bạc, lợi ích tối thượng, nhưng chỉ có sư phụ của ngươi, không nhìn vào quan hệ huyết thống của ngươi mà tận tâm bồi dưỡng ngươi, khi ngươi gặp nạn sẽ không quản tương trợ, đây là một loại quan hệ thoát khỏi huyết thống, là sự tồn tại vượt trên cả thân nhân, là người xứng đáng để ngươi cả đời kính trọng. "

Đây cũng là lí do vì sao ở tu tiên giới, quan hệ sư đồ so với quan hệ phụ tử quan trọng hơn rất nhiều.

Ruồng bỏ song thân là bất hiếu, ruộng bỏ sư môn là bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu!

Lời nói của Lệ lão không làm cho Dạ Trầm Uyên thả lỏng, ngược lại càng làm cho hắn thêm khó chịu!

Nguyên Sơ tuyệt đối là một sư phụ tốt, nàng nhìn qua giống như tùy hứng, nhưng mà chi điểm cho hắn, trợ giúp cùng quan tâm hắn, mỗi cái nàng đều làm được tốt nhất!

Ngược lại, hắn là một đồ đệ tồi, bởi vì trong lòng hắn có một cái động, một cái động chỉ có nàng mới có thể bù vào, nhưng dù cho ôm nàng trong ngực hắn cũng cảm thấy không đủ, có lẽ tên gọi của cái động đó là ---- dục hác nan điền.

Hắn đối Nguyên Sơ, là dục hác nan điền.

Loại tình cảm này không phải đến từ quan hệ sư đồ, hắn nên làm gì bây giờ?

~ * ~

Một ngày sau, Nguyên Sơ cuối cùng cũng tỉnh!

Nàng vừa tỉnh lại, tựa như mất huyết sống lại, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng đáng thương mình đầy thương tích lúc trước.

" Sư phụ! " Dạ Trầm Uyên trước tiên kim chế nàng " Thương thế của ngươi còn chưa tốt lên, đừng đứng lên. "

Nguyên Sơ mờ to mắt sững sờ nhìn hắn, sau đó kinh hi hỏi: " Ngươi đã là Trúc Cơ? "

Nguyên Sơ vô cùng đắc ý, phải biết tu tiên là nghịch thiên mà đi, càng là kinh thế yêu nghiệt, đứng trước thiên kiếp càng phải chịu nhiều đau đớn hơn! Mà Dạ Trầm Uyên ở đột phá Trúc Cơ vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, điều này đồng nghĩa với việc ông trời muốn loại bỏ hắn nhưng không thành công, cuối cùng chỉ có thể buông tha yêu nghiệt này, mà nàng là sư phụ của yêu nghiệt, cực kì có mặt mũi!

Dạ Trầm Uyên rũ mắt, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, dùng thanh âm dịu dàng để nghe hỏi nàng.

" Sư phụ, người cao hứng sao? "

Nguyên Sơ nằm trên giường ngọc vội vàng gật đầu!

" Cao hứng a! Người bằng vào tự thân mình vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp! Các Phong chủ khác của Vạn Kiếp tông mà biết tuyệt đối hâm mộ ta! "

Tuy rằng cuối cùng là nàng cùng Dạ Trầm Uyên vượt qua lôi kiếp, nhưng vì bảo đảm hần có thể nhận được lễ rửa tội của thiên kiếp, nàng cái gì cũng chưa làm, chỉ là cổ vũ hần mà thôi. Nói cách khác, Dạ Trầm Uyên thật sự tự mình vượt qua kiếp nạn, thu được phúc sinh.

" Đều là công lao của người. " Lời nói của Dạ Trầm Uyên là thật, lúc trước trong phút giây đó hần đã cảm thấy chống đỡ không nổi nữa, nếu không phải đang ôm nàng, nếu không phải có nàng trong lồng ngực làm lực lượng, hần căn bản không thể chống đỡ cho đến cuối cùng, tất cả biến hóa của hần đều là nhờ nàng.

Nghĩ đến đây, hần lại nhớ đến tình cảnh lúc trước Nguyên Sơ ôm hần, trong nháy mắt lôi điện xuyên thân, hần có cảm giác đã cùng nàng hòa hợp nhất thể.

Quá trình tuy thống khổ, nhưng ở trước thiên kiếp có một người nguyên cùng mình sống chết không rời, gát gao ôm chặt, đó chính là hạnh phúc.

Nguyên Sơ thần kinh thô không phát hiện ra Dạ Trầm Uyên khác thường, nàng vỗ vai của hần, còn chân thành nói: " Không, đây đều là thành quả do người kiên trì! "

Nói đến đây, nàng đáng thương hề hề xoa bụng mình: " Đây... Trước không nói đến cái này! Có đồ ăn không? Ta thật sự đói a.... Ta cảm giác nguyên khí của ta bị thương, chỉ có thịt nướng của Tiểu Uyên Uyên mới có thể trị khỏi a! "

Nàng nói xong, vẻ mặt mong chờ nhìn Dạ Trầm Uyên, hần nhìn đôi mắt long lanh mang theo ý cười của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ tươi cười sáng lạn khiến hần suy tít nửa củi người hôn lên!

Không...không thể!

Dạ Trầm Uyên đột nhiên đứng lên, giống như chạy trốn chết.

" Ta...ta đi chuẩn bị đồ ăn cho sư phụ! "

Nguyên Sơ hồ nghi nhìn hần, khoát tay: " Đi đi! Nhớ nướng nhiều thịt linh thú, ta từ từ ăn! "

Dạ Trầm Uyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu của nàng, muốn nói lại thôi, cuối cùng xoay người rời khỏi Thiên Châu.

Sau khi hần đi, Nguyên Sơ có chút kì quái hỏi Lệ lão ở bên cạnh: " Ta như thế nào lại cảm thấy Tiểu Uyên Uyên là lạ, hần vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp mà một chút cao hứng cũng không có? "

Lệ lão gật đầu: " Ta cũng thấy hần mất hứng... "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Asakari

Hai người trầm mặc, đột nhiên, Nguyên Sơ vỗ tay!

" Ta đã biết! "

" Người biết gì? "

Nguyên Sơ cười nói: " Bởi vì chúng ta chưa có nói qua Tứ Cửu Thiên Kiếp có bao nhiêu đáng sợ, cho nên Tiểu Uyên Uyên cho dù vượt qua cũng không cảm thấy quá mức thành công! "

" Có đạo lý.... " Lệ lão sờ cằm " Lúc trước hần khai huyết khiếu thứ hai, phản ứng của chúng ta cũng quá lãnh đạm, cho nên hần cũng cảm thấy khai huyết khiếu không có gì là giới giang.... "

Nguyên Sơ nhìn lão: " Cái đó....Không phải chúng ta đã dưỡng Tiểu Uyên Uyên thành rất khiêm tốn rồi chứ? "

Lệ lão gật đầu, lo lắng nói: " Về sau ra ngoài sẽ không bị người khác khi dễ chứ? "

Dạ Trầm Uyên ở bên ngoài Thiên Châu: "..... "

Tuy rằng ở bên ngoài, nhưng chỉ cần ngưng thần cũng có thể nghe được đối thoại bên trong Thiên Châu, hần nhất thời không biết nói gì.

Ai ngờ hần đi ra không lâu đã bị một nữ tử bắt được: " Tìm thấy người rồi! "

Thời điểm Dạ Trầm Uyên đi, Kì Hồng Nhan đã dùng bí pháp lấy một tia hơi thở của hần, lúc nàng dường như tốt rồi đi tìm hần, hần lại giống như mất tích vào hư vô.

Kì Hồng Nhan đoán hần có không gian giới tử gì đó, quả nhiên không cần nàng đợi lâu, hơi thở biến mất đã xuất hiện.

Dạ Trầm Uyên nhìn người đã từng giúp đỡ hần, sững sờ hỏi: " Vị đạo hữu này tìm ta có việc gì sao? "

Hần còn đang vội nướng thịt cho sư phụ!

Kì Hồng Nhan nhìn hấn, xác định hấn đối với nàng không có cảm tình gì khác, không khỏi thất vọng, nhưng sau đó hứng thú đối với hấn càng thêm mãnh liệt!

"Tiểu muội muội lúc trước đi cùng người đâu? Ở trong không gian giới tử của người sao? Không tòi a, người mới Trúc Cơ đã có không gian giới tử rồi! "

Dạ Trầm Uyên cau mày, hấn không tính cùng nàng nhiều lời, nhưng Kì Hồng Nhan cứ bám lấy hấn, hơn nữa nàng tốt xấu gì cũng là tu vi Kim Đan, hấn đuổi không được, chỉ có thể không quan tâm.

Hấn hết sức chuyên chú săn thú, cố gắng chọn linh thú mập mạp đầy thịt, nhưng linh thú đã già, hấn nhìn cũng không nhìn.

Kì Hồng Nhan không ngờ nàng có ngày gặp phải đãi ngộ này, ở Ma giới, nam nhân khiến nàng theo đuổi vô cùng hiếm có! Ở Linh giới, nam nhân cũng ham phong tình ngoại bang trên người nàng, nàng ngọc tay đã đi tới.

Liền ngay cả La Hâm trước đó đuổi giết nàng, ngày hôm qua gặp, nàng nghĩ biện pháp chế trụ hấn, lại đùa giỡn hấn một phen, kết quả tên kia chạy trốn chết, nhưng hiện tại một thiếu niên nàng lại không theo đuổi được, không có đạo lý!

Chẳng lẽ do còn là thiếu niên nên chưa thông suốt?

Không đúng... Thiếu gia của đại gia tộc, mười hai tuổi đã bắt đầu dạy dỗ mấy cái này, người tu tiên giới so với phạm giới thông suốt nhiều hơn, các loại công pháp song tu khắp nơi, nàng không tin thiếu niên mười bốn tuổi không hiểu! Khoan đã...

Thiếu niên nào cũng có xuân tình, nàng chẳng lẽ không phù hợp với mẫu người của hấn?

Dạ Trầm Uyên săn thú xong bắt đầu nướng thịt, bởi vì sợ khói lửa làm ngột ngạt Nguyên Sơ, hấn tính toán ở bên ngoài nướng xong hết mới mang vào. Hấn đang dùng nước tẩy rửa thịt linh thú, Kì Hồng Nhan đột nhiên nhảy vào trong nước, bóng dáng mất tích, sau đó từ trong nước bước ra trước mặt hấn...

Thanh thủy xuất phù dung, mà đây vốn không phải phù dung, là anh túc. Kì Hồng Nhan bộ dạng vô cùng đẹp, chẳng trách nam nhân nhìn đến nàng đều bị nàng câu lên giường, nàng có một ánh mắt ma mị, thời điểm nhìn thấy ai đều có thể khiến xương cốt người đó như nhũn ra.

Mà Dạ Trầm Uyên cau mày, thầm nghĩ tới một cái trọng điểm, đó là trong nước có máu của linh thú, nàng không cảm thấy tanh sao?

Yên lặng xoay người nướng thịt, hấn không biết nữ nhân này định làm gì, nhưng phải thời thời khắc khắc đề phòng nàng.

Kì Hồng Nhan không phục, nàng cúi đầu nhìn chính mình, đôi gò bồng đảo căng tròn chọc người muốn dúi mù mắt, thiếu niên này chẳng lẽ bị mù sao?

Nàng không cam lòng, không ngừng từ trong nước ngoi lên.

Thấy Dạ Trầm Uyên nhóm lửa nướng thịt, nàng đi qua, cời từng kiện y phục của mình.

"Người đang làm gì? " Lúc này, Dạ Trầm Uyên rốt cục mới mở miệng.

Kì Hồng Nhan có chút đắc ý, nàng mị hoặc nhìn hấn, cười duyên nói: "Người không thấy sao? Y phục bị ướt, ta đương nhiên phải cời ra hong khô. "

Nàng nói xong còn cố tình lộ ra thân hình mị hoặc sau lớp áo mỏng, triển lộ ra vẻ mặt mềm mại nhất, nhiều năm phong lưu, nàng tự nhiên biết nơi nào nên lộ nơi nào không mới có thể khiến nam nhân cảm lòng không được.

Hơn nữa, nàng coi trọng thiếu niên này, muốn cùng hấn giao hợp, dạy cho hấn phong tình thì có gì không đúng?

Nàng làm quá mức rõ ràng, nháy mắt làm cho ánh mắt của Dạ Trầm Uyên thâm trầm.

"Mặc lại quần áo, lập tức biến mất khỏi mắt ta! "

Kì Hồng Nhan cứng đờ, lần đầu tiên có người đối với hấp dẫn của nàng không khách khí như vậy! Một trận gió thổi tới, nàng chỉ mặc áo mỏng lạnh run rẩy, mà Dạ Trầm Uyên một chút cũng không nhìn đến làm cho thể diện của nàng hung hăng bị giảm đập!

Cái gì vậy chứ! Kì Hồng Nhan suy sụp hỏi: "Người bị mù sao? "

Dạ Trầm Uyên lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một lượt, ánh mắt giống như đang nhìn thấy vật thể thường.

Kì Hồng Nhan tức giận đến run người, Dạ Trầm Uyên coi thường chính là vũ nhục lớn nhất đối với mị lực của nàng!

Nàng không phục hùng hổ bước từng bước: "Chẳng lẽ ta không đẹp sao? Hay là tiểu đệ đệ người không thông suốt? Tỷ tỷ có thể miễn phí dạy người a.... "

Dạ Trầm Uyên lui về sau nửa bước, nhìn nữ tử trông mười bảy mười tám tuổi, chiều cao không sai biệt lắm so với mình ở trước mặt, bình thân hỏi.

"Vị đạo hữu này có thể không gây cản trở cho ta sao? "

Hấn cau mày, hình như có chút không kiên nhẫn: "Hơn nữa ta không cảm thấy bộ dạng của người có gì bất đồng so với ta, nhưng mà người thật sự rất phiền phức. "

Nói xong, hấn ngồi xuống đi xiên thịt, bỏ lại Kì Hồng Nhan trần nửa thân trên thật giống như một kẻ ngốc đứng ở đó.

Nàng bị ghét bỏ, triệt để ghét bỏ.

Nghĩ đến lúc trước, thời điểm nàng chủ động, nam nhân đều giống như điên lên mà bỏ nhào đến người nàng, nàng không phải chưa có câu qua cấm dục mĩ nam, nhưng chưa từng khó khăn giống như Dạ Trầm Uyên.

Nghĩ đến đây, nàng xấu xa cắn răng nghĩ thầm

Người không thích ta? Ta khiến cho người muốn cầu thích ta cũng không được!

Vì thế, ngay tại lúc Dạ Trầm Uyên cúi đầu nướng thịt, Kì Hồng Nhan đột nhiên dựa sát vào, hấn cả kinh, ngay sau đó một đoàn sương màu hồng phấn đập vào mặt! Hấn tuy rằng đứng lúc ngừng hô hấp, nhưng chút sương này giống như có sinh mệnh hướng đến thân thể của hấn mà chui vào!

Bởi vì trước đó Kì Hồng Nhan từng giúp đỡ hần, lại không có sát khí, cho nên Dạ Trầm Uyên không nghĩ tới nàng sẽ hạ độc, nhưng lại không phải độc trí mạng!

Kì Hồng Nhan thấy vẻ mặt hần thay đổi, đắc ý dựa sát vào, híp mắt: " Người đừng vội, đây là thứ tốt, tên gọi Tam Nhật Thôi Hồn hương, có thể khơi gợi dục vọng sâu nhất trong lòng người hoặc chuyện tình người muốn làm nhất. "

Dạ Trầm Uyên dục vọng dâng trào, hần lùi hai bước, tỉnh vào Thiên Châu, nhưng nhớ đến Nguyên Sơ còn ở trong đó, hần không nghĩ để cho sư phụ nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của hần, hơn nữa được đối phương hạ, hần cơ hồ đã đoán ra đó là gì..

Đôi lời editor: Tội Kì tỷ tỷ, câu ai không câu lại câu trùng nam chủ đã không hiểu phong tình còn có người trong lòng, đáng tiếc lần này hạ được lại giúp Tiểu Uyên Uyên hiểu ra rồi =))))

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Asakari

Kì Hồng Nhan càng thêm đắc ý: " Chấp niệm không khơi gợi sẽ sinh ra tâm ma, ta đang giúp người, người hần là cấm dục tiểu mỹ nam, ở sâu trong nội tâm người hần là có cái gì ma quỷ nhỉ? "

Ánh mắt Dạ Trầm Uyên sắc bén! Cho tới nay hần đều là ôn hòa vô hại, đột nhiên lộ ra ánh mắt tràn ngập sát khí làm Kì Hồng Nhan da đầu run lên, giây tiếp theo, một đạo vết máu bắn tung tóe, nàng lùi bước ôm lấy ngực, đôi mắt đẹp trừng to!

Nàng cư nhiên bị một Trúc Cơ làm bị thương!

" Cút!! "

Chủy thủ đen tuyền bị Dạ Trầm Uyên nắm trong tay, khoe mắt hần đỏ lên, đôi mắt sâu không thấy đáy cũng ẩn hiện một tia đỏ ửng, khiến dung mạo tựa trích tiên nguyên bản của hần trở nên yêu nghiệt, nhất là vài giọt máu bắn trên mặt hần, thật giống như hồng mai trên tuyết trắng, khiến hần càng thêm đẹp!

Kì Hồng Nhan vốn vô cùng phần nộ! Nàng là Kim Đan vậy mà bị Trúc Cơ làm bị thương, hơn nữa vết thương này nuốt mấy khóa đan được đều không khép lại được, nhưng giờ khắc này nhìn Dạ Trầm Uyên gắt gao tập trung, hắc ám giấu trong đáy mắt, vẻ mặt dữ tợn này làm tim nàng đập nhanh, thân thể đã không còn là của chính mình.

Dạ Trầm Uyên nắm chủy thủ chỉ nàng, lưng đứng thẳng, ngón tay tái nhợt.

" Đừng bắt ta lặp lại lần hai. "

Kì Hồng Nhan lui về phía sau, cảm thấy cực hạn nguy hiểm cùng hấp dẫn, nàng lần đầu tiên trong đời làm ra hành động chạy trốn chết!

Lòng của nàng trước nay chưa từng kịch liệt như vậy, gương mặt của Dạ Trầm Uyên cũng khắc thật sâu trong tim nàng!

Người này, nàng chú định rồi!

Thấy Kì Hồng Nhan rút cục đi rồi, tàn nhẫn trong mắt Dạ Trầm Uyên cũng thu liễm, nhắm mắt lại, lại trở thành bộ dáng nhu thuận không có hại, cũng là bộ dáng Nguyên Sơ yêu thích khiêu khích.

Mà lúc này nghe Lê lão kể Nguyên Sơ không ngừng hỏi: " Sau đó như thế nào?! Bọn họ ra sao?! "

Tương tượng đến cảnh Kì Hồng Nhan hạ chiêu trí mạng " Tam Nhật Thôi Hồn hương " với Dạ Trầm Uyên, Nguyên Sơ nhin không được kích động, đồ vật kia không nghĩ ngờ chính là xuân dược đệ nhất, dục vọng sâu trong lòng bị phóng đại cực hạn, chỉ có thánh nhân mới có thể thờ ơ.

Lê lão biểu tình cổ quái nói: " Tiểu Uyên đánh cho người ta chạy.... "

" Cái gì?! "

Nguyên Sơ cũng hiện biểu tình cổ quái.

Lê lão lại nói: " Hần tấn công người ta bằng chủy thủ trong thời gian ngắn không thể khép lại vết thương. "

"!!! "

Nguyên Sơ nhất thời không biết nói gì, nàng cảm thấy tiểu đồ đệ của mình lại lần nữa chạy trên con đường cầu độc thân, sống chết kéo lại cũng không được!

" Ai nha, không được rồi, nhưc đầu quá! Mau, mau gọi nghịch đồ kia vào đây! "

Nguyên Sơ khoa trương ôm đầu, nhưng tình trạng hiện tại của Dạ Trầm Uyên thật sự không tốt cho lắm.

Ma hương đệ nhất Ma giới – Tam Nhật Thôi Hồn, tác dụng của nó so với văn thư miêu tả càng thêm đáng sợ, dục niệm dù có chôn sâu đến mấy cũng bị nó từng chút từng chút câu ra, lấp đầy thức hải.

Dạ Trầm Uyên khoe mắt càng ngày càng đỏ, cái loại đỏ ửng này làm hần càng thêm kinh tâm động phách, đáng tiếc không có người nào thương thức.

" Lê lão... " Hần khó khăn gọi Lê lão, bởi vì Lê lão ở trong thức hải hần nên hai người họ có thể trực tiếp trao đổi trong thức hải.

" Làm sao vậy? "

Lệ lão nhìn tình huống bất thường của hắn, chỉ là không biết chấp niệm trong lòng của hắn là cái gì.

Môi Dạ Trầm Uyên đỏ lên, đôi mắt cũng vậy, hắn nặng nề dựa lưng vào một đại thụ, ngửa đầu, nặng nề gằn từng chữ: " Hiện tại đưa cho ta Bảo Ngọc hồ lô đã thu được! "

Lệ lão sùng sốt một chút, Nguyên Sơ thấy lão biểu tình không đúng, liền hỏi: " Làm sao vậy lão quý? "

Lệ lão trừng mắt liếc năng, lại cau mày nói: " Tiểu Uyên hắn...Nói ta đưa cho hắn Bảo Ngọc hồ lô... "

" Ôi chào?! "

Nguyên Sơ mở to hai mắt kinh ngạc " Bảo Ngọc hồ lô không phải là một khối lập phương năm mặt sao, có khác gì với quan tài đâu, hắn muốn làm gì? "

Nói đến đây, nàng liền cười: " Ta đã biết, hắn hắn là sợ trong ba ngày tới chấp niệm trong lòng của hắn bùng nổ, đến lúc đó sẽ bị mất mạng? Thật là, ta là sư phụ của hắn, có cái gì thẹn thùng chứ!"

Người nói với hắn, cứ bảo hắn vào trong Thiên Châu đi, bất kể xảy ra cái gì ta cũng sẽ không cười hắn! "

Dạ Trầm Uyên nghe xong lời Lệ lão thuật lại, hai mắt đang nhắm đột nhiên mở to, hắn nhìn chăm chăm vào một gò đất cao, đi qua, dùng mấy quyền tạo ra một cái động, sau đó tự đi vào, đặt Lăng Thiên thuần chân ở bên ngoài, đem mình giấu đi.

Hành động của Dạ Trầm Uyên dọa sợ Lệ lão, cũng dọa đến Nguyên Sơ, giây tiếp theo, nàng từ trong Thiên Châu đi ra, nhìn đến Lăng Thiên thuần, còn chưa đến gần đã nghe thấy thanh âm căng thẳng của hắn.

" Đừng đến đây!! "

Nguyên Sơ theo bản năng dừng cước bộ, sau đó thanh âm Dạ Trầm Uyên lại trở nên phi thường trầm thấp, còn mang theo một tia van xin.

" Sư phụ...đừng đến đây.... "

Nguyên Sơ thập phần lo lắng, Tam Nhật Thôi Hồn hương khơi gợi vọng sâu nhất trong lòng mỗi người, nhưng cũng không thống khổ cho lắm, vì cái gì thanh âm hắn lại thống khổ như vậy? Chẳng lẽ không phải là Tam Nhật Thôi Hồn hương?

Tưởng tượng như vậy, nàng càng nóng nảy: " Cái đó...Tiểu Uyên Uyên, người trước tiên đi ra, ta xem qua người có vấn đề gì. Ta là sư phụ của người a.... "

Nàng lại tiến thêm vài bước nữa, ngón tay đã đặt trên Lăng Thiên thuần, chỉ cần dò cái này đi nàng có thể thấy được Dạ Trầm Uyên rồi.

" Đừng, sư phụ! "

Dạ Trầm Uyên vội vàng ngăn cản hành động của nàng, nàng chưa hiểu rõ nên cũng không dám tùy tiện phá vỡ tấm chắn.

Nàng đứng ở bên ngoài, hắn đang quỳ, cách nhau một tấm chắn, Dạ Trầm Uyên có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm từ ngón tay nàng truyền đến, hắn đem tay mình cũng đặt vào vị trí đó, trong mắt là tham niệm không che giấu cùng dục vọng vận vẹo!

" Sư phụ.... " Tâm hắn vừa động, Lăng Thiên thuần liền trở nên trong suốt, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài lại không thấy bên trong.

Thấy Nguyên Sơ trên mặt lo lắng, nhưng bởi vì hắn không đáp ứng liền đứng ở đó không nhúc nhích, Dạ Trầm Uyên cảm thấy nàng thật sự rất đáng yêu, hắn rất muốn.... Rất muốn nhào về phía nàng, tận tình nhắm nháp nàng a!

Hắn liếm đôi môi đỏ mọng đẹp đẽ, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Nguyên Sơ.

Cuối cùng lí trí vẫn chiến thắng, hắn biết hiện tại mà lao ra, không chỉ có không chiếm được bảo bối yêu thương mà còn khiến nàng cách càng xa hơn! Tưởng tượng đến sau này Nguyên Sơ sẽ không đề ý đến hắn, trực xuất hắn khỏi sư môn, không bao giờ...cười với hắn nữa, cũng không ôm hắn hay quần quít lấy hắn đòi ăn, hắn liền thấy tim đau như dao cắt.

Hai loại thống khổ bất đồng diện cường lăng trì thần kinh của hắn, hắn nhắm chặt mắt, nhắm tâm xoay người không nhìn nữa!

" Sư phụ, không cần lo cho ta. Ba ngày sau, ta sẽ ra ----- không cần, phá vỡ, tấm chắn. "

Hắn nói xong hoàn toàn không có thanh âm nữa, Nguyên Sơ gọi hắn vài tiếng, hắn cũng không đáp, mà khi nàng muốn đánh vỡ tấm chắn lại nhớ tới lời nói cuối kia của Dạ Trầm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Edit: Asakari

Dạ Trầm Uyên tuy rằng là đồ đệ nàng, nhưng nàng cũng phải tôn trọng hắn, nếu như hắn đã muốn bế quan ba ngày, Nguyên Sơ không có biện pháp, chỉ có thể ở bên ngoài tấm chắn xếp bằng ngồi xuống.

Nghĩ thầm, hắn hiện tại trạng thái không tốt, nếu như gặp phải mãnh thú hay thứ khác thì làm sao? Vậy nên nàng sẽ bảo hộ hắn.

Nhưng mà, hắn rốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì cảm xúc trở nên kịch liệt như vậy?

Chẳng lẽ Tam Nhật Thôi Hồn hương khiến chấp niệm báo thù của hắn phóng đại, cho nên cả người hắn sát khí tăng vọt, sợ làm nàng bị thương mới tự cách li chính mình?

Nếu thật sự như vậy, nàng phải làm như thế nào để Dạ Trầm Uyên sống tốt hơn?

Dạ Trầm Uyên ở trong không gian hắc ám dùng máu của mình vẽ một cái trận pháp ngăn Lẽ lão rình trộm, Nguyên Sơ khi biết lão không thể nhìn đến động tĩnh của hắn, trong lòng càng thêm bất an, may mắn hắn cùng lão sinh mệnh tương liên, nếu hắn gặp chuyện không may, nàng còn kịp thời cứu, vậy nên bảo hộ ở ngoài.

Một lần này là ba ngày.

Dạ Trầm Uyên không biết mình làm sao sống qua ba ngày, mà không, ba ngày này đối với hắn không có gì là thống khổ, bởi vì khát vọng trong lòng hắn bị phóng đại đến vô tận, thời gian ba ngày như bị vấy trong mây mù.

Tay vừa động, xiềng xích cũng động, Dạ Trầm Uyên lúc đó sợ mình sẽ lao ra, nên thời điểm còn lí trí đã đẩy xích trói mình lại, lúc này tỉnh táo lại, xuyên thấu tấm chắn nhìn ra bên ngoài, quả thật đã trông thấy người hắn luôn tâm tâm niệm niệm.

Nguyên Sơ không có tích cốc, đồng dạng nàng cũng cần giấc ngủ, nhưng ba ngày này nàng ngồi ở đó không ăn không uống, không hề nhúc nhích, tuy rằng đối với thân thể không có ảnh hưởng nhưng nàng cũng sẽ vô tận mệt mỏi...

Hiện tại, nàng ngồi xếp bằng, mày nhăn lại, mắt to tròn nửa khép rồi lại mạnh mẽ mở ra, hiện nhiên đã tới cực hạn.

Hơn nữa nàng tu vi rất cao, vài năm trôi qua nàng cũng không cao lên nhiều, như trước vẫn là cánh tay nhỏ chân nhỏ, hiện giờ vây thành một đoàn, đáng yêu miễn bàn, cũng đáng thương cực kì.

Dạ Trầm Uyên cảm thấy ngọt ngào, bởi vì nàng để ý mình nhiều như vậy, tuy rằng nàng chưa từng nói ra, mỗi chi tiết nhỏ đều thấy rất rõ ràng, nhưng trong hắn lại khổ sở.

Bởi vì sự để ý của nàng đối với hắn, cùng hắn đối với nàng, là hoàn toàn bất đồng.

Đúng vậy, ba ngày này, hắn hoàn toàn thấy rõ ràng nội tâm của chính mình, cũng sâu sắc ý thức được, hắn đối với Nguyên Sơ, vốn không phải là tình cảm sư đồ.

Cho nên sau này phải làm như thế nào?

Dạ Trầm Uyên sau khi thanh tỉnh tỉnh tọa một lúc lâu, hắn tuổi cũng không lớn, sơ ngộ tình triều, từ khi ngây ngô đến bây giờ, cũng dấy đưa lâu như vậy.

Hắn muốn cùng Nguyên Sơ ở cùng một chỗ, làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại hiểu được, hắn đã biết rõ tâm ý của chính mình, chỉ sợ không bao giờ....có thể trở lại như lúc trước, mà nếu hắn quá phận, ảnh hưởng nàng phải chịu so với hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Khi hắn rốt cục suy nghĩ sau này phải làm như thế nào mới tốt, hắn mới thi triển Tây Trừ thuật, tẩy rửa toàn bộ dấu vết khả nghi trên người hắn cùng hương vị trong động, mặc xong quần áo mới cởi bỏ tấm chắn.

Cơ hồ trong nháy mắt khi tấm chắn được dời đi, Nguyên Sơ lập tức đứng lên!

"Người cuối cùng cũng đi ra! "

Nàng vội vàng chạy qua, lôi kéo Dạ Trầm Uyên kiểm tra từ trên xuống dưới, có trời mới biết nàng ba ngày qua nhiều lần đã muốn vọt vào, nhưng sợ xúc động của mình sẽ xúc phạm đến hắn nên vẫn cố nén, hiện giờ thấy hắn bình an vô sự đi ra, nàng trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều.

"Người làm ta sợ muốn chết! "

Nàng hai tay treo ở trên người Dạ Trầm Uyên, ngửa đầu ủy khuất nói.

Dạ Trầm Uyên cúi đầu nhìn nàng, trong mắt là ôn nhu vô hạn...

Trước kia hắn còn có thể thu liễm, nhưng mà giờ khắc này, hắn không nghĩ tiếp tục thu liễm, tiếp tục áp lực chính mình.

"Ta không sao. Sự phụ thật lo lắng cho ta sao? "

"Đương nhiên lo lắng a! "Nguyên Sơ nắm bàn tay nhỏ, đầm nhẹ vào ngực hắn "Không nói một tiếng liền bế quan ba ngày, còn không thành thật nói ra chính mình bị làm sao! Chẳng lẽ tiêu yêu tinh kia còn hạ độc khác với người? "

Nguyên Sơ nói xong, đưa tay chuẩn bị bắt mạch cho hắn, nhưng rất nhanh đã bị Dạ Trầm Uyên nắm cổ tay ngăn cản, hắn vẫn nắm tay nàng, không buông ra: "Không có, là nguyên nhân của bản thân ta. "

Nguyên Sơ hừ một tiếng, nàng quyết định từ hôm nay sẽ ghét bỏ Kì Hồng Nhan!

Bất quá không biết có phải nàng ảo giác hay không, nàng cảm thấy Dạ Trầm Uyên sau khi ra ngoài, khí chất trên người biến hóa.

Trước kia hắn là người tao nhã, đôi mắt kinh tuyệt liễm diễm luôn thấu triệt rõ ràng, khóe miệng mang theo nụ cười, là bộ dáng nhu thuận vô hại.

Nhưng hiện tại, nàng lại cảm thấy trong mắt Dạ Trầm Uyên có gì đó, tươi cười cũng không thuần túy như trước.... Cũng không biết ba ngày này hắn đã sinh ra loại ảo giác gì...

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn vẫn là đồ đệ của mình là được rồi!

Nàng nhón chân vỗ vai hắn: "Tốt lắm, cái gì đã qua cứ cho qua đi.... Chỉ cần thân thể người không vấn đề, ta liền không nói thêm gì nữa, ta biết trong lòng người đè ép rất nhiều chuyện, không muốn nói cũng không sao, người chỉ cần biết rằng, người muốn làm gì sự phụ là ta đều sẽ ủng hộ người! "

Nguyên Sơ thầm nghĩ, trên người Dạ Trầm Uyên vẫn còn mang theo huyết hải thâm thù! Chờ thực lực đủ, hắn nhất định sẽ trở về trả thù, nàng cũng phải nhanh chóng tu luyện để mạnh hơn, sau đó còn cho đồ đệ một chỗ dựa nữa.

Nhưng lời của nàng lại khiến thân thể hắn cứng lại, hắn nhìn chằm chằm nàng, khó khăn hỏi:

"Ta muốn làm cái gì người đều ủng hộ sao? "

Nguyên Sơ không chút do dự gật đầu: "Cứ yên tâm mà làm đi! "

Khóe môi hắn không khỏi cong lên thành nụ cười, mắt phượng xinh đẹp nheo lại: " Ta muốn.... " Muốn hôn người một chút, như vậy được chứ?

" Ăn? " Nguyên Sơ chờ mong nhìn hắn.

" Không có gì.... "

Dạ Trầm Uyên nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, cu

ối cùng đưa tay lên đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng xoa.

" Ta muốn một mình đi lịch luyện, được chứ? "

Nguyên Sơ ngậy ngấn cả người, nguyên bản Dạ Trầm Uyên xoa đầu làm nàng tức giận, nhưng giây phút này, nàng không tự chủ mà sững sờ.

" Người muốn một mình đi lịch luyện? "

Dạ Trầm Uyên mỉm môi gật đầu.

Nguyên Sơ kì thật không ngờ, loại cảm giác này giống như hải tử mình vắt và nuôi lớn, khi đủ lông đủ cánh sẽ bay đi, sau đó vài năm không thể thấy một lần, một phong thư gửi về cũng không có và rất nhiều chuyện khác.... Bất quá nàng nghĩ đến cái gì đó, hai mắt sáng lên, khóe môi cũng hiện ý cười.

Nàng héch mặt nói: " Có thể a! Người muốn đi lịch luyện, cứ yên tâm đi đi a! Hành trình của người đang rộng mở phía trước! "

Nàng nói xong, còn nhón chân vỗ vai hắn.

Dạ Trầm Uyên tuy rằng đoán được Nguyên Sơ sẽ đáp ứng, nhưng thấy nàng hào phóng như vậy, hắn vẫn cảm thấy hơi thất vọng.

Cũng không có cách nào khác, tu chân giới coi trọng truyền thừa, Vạn Kiếm tông còn là tông môn lâu đời, cực kì coi trọng quy củ bối phận, hắn nếu như muốn ở một chỗ với nàng, tông môn hắn sẽ không dung bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Asakari

Hắn không muốn hại Nguyên Sơ.

Cho nên hắn quyết định rời đi, cho mình và Nguyên Sơ một thời gian dài cách xa, cũng cho mình một cơ hội buông tay.

Hắn biết tình cảm rất dễ phai nhạt, ví dụ chính là tộc nhân từng sống chết tương trợ cuối cùng trở mặt thành thù, hắn ngay từ nhỏ đã hiểu rằng tình cảm chỉ trong một thời gian nhất định.

Nếu hắn rời đi một thời gian, có thể buông tay nàng, đối với nàng mà nói là kết quả tốt nhất, nếu không thể....

Dạ Trầm Uyên nhắm chặt mắt, bọn họ mới ở chung có vài năm, nhất định, nhất định sẽ được!

Bên này hắn tâm tình trầm trọng, cố gắng lựa chọn, bên kia Nguyên Sơ trong lòng lại rất vui mừng!

Nam chủ ra ngoài lịch luyện! Tinh tiết truyện phải bắt đầu rồi!

Nhóm mỹ nữ sẽ xuất hiện! Bảo vật cũng cách không xa nữa!

Nguyên Sơ cúi đầu, bàn tính trong lòng không ngừng hoạt động! Chiếu theo " hiếu tâm " của Dạ Trầm Uyên, có bảo vật, kể cả nàng không ở bên cạnh cũng nhất định sẽ chia ba bảy thật tốt, trở về hiếu kính với nàng, nên vấn đề bảo vật này không cần phải lo lắng.

Nhưng nàng thật nhảm chán a!

Nếu quay về Vạn Kiếm tông, buổi sáng đều không ngủ được nhiều, còn không bằng dùng một thân phận khác đi theo Dạ Trầm Uyên, một là lịch luyện, hai là xem kịch vui, thật là đôi bên vẹn toàn!

Vì thế bọn họ ở trong Thiên Châu thương lượng thật tốt, cuối cùng quyết định Dạ Trầm Uyên một mình đi lịch luyện, Nguyên Sơ trở về Vạn Kiếm tông.

Trước mấy ngày ly biệt, Dạ Trầm Uyên đều trầm mặc, hắn nướng rất nhiều thịt để lại, khi Nguyên Sơ muốn ăn đều có thể ăn, linh quả điểm tâm cũng không thể thiếu, hắn chưa chuẩn bị gì cho mình, tất cả đều là chuẩn bị cho Nguyên Sơ.

Mà Nguyên Sơ cười tươi nhìn, mỹ thực a, ai ngại nhiều đâu?

Cuối cùng, khi Dạ Trầm Uyên phải đi, Nguyên Sơ kéo tay áo hắn, nói ra yêu cầu cuối cùng:

" Tiểu Uyên Uyên, người đem khế ước cộng hưởng Thiên Châu giữa ta với người giải trừ đi. "

Dạ Trầm Uyên mặt biến sắc, chẳng lẽ sư phụ kì thật tức giận, muốn cùng hắn phân rõ giới hạn?!

Không đợi Dạ Trầm Uyên nói, Nguyên Sơ đã vội vàng nói: " Người ở bên ngoài lịch luyện, ta ở Vạn Kiếm tông, cho dù có khế ước ta cũng không thể vào Thiên Châu được. Người

hiện tại giải trừ, vạn nhất sau này nếu cần còn có thể cùng người khác khế ước, nói tóm lại cứ quyết định như vậy đi! Dù sao lúc sau ngươi về chúng ta sẽ lại lập khế ước lần nữa, nếu ngươi không đồng ý ta tức giận cho ngươi xem! "

Nàng bức bội lên sẽ thật dọa người đó!

Lời nói của Nguyên Sơ chỗ nào cũng vì hắn suy nghĩ, nhưng Dạ Trầm Uyên nhủ mảy, hắn không muốn giải trừ. Bởi vì khi có khế ước, hắn sẽ có cảm ứng với Nguyên Sơ, khoảng cách càng gần cảm ứng càng mãnh liệt, cho dù khoảng cách xa cũng có thể cảm ứng mơ hồ.

Nhưng Nguyên Sơ cứ luôn miệng yêu cầu, còn làm tư thế hắn không đáp ứng không được đi, hắn tâm không can tình không nguyện giải trừ khế ước, mà trong khoảnh khắc khế ước bị giải trừ, hắn cảm giác tim mình giống như bị khoét một khoảng trống, giống như chỉ cần bước đi, tia liên hệ cuối cùng giữa bọn họ cũng bị cắt đứt.

Nhưng Nguyên Sơ lại cười trong lòng, nếu không giải trừ khế ước, nàng đi theo Dạ Trầm Uyên rất dễ bị phát hiện, nhưng một khi khế ước bị giải trừ, lấy tu vi của hắn không thể nào nhìn thấu biến hóa của nàng, nói tóm lại, những việc cần làm nàng đều đã làm, tính toán ---- không bỏ sót!

Cuối cùng, dặn dò cũng đã dặn dò, Nguyên Sơ sau khi ăn no nê nhìn Dạ Trầm Uyên rời đi.

Bọn họ đã cùng nhau nhiều năm, sớm chiều ở chung, sung sướng bên nhau, lúc này đây tách ra, đừng nói Dạ Trầm Uyên, ngay cả Lệ lão cũng luyến tiếc:

" Ai.... Về sau thiếu nha đầu chết tiệt kia pha trò ở bên tai, có điểm không quen thuộc a.... "

Mà Dạ Trầm Uyên quay đầu lại liền nhìn thấy Nguyên Sơ đứng ở sườn núi hướng hắn vui vẻ vẫy tay.

Nàng chính là đơn giản như vậy, trên mặt vĩnh viễn tươi cười, tựa như không bao giờ hiểu được ưu sầu.

Nhưng hắn.... lại bởi vì nàng mà ưu sầu.

Những ngày kế tiếp không có nàng bên cạnh, hắn làm sao vượt qua đây? Dạ Trầm Uyên chưa từng nghĩ đến vấn đề này, chỉ biết quyết định rời đi này đối với nàng là tốt nhất.

Nhưng mà hiện tại, hắn cả người chưa xót khó chịu, giống như bị người bẻ gãy xương sườn, hô hấp khó khăn vạn phần.

Thôi, nàng còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, hắn còn có thể chờ nàng lớn lên, không phải sao?

Mang theo trần đầy không nở trong lòng, Dạ Trầm Uyên hạ quyết tâm quay đầu đi, kế tiếp hắn nhất định phải cố gắng mạnh lên, mặc kệ thế nào, thời điểm hắn báii sư đã đáp ứng với sư phụ, về sau bảo vệ nàng thật tốt.

Tương tượng đến một ngày sư phụ tránh ở đằng sau hắn, được hắn che chở, Dạ Trầm Uyên liền cảm thấy tinh thần phấn chấn, thống khổ li biệt cũng tiêu tan không ít.

Dù sao xem bộ dạng của nàng, rời khỏi nàng một khoảng thời gian, hắn không cần lo lắng trong lúc hắn không ở mà có người thừa cơ tiến vào, cho nên hiện tại hắn nên bắt lấy cơ hội mạnh lên mới đúng.

Nguyên Sơ tự nhiên không biết tâm tư của Dạ Trầm Uyên, thấy hắn đi xa, nàng mới xấu xa nở nụ cười, trong lòng tính toán nàng phải biến thành bộ dạng nào mới không bị Dạ Trầm Uyên nhận ra đây? Nàng nhất định phải suy nghĩ thật tốt!

Hai tháng sau, ở trong thâm sơn.

Dạ Trầm Uyên ngồi xếp bằng ở dưới một tàng cây, đem tia hơi thở cuối cùng thu liễm, Lệ lão trong thức hải nói: " Không tồi, nhanh như vậy đã củng cố tu vi Trúc Cơ, sư phụ ngươi mà biết nhất định sẽ cao hứng! "

Mắt Dạ Trầm Uyên lóe ra tia sáng. Lệ lão là theo bản năng nhắc tới Nguyên Sơ, hắn làm sao lại không nhớ cho được?

Hắn cũng không dám nhớ lại ba ngày ảo cảnh kia, luôn không muốn nhắc đến nàng, chỉ cần thoát khỏi nỗi sợ tươi cười của nàng, thân thể không chỗ nào không nhớ tới nàng, cảm giác tương tư khắc cốt dĩ nhiên là cực kì gian nan.

Dạ Trầm Uyên thu hồi tâm tư, sau đó liền nghe Lệ lão nói: " Tốt lắm, phiền rùng này cũng không có linh thú gì lợi hại cho lắm, ngươi đi vào trong thành nghỉ ngơi cho thật tốt đi, cũng ăn nhiều vào, ngươi xem ngươi thực gầy a. "

Dạ Trầm Uyên gật đầu, sau đó đi đến một tòa thành không cách xa chỗ này cho lắm.

Ai ngờ vừa mới vào thành hắn đã nghe được rất nhiều lời đồn đãi.

" Nghe nói chưa? Vạn Kiếm tông có một đệ tử, tấn thăng Trúc Cơ trải qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, so với Ma quân của Ma giới năm đó còn lợi hại hơn! "

" Điều này không có khả năng chứ? Tứ Cửu Thiên Kiếp, hắn mới Trúc Cơ làm sao chịu đựng được? Cho dù vượt qua cũng là có người chia sẻ lời kiếp với hắn, nếu như chỉ có một mình chống đỡ, lời kiếp kia không những không giúp hắn, còn thương tổn đến căn cơ của hắn, có cái gì để hâm mộ? "

" Nói nhảm, ngươi hắn là không biết đúng không? Hắn chính là một mình chống đỡ! Tấn thăng Trúc Cơ có Tứ Cửu Thiên Kiếp, đây vẫn là lần đầu từ lúc khai thiên lập địa, xem ra Chư Thiên giới chúng ta vừa có một thiên tài! "

" A? Người đó là ai? Lợi hại như vậy! "

" Không rõ lắm.... Có người đi Vạn Kiếm tông hỏi, nhưng Vạn Kiếm tông vì bảo vệ hắn mà không nói, chỉ biết Hàn Kiếm Tôn giả sư phụ hắn tên là Nguyên Sơ, mà Nguyên Sơ này cũng không vừa, Nguyên Anh mười tuổi, ngươi đã nghe qua chưa?! "

Mọi người tám tấc thảo luận, mà Dạ Trầm Uyên càng nghe càng nhủ mảy, xem ra chuyện Trúc Cơ ngày đó của hắn là có người đã rêu rao ra bên ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Edit: Asakari

Không chỉ có thế, chuyện tình của Nguyên Sơ còn bị rêu rao tứ phương, không biết đối với nàng có bất lợi hay không?

Tu chân giới tuy rằng lớn, nhưng tốc độ truyền tin cũng rất nhanh, bằng không bọn họ cũng không biết địa phương nào mở bí cảnh mới, nơi nào có nhiệm vụ giả hời.

Nhưng Dạ Trầm Uyên cũng không hi vọng mình nổi danh, nên sau khi ăn uống xong khi đi trên đường vẫn duy trì gương mặt bình tĩnh.

Mà lúc này, trên đường đột nhiên nổi một trận ồn ào!

Người đi trên đường đều vội vàng né sang hai bên, một thanh âm thờ hồn hển từ đằng truyền đến:

" Xú nữ! Ngươi chạy đi đâu, đứng lại cho ta! "

Hồng y nữ tử chạy ở phía trước, phía sau nàng là bốn nam nhân y phục chỉnh tề, làm cho người ta kinh ngạc chính là trong đó có hai người là tu vi Kim Đan, nên cũng không có ai đi ra ngăn cản.

Bình thường tu tiên, theo Luyện Khí bắt đầu, từ từ đến Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, mà tu sĩ có tu vi Kim Đan đa phần là đệ tử nội môn của môn phái, hoặc là đệ tử của đại gia tộc, không biết vì cái gì mà đuổi giết nữ nhân kia.

Hồng y nữ tử kia hình như bị thương, cuống cuống chạy về hướng bên này, bởi vì trong thành có đại trận, dưới Nguyên Anh không thể ngự kiếm phi hành, cho nên nàng chạy rất chật vật.

Nhưng giây tiếp theo, hai mắt nàng sáng ngời! Ra sức chạy tới chỗ Dạ Trầm Uyên!

" Cứu ta! "

Dạ Trầm Uyên ngẩng đầu, nhìn nữ tử thân hình nóng bỏng đang hướng chính mình chạy tới, nữ nhân kia không ngờ là Kì Hồng Nhan!

Dạ Trầm Uyên nhìn thấy nàng liền nhớ tới Tam Nhật Thời Hồn hương, sắc mặt liền trở nên cực kì khó coi, cổ tình nữ nhân kia vừa chạy đến đã trốn ở sau lưng hắn, gắt gao tóm chặt tay áo của hắn, đuổi cũng không được!

Đối phương đuổi lại đây, lập tức đem hắn trở thành đồng lõa của yêu nữ!

" Tốt! Ta vẫn không biết ngươi làm thế nào có thể trộm bảo vật của Tiết gia ta, hóa ra là có đồng lõa! "

Kì Hồng Nhan kẻ sát sau lưng Dạ Trầm Uyên, theo bản năng nói: " Cứu ta! Ta không trộm! "

Dạ Trầm Uyên nhú mày, hắn căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện này, ai ngờ đối phương chưa nói hai câu liền rút vũ khí: " Còn dám nói sao?! Chết cho ta! "

Sau khi nói xong, đối phương lập tức công kích lại đây, Dạ Trầm Uyên thầm nghĩ xui xẻo, lại theo bản năng đẩy Kì Hồng Nhan đang bị thương ra, hắn làm như vậy bởi nguyên bản ở cùng sư phụ thời gian dài, theo bản năng sẽ hành động như vậy, dù sao mỗi lần bị địch tập kích hắn cũng sẽ chắn ở trước mặt Nguyên Sơ, không cho nàng ra tay.

Nhưng Kì Hồng Nhan không biết a, nàng nhìn bóng dáng Dạ Trầm Uyên đằng trước, rung động khi tan rã trong không vui lần đó lại xuất hiện, nàng ép chặt miệng vết thương, một đôi mắt to tròn chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm hắn, khóe miệng cũng mang theo tươi cười.

Mà Lê lão trong thức hải oa oa kêu to: " Những người này như thế nào không biết phân biệt tốt xấu? Còn có ngươi, ngươi nói đi đường lớn làm sao lại gặp chuyện được chứ? Hôn nữa ngươi mới Trúc Cơ, cũng không cần vừa ra tay đã gặp phải hai cái Kim Đan hai cái Trúc Cơ chứ?! "

Dạ Trầm Uyên cũng thực nghẹn khuất, hắn dùng một chiêu đánh bay đối phương, thanh âm lạnh lùng nói: " Các ngươi tìm lầm người rồi, ta cùng nàng không quen! "

" Phi! " Đối phương trong lòng hoảng sợ nhưng trên mặt vẫn không hiện rõ " Nàng hướng ngươi chạy trốn, ngươi cũng che chở nàng mà còn nói không quen? Đi chết đi! "

Lời tuy nói là vậy, nhưng cái Trúc Cơ trước mắt này rất quý dĩ! Bọn họ ba bốn người đều có tu vi cao hơn hắn, nhưng mà linh lực của đối phương giống như không thể hết, đánh hồi lâu hơi thở vẫn vững vàng, hắn hiển nhiên không giết được bọn họ, nhưng họ cũng không làm gì được hắn, thật sự gặp quý a!

Dạ Trầm Uyên thấy đám người này không thể hiểu, bèn truyền âm tới Kì Hồng Nhan: " Ngươi đi mau! "

Chỉ cần Kì Hồng Nhan rời đi, hắn tự nhiên có biện pháp thoát thân, tốt nhất sau này không liên quan đến ma nữ này nữa.

Kì Hồng Nhan lúc này mới phản ứng lại, ngấm lại cũng đúng, Dạ Trầm Uyên mới là Trúc Cơ, tuyệt đối không thể là đối thủ của bốn người kia, vì thế nàng đảo mắt nhìn một vòng, cũng không cạy mạnh, đem một ngọc lưu li châu phát quang đưa ra: " Được rồi, đừng đánh, ta trả các ngươi là được rồi đúng không? "

Thật là đáng tiếc, thứ này nàng tổn không biết bao tâm tư mới trộm được, vậy mà bị phát hiện.

Đối phương vừa nghe nàng trả lại đồ vật liền vội vàng không đánh nữa, dù sao Dạ Trầm Uyên là Trúc Cơ quý dĩ như vậy, khẳng định là xuất ra từ danh sư danh môn, bọn họ nếu đã lấy lại được vật rồi thì cần gì tử chiến?

Dạ Trầm Uyên trừng mắt liếc Kì Hồng Nhan một cái, nữ nhân này, nàng không phải vừa nói mình không trộm sao?

Kì Hồng Nhan là lừa với Dạ Trầm Uyên, đem đồ vật trả cho người nhà Tiết gia, dù sao cũng đã gặp được hắn, bảo vật này tính là gì.

Nghĩ như vậy, nàng bước một bước đến chỗ đối phương, nhưng ngay lúc đó, đột nhiên nghiêng người! Nàng bởi vì bị thương mà vấp phải tảng đá, suýt chút nữa ngã sấp xuống!

Mà ngọc lưu li châu kia rơi xuống đất, nát!

Nó thế nhưng nát!

Linh khí lực nhạt mờ ảo bay ra, linh dịch bị ngọc lưu li châu bao bọc thấm vào trên đất không thấy tăm hơi!

Tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, khi người nhà Tiết gia phản ứng lại đây, hai mắt đều đỏ! Người cầm đầu mạnh mẽ rút ra bảo kiếm!

"Ta giết các ngươi!"

Kì Hồng Nhan căn bản không biết tu chân giới lại có vật yếu ớt như vậy, thấy đối phương hạ đòn sát thủ, tốc độ quá nhanh, nàng căn bản không thể né tránh!

Mà thời khắc máu chót, một kiếm kia bị Dạ Trầm Uyên ngăn cản, đồ vật vừa mới vỡ kia đối với Tiết gia hẳn quan trọng, lúc này nó nát, bốn người kia không còn quan tâm đến bối cảnh xuất thân của Dạ Trầm Uyên, họ lui về sau từng bước, hét lớn một tiếng: "Kết trận!"

Nháy mắt khi thanh âm dứt, trận pháp đã kết thành, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một trận pháp lục màu, bao vây bọn họ trong đó, thật giống như thanh kiếm nhọn.

"Các ngươi dám hủy đi trăm năm linh dịch khó tìm của Tiết gia chúng ta, đi tìm chết đi!"

Nói xong, không trung liền xuất hiện một thanh cự kiếm, hướng Dạ Trầm Uyên đâm xuống, lấy tu vi hiện tại của hắn, không chết cũng mất đi nửa cái mạng!

Dạ Trầm Uyên về mặt căng thẳng, theo bản năng kéo Kì Hồng Nhan lui về phía sau, quý tung bộ do Lệ lão dạy được sử dụng đến mức tận cùng, nhưng ngay tại thời điểm hắn tranh đi, đột nhiên xung quanh lại xuất hiện hồng quang, hóa ra đây là trận pháp thành danh của Tiết gia, cho dù Dạ Trầm Uyên tốc độ có nhanh hơn cũng bị vây khốn bởi trận pháp, không thể thoát ra phạm vi công kích của họ!

Dạ Trầm Uyên không có cách nào, chỉ có thể xuất ra Lăng Thiên thuẫn, mà phía sau, một đạo nhân ảnh nhanh nhẹn phi tới, không để ý tới trận pháp từng tầng từng tầng, dừng ở trước mặt Dạ Trầm Uyên, đúng lúc này, một đạo kiếm quang lấy thể phá sơn hung hăng phóng xuống, mang theo vô tận sát khí!

Chỉ nghe "Phanh!" một tiếng, bụi bay đầy trời, một kiếm mang theo linh lực cường đại như vậy phóng xuống, đường phố hẳn phải vỡ, cũng may còn có Tiết gia bồi thường.

Nhưng bụi đất tán đi, những người vây xem xung quanh kinh ngạc phát hiện mặt đất không có vỡ ra, Dạ Trầm Uyên ngẩng đầu, thấy trước mặt hắn là một người mặc sa y thanh sắc, bóng dáng ngạo nghễ đứng thẳng, bàn tay trắng nõn đưa ra, vậy mà có thể trực tiếp dùng một tay tiếp được linh kiếm vô hình thật lớn kia!

Điều, điều này không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Asakari

Người Tiết gia trong lòng khiếp sợ, chí khí sụt giảm, trận pháp cũng tiêu tan. Mà kiếm quang kia biến mất, người tiếp kiếm không hao tổn một sợi tóc.

Nàng tiến lên vài bước, cầm một cây quạt không biết biến từ đâu ra phe phẩy, cười lộ ra hàm răng trắng chính tề, mang theo bộ dáng gian ác.

"Ta ghét nhất là nam nhân đánh nữ nhân, có chuyện gì hướng ta đến!"

Người phong lưu phóng khoáng, khí phách vô song này là ai? Tự nhiên chính là Nguyên Sơ sau khi biến hóa!

Nàng không nghĩ tới mình có thể nhìn thấy cảnh tượng Dạ Trầm Uyên anh hùng cứu mỹ nhân, xem ra trong khoảng thời gian này dậy dỗ không uổng phí.

Hơn nữa nàng như vậy, cũng không sợ Dạ Trầm Uyên nhận ra.

Dạ Trầm Uyên ở phía sau nàng đang dùng một loại ánh mắt soi xét nhìn chằm chằm nàng.

"Ngươi...Ngươi là người nào?!" Có thể tiếp được một kích toàn lực của bốn người bọn họ, tu vi người này....Bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ!

Nguyên Sơ cười càng thêm đắc ý, khi biến ảo nàng đã cố tình biến ra ngũ quan bình thường, nét mặt khôn khéo, nhìn ra vài phần đường hoàng.

"Hỏi rất hay, ta là ai? Ta đương nhiên là người giữa đường thấy chuyện bất bình làm anh hùng cứu mỹ nhân!"

Người Tiết gia không cam lòng, người cầm đầu trẻ tuổi tức giận nói: "Tiền bối có lẽ không biết, nữ nhân kia cố ý làm vỡ trăm năm linh dịch khó cầu của Tiết gia ta. Chẳng lẽ chúng ta không thể tìm nàng tính sổ?"

"Cái này...." Nguyên Sơ cười của Nguyên Sơ cứng đờ, nàng không biết Kì Hồng Nhan này lại gây chuyện!

Bất quá nàng sững sờ một chút liền phe phẩy quạt, ra vẻ lăm lăm nhiều của nói: "Trăm năm linh dịch? Chẳng lẽ tạo hóa ngọc lưu li dịch? Đúng là khó cầu a, như vậy đi, ta đối với các ngươi thứ này."

Nàng nói xong, cây quạt vung lên, một cái bình nhỏ liền hướng đối phương bay qua, người cầm đầu bên Tiết gia tiếp nhận, vừa thấy vẻ mặt liền thay đổi, giấy tiếp theo liền thu cái bình vào trong ngực, vô cùng cẩn thận.

Người chung quanh tò mò muốn chết, cũng không biết người vừa nhìn đã lợi hại này cho Tiết gia thứ tốt gì.

Nguyên Sơ bình tĩnh phe phẩy quạt cười: "Như vậy đủ rồi chứ?"

Tiết gia cho nhau một cái ánh mắt, lập tức không còn thái độ hùng hổ như vừa nãy, ngược lại còn làm một lễ văn bối: "Vậy là đủ rồi, vừa rồi chúng văn bối mạo phạm, mong tiền bối bỏ qua."

" Không sao không sao, không có việc gì đâu, các người trở về đi! "

" Vâng, chúng vãn bối xin cáo lui. "

Nguyên bản một hồi tưởng đặng đặng sát khí bởi vì sự xuất hiện của người thần bí này mà tan thành mây khói, Lệ lão trong thức hải đột nhiên nói: " Tuy rằng nam nhân này chưa thấy qua, nhưng mà vì sao lại cảm thấy có điểm quen thuộc? "

Dạ Trầm Uyên không nói gì.

Nguyên Sơ xử lý xong chuyện của Tiết gia, quay đầu lại, đầu tiên hướng Ki Hồng Nhan bước qua.

" Vị tiểu nữ nhân này bị sợ hãi, không biết tại hạ có vinh hạnh mời người đi Phương Hương các quý nhất bản thành, ăn một bữa cơm, uống một hồi rượu? "

Nàng tự tin chính mình khuôn mặt biến ảo tuy rằng phi thường bình thường, nhưng mị lực không người có thể sánh, ai ngờ Ki Hồng Nhan liếc cũng không liếc nàng một cái, ngược lại vội vàng lao về phía Dạ Trầm Uyên, về mặt thẹn thùng nói: " Vừa rồi đa tạ người, người tên Dạ Trầm Uyên đúng không? Ta tên Ki Hồng Nhan, người đã cứu ta hai lần! "

Nguyên Sơ nháy mắt mắt hững, hai má theo bản năng phồng lên, rõ ràng nàng mới là người cứu, có thể đừng cảm tạ Dạ Trầm Uyên được không?

Bộ dạng nàng lắc lắc mặt dừng ở trong mắt Dạ Trầm Uyên, làm cho ánh mắt hắn càng thêm thâm trầm.

Dạ Trầm Uyên cúi đầu nghĩ nghĩ, trực tiếp dời đi tay Ki Hồng Nhan, tiến lên vài bước, trang trọng hướng Nguyên Sơ hành lễ:

" Vãn bối Dạ Trầm Uyên, đa tạ tiền bối vừa ra tay tương trợ. "

Mặt Nguyên Sơ lúc này mới thay đổi, quạt phe phẩy càng thêm dao động, trong lòng vui mừng!

Vẫn là đồ đệ nàng lễ phép nhất!

" Khụ, không có gì, ta vừa rồi là muốn cứu tiểu nữ nhân kia thôi, người là nhân tiện, khụ, nhân tiện! "

Dạ Trầm Uyên nghe vậy, trong mắt tràn ngập ý cười: " Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào? "

Xưng hô a.... Nguyên Sơ nghe rằng cười: " Ta họ Nhạc, danh Trầm Câu, người cứ gọi ta là Nhạc huynh. "

" Được, Nhạc huynh. "

Một bên Ki Hồng Nhan cắn khăn không cam lòng nhìn chằm chằm Nguyên Sơ, thật là! Đây là sự tình kiểu gì, không nhìn nàng mà đã vội vàng câu dẫn tiểu thiếu niên sao?!

Mà hai người đang nói chuyện với nhau thật không phát hiện, Nguyên Sơ thu cây quạt lại, cười nói: " Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi Phương Hương các ngồi đi, ta lớn hơn so với các người, lần này ta mời! "

Dạ Trầm Uyên suy nghĩ, thấp giọng nói: " Vậy từ chối là bất kính. "

Vậy mà không hỏi một chút đến ý kiến của Ki Hồng Nhan, đại nữ tử Ki Hồng Nhan lại được một phen tức giận!

Rất nhanh, rượu rót được ba lần, ba người dần dần say, trong lúc đó Ki Hồng Nhan không ngừng phóng mị nhãn hướng đến Dạ Trầm Uyên, nhưng Dạ Trầm Uyên lại giống như mù không nhìn thấy, chỉ kéo Nguyên Sơ cùng nhau nói chuyện phiếm.

Nguyên Sơ nguyên bản nghĩ hẳn nhận ra mình, nhưng thấy hắn về mặt thần nhiên, không có gì là bất ổn mới buông lỏng nghỉ ngơi.

Cũng đúng, nàng vì không muốn Dạ Trầm Uyên và Lệ lão không nhận ra chính mình mà dùng Tiên giai pháp bảo Thiên Diệp Diện Cự, dùng mặt nạ này, giả nam giả nữ đều được, hơi thờ bình ổn, đến tu vi Nguyên Anh cũng nhận không ra.

Hơn nữa Lệ lão tuy rằng lợi hại, nhưng vẫn chưa khôi phục đến trình độ trước kia, tuyệt đối không nhận ra, mà Dạ Trầm Uyên càng là không thể.

Tương tượng như vậy, nàng yên tâm cùng đối phương nói chuyện phiếm, hóa trang siêu tốt!

Nhưng mà Ki Hồng Nhan lại bất mãn cực kì, hai nam nhân kia đều đem nàng xem như không tồn tại, vì thế nàng nghĩ đến cái gì, đột nhiên lớn tiếng nói:

" Đúng rồi! Nếu chúng ta hợp ý như thế này, cùng nhau đi Thiên Cực hồ được không? Nghe nói ba ngày trước trong Thiên Cực hồ có ánh sáng của bảo vật, có thể đi thử vận may! "

Nguyên Sơ tự nhiên không ý kiến, nàng lại đây chính là để chơi đùa, vì vậy gật mạnh đầu.

Nhưng mà Dạ Trầm Uyên lại nhíu mày nói với Ki Hồng Nhan:

" Ki tiên tử, ta không có ý định đi cùng người, sau bữa cơm này vẫn mong người đi trước thôi. "

Tươi cười của Ki Hồng Nhan đông cứng, sống nhiều năm như vậy, lần đầu có nam nhân bài xích nàng như vậy!

Nàng tức giận đến nắm chặt đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

" Người không muốn ta bồi cùng, chẳng lẽ muốn nam nhân này?! "

Nàng nói vốn chính là bốc đồng nói bậy, ai ngờ Dạ Trầm Uyên nhìn Nguyên Sơ một cái, lạ kì gật đầu.

" Nếu Nhạc huynh không chê. "

Thái độ chân thành của hắn làm Ki Hồng Nhan thiếu chút lật bàn đứng lên!

Nàng áp chế tức giận, đáng về ủy khuất nói:

"Ta rút cuộc như thế nào lại không bằng nam nhân này khiến ngươi chán ghét ta như vậy! "

Dạ Trầm Uyên thần nhiên liếc nàng một cái. " Ít nhất Nhạc huynh cũng không luôn bị người đuổi giết như ngươi. "

Nguyên Sơ nằm không cũng bị thương: "..... "

Kì Hồng Nhan vừa nghe đã biết Dạ Trầm Uyên ngại nàng phiền toái, nhưng mà thật vất vả tìm một cái thiếu niên hợp mắt, nàng thật sự không nghĩ buông tha, vì thế nàng lùi bước, hướng đến Nguyên Sơ phóng mị nhãn:

"Nhạc tiền bối, ngươi cũng nghĩ ta trói buộc các ngươi sao? "

"Này.... " Nguyên Sơ vừa tính nói chuyện đã bị Dạ Trầm Uyên kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52

Edit: Asakari

Cần gì khó xử hần?! Nàng khó xử hần?!

Cái này làm Kì Hồng Nhan thật tức giận, nàng vỗ bàn đứng lên, trừng mắt nhìn!

"Dạ Trầm Uyên! Ngươi ghi hận chuyện ta hạ Tam Nhật Thôi Hồn hương với ngươi đúng không?! Có phải ngươi trong ảo cảnh đã thấy cái gì không nên thấy nên bây giờ mới xả giận với ta?! Ngươi rõ ràng cũng đâm ta một đao! "

Nàng không nói liền tốt, hiện tại nói ra, sắc mặt Dạ Trầm Uyên lập tức khó nhìn, Tam Nhật, Tam Nhật....!

Thấy Dạ Trầm Uyên một thân sát khí, Nguyên Sơ cả kinh, vội vàng đứng ra hòa giải:

"Ai nha, người trẻ tuổi không cần xúc động như vậy! Như vậy đi, ta mang cả hai người các ngươi đi Thiên Cực hồ, đừng cãi nhau nữa. "

"Tránh ra! Ai muốn đi theo ngươi! " Kì Hồng Nhan hai tay ôm ngực, xoay người.

Mà Dạ Trầm Uyên lại trực tiếp lôi kéo Nguyên Sơ đứng dậy: "Đi, ta đi cùng Nhạc huynh. "

"Còn nàng.... "

"Ta cùng nàng không quen. "

Dạ Trầm Uyên không quay đầu lại, dùng một loại khí lực mạnh mẽ tóm Nguyên Sơ đi, Nguyên Sơ đành phải quay đầu cười ngượng ngùng với Kì Hồng Nhan.

Kì Hồng Nhan cũng bị tên đầu gỗ không hiểu phong tình này làm cho tức chết rồi!

Nàng tức giận lấy ngón tay xoa mi tâm mới chịu đựng không xúc động rút kiếm tiến lên, Dạ Trầm Uyên này tuyệt đối vẫn còn non, cũng không thông suốt, bằng không cũng không lạnh lùng như vậy!

Hơn nữa cùng với cậu nam nhân kia muốn bỏ rơi nàng?! Nghĩ cũng đẹp lắm!

Tương tượng như vậy, Kì Hồng Nhan cắn răng đi theo, đánh chết không cho bọn họ cơ hội bỏ rơi mình, nàng cũng không tin trên đời này có nam nhân nàng không câu được!

Thấy Kì Hồng Nhan đi theo, Dạ Trầm Uyên chưa từng bài xích quá một người như vậy, nàng vì cái gì cứ phải đi theo mình?

Kì Hồng Nhan lúc trước phẫn nộ, hiện tại một lần nữa khôi phục tươi cười, quán quít lấy Dạ Trầm Uyên hỏi đồng hỏi tây, dùng hết sức đẩy Nguyên Sơ ra một bên, Nguyên Sơ sờ mũi, dầm chua thật kinh khủng a.

Rất nhanh bọn họ đã đến Thiên Cực hồ, lúc này bên hồ đã có không ít người, bọn họ có người đã xuống, cũng có người đang chuẩn bị đi xuống, lúc trước có người cũng đã thử tìm kì ngộ, nhưng đều tay không trở về.

Nguyên Sơ nhìn nơi này, nhớ tới ở đây có một tiểu truyền thừa của nam chủ, vì thế cười nói:

"Việc này không thể chậm trễ, chúng ta đi xuống thôi! "

Lúc này Kì Hồng Nhan lôi kéo Dạ Trầm Uyên nói: "Ngươi xem ngươi xem, cùng nhau đi, hần lại nóng vội như vậy, rõ ràng là ham bảo vật! Tu vi cao vậy mà còn có lòng tham, chúng ta không cần phải đi cùng hần, vạn nhất chúng ta có được bảo vật bị hần giết đoạt bảo thì sao? "

Dạ Trầm Uyên liếc nàng một cái, đẩy tay nàng ra nhảy xuống dưới.

Kì Hồng Nhan thật tức giận, nhưng cũng không có biện pháp, cũng chỉ có thể nhảy xuống theo, tóm lại, nam nhân kia lại lịch không rõ, nàng nhất định phải chứng minh hần có ý đồ xấu!

Sau khi đeo Tị Thủy châu, bọn họ có thể ở trong nước tự do di chuyển, mảnh thủy vực này rất kì quái, trong nước không có cá, cũng không có thủy quái, càng kì lạ chính là ngay cả bèo rong đều không có, nhưng càng đi xuống mặt nước càng hiện màu trắng ngà, bọn họ đã không thể nhìn thấy nhau được nữa.

Dạ Trầm Uyên bỏ qua Kì Hồng Nhan hướng tới phương hướng của Nguyên Sơ, nhưng ở trong nước, phương hướng của hần dần lệch lạc, dần dần, tựa hồ bơi tới một cái địa phương cực lạnh, ngay tại thời điểm hần muốn tìm tòi nghiên cứu, y phục trên người bị ai đó kéo lại.

Dạ Trầm Uyên quay đầu nhìn, giãy tiếp theo, hần bị người ôm vào trong lồng ngực.

"Đừng đi qua.... "

Bên tai truyền đến thanh âm phi thường ép thấp của Nguyên Sơ " Nơi đó có một Giao Băng đang ngủ. "

May mắn nàng tay mắt lanh lẹ, nguyên bản nam chủ bị Giao Băng này đuổi giết, đánh bại đánh bại mới đi vào bí cảnh, hiện tại trốn được liền phải trốn.

Rõ ràng là thanh âm nam nhân, nhưng cổ tình Dạ Trầm Uyên lại nghe ra được ngữ khí quen thuộc, hần nắm tay Nguyên Sơ.

"Được, ta nghe theo người. "

Nguyên Sơ nháy mắt lo lắng, tiểu tử này có phải dễ bị lừa quá không, may mắn nàng ở đây, nếu không bị người xấu lừa đi mất thì thế nào?

Suy nghĩ xong, nàng căn cứ theo trí nhớ, mang theo Dạ Trầm Uyên lập tức hướng một chỗ bơi đi.

Đột nhiên lúc đó, bọn họ giống như đã đánh vỡ một cái kết giới nào đó, hai người cùng nhau dừng ở trên đất bằng, ngẩng đầu, phía trên là nước màu trắng ngà, ần ần có thể thấy người bơi qua lại tựa như tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lại bỏ qua địa phương này.

Mà bọn họ lại dễ dàng tìm được rồi.

"Đây là gì? "

Dạ Trầm Uyên nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này giống như một cái Long cung nho nhỏ, nơi nơi đều là san hô và ngọc trai tinh nữ, chúng vây quanh một tòa cung điện nhỏ, cung điện kia dùng thủy tinh chế tạo, trong suốt sáng bừng, đẹp không sao tả xiết.

"Đây là.... " Nguyên Sơ nghĩ nghĩ " Đây là tân phòng của Long Vương. "

Nguyên bản trước khi Dạ Trầm Uyên đến đây chỉ là một người tồn tại vô cùng yếu ớt, nhưng Dạ Trầm Uyên tại đây chiếm được truyền thừa, sau này khi vào nước liền không cần dùng Tị Thủy châu, hần có thể giống như cá ở trong nước sinh tồn.

Nhưng mà Dạ Trầm Uyên lại vô cùng thích tòa cung điện nho nhỏ kia, đi về phía đó.

Trên đường, Nguyên Sơ cũng thuận thể đem chuyện xưa của cung điện này kể ra.

"Truyền thuyết vào thời kì Thượng Cổ, Long Vương tu luyện vạn năm dưới đáy biển, vì muốn cưới thể tử mà chuẩn bị tân phòng, tân phòng này chỉ có đẹp, không có tác dụng gì, bất quá cũng có vài điểm thú vị. "

Nguyên Sơ nói đến đây, hứng trí kéo Dạ Trầm Uyên đến trước cửa cung điện, trên cửa có vô số lưu quang tụ tập, cũng khắc trên đó một pháp trận cao thâm

"Nhìn thấy cánh cửa này chứ, nghe nói chỉ có người đã có người trong lòng mới có thể đẩy cánh cửa này ra, nhưng lại nói tiếp, sau khi đẩy cánh cửa này ra sẽ xuất hiện một cái gương, có thể cho người nhìn thấy diện mạo người người yêu nhất. "

Đời trước Dạ Trầm Uyên đến được bảo điện này, bởi vì không thể đẩy ra được cánh cửa, cũng chỉ cảm nhận được một chút hơi thở yếu đuối của bảo vật nên cũng chỉ để trong Thiên Châu mặc kệ.

Nói đến kì quái, Long tộc đa phần đều thích thu thập đồ vật này nọ, tân hôn vậy mà lại không dùng tài liệu linh khí hiếm có thể gian đến chế tác tân phòng, cũng thật quý dị.

Dạ Trầm Uyên trái tim nảy mạnh, đột nhiên hỏi: "Sao lại vậy? "

"Sao lại vậy? "

Nguyên Sơ không nghĩ ra ý tứ của hần là gì.

Dạ Trầm Uyên bình tĩnh nhìn nàng: "Chính là tân phòng này vì sao lại ở chỗ này? "

Tân phòng của Long Vương không phải nên ở Long cung sao?

"A, người nói cái này à.... "

Nguyên Sơ luôn chỉ chú ý đến trọng điểm theo bản năng xem nhẹ chuyện tình yêu tiếp theo, lúc này Dạ Trầm Uyên hỏi, nàng mới vuốt cằm khô sở suy nghĩ một phen, cuối cùng chậm rãi nói:

"..... Hình như là Long Vương thú một tân nương ở phiến hải vực khác, ngày tân hôn, hai phiến hải vực náo nhiệt phi phàm, nhưng vị tân nương kia không có đợi được Long Vương, bởi vì trên đường đón dâu Long Vương đã chết. "

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Sênh Mai

Dạ Trầm Uyên không hỏi đối phương thế nào lại biết được đoạn chuyện xưa này, chỉ là ghen hòng hỏi, "Hần vì cái gì chết?"

Nguyên Sơ xin lỗi gãi gãi sau gáy, "Cái kia, bởi vì ta đối với loại câu chuyện tình này không có hứng thú, cho nên về sau như thế nào ta cũng không nhớ rõ haha..."

Dạ Trầm Uyên không nói gì, ánh mắt chậm rãi chuyển mắt hướng về phía cửa.

Nhất định trong lòng có tình yêu mới có thể mở ra sao?

Nghĩ đến việc này, hần đột nhiên đưa tay ra.

Nguyên Sơ thấy thế, ở một bên cười nói, "Được rồi, đừng uống phí khí lực, ngươi đẩy không ra..."

Một chữ được ngăn ở cổ họng! Bởi vì Dạ Trầm Uyên đòi trước cả đòi cửa cũng mở không được, lúc này đây, thế nhưng trước mắt nàng cửa lại từ từ mở ra!

Chỉ nghe lâu dài ầm một tiếng, thật giống như một đoạn câu chuyện thức tỉnh, có ánh sáng theo khe cửa phát ra, đưa bọn họ bao phủ trong đó.

Cầm Nguyên Sơ muốn rút trên mặt đất, sao Dạ Trầm Uyên có thể mở cửa được? Điều này không khoa học?! Trên cửa có phong ấn, không phải là để lâu mất tác dụng rồi chứ?

Sớm biết vậy vừa rồi ta cũng phải thử một chút, bởi vì nghe nói chỉ có người đẩy cửa ra, bên trong có một chiếc gương, có thể nhìn thấy hình dáng của người mình thương!

Mà Nguyên Sơ không biết rằng lúc này Dạ Trầm Uyên trong lòng có bao nhiêu kinh hãi, căn bản hần đối với tình cảm bản thân cảm thấy có một tia may mắn, mà khi hần nghĩ đến nụ cười của Nguyên Sơ, cánh cửa liền dễ dàng mở ra, tim hần đập càng lúc càng nhanh, cơ hồ không thở nổi!

Vô số cảm xúc cuộn cuộn mạnh mẽ bị áp chế, Dạ Trầm Uyên nhìn nam tử bên cạnh mặc thanh y, dùng hết khí lực, mới khắc chế chính mình.

"Chúng ta vào xem "

"A? Tốt, tốt!" Nguyên Sơ lấy lại tinh thần, ngây ngốc đi theo vào, trong lòng lại nói thầm, cửa này lâu năm không tu sửa thì không đúng lắm mà trên còn có phong ấn nữa, Dạ Trầm Uyên có thể mở cửa, chẳng lẽ trong lòng hần kỳ thật có người thích?

Nhưng mà trước mắt gặp phải người tương đối xuất sắc cũng chỉ có Kỷ Hồng Nhan, chẳng lẽ Dạ Trầm Uyên là một người ngoài lạnh trong nóng miệng nói không nhưng trong tâm lại có ý? Có phải là trong lòng đang vương bận cô nương kia hay không?

Mang theo hàng vạn câu hỏi nghi vấn trong lòng, Nguyên Sơ theo Dạ Trầm Uyên đi vào, lại phát hiện, trước mặt là một cái gương vô cùng lớn!

Đối diện với tấm gương, hình ảnh hai người bọn họ phản chiếu trong đó, trừ việc dùng để soi hình ảnh thì làm gì có công năng nào thần kỳ đặc biệt nữa, cái gì mà người mở cửa có thể nhìn thấy hình ảnh người mình yêu chứ.

Nguyên Sơ đi qua, gõ gõ, phát hiện chính là một gương đồng hết sức bình thường, một tia linh khí cũng không có, truyền thuyết cái gì, đùa ta à? Vậy mà được người đời truyền đi thần kỳ như vậy hóa ra đều do người ta tưởng tượng thêu dệt nên sao?

Nguyên Sơ mãi mê thất vọng so sánh thì khi Dạ Trầm Uyên nhìn đến gương đột nhiên bắt đầu thất thần, đúng thật trong gương chỉ có hình ảnh hai người họ nhưng lại là hình ảnh hần và sư phụ, điều này làm cho hần một bên tay chột xiết chặt!

Sau đó liền nghe Nguyên Sơ nói.

"Xem ra nơi này cũng chẳng có gì thần kỳ, chúng ta đi xung quanh tìm xem, tìm được thứ tốt chia ba bảy thế nào? Dù sao cũng là ta mang ngươi tìm đến nơi này."

Dạ Trầm Uyên bất động, thật lâu sau, hần hít một hơi thật sâu.

"Tiền bối, ta không cần gì khác, chỉ muốn tòa cung điện, có được không?"

Nguyên Sơ kỳ quái nhìn hần, "Thứ này mặc dù soi tốt, nhưng là chỉ có tác dụng làm vật bày trí, ngươi giữ làm gì?"

Dạ Trầm Uyên cúi đầu nói, "Chỉ là... ta rất muốn có... nó."

Chẳng hiểu sao lúc Nguyên Sơ nghe được Dạ Trầm Uyên từng câu từng chữ nói "Rất muốn nó", cả người tê rần. Nàng đột nhiên có loại ảo giác, phảng phất đối phương nói "Nó"* là chỉ chính mình.

*Nó (它) ở đây đồng âm với từ Nàng (她): Có thể hiểu câu ở đây Dạ Trầm Uyên nói có nghĩa:"Rất muốn nàng" nên Nguyên Sơ cảm giác như nói bản thân mình

"Àch... Thật ngại quá! Như vậy đi, cung điện này cho ngươi, thứ khác chúng ta vẫn là chia ba bảy."

Nguyên Sơ nghĩ rằng, cung điện này ở dưới nước lâu như vậy chỉ để Dạ Trầm Uyên tìm thấy chắc chắn là dành cho hần rồi, chung quy sau này Dạ Trầm Uyên có mấy cơ duyên hầu như đều ở trong nước.

Nghĩ như vậy, bản thân nàng lại cảm động, đột nhiên cảm thấy mình trên con đường tu luyện này càng ngày càng cao, mọi người đều nói lão bà nò, nữ nhi nò, nàng sao cảm giác mình có chút khuynh hướng đồ đệ nò?

Dạ Trầm Uyên nghe nàng nói như vậy, không nói gì, chỉ gật gật đầu. Sau đó bọn họ liền bắt đầu chia nhau tìm kiếm, thấy Dạ Trầm Uyên đi, Nguyên Sơ cũng không vội vàng đi tìm bảo vật, nơi này chính là một cái tiểu truyền thừa, nàng đòi trước tuy rằng thích cùng nam chính đoạt gì đi đó, nhưng vẫn chú ý mắt nơi này, vừa rồi nói chia ba bảy chỉ theo thói quen thôi.

Nghĩ vậy, nàng phẩy quạt trong cung điện quay mặt đi, cũng không biết trong tân phòng có đẹp hay không. Nàng đi vào, phát hiện bên trong thật sự còn có Động Thiên khác, nội thất gì cần có đều có, tạo hình quý phù thần công. Nguyên Sơ cầm ấm rượu hợp cần trên bàn nghi lễ lắc lắc, bên trong còn chứa chất lỏng, không khỏi cảm thán, nếu là mấy thứ này có thể sử dụng như nguyên liệu thì tốt rồi; như vậy là xong

Trang trí lộng lẫy, thật sự là lãng phí.

Nàng tiếp tục đi vào trong, mà bên ngoài, Lệ Lão hỏi Dạ Trầm Uyên.

"Sao ngươi lại ra ngoài? Trong cung điện nói không chừng còn có bảo bối khác?"

Không thấy Dạ Trầm Uyên trả lời, hần che lồng ngực của mình, sắc mặt thập phần căng thẳng, sau đó chống tay lên san hô thờ đốc, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ cái gì.

"Người làm sao vậy?" Lệ Lão thấy tình huống không đúng; lập tức nóng nảy, "Kỳ quái, tâm tình của người pháp phòng thật kịch liệt!"

Bởi vì linh hồn Lệ Lão trong đầu Dạ Trầm Uyên cho nên cố gắng cảm thụ, vẫn có thể cảm nhận được tâm tình Dạ Trầm Uyên, lúc này hiển nhiên hẳn không thể nào bình tĩnh được!

Dạ Trầm Uyên nhắm mắt lại, không phải kích động, hẳn chỉ khó chịu, cảm thấy vô cùng khó chịu!

Lúc trước mẫu thân bị mang đi, hẳn hận, hận chính mình vô dụng.

Lúc trước bị tộc nhân khi dễ, hẳn không cam lòng, cho nên chuyển tâm tu luyện để trở nên mạnh mẽ.

Lúc trước bị đuổi giết, hẳn phần nộ, ngay cả chết còn không sợ!

Nhưng từ đó đến nay, hẳn lần đầu tiên khó chịu đến vậy! Đó là một loại áp lực từ sâu linh hồn sinh ra chưa xót, là khiến tay chân đau đến bất đắc dĩ.

Đáng buồn đau lòng lẫn lộn, nổi thống khổ của hẳn một chữ không nói nên lời!

Từ giây phút đầu tiên Nguyên Sơ bắt đầu xuất hiện, hẳn liền có cảm ứng mãnh liệt, rõ ràng nàng đã hóa thân thành người khác, nhưng là chỉ cần nàng xuất hiện, nàng chính là tiêu điểm ánh mắt hẳn, cho dù Lệ Lão nói nàng là người xa lạ, hẳn vẫn cảm nhận được sự thân thuộc.

Mà gương mặt trong tấm kính kia đã xác nhận trực giác của hẳn!

Đầy cửa ra liền có thể nhìn đến khuôn mặt người mình thương... Nhưng hai gương mặt trong đó, rõ ràng chỉ có hai người là hẳn cùng Nguyên Sơ!

Bởi vì nàng là người hẳn yêu nhất, cho nên mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, hình ảnh nàng cũng sẽ phản chiếu lên tấm gương, cũng như khẳng định nói cho hẳn biết, nàng chính là người hẳn yêu nhất...

Nhưng vì cái gì?!

Dạ Trầm Uyên ôm ngực từng chút một ngồi chồm hồm xuống, ôm thật chặt chính mình.

Rõ ràng hẳn đã quyết định từ bỏ! Dùng thời gian hai tháng sửa lại tâm tình, liều mạng tu luyện mới khổng chế được tư niệm của chính mình, vì sao nàng lại xuất hiện! Tại vì sao nàng lại xuất hiện?!

Sự xuất hiện của nàng trong nháy mắt, dễ dàng dập tắt tất cả cố gắng của hẳn, nỗi nhớ thương từ sâu thẳm trong lòng cùng khát vọng giống như thủy triều đem hẳn bao phủ. Hẳn, thật sự quyết định muốn từ bỏ!!!

.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Sênh Mai

Ngay lúc Dạ Trầm Uyên liều mạng khác chế chính mình, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai!

Là âm thanh của Nguyên Sơ!

Dạ Trầm Uyên cả kinh, một giây sau, cả người hẳn di chuyển đến nơi Nguyên Sơ kêu cứu, tốc độ này, làm Lệ Lão cũng ngơ ngẩn cả người!

Dạ Trầm Uyên vừa mới sử dụng thuận thuận đi? Rõ ràng Kim Đan Kỳ mới có thể miễn cưỡng sử dụng thuận đi mà? Ta không hoa mắt đó chứ?

"Huynh làm sao vậy?!" Dạ Trầm Uyên lòng nóng như lửa đốt xông tới, nhưng nhìn một màn trước mắt lại sững sờ đứng tại chỗ.

"A? Người đến rồi? Nhanh nhanh cứu ta ra đi! Ngoc trai phiền toái này ta đánh nó không được!" Nguyên lai Nguyên Sơ chạy đến trong tân phòng, nguyên bản tính nhảy lên giường nằm thì phát hiện không có giường mà chỉ có một ngọc trai rất lớn, Nguyên Sơ tỏ mò, nằm vào bên trong một chút, phát hiện rất mềm mại, ai ngờ một giây sau, ngọc trai khép mạnh lại, nàng dùng hết khí lực cũng đẩy không ra, thật sự là gặp quỷ.

Dạ Trầm Uyên quỳ một gối xuống cạnh bên ngoài ngọc trai, vô ngọc trai lớn màu hồng nhạt kịch liệt lắc lư trái phải, đoán chừng là Nguyên Sơ ở bên trong đang quyền đàm cược đá.

Vừa rồi tâm tình hẳn sắp nổi điên nháy mắt liền thả lỏng, thấy nàng như thế, có chút dờ khóc dờ cười.

Sự phụ của hẳn chính là như vậy, luôn thích giãy vò người khác, luôn ép hẳn lún vào sâu hơn, vậy mà hẳn vẫn vui vẻ chịu đựng, chẳng thể than vãn.

Oán khí vừa nảy cũng tan thành mây khói, dù cho cố gắng trước đây bị nàng đánh nát, hẳn cũng không thể trách nàng, bởi vì nàng đáng yêu như vậy.

Dạ Trầm Uyên trong đầu hỏi Lệ Lão, "Lệ Lão, đây là ngọc trai gì vậy, vì sao huynh ấy tu vi cao như vậy, lại mở không ra?" Lệ Lão nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, "Xem ra chúng ta đều bị cái này cung điện lộng lẫy làm lừa mất, cung điện này vẫn còn đồ tốt! Ngọc trai này là báu vật trời sinh ở dưới biển sâu, Long tộc thích nhất dùng nó làm giường tân hôn."

"Long tộc thành thân cũng giống như phàm nhân, phải trải qua rất nhiều cửa ải mới có thể lấy được tân nương, mà ngọc trai này chính là cửa ải cuối cùng. Đem tân hôn, tân nương núp ở bên trong, chờ tân lang đến, muốn quỳ một chân xuống trước ngọc trai, và hôn nó một cái, nếu ngọc trai cảm nhận được tân lang thật lòng với tân nương trong bụng nó, thì mới mở nắp ra. Nếu phát hiện tân lang không thật lòng với tân nương thì sẽ đóng nắp thật chặt. Thế nên, ngọc trai này được gọi là..."

Dạ Trầm Uyên nghe được phương pháp mở ra, không đợi Lệ Lão nói xong, liền nhẹ nhàng hôn vào phía trên ngọc trai, mà môi hẳn trong nháy mắt chạm vào ngọc trai, lớp vỏ ngoài

hồng nhạt đột nhiên biến thành màu hồng đậm kiều diễm ướt át, thật giống như bộ dạng đang thẹn thùng, sau đó run rẩy rẩy mở ra.

"Lão vừa mới nói nó tên là gì?" Dạ Trầm Uyên cảm thấy nó rất có ý tứ, cười cười chờ Lê Lão nói tiếp.

Mà Lê Lão toàn bộ linh hồn đều cảm thấy không ổn!

Gọi là gì à? Đây chắc chắn là ngọc trai đồng tâm giả rồi?!!!

Bên trong Nguyên Sơ cũng vẻ mặt mộng mị, vừa rồi ta ở bên trong loay hoay rất lâu mà ngọc trai vẫn không mở ra, sao Tiểu Uyên Uyên vừa đến thì lại mở ra rồi?

Dạ Trầm Uyên đưa tay về phía nàg, trong mắt mang theo mỉm cười, "Đi, chúng ta cùng đi tìm bảo bối."

Nguyên Sơ theo bản năng đưa tay ra, thời điểm bị Dạ Trầm Uyên lôi kéo ra ngoài đầu óc có chút mông lung... Chẳng lẽ Dạ Trầm Uyên kỳ thật lợi hại hơn ta? Cho nên tùy tiện ngọc trai cũng mở ra? Hay chỉ cần nam nhân hôn nó là nó sẽ mở nắp?

Mà bề ngoài Dạ Trầm Uyên bình tĩnh, bên trong đang bị Lê Lão điên cuồng phê bình!

"Chuyện vừa này là sao thế này? Vì sao người hôn ngọc trai, thì nó lại mở nắp? Đó là ngọc trai đồng tâm mà!! Chẳng lẽ người lại thích một nam nhân?! Chuyện khi nào?! Người mới quen biết hần bao lâu mà đã thích hần rồi?! Người có xứng đáng với ơn nuôi dưỡng của ta và sự phụ người không?!"

Dạ Trầm Uyên khước miệng nhẹ cong lên, "Ta cũng không biết tại sao lại mở ra được, ta cũng thấy rất kỳ quái."

Lê Lão thấy hần không giống nói dối, lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Áo giặc, trước đó nhất định đều là áo giặc! Dạ Trầm Uyên sao có thể thích nam nhân? Nhất định là truyền thuyết kia gạt người, chung quy ngọc trai đồng tâm nếu là thật có thể thử thách thật lòng hay không, vạn nhất đem tâm hồn tàn lạng mở không ra chẳng phải là nhục cười hay sao? Hôn lễ này còn dám kết không!

Cho nên để tránh cho xấu hổ, ngọc trai này thuộc tính hần là nam nhân hôn đều có thể mở ra!

Nói như vậy, đúng thật là cái ngọc trai háo sắc!

Bọn họ đi ra, Dạ Trầm Uyên vung tay lên, thập phần vội vàng lại trần trọng, đem cung điện thủy tinh trước mắt thu vào trong Thiên Châu

Không nghĩ đến, cung điện vừa thu lại, bí cảnh dưới nước đột nhiên lay động, kết giới trên đỉnh đầu cũng sinh ra gợn sóng, Nguyên Sơ thấy không ổn, những người tìm bảo vật bên ngoài nhất định rất nhanh sẽ phát hiện nơi này!

Tìm được nơi ẩn giấu, trực tiếp đẩy Dạ Trầm Uyên đến phía sau bụi san hô, Dạ Trầm Uyên còn chưa phản ứng kịp, liền bị cái gì hấp dẫn sau đó biến mất.

Sau khi làm xong hết thảy, trước mắt Nguyên Sơ đạo quang chợt lóe, quả nhiên có người phát hiện rung chuyển, xông vào.

"Không nghĩ vẫn bị người khác đoạt trước!" Nhóm đầu tiên chạy tới tìm bảo vật, thấy Nguyên Sơ đến sớm hơn so với bọn hần có chút không cam lòng.

Mà khi bọn họ nhìn không ra tu vi hiện tại của Nguyên Sơ, đều phần nộ từ bỏ, tản ra, tìm kiếm xem xung quanh còn lọt lưới đồ tốt nào không.

Tu tiên giới người có thể tu luyện thành công, phần lớn là bởi vì cẩn thận, việc giết người đoạt bảo này, sẽ không dễ dàng xuống tay.

Như vậy cũng tốt, nàg còn có thể tiết kiệm được một chút khí lực, Nguyên Sơ lấy ra cây quạt phẩy phẩy.

Kỳ thật trong bí cảnh này vẫn có một ít thứ tốt, chung quy bọn họ vừa mới đều không thể cướp đoạt, chỉ tiếc hiện tại nàg cạnh chừng Dạ Trầm Uyên, không thì ai dám đoạt đồ của ta? Tuy rằng mấy thứ này ta chưa dùng tới, nhưng lưu trữ bán linh thạch cũng rất tốt nha, ài, đau lòng!

Ngay lúc nàg đang tiếc hận những tiểu bảo vật kia, một đạo hồng ảnh hướng về phía nàg xông tới!

"Này, người có nhìn thấy Dạ Trầm Uyên không?"

Kỷ Hồng Nhan nhìn Nguyên Sơ từ trên xuống dưới đều không vừa mắt, câu hỏi cũng mang theo mùi thuốc súng.

Nhưng mặc kệ, Nguyên Sơ đối với người lớn lên dễ nhìn luôn luôn có mười phần kiên nhẫn, lúc này, nàg tựa như không nhìn thấy bộ dạng Kỷ Hồng Nhan đang trừng mắt, cười từ từ nói, "Hần tìm được truyền thừa, khả năng là một lát nữa mới có thể đi ra ngoài."

Kỷ Hồng Nhan lúc này mới mi tâm hơi nhíu, gặp người xâm nhập nơi bí cảnh càng lúc càng nhiều, Kỷ Hồng Nhan nghĩ nghĩ, lôi kéo Nguyên Sơ đi đến phía sau một chỗ đá ngầm, có chút nghiêm túc nói.

"Người nói thật đi, tu vi người cao như vậy, vì sao muốn bám theo chúng ta?"

Ta là tới xem kịch nha!

Nguyên Sơ cười hắc hắc, đối diện khuôn mặt xinh đẹp của Kỷ Hồng Nhan, liền nói, "Bởi vì... Ta cảm thấy tiên tử lớn lên rất xinh đẹp."

"Cho nên, người muốn theo đuổi ta!"

Kỷ Hồng Nhan nhướn mày thật cao, nàg nhìn bộ dạng tầm thường của Nguyên Sơ nếu vút xuống trong đám người cũng tìm không ra, nhẫn tâm đưa ra quyết định!

.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55

Edit: Sênh Mai

"Như vậy đi, ta ngủ cùng ngươi một lần, xong việc ngươi liền rút chỗ khác, không cần làm ta vướng bận, như thế nào?!"

Nghe được lời Kỳ Hồng Nhan nói, Nguyên Sơ thật muốn quý lady! Nàng nâng hai gò má run rẩy, nửa ngày mới hỏi, "Vậy... Nếu ta đi, một nam nhân khác lại đến, ngươi cũng muốn dùng biện pháp như thế đuổi người?"

Kỳ Hồng Nhan mi tâm vừa nhú! Thời điểm lúc nàng đang muốn nói cái gì, bí cảnh dưới nước tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện một trận rung chuyển!

“Àm!” Âm thanh lớn truyền đến, giống như có vật gì va chạm kết giới, Nguyên Sơ nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến!

"Không tốt, là Giao Băng!"

Nàng vừa nói xong, toàn bộ kết giới bí cảnh phát ra ánh sáng nhạt, sau đó từng tắc từ từ đóng băng! Bí cảnh này muốn sụp đổ rồi!

Thấy Nguyên Sơ kéo mình đi, Kỳ Hồng Nhan vội vàng hỏi, "Nếu chúng ta đi như vậy, Dạ Trầm Uyên làm sao đây?!"

Nguyên Sơ nhanh chóng thi triển thuật, "Đừng lo lắng, hắn sẽ không có việc gì đâu! Chúng ta đi trước đi!"

Dạ Trầm Uyên có Thiên Châu, lúc gặp nguy hiểm còn có thể trốn vào đó, nhưng bọn họ không có không gian bảo mệnh nên nếu nơi này sụp xuống chỉ có nước chôn chôn.

Những người tới tìm bảo vật đều hoảng sợ, nhưng bọn họ không biết là giao băng quá phá, chỉ đơn thuần cho rằng bí cảnh muốn sụp đổ, cho nên mặc kệ tìm được đồ gì hay không, một đám đều nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Bí cảnh một khi sụp xuống, sẽ sinh ra lỗ xoáy, nếu như bị lỗ xoáy kéo vào trong, chính là cửu tử nhất sinh!

Nguyên Sơ nguyên bản muốn ở lại, lấy tu vi năng không sợ con Giao Băng kia, nhưng Kỳ Hồng Nhan chỉ là Kim Đan mà thôi, đem nàng đưa lên bờ trước đã.

Kết giới trên đỉnh đầu vỡ tung, bọt nước trắng xóa chảy ngược xuống, không gian xung quanh dần dần biến đổi, hiển nhiên là muốn sinh ra lỗ xoáy!

Lúc này Kỳ Hồng Nhan không dám cậy mạnh, vội vàng cùng Nguyên Sơ đi ra ngoài.

Hên là động tác họ rất nhanh, bởi vì họ vừa ra kết giới, không gian phía sau cũng đã hoàn toàn xoay chuyển, Kỳ Hồng Nhan bị lỗ xoáy kéo được rút xuống, vẫn là Nguyên Sơ nắm chặt nàng mới không có bị lỗ xoáy hút vào trong.

Những người khác động tác cũng nhanh, nhưng vẫn có vài người bị lỗ xoáy cuốn lấy, Nguyên Sơ một tay lôi kéo Kỳ Hồng Nhan, một tay đem chiếc roi vung ra, những người kia bị lỗ xoáy kéo vào vội vàng bắt được roi, Nguyên Sơ lôi kéo, đưa bọn họ cùng nhau mang theo bờ.

Về phần ai còn trong bí cảnh không ra, Nguyên Sơ đành bất lực.

Nàng đem những người đó từ quỹ môn quan lôi ra, mặt nước đột nhiên xuất hiện lỗ xoáy to lớn, thật giống như một cái hố, ào ào đang hút nước.

Những người kia tránh được một kiếp cũng không chịu nổi, Kỳ Hồng Nhan nôn ra thật nhiều nước, mới phục hồi tinh thần.

Nàng quay đầu, gặp Nguyên Sơ còn ngâm mình ở trong nước, không khỏi nói giọng khàn khàn, "... Ngươi sao vẫn chưa chịu lên đây?" Không phải nói dưới nước có Giao Băng sao?

Nguyên Sơ về mặt nghiêm túc, "Ngươi cẩn thận một chút, ta đi xuống dưới xem một chút có còn ai cần giúp hay không."

Kỳ thật Nguyên Sơ là muốn đi Dạ Trầm Uyên không ra được ngoài kia, nếu như lúc này hắn đi ra, bị Giao Băng bắt được thì làm sao? Hiện tại hắn chưa phải là đối thủ của nó.

Kỳ Hồng Nhan mới từ nơi kinh khủng kia tránh được một kiếp, không nghĩ đến Nguyên Sơ lại có gan vào trong đó lần nữa!

Không chờ nàng nói gì, Nguyên Sơ đã vui đầu vào trong nước.

Tiếng gào thét trong nước không ngừng vang lên, không ít người rời đi trước, chỉ có rất ít người còn lại chờ, hi vọng chờ sau khi trở lại bình thường, còn có thể đi xuống xem một chút.

Nguyên Sơ vào lại trong nước, phát hiện bọt sóng trắng đã hoàn toàn biến mất, nước trở nên sạch sẽ vô cùng, khắp nơi rải rác trôi nổi mảnh vỡ san hô, còn có một chút mảnh đồ vật hỗn loạn, làm cho nàng tìm kiếm rất khó khăn.

Trước tiên là không nhìn thấy Giao Băng, vậy nó chạy đi đâu rồi?

Hơn nữa tính toán thời gian, Dạ Trầm Uyên cũng nên đi ra rồi, sao hắn đến bây giờ vẫn còn chưa ra nữa, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Sơ không phát hiện đằng sau mình có thân ảnh ầu đen thật dài chậm rãi bơi qua, thấy càng đi xuống ánh sáng càng tối, nàng chỉ có thể sử dụng minh châu mở đường.

Vào sâu càng thấy nhiều thi thể trôi.

Nguyên Sơ có chút tiếc hận nhìn những người này, vất vả nhiều năm như vậy, cứ như vậy chết đi, thật sự đáng buồn, nàng nhẹ nhàng đẩy thi thể ra, lại lặn xuống một hồi, phát hiện dưới nơi nước sâu, giống như có ánh sáng đang lấp lóe.

Nguyên Sơ vội vàng hướng nơi đó bơi đến, lại gần một chút, nàng mới nhận ra ánh sáng phát ra là ngọc trai lúc trước giam giữ nàng, nhưng ngọc trai này không phải cùng cung điện bị Dạ Trầm Uyên thu lại rồi sao? Chẳng lẽ bây giờ Dạ Trầm Uyên đang ở bên trong ngọc trai?

Thời điểm Nguyên Sơ thò tay qua, đột nhiên dòng nước bên người xoay chuyển, nàng tránh đi, nhìn đến thì thấy một thân ảnh màu đen thật dài nhanh chóng đi dạo qua, miệng nó răng nanh sắc nhọn, chính là đang gặm ngọc trai!

Là con Giao Băng kia?!

Nguyên Sơ cả kinh, vội vàng đuổi theo, nhưng ở dưới nước, tốc độ con Giao Bồng kia cực nhanh! Nguyên Sơ không còn cách nào, quyết định bức nó lên bờ!

Chỉ nghe "Rầm!" Một tiếng vang thật lớn, người trên bờ đều hoảng sợ nhìn lại, lúc này lốc xoáy đã dần biến mất, bọn họ đang còn tính toán xuống nước lần nữa tìm một phen, đột nhiên một thân ảnh màu đen thật lớn từ dưới nước bay lên, mọi ánh mắt đều tập trung nhìn, là một con Giao Bồng!

Thân hình nó dài ngoằng mười mấy hai mươi thước, ngoại hình giống xà, lại có bốn chân, thân trước và đầu nhỏ, nhưng trên cổ lại mọc đầy lông trắng, lúc này răng nanh nhọn hoắt của nó thiếu mất một gốc, bay trên không, hung ác nhìn chằm chằm Nguyên Sơ vừa dưới nước bay lên.

Nguyên Sơ chậm rãi từ dưới nước bay bổng lên, con Bồng Giao này so với người tu đạo thực lực bằng Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa linh thú trời sinh gặp đã kích thì năng lực được nâng cao, thật sự khó đối phó.

Kỷ Hồng Nhan vừa ngẩng đầu, liền thấy một ngọc trai hồng nhạt lớn bay về phía nàng, mặt trên có dấu vết bị răng nanh cắn qua, hiển nhiên là bị người khác từ miệng Giao Bồng giành lại!

Bảo vật tâm niệm niệm muốn có bị đoạt đi, Giao Bồng sao có thể cam chịu? Ánh mắt nó băng lãnh nhìn chằm chằm Nguyên Sơ, chỉ cần giết người này, ở đây không ai có thể là đối thủ của nó!

Vừa thấy tình huống không ổn, những người xung quanh đó đều chạy hết sạch, Nguyên Anh kỳ chiến đấu, không phải người bình thường có thể xem, nếu không cẩn thận, sẽ như cá chết trong chậu. Giao Bồng không có thời gian để ý những người khác, bốn chân dẫm một bước, mây đen bốc lên, nháy mắt liền vọt tới trước mặt Nguyên Sơ, đồng thời, hàng ngàn đạo băng tiễn bạo phát, thời điểm Nguyên Sơ lăm băng tiễn phá vỡ toàn bộ, Giao Bồng xuất hiện đưng phải nàng, cuối cùng chỉ kịp dùng kiếm cản một chút, tiếp theo liền bị đánh bay. Thân thể khảm vào bên trong núi, vách núi như muốn vỡ nát!

Kỷ Hồng Nhan thấy Nguyên Sơ bị trúng chiêu của Giao Bồng, vội vàng lôi kéo vỏ ngọc trai muốn đi, ánh mắt Giao Bồng mạnh mẽ quét qua, chiếc đuôi thật dài vung tới như muốn đoạt lại ngọc trai!

Lấy thực lực của Kỷ Hồng Nhan tuyệt đối không ngăn cản được Giao Bồng, khi chiếc đuôi thật dài như mũi tên bắn qua, hai mắt Giao Bồng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, Kỷ Hồng Nhan liền phát hiện bản thân không thể cử động! Trong lòng nàng căng thẳng trong hòng nghẹn ngào, mắt thấy ngọc trai sắp bị cướp đi, một giây sau, một đạo kiếm quang chọi lóe, Giao Bồng giữa đầu kêu rên một tiếng! Cái đuôi của nó, bị Nguyên Sơ thuận đi tới dùng một kiếm chém đứt!

.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Edit: Sênh Mai

Máu trên thân ảnh màu xanh chảy ra, Giao Bồng cuộn tròn lùi lại, đuôi thiếu đi một khúc, nội khí bùng nổ đến mức tận cùng!

"Đừng hòng đoạt ngọc trai!"

Nguyên Sơ đứng trên mặt đất dưới chân là đoạn đuôi bị chặt, tay cầm trường kiếm, rõ ràng chỉ là một nam nhân diện mạo tầm thường, nhưng khí thế lúc này lại áp bức người.

"Ta niệm tình ngươi tu hành không dễ, hiện tại cứ chỗ khác, ta sẽ tạm tha cho ngươi! Bồng không, ta sẽ giết chết ngươi!"

Giao Bồng đè nén phần nội rống một tiếng, thân hình màu xanh to lớn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Sơ, chiếc đuôi bị chặt máu vung vẩy khắp nơi!

"Nói hay lắm, ngươi chẳng phải cũng vì trứng rồng hay sao? Nghĩ rằng sẽ dễ dàng cướp đi bảo bối ta coi trọng sao, nằm mơ đi!"

Đột nhiên Giao Bồng truyền âm cho Nguyên Sơ, nó tu luyện đến tu vi này, đã hiểu tiếng người, chỉ là khinh thường nói mà thôi.

"Trứng rồng?"

Nguyên Sơ không hiểu cho lắm, Giao Bồng lại hừ lạnh một tiếng, chân trước dè dặt, thân hình không lồ một lần nữa làm hình dáng chuẩn bị công kích!

"Ta chờ trứng rồng này đã mấy trăm năm! Trứng rồng này bị bỏ không ai ấp bị ung đã mất sinh khí, các ngươi cướp lấy muốn ấp nó cũng không được, không bằng cho ta ăn nó! Ta có thể tiến hóa thành Giao Long! Nếu các ngươi muốn cướp, ta sẽ ăn luôn các ngươi cùng với nó!"

Nguyên Sơ suy đoán có lẽ bên trong ngọc trai có trứng rồng, nhưng Dạ Trầm Uyên cũng rất có khả năng ở bên trong, nàng không thể để cho con Giao Bồng này cướp đi.

Nghĩ vậy, nàng vung tay áo, cười lạnh lẽo.

"Muốn ăn ta? Cũng không sợ răng của ngươi gãy à!"

Dứt lời, nàng cảm trường kiếm xông ra, mặc dù Kỷ Hồng Nhan cách đó xa một chút, nhưng Nguyên anh kỳ đánh nhau, chỉ là tiết linh khí ra ngoài công kích, cũng làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu, nàng lắc lắc vỏ ngọc trai, la lớn.

"Dạ Trầm Uyên, Dạ Trầm Uyên! Ngươi có ở bên trong đó hay không?"

"Dạ Trầm Uyên!!"

Dạ Trầm Uyên dường như đã mơ một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ, một con Bạch Long bao quanh hần, kể với hần chuyện xưa.

Đó là một câu chuyện tình yêu rất dài rất dài, Long tộc nam tử yêu thượng phẩm nữ yêu nhau nhưng lại không được Long tộc chấp nhận.

Âm kém dương sai, Long Vương cứu phạm nữ, đưa nàng theo bên người, dần dần hai người họ lưỡng tình tương duyệt, hứa hẹn chung thân.

Sau khi biết được chuyện, Long tộc giận dữ, bởi vì họ không cho phép một phạm nhân làm bản huyết thống, cho nên bọn họ đem Long Vương nhốt lại, dùng tính mạng cô gái, buộc hắn cưới một nữ nhân trong tộc mà hắn không yêu.

Ngày đại hôn, hắn đưa phạm nữ đang mang thai chạy trốn, kết quả hai người bị truy sát, trong quá trình chạy thoát, phạm nữ sinh non, sinh long tử thập phần gian nan, cần người khác cứu giúp, nhưng lúc ấy, trọng phu của nàng hiện tại đang bảo vệ nàng khỏi kẻ địch, không để ý tới nàng, vì thế, nàng mang theo tiếc nuối, bị hải tử mình hút khô sinh mệnh mà chết.

Sau khi nam tử phát hiện, thương tâm muốn chết, cuối cùng liều mạng mới mang theo thi thể nương tử mình cùng trứng rồng đào tẩu, kết quả chạy đến đâu, cuối cùng vẫn không thể gượng nổi, trọng thương mà chết.

Lúc ấy trên người hắn mang theo chỉ có tân phòng được chuẩn bị cho thể tử, còn có trứng rồng, còn cái khác đều theo hắn cùng thân xác thể tử cùng nhau biến thành hồ Thiên Cực, cho nên Thiên Cực hồ mới không có cá, bởi vì đó là nước mắt Long Vương.

Bất quá hắn rốt cuộc cũng thực hiện được nguyện vọng, cùng người mình thương cùng nhau chết.

Mà trứng rồng bị đặt ở dưới tân phòng, bởi vì không ai ấp trứng, ngày qua ngày liền mất đi sinh cơ, cuối cùng biến thành trứng chết.

Dạ Trầm Uyên rốt cuộc hiểu ra, vì sao tạo hình tân phòng xinh đẹp kia lại không hề có linh khí, bởi vì nó không phải do tu tiên giả chuẩn bị, cũng không phải do Long tộc chuẩn bị, linh khí nó bị chủ nhân dùng bí pháp mạnh mẽ giấu đi, vì không muốn làm người thể tử phạm nhân...

Dạ Trầm Uyên trong lòng rên rỉ, vì cái gì không để bọn họ bên nhau? Rõ ràng yêu nhau như vậy, do huyết mạch thân tộc khác nhau, hay địa vị ngăn cách, thật sự quan trọng như vậy sao?

Hắn cộng minh thật sâu ảnh hưởng đến bóng trắng, bóng trắng ở trên người càng quấn càng chặt, cuối cùng đột nhiên biến mất ở trong cơ thể hắn, Dạ Trầm Uyên mở to mắt, trong ý thức chỉ có bốn chữ.

"Khế ước đã thành!"

Khế ước thể gian còn sót lại thuần huyết Bạch Long, Dạ Trầm Uyên lại không có cao hứng, bởi vì câu chuyện kia, còn có phụ mẫu đã mất của nó.

Dạ Trầm Uyên ở trong đầu, lấy ngón tay chạm đến bóng trắng kia, nghiêm túc nói.

"Ta sẽ dùng hết toàn lực, đem người ấp trứng."

Bóng trắng kia ở trong lòng bàn tay Dạ Trầm Uyên dúi dúi, chỉ thấy một đạo kim quang chợt lóe, Dạ Trầm Uyên trong đầu liền có hơn một phần di tức truyền thừa trân quý, Long Ngự!

Bởi vì hắn cùng Bạch Long ký kết là sinh mệnh khế ước, cho nên Bạch Long truyền thừa cũng chia sẻ cho hắn, Long Ngự chính là Long tộc pháp thuật, lấy Dạ Trầm Uyên thực lực hôm nay mà nói, thi triển Long Ngự, hiệu quả đối với người khác có lẽ không tính là tốt, nhưng đối với linh thú, lại có tác dụng áp chế tuyệt đối.

Vừa lúc đó, Dạ Trầm Uyên nghe bên tai truyền đến tiếng hô vội vàng Kỷ Hồng Nhan, "Dạ Trầm Uyên! Người có ở bên trong hay không?"

Dạ Trầm Uyên đưa tay ra, lại phát hiện mình ở trong vỏ ngọc trai, lúc này mới nhớ tới; trước đó dưới nước hắn nhận công kích của Giao Bổng, hắn căn bản muốn mang trứng rồng cùng vào bên trong Thiên Châu, nhưng chẳng biết tại sao, trứng rồng không vào được, cho nên không còn cách nào, Dạ Trầm Uyên đem nó cùng chính mình trốn trong vỏ trai.

Trước đó vỏ trai này, đến cả sư phụ cũng mở không được, có thể thấy được nó thập phần chắc chắn, mà sự thật cũng như hắn tính toán, răng nanh sắc bén của Giao Bổng cũng không cắn nát được vỏ trai, thật không hổ là pháp bảo trời sinh.

"Ta ở trong đây, bên ngoài sao rồi?" Tuy rằng không biết tình hình bên ngoài, nhưng Dạ Trầm Uyên nghe được tiếng có người đang đánh nhau, chẳng lẽ là sư phụ?

Kỷ Hồng Nhan nghe được giọng nói Dạ Trầm Uyên không khỏi vui vẻ!

"Người thật sự ở bên trong, người không bị thương chứ?"

Dạ Trầm Uyên hai tay đẩy vỏ ngọc trai, nhưng đẩy không ra, hắn nhíu mày, "Ta không sao, cô mau nói cho ta biết, tình huống bên ngoài như thế nào?!"

Kỷ Hồng Nhan quét mắt qua hồ Thiên Cực một chút, về mặt sợ hãi, "Tình huống không tốt, người tự xưng Nhạc Trầm Câu, căn bản không phải tu vi Kim Đan hậu kỳ, mà là Nguyên Anh trung kỳ! Bất quá may mà hắn là Nguyên Anh, khả năng sẽ giữ chân được Giao Bổng, nhưng Giao Bổng này thực lực không hề thua kém, hắn cũng chưa chắc là đối thủ của Giao Bổng."

Nghĩ nghĩ, Kỷ Hồng Nhan vội vàng nói, "Thừa dịp có người giữ chân, ta mang người đi trước, Giao Bổng kia hình như muốn ăn người!"

Kỷ Hồng Nhan nói, liền kéo vỏ ngọc trai, mà Dạ Trầm Uyên vội vàng nói, "Không cần! Nếu được, cô có thể đưa ta đến gần nơi bọn họ đánh nhau một chút được không?"

"Gần một chút?" Kỷ Hồng Nhan không đáp ứng, "Người là muốn đi chịu chết sao?"

Dạ Trầm Uyên có chút nóng nảy, "Cô cứ đưa ta qua đó, ta có biện pháp áp chế con Giao Bổng kia!"

Nhưng Kỷ Hồng Nhan cũng không tin tưởng, "Người một Trúc Cơ làm sao có khả năng? Ta đây liền mang người đi!"

"Khoan đã!"

"Làm sao?" Kỷ Hồng Nhan dừng lại hỏi.

Tuy có chút không cam lòng, nhưng Dạ Trầm Uyên nghĩ đến sư phụ đang hăng hái chiến đấu một mình, bắt buộc phải nói.

"Cô... Có thể hôn lên vỏ trai một chút được không?" Đồng tâm ngọc trai, đồng tâm ngọc trai, chỉ cần vỏ ngọc trai có thể cảm nhận được đối phương đối với chính mình thật tâm, liền có thể mở ra, mà Kỷ Hồng Nhan vài lần nói thích hắn, nàng ta nhất định có thể mở vỏ trai này ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Edit: Sênh Mai

Kỷ Hồng Nhan nghe vậy biểu tình quý dị, này là lúc nào, còn muốn nàng hôn vô trai này?

Bất quá đây là lần đầu tiên Dạ Trầm Uyên nghiêm túc nhờ vả nàng, có lẽ vô ngọc trai này muốn nữ nhân hôn mới có thể mở ra? Cho nên nàng nhú nhú mày, cúi đầu từ từ hôn nhẹ lên vô trai một chút.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Dạ Trầm Uyên cảm thấy vô ngọc trai động đập, sau đó khép càng chặt hơn, một khe hở hé ra cũng không có, hết sức kháng cự!

Nếu vô ngọc trai có thể nói, khả năng sẽ trực tiếp kiểu ngao hừ một cái xoay lưng đi, tỏ ra ghét bỏ!

"Thế nào?" Kỷ Hồng Nhan không hiểu cho lắm, hỏi Dạ Trầm Uyên.

Dạ Trầm Uyên: "... Không có việc gì."

Cho nên Kỷ Hồng Nhan là lừa hấn, nàng căn bản không thích hấn, vẫn là lời nàng nói không đủ thích hấn?

Nhưng phía bên kia vẫn còn đang tiếp tục đánh nhau, Dạ Trầm Uyên không có biện pháp lại rối rắm, âm thanh trầm thấp nói với Kỷ Hồng Nhan.

"Bây giờ cô ném ta qua đó đi, ta thật sự có biện pháp có thể khắc chế giao băng! Hôn nữa, giao băng không mở vô trai này ra được, ta sẽ không sao đâu!"

Kỷ Hồng Nhan thấy hấn kiên định nói như vậy, tự hỏi một lát, rốt cuộc đáp ứng!

"Được, ta đưa ngươi qua đó, ngươi phải cẩn thận đó nha!"

Kỷ Hồng Nhan suy nghĩ rõ ràng con giao kia muốn bắt Dạ Trầm Uyên, bây giờ còn có một người chống đỡ, nếu như người đó không trụ nổi thì sao? Nàng kéo theo một vô ngọc trai lớn như vậy tuyệt đối không thoát khỏi giao băng, cho nên, nếu Dạ Trầm Uyên thật sự có biện pháp, hỗ trợ người đó cùng chiến đấu với giao băng xong hẵng tính tiếp.

Vì thế Kỷ Hồng Nhan về mặt rừng mình, kiểm trên tay hóa thành hồng lăng, sau đó cuốn vô trai thật cao vút lên, cuối cùng nhìn lên cực hồ quảng đi!

Nguyên Sơ đang ngăn địch, trong lúc đó nhất thời không chú ý bên này, con giao băng này thân thể không biết rèn luyện cái gì, cường đại vô cùng! Cái đuôi bị chặt bắt đầu chậm rãi khôi phục, Nguyên Sơ về mặt đông cứng, thời điểm đang chuẩn bị thi triển chiêu thức, một vô trai lớn màu hồng nhạt từ đầu bay đến, vừa vận hướng trước mặt giao băng!

"Ha ha ha! Trúng rỗng là của ta!!"

Nguyên Sơ kinh hãi, quay đầu lại lên án nhìn Kỷ Hồng Nhan, lúc giao băng găm được vô trai tính quay đầu bỏ chạy thì một âm thanh chuỗi cổ xưa lại du dương từ trong vô trai truyền ra.

Đây là Dạ Trầm Uyên lần đầu tiên sử dụng Long Ngữ thuật pháp, nhưng hấn thiên tư thông minh, nhất là thời điểm sư phụ gặp nguy hiểm, tư chất quả thật bị vận dụng đến cực hạn!

Giao băng vừa nghe âm thanh phát ra liền bắt đầu khó chịu hất đầu, Nguyên Sơ thấy thế, nắm lấy cơ hội tiến lên, công kích vào miệng giao băng, bình thường giao băng thân thủ nhanh nhạy nhưng lúc này lại đứng yên không tránh thoát được, chịu một kiếm thật sâu!

Nó đau đớn nhả ra, vô trai liền rơi xuống, lại ở giữa không trung bay lơ lửng, từ từ bay đến đằng sau Nguyên Sơ.

"Ngươi sao lại đến đây!" Âm thanh niệm Long Ngữ chính là Dạ Trầm Uyên, Nguyên Sơ vẫn có thể phân biệt được.

Dạ Trầm Uyên đang lúc sử dụng Long Ngữ thuật pháp công kích, truyền âm đến thức hải Nguyên Sơ.

"Ta tuy rằng chưa đủ mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối sẽ không để một mình ngươi chịu nguy hiểm."

Nguyên Sơ nghe vậy sững sờ.

Lời hấn nói không chút do dự, làm cho nơi mềm mại nhất trong lòng nàng như bị cái gì chạm phải, khóe miệng không khỏi có hơi nhếch lên.

Nguyên lai đây là việc có đồ đệ tốt sao?

Đối với những sư phụ khác mà nói, đệ tử đều là sự trói buộc, nhưng mà ta thì khác, đệ tử ta có thể cùng ta kề vai chiến đấu, mặc dù là đối mặt với rất nhiều địch nhân mạnh mẽ hơn hấn.

Giao băng bị Long Ngữ vô hình hành hạ sắp phát cuồng! Nó đột nhiên hét lớn một tiếng, ánh mắt xanh biếc bỗng chốc biến thành màu đỏ!

"Đáng giận... Ngươi... Thế nhưng có thể đánh thức trúng rỗng!"

Âm thanh giao băng lạnh như băng truyền đến, Nguyên Sơ không hiểu cho lắm, lại thấy ánh mắt nó trở nên phi thường tham lam!

"Vốn cho là viên trứng chết, chỉ có thể tăng 1000 năm tu vi, nhưng hiện tại, ắn nó ta liền có thể hoá thành rỗng! Những con kiến hôi như các ngươi, để mạng lại đi!"

Nói xong, cái đuôi nó ở giữa không trung vung lên, đập mây đen, vụn nát lao đến!

Dạ Trầm Uyên ngừng niệm Long Ngữ công kích, từ từ nhắm hai mắt, dùng lỗ tai ngưng thần nghe, mỗi khi nghe được tiếng công kích dày đặc thì hấn liền niệm Long Ngữ quá nhiều, tuy rằng thực lực của hấn thấp, nhưng niệm Long Ngữ công kích mỗi một lần cũng có thể làm cho Giao băng hành động chậm đi, sau đó Nguyên Sơ dùng kiếm liên đâm!

Long Ngừ lúc thì xuất hiện lúc thì biến mất, không có quy luật chút nào, giao băng bị quấy nhiễu rối loạn, thời điểm nó muốn công kích vô trai lại không được vì Nguyên Sơ trước có thể đem ngọc trai dời đi.

Hai người mặc dù là lần đầu tiên phối hợp tác chiến, lại tâm ý tương thông, chỉ cần một lát, căn bản giao băng đang chiếm thế thượng phong lại bị thương, khắp nơi đều là sắc máu xanh, trong không khí thoang thoang mùi tanh khiến cho người khác buồn nôn!

Thấy bản thân bị một người tu tiên thương tổn thân tích đầy mình, giao băng phần nộ tốt cùng! Đột nhiên, nó ngửa mặt lên trời hét dài, quanh thân khí tức bạo trưởng!

Mà ngay lúc này, Dạ Trầm Uyên hô, "Chính là thời điểm hiện tại!"

Hắn không hề tí mĩ nói cái gì, nhưng Nguyên Sơ nghe hắn nói trước tiên liền hướng giao băng đâm kiếm giết!

Rõ ràng khí tức giao băng biến chuyển lợi hại, nhưng nàng vẫn có thể bởi vì một câu nói của Dạ Trầm Uyên, mà không chút do dự!

Lúc kiếm Nguyên Sơ cùng móng vuốt giao băng gần chạm vào nhau, trong mắt Giao băng không che giấu sát khí cùng sự khinh thường!

"Đi chết đi!"

Móng của nó đột nhiên phát sáng, móng tay nháy mắt dài ra! Một giây sau, nó liền có thể đem Nguyên Sơ xé nát, nhưng ngay lúc này, một trận tiếng ngâm xướng xướng kỳ quái truyền đến, điệu Long Ngừ phi thường quý dị, cũng phi thường chói tai!

Giao băng thỉnh linh cảm nhận trong bụng một trận quặn đau! Nó vội vã phong bế giác quan thứ sáu, dù vậy, âm thanh kia thật giống như vô hình cuốn lấy nội đan nó không dứt!

Một trào của giao băng bị Nguyên Sơ chặt đứt, nó kêu rên một tiếng, âm thanh ngâm xướng giữa không trung cũng càng lúc càng nhanh!

Trong lúc Giao Băng muốn phá vỡ thế cục, kiếm Nguyên Sơ cũng thuận lợi đâm vào tử huyệt của nó!

"Gào ——!!" Một tiếng rên rỉ thật dài, Giao Băng căn bản nghĩ sẽ bạo phát, nhưng Long Ngừ đang được ngâm xướng thế nhưng không chế được nội đan của nó, một lát sau, mang theo không cam lòng cùng ghen ghét, Giao Băng bị Nguyên Sơ một kiếm chém rớt trước! Thân thể to lớn rơi xuống trong hồ Thiên Cực, làm nổi lên con sóng gió động trời.

"Haiz..." Về mặt Nguyên Sơ dù ừng mệt mỏi, một viên nội đan linh thú tròn vo bay từ trong nước rơi vào tay nàng, lúc này nàng không thèm nhìn xem viên nội đan thể nào, mà liền vội vàng hỏi Dạ Trầm Uyên, "Người thể nào rồi?"

Dạ Trầm Uyên lại không nói lời nào, vô trai yên lặng đến mức tưởng như đã chết.

Nguyên Sơ bị dọa sợ, nàng vội vã mang vô ngọc trai bay đến bên hồ, dùng lực vuốt vô trai!

"Này? Người không sao chứ? Người đừng làm ta sợ!"

Sử dụng Long Ngừ rất tiêu hao linh khí, đặc biệt Dạ Trầm Uyên vẫn chỉ là tu vi Trúc Cơ, lại tính toán không chế Giao Băng Nguyên Anh kỳ. Hắn học được hai đoạn Long Ngừ càng hao phí linh lực, nếu không phải mở 2 cái huyệt khiếu nhiều hơn so với người khác, hắn tuyệt đối không có khả năng duy trì đến cuối cùng, nhưng may mà, bọn họ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Sênh Mai

Thật lâu sau, từ trong vô trai mới truyền ra âm thanh suy yếu của Dạ Trầm Uyên.

"Ta không sao..." Hắn dùng một chút, "Vừa rồi có chút mệt mỏi."

Lệ Lão không phục nói, "Cái gì gọi là có chút? Người mới Trúc Cơ! Vừa dùng máu tể làm trướng rồng sống lại không nói, còn sử dụng Long Ngừ tiêu hao linh khí như vậy, nếu không phải người mở 2 cái huyệt khiếu, linh lực tồn trữ vượt qua người bình thường, bằng không người sớm đã bị thuật pháp rút cạn!"

Dạ Trầm Uyên không để ý Lệ Lão nói oang oang, liền vội vàng hỏi Nguyên Sơ, “Huynh sao rồi? Có bị thương không?”

Hắn không nhìn thấy bên ngoài được, cho nên không biết tình huống của sư phụ như thế nào, tu bị Giao Băng cao không nói, thân thể linh thú càng cường hãn vô cùng, nàng không sao chứ?

Nguyên Sơ cúi đầu vừa nhìn, nháy mắt nhẹ rặng trợn mắt. Đứng là ta đang bị thương, mặc dù thấy bản thân cũng trâu bò lắm, nhưng con Giao Băng kia cũng không phải dạng vừa đâu, hôm nay nếu không có Dạ Trầm Uyên, ta sao có thể xử lý nó nhanh gọn như vậy, chỉ sợ cũng phải rút đi nửa cái mạng.

Bất quá trên miệng nàng lại nói, "Không có việc gì, ta sao có thể bị thương được! Một con Giao Băng còn con..."

Lúc này, Kỳ Hồng Nhan từ mặt hồ bên kia bay tới, vừa nhìn thấy Nguyên Sơ liền hô to gọi nhỏ!

"Nhạc tiền bối, huynh không sao chứ? Nhìn huynh có vẻ bị thương rất nặng!"

Nguyên Sơ nhất thời không nói gì, trên đầu đầy vạch đen, có chút chột dạ nhìn vô ngọc trai một chút, sau đó lại cúi đầu nhìn mình một thân nhiễm máu, dùng giọng điệu thản nhiên nói, "Đều là vết thương nhỏ, nhìn có chút dọa người, kỳ thật không có sao..."

Bất quá đau thật nha! Nhưng bây giờ có người ngoài nên ta nhất định phải chống đỡ! Ta hiện tại cũng là sư phụ của một người mà!

Dạ Trầm Uyên tức giận đến phát run, hắn biết sư phụ đang gạt hắn!

Nếu không phải hiện tại hân bị nhốt trong vỏ ngọc trai không ra được, hân nhất định sẽ...!

Nhất định cái gì, Dạ Trầm Uyên không nghĩ ra được, hân cảm thấy hình như không có cái gì có thể áp chế được Nguyên Sơ, ngược lại hân đối mặt trước sư phụ chỉ có thể trấn trụ không còn mảnh giáp.

"A ha ha..." Loại tình huống này, Nguyên Sơ chỉ có cười ngậy ngậy, may mà trước đó cứu Kỳ Hồng Nhan một mạng nên nàng ta cũng ngoan ngoãn bưng bó miệng vết thương cho mình.

Bên bờ hồ, chờ sau khi một thân thương thế đều được xử lý xong, Nguyên Sơ mặc đồ vào, lúc này mới đi đến vỏ ngọc trai trước mặt, nghiêm túc chăm chú nhìn.

"Vỏ trai này là thế nào đây? Đúng rồi, Dạ Trầm Uyên, lúc trước người làm cách nào đưa ta từ vỏ trai ra ngoài được vậy?"

Dạ Trầm Uyên trầm mặc một lát, không biết nói như thế nào.

Ngược lại Lê Lão trong đầu hân tiếng nói văng vẳng, "Kêu hân hôn, hân hôn chắc chắn sẽ được! Truyền thuyết đều là gạt người, con ngọc trai này tuyệt đối không có tác dụng gọi là thử thách thật lòng gì đâu, chỉ cần là nam nhân hôn liền sẽ mở ra, không tin người kêu hân hôn thử xem!"

Dạ Trầm Uyên không muốn nói chuyện, liền nghĩ suy đoán của Lê Lão đúng, người nam nhân trước mắt này, cũng không phải nam nhân thật sự.

Thấy Dạ Trầm Uyên không nói lời nào, một bên Kỳ Hồng Nhan đột nhiên hiểu ra điều gì lại nói, "Hân vừa mới nhờ ta hôn lên vỏ ngọc trai một chút, chẳng lẽ vỏ trai này muốn người hôn mới có khả năng mở ra? Nhưng ta hôn, nó không có phản ứng gì."

"Phải không? Kỳ quái như thế?" Nguyên Sơ sờ sờ cằm, "Như vậy, ta thử xem sao!"

Tìm Dạ Trầm Uyên đập mạnh một nhịp! Lúc Nguyên Sơ cúi đầu chuẩn bị hôn, Dạ Trầm Uyên gấp giọng vội vàng ngăn cản!

"Khoan đã!"

"Sao vậy?"

Nguyên Sơ quỳ một gối xuống trước mặt vỏ trai, nghiêng đầu hỏi.

Ngực Dạ Trầm Uyên phập phồng kịch liệt, đột nhiên cảm thấy bên trong vỏ trai không khí giống như mất hết, làm hân không thở nổi, hân không biết tại sao mình lại khẩn trương, nhưng chỉ cần vừa tưởng tượng, nếu sư phụ hôn mà vỏ trai không mở ra thì làm sao đây?

Vừa nghĩ đến việc sư phụ không có tình cảm chân thật với hân, hân liền cảm thấy khó chịu cũng như mất hết sự can đảm!

Hân đối sư phụ là vì trong lòng ôm tình cảm nên khi hôn vỏ trai mới có thể mở ra, mặc dù nhận được sự tôn trọng của sư phụ, nhưng nàng vẫn còn nhỏ như vậy, chỉ sợ ngay cả tình là cái gì, còn chưa phân biệt rõ, cho nên không muốn bị thất vọng, chỉ bằng ngay từ đầu không thử.

"... Huynh không cần hôn, chuyện ta nói trước đó để dành cho nàng hôn, chỉ là nói chơi thôi."

Nghe giọng Dạ Trầm Uyên buồn buồn truyền đến, Nguyên Sơ nghe thấy cảm giác được sự mát mẻ của hân.

Hân mất mát cái gì? Nguyên Sơ không nghĩ ra, nhưng thiếu niên hơn mười tuổi, chính là tâm tư mẫn cảm, như sâu như biển, nàng cũng lười đoán!

"Không có việc gì, ta hôn một chút xem xem, lại chẳng sao!"

Nguyên Sơ cười hi hi nói xong, một giây sau, không đợi Dạ Trầm Uyên phản ứng kịp, nàng nhanh nhẹn dứt khoát hôn lên vỏ trai, sau đó lẳng lặng nhìn chăm chăm con kia ngọc trai, phát hiện quả nhiên không có phản ứng gì.

Dạ Trầm Uyên tim nhói lên, sau đó ngã quỵ xuống! Loại cảm giác mất mát giống như bị kim đâm!

Quả nhiên không được sao? Quả nhiên không thể sao?!

Ánh mắt luôn luôn thanh minh đột nhiên trào lên tơ máu, sâu thẳm trong trái tim tràn đau ra, còn chậm rãi hiện lên một tia oán khí dữ tợn!

Tại sao không được chứ? Vì sao hân có thể, nàng lại không?!

Nguyên Sơ không có phát hiện Dạ Trầm Uyên có gì không đúng; nàng kỳ quái lấy ngón tay gõ một cái, "Còn thật mở không ra a..."

Nhưng ngay lúc này, vỏ ngọc trai có hơi rung động một chút, nó không biến sắc, nhưng một giây sau, lại từ từ mở ra.

Nguyên Sơ mở to hai mắt nhìn, "Nha! Mở?"

Nàng quỳ một gối xuống, nhìn vỏ trai từng chút một mở ra, trong lòng hô to thần kỳ, lại thật sự có chuyện hôn một cái liền sẽ mở ra! Quá tốt rồi!

Lê Lão ngay lúc này cũng lớn tiếng nói, "Ta đã nói rồi? Chỉ cần nam nhân là được! Cái vỏ trai này đúng là háo sắc mà!"

Dạ Trầm Uyên ngồi bên trong đã muốn choáng váng! Hân ngờ ngác nhìn ánh sáng chiếu vào, sau đó nhìn đến người đang quỳ một gối xuống ở trước mặt hân, nhìn nàng mặc kệ dù đổi bao nhiêu khuôn mặt, biểu tình đều thập phần sáng lạn... Cụ ngọc trai bởi vì nàng hôn mà mở ra, tim của hân vui sướng như điên đến tận cùng.

Nguyên Sơ nhìn về phía Dạ Trầm Uyên thì lại phát hiện Dạ Trầm Uyên cũng đang dùng một loại ánh mắt khó có thể miêu tả nhìn mình, tựa chua xót, tựa ngọt ngào.

Cuối cùng nên hình dung như thế nào? Nàng không nói, chỉ biết khi ánh mắt chạm phải hân, tâm thần run lên.

Lúc này hân mặc y phục trắng thuần, ngồi xếp bằng bên trong vỏ ngọc trai, mái tóc đen dài, dung nhan tuấn mỹ, thật giống như ngọc trai sinh ra một yêu tinh nam nhân không phải người.

Mà hai mắt hân dần dần đỏ lên, môi mím khẽ, bộ dạng hết sức kích động lại khác chế, làm Nguyên Sơ có chút kỳ quái.

"Người làm sao vậy?"

Nàng hướng Dạ Trầm Uyên đưa tay ra, trong mắt mỉm cười, phảng phất có một đoạn dương quang giấu ở trong đó, "Người sợ tôi? Để ta kéo người ra ngoài!"

Trong lúc nhất thời, Nguyên Sơ cũng chỉ có thể nghĩ tới khả năng này.

Ai ngờ một giây sau, Dạ Trầm Uyên không có nắm tay nàng, mà là nhào tới, ôm chặt lấy nàng!

Chỉ nghe "Choang" một tiếng, một bên Kỷ Hồng Nhan cầm lọ thuốc trong tay rơi xuống mặt đất, trừng mắt lớn nhìn hai người bọn họ.

Đôi cầu nam nam này!

Nguyên Sơ nghe được động tĩnh, vội vàng quay đầu hướng nàng làm một hành động im lặng, cho rằng Dạ Trầm Uyên là thật sự bị dọa, chung quy những người cường đại, cũng sẽ có nỗi sợ, nói không chừng Dạ Trầm Uyên là sợ tôi đi?

Trong lòng dù có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng Dạ Trầm Uyên đều không nói, thời điểm sư phụ hôn đồng tâm ngọc trai, nó sau một lúc lâu mới mở ra, hơn nữa chưa từng biến sắc, chỉ có thể nói, sư phụ đối với hắn có tâm, nhưng cũng không nhiều, cho nên hắn không thể nói, không thể dọa nàng sợ hãi đến một phần tình cảm còn chưa phát hiện kia, không thể biểu lộ nửa phần!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Sênh Mai

Nhưng hắn không khác chế được sự vui sướng của bản thân! Lúc hắn nhìn nàng mở được vỏ trai, hắn thật ra là muốn hôn nàng! Thật giống như vài năm trước, hôn môi nàng!

Nguyên Sơ có chút buồn bực vỗ vỗ lưng hắn, "Người thật sự sợ tôi à?"

Dạ Trầm Uyên rầu rĩ ừm một tiếng, có Kỷ Hồng Nhan ở đây, hắn không thể làm quá mức, cho nên hắn dùng lực ôm một chút sau, liền buông Nguyên Sơ ra, nhìn nàng thật sâu.

"Đa tạ tiên bối xuất thủ cứu giúp."

Kỷ Hồng Nhan lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Nguyên lai là sợ tôi à? Ha ha, Tiểu Trầm Uyên thật thú vị!"

Nàng lại gần, đem Nguyên Sơ cùng Dạ Trầm Uyên ngăn cách, nghiêm túc nói, "Nếu người sợ tôi, nên tìm song tu đạo lý tốt nhất, tỷ tỷ ta tự tiến cử bản thân, thế nào?"

Dạ Trầm Uyên nhìn nàng một cái, khẽ nhủ mày, bất quá khi có người ngoài ở đây, hắn dần dần khôi phục bình tĩnh.

"Ta không cần." Nói xong, hắn lại nhìn Nguyên Sơ, "Ngược lại là tiên bối, vết thương của huynh... Ta giúp huynh xem xem có được không?"

Kỷ Hồng Nhan bắt gặp Dạ Trầm Uyên quan tâm Nguyên Sơ, không vui nói, "Vết thương của hắn ta vừa rồi đã băng bó kỹ!"

Nói cách khác, Kỷ Hồng Nhan nhìn thân thể của sư phụ hắn?

Dạ Trầm Uyên ánh mắt sát khí quét Kỷ Hồng Nhan một chút, nghiêm túc nói, "Được của cô không tốt bằng của ta; ta là Luyện Dược Sư."

Nhưng lúc hắn nhìn về phía Nguyên Sơ, vẻ mặt mềm mại đi rất nhiều

"Để ta xem lại vết thương của huynh lần nữa được không?."

"A?" Nguyên Sơ không rõ ràng cho lắm, nhưng theo bản năng gật đầu, "Được!"

"Người! Các người!" Kỷ Hồng Nhan thật sự là bị bọn họ làm cho tức chết, quay đầu liền mặc kệ hai người bọn họ!

Dạ Trầm Uyên cũng không để ý, lập tức mang Nguyên Sơ đi phía bên hồ, tóm lại, thân thể của sư phụ, chỉ có hắn mới có thể chạm vào, dấu vết của người khác, đều muốn tẩy rửa đi!

Vài thưa lại một lần nữa vạch trần, Nguyên Sơ nhìn không được nhẹ nhàng "Hít" một tiếng, trên lưng bị Giao Băng bắt trước đó cào một đường móng vuốt, là nơi bị thương nặng nhất.

Dạ Trầm Uyên nhìn vết thương, trong mắt sát khí trào ra một chút! Biểu tình hắn trở nên có chút dữ tợn, trên cổ càng nổi lên gân xanh.

Nguyên Sơ thấy hắn chậm chạp không động thủ, tưởng dọa đến hắn, vì thế ra vẻ thoải mái nói.

"Có phải hay không thực dọa người? Hắc hắc... Kỳ thật một chút cũng không đau! Nam tử hán đại trượng phu, chút thương tổn còn con con ấy tính gì? Dù cho cắt đứt chân, mày cũng sẽ không nhả một... Ai da! Người muốn giết người à!!!"

Nguyên Sơ còn chưa nói xong, Dạ Trầm Uyên liền đem vài bông sạch sẽ trên tay hung hăng đè lên! Thấy thân người Nguyên Sơ đau co rụt lại, hắn vội vàng buông ra, lại đau lòng không thôi! Chỉ là, vừa nghĩ đến Nguyên Sơ như vậy không yêu quý chính mình, hắn liền cảm thấy nổi giận!

Xem ra, về sau hắn nhất định phải cẩn thận chiếu cố sư phụ, nàng một chút cũng không tự lo cho chính mình được, đương nhiên phải có hắn mới được.

Quá trình băng bó liền đơn giản hơn, Dạ Trầm Uyên sau khi thanh tẩy xong miệng vết thương, dùng linh dược tốt nhất cho nàng.

Vừa băng bó, hắn vừa nói lúc ở dưới đáy hồ gặp tao ngộ.

Nguyên lai lần này hắn ở dưới nước, trừ gặp được truyền thừa, mà bên trong vỏ trai còn có một viên trứng rồng chết.

Nhưng bởi vì hắn là huyết mạch Thần Hoàng, có thêm bí pháp của Lệ Lão, hắn hao phí máu của bản thân để làm trứng rồng sống lại, cùng cùng nó ký kết ước sinh mệnh.

Trước trứng rồng không thể thu vào Thiên Châu, nhưng bây giờ có thể thu vào rồi, Dạ Trầm Uyên còn hỏi, nàng muốn xem hay không.

Nguyên Sơ nghe đến câu sau, quả thật cạn lời!

Nàng quay đầu lại, nghiêm túc chăm chú nhìn chằm chằm Dạ Trầm Uyên.

"Người đối với người nào cũng đều như vậy không đề phòng sao?"

Dạ Trầm Uyên sững sờ.

Nguyên Sơ lại nói, "Người mới Trúc Cơ, liền đem cơ duyên của người đều nói cho người khác biết, người đến cùng có biết trứng rồng cùng giới tử không gian có bao nhiêu trân quý không? Người đây là mong ngóng người khác tới giết người đoạt bảo sao?!"

Dạ Trầm Uyên bị nàng quở trách, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

"Huynh là người đã cứu mạng của ta."

Hắn cúi đầu tiếp tục băng bó cho Nguyên Sơ, "Cho nên huynh không phải người khác."

Nguyên Sơ bị lời của hắn nghe lại, lại gân cổ nói, "Có lẽ ta là có ý đối xử tốt với người, sau đó muốn tìm cơ hội đoạt bảo? Tâm tư đề phòng người khác không thể không có nha tiểu tử!"

Lệ Lão cũng tại trong đầu không ngừng quở trách, "Đúng vậy! Người người này có thể khiêm tốn một chút hay không vậy, tuy rằng tên gia hỏa không rõ lai lịch này đối xử tốt vô cùng, nhưng người cũng không thể cái gì cũng nói cho hắn biết được!"

Dạ Trầm Uyên trịnh trọng gật đầu, "Ta nhớ kỹ, tiền bối yên tâm, ta sẽ không nói với người khác."

Thấy hắn nhu thuận nghe lời, Nguyên Sơ mới vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Àn, coi như người nghe lời!"

Kế tiếp, sau khi chờ Nguyên Sơ tốt lên một chút, ba người bọn họ nhảy vào trong hồ Thiên Cực, đem thân thể Băng Giao làm nguyên liệu tu luyện, xẻ thịt nó nướng ăn.

Đồng lửa phát ra tiếng lách tách, Dạ Trầm Uyên cúi đầu nướng thịt, mà trong đầu, Lệ Lão cũng đem theo hoài nghi nói.

"Tiểu Uyên à, thời điểm vừa rồi mới đánh nhau ta liền phát hiện, cái tên Nhạc Trầm Cầu này thật sự rất tin nhiệm người, hơn nữa trước đó trong bí cảnh hắn tựa như bộ dạng Nguyên Sơ, biết truyền thừa ở đâu, nhưng mình không đi, lại kêu người đi, cho nên, ta hoài nghi nàng là nha đầu Nguyên Sơ kia giả trang!"

Dạ Trầm Uyên cúi đầu không nói.

Lệ Lão lại có chút kỳ quái nói, "Nhưng nếu quả thật là Nguyên Sơ, nàng vừa mới hôn vỏ ngọc trai, vỏ trai như thế nào mở ra? Không phải nói muốn nam nhân hôn mới chịu mở ra sao?"

Dạ Trầm Uyên đột nhiên đem vật cầm trong tay nướng thịt hướng mặt đất cắm xuống, "Nàng có phải hay không, thử một lần liền biết."

"Thử như thế nào?" Lệ Lão tò mò hỏi.

Vừa đúng lúc, Kỳ Hồng Nhan đi tới, thuận tay cầm xiên nướng thịt của Dạ Trầm Uyên.

"Thơm quá a!"

Nàng khen ngợi, sau đó vừa ăn vừa nói, "Tiểu Trầm Uyên, kế tiếp chúng ta đi đâu tu luyện?"

Nguyên Sơ nghe nói như thế cũng nhìn về phía Dạ Trầm Uyên, nhưng Dạ Trầm Uyên lại nói, "Ta nghĩ sẽ tạm dừng việc tu luyện mà trở về nhà một chuyến."

Hắn nói về nhà, cũng không phải giống người bình thường tu luyện thành công, vinh quy bái tổ, hắn là trở về để trả thù!

Một bên Nguyên Sơ nghe nháy mắt nhiệt huyết sôi trào!

Bắt đầu rồi bắt đầu rồi! Nam chủ muốn trở về ngược căn bã, nàng chờ xem trận đấu này rất lâu rồi!

Kỳ Hồng Nhan cũng cười nói, "Vậy cũng được, ta với người cùng nhau trở về gặp phụ mẫu! Thuận tiện đem chuyện của hai ta ước định! Bọn họ nhất định sẽ thích ta!"

Mà Dạ Trầm Uyên nghe vậy, lại nhú mày nhìn nàng, trịnh trọng nói, "Xin lỗi, Kỳ tiên tử, ta không tính sẽ đưa người trở về."

Nét cười e thẹn của Kỳ Hồng Nhan trên môi bỗng cứng đờ.

Dạ Trầm Uyên xa cách, "Dù cô có ý tốt, tương trợ ta lúc khó khăn, ta cũng không muốn làm cô khó xử, nhưng giữa cô và ta vốn không có khả năng, cô không cần phải đi theo ta."

Một bên Nguyên Sơ nghe, không khỏi sờ sờ cái mũi của mình, Dạ Trầm Uyên ngay cả Kỳ Hồng Nhan một đại mỹ nhân như vậy cũng không muốn dẫn theo, phỏng chừng cũng không muốn dẫn nàng đi Dạ gia, ta làm sao mới có thể theo xem kịch đây?

Kỳ Hồng Nhan lại một lần nữa lại bị Dạ Trầm Uyên cự tuyệt dứt khoát nhanh chóng, nhin lại nhin, cuối cùng lửa giận nhin không nổi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Edit: Sênh Mai

Nàng đem xiên thịt cầm trong tay ném xuống đất, trợn mắt nhìn!

"Cái gì gọi là chúng ta không có khả năng?!"

Nàng đẹp như vậy, đàn ông ai mà không thích, người này dui mắt rồi hay sao?

Nàng chỉ vào mình, "Ta rất cuộc có gì không tốt? Làm cho người chán ghét ta đến vậy?!"

Dạ Trầm Uyên bình tĩnh nói, "Cô không có gì không tốt."

"Vậy người vì cái gì không thích ta?!"

Dạ Trầm Uyên im lặng không nói.

Nguyên Sơ ngồi ở một bên trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, thực tế là đang xem kịch! Nàng cảm giác mình thật sự không phải là một sự phụ tốt, ngồi rung đùi xem kịch?

Vì thế Nguyên Sơ tay vừa động cầm lấy xiên thịt đã nướng xong gần đó, quyết định vừa ăn vừa xem! Hắc hắc hắc hắc...

Nhìn Dạ Trầm Uyên trầm mặc, Kỳ Hồng Nhan nổi giận!

"Ta biết rồi, người trong lòng có người thích đúng không?!"

Nguyên Sơ nghe vậy nhìn về phía bên cạnh Dạ Trầm Uyên, hán có thích người? Làm sao có khả năng!

Ai ngờ thời điểm Nguyên Sơ quay sang, Dạ Trầm Uyên cũng vừa vận theo bản năng nhìn về phía nàng!

"..."

"Còn muốn?" Hân giờ giờ lên trong tay xâu thịt.

Nguyên Sơ nhẹ nhàng thờ ra, "Muốn!"

Kỳ Hồng Nhan gặp Dạ Trầm Uyên đối xử với nam nhân khác cũng tốt hơn nàng; nội tâm bưng bưng lửa giận, nàng đột nhiên tiến lên, một tay đánh rớt xâu thịt!

"Dạ Trầm Uyên người có ý tứ gì? Ta tốt với người, người nhìn không thấy, ta thích người, người kháng cự! Nhưng ta tốt xấu gì cũng là nữ nhân, người vì cái gì đối với hân cũng đều tốt hơn ta? Hay người chính là không thích nữ nhân mà lại thích nam nhân?!"

Dạ Trầm Uyên nhìn Kỳ Hồng Nhan thật sâu, đột nhiên nở nụ cười.

"Nếu cô cho rằng như vậy, phải."

Cái này, không chỉ có là Kỳ Hồng Nhan, Nguyên Sơ cũng ngăn cả người, nàng ngồi kế bên, xâu thịt đưa đến miệng không ăn cũng không được, mà ăn cũng không xong!

Dạ Trầm Uyên nói "Phải" là có ý gì a? Thật sự thích nam nhân? Điều này sao có thể? Dạ Trầm Uyên tuyệt đối là đang gạt Kỳ Hồng Nhan! Ừm, chắc chắn là vậy!

Kỳ Hồng Nhan cũng không tin, nàng cười lạnh nhạt, "Để đuổi ta đi, người thật đúng là bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng dùng, ha, thích nam nhân ư? Dạ Trầm Uyên, ta cho người biết, người muốn đuổi ta đi, cũng có thể tìm lý do nào tốt chút! Người nói như vậy quả thực là đang vũ nhục ta!"

Dạ Trầm Uyên hỏi, "Người không tin?"

Kỳ Hồng Nhan nói, "Không tin!"

"Vậy được."

Dạ Trầm Uyên nói xong, đột nhiên đứng lên quay người về phía Nguyên Sơ, ôm lấy cổ Nguyên Sơ, sau đó ngay trước mặt Kỳ Hồng Nhan, hôn một cái!

Nguyên Sơ đang cầm xiên thịt: "..."

Nàng chỉ là đến xem trò vui a!!

Kỳ Hồng Nhan bị dọa lui về phía sau một bước, biểu tình nháy mắt thay đổi, trở nên khó có thể tin!

"Không, điều đó không có khả năng..."

Nàng cố gắng bình tĩnh, lớn tiếng rít gào, "Người không muốn làm song tu đạo侶 cùng ta, cũng không cần làm như vậy?!"

Nguyên Sơ liên tục phụ họa gật đầu, ánh mắt mờ lớn trùng Dạ Trầm Uyên! Người không nên đem củ khoai lang bóng tay này quăng cho ta chứ? Hiện tại ta là nam nhi mà?!

Nhưng Nguyên Sơ lại không biết, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Dạ Trầm Uyên có bao nhiêu nguy hiểm! Dạ Trầm Uyên phải khắc chế vạn phần, mới vừa chạm môi nàng đã tách ra, người này còn chưa hiểu rõ cho lắm, còn dùng ánh mắt ngơ ngác như thể nhìn hân, làm cho trong lòng hân mạnh mẽ dâng lên một cổ tà hỏa!

Một giây sau, hân trực tiếp bỏ nhào vào Nguyên Sơ!

Thân thể chạm nhau, ba người ở đây tìm đều đập rối loạn!

Dạ Trầm Uyên cúi đầu nhìn khuôn mặt ngơ ngác kinh ngạc của Nguyên Sơ, khóe miệng của hân không tự chủ được mà mỉm cười, gương mặt tuấn tú như thiên sứ lúc này lại cực kỳ yêu

tà.

Hắn hỏi Nguyên Sơ.

"Huynh cũng không tin ta yêu huynh sao?"

Nói xong, không đợi Nguyên Sơ phản ứng, hắn lại một lần nữa hôn lên, hai tay chống bên cạnh Nguyên Sơ, lần đầu tiên không kiêng nể gì, quang minh chính đại đòi hỏi nụ hôn của nàng!

Hắn khắc chế hành động đến cực điểm, nhưng dục vọng tham lam như lửa nóng trào ra, làm cho trái tim đập mạnh liên hồi!

Lúc này Kỳ Hồng Nhan chỉ biết lạng người!

Sắc mặt nàng tái nhợt, lui về sau một bước, lại lui về phía sau thêm một bước, nguyên bản nàng còn muốn nói điều gì, nhưng khi nhìn Dạ Trầm Uyên bỏ nhào phía Nhạc Trầm Câu, còn hôn hắn! Tình cảm này tuyệt đối không thể là giả được, Dạ Trầm Uyên thế nhưng thật sự thích nam nhân!

Kỳ Hồng Nhan ánh mắt đỏ ngầu.

"Người thật khôn kiếp!!"

Nàng xoay người chạy một mạch cũng không quay đầu lại, mà Nguyên Sơ cũng nghe một tiếng này bừng tỉnh, mạnh mẽ đẩy Dạ Trầm Uyên ra!

"Người người người làm gì vậy!"

Nàng dùng lực chà sát miệng mình, bộ dạng như vừa gặp quỷ!

Tím đập nhanh như muốn từ lồng ngực nhảy vọt ra ngoài, nàng thậm chí không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Mà Dạ Trầm Uyên sau khi bị nàng đẩy ra, lại nhìn chằm chằm nàng thật lâu, hắn liếm liếm miệng mình, về mặt kia, giống như còn bất mãn chưa nếm đủ.

"Huynh thấy rồi đó, chính là như vậy." Dạ Trầm Uyên thế nhưng hào phóng thừa nhận.

Một khắc đó, Nguyên Sơ chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối đen, thiếu chút nữa té xỉu!

Cho nên kiếp trước nam chủ cô độc cả đời thì ra là do hắn thích nam nhân?!!

Nguyên Sơ không thể nào tiếp thu được, thế giới quan của nàng sắp không còn nữa rồi!

Dạ Trầm Uyên thấy bộ dạng Nguyên Sơ như chịu đả kích rất lớn, nhìn không được cười, biểu tình trên mặt sư phụ thật phong phú, trêu chọc nàng một chút, áp lực hay thống khổ đều biến mất.

Hắn nghĩ tính kéo Nguyên Sơ ngồi lên, nhưng Nguyên Sơ lại không động đậy

"Ta... Tự ta ngồi được!"

Dạ Trầm Uyên cũng không cưỡng cầu, hắn mượn cơ hội lần này để đòi hỏi nàng hôn hai lần, như vậy là quá đủ từ thể xác cho tới tâm hồn đều thỏa mãn.

Nhưng trải nghiệm của Nguyên Sơ lần này không được tốt lắm, nàng sờ miệng mình mấy lần, về mặt thiên biến vạn hóa, trong lòng vô số lời nói bị chặn ở cổ họng, lại không biết nên nói như thế nào.

Mà Dạ Trầm Uyên lúc này lại xem như không có việc gì, thản nhiên tiếp tục nướng thịt.

Thịt Giao Băng tuy rằng khó ăn nhưng đại bổ, cũng không thể lãng phí.

Thấy Dạ Trầm Uyên Vẫn thản nhiên, trong lòng Nguyên Sơ lại chộn rộn không yên. Lệ Lão lúc này trong đầu lại muốn lật bàn!

"Người đến cùng là đang làm cái gì vậy trời!!"

Lệ Lão cảm thấy bản thân già rồi không thể hiểu được thế hệ sau này nữa, vì cái gì Dạ Trầm Uyên lại hôn một nam nhân? Còn hôn tận hai lần?!

Dạ Trầm Uyên điềm nhiên nói, "Ông không phải hoài nghi hắn là sư phụ sao? Ta chỉ là thử một chút."

Lệ Lão càng thêm phát điên! Có thể thử như vậy sao? Người đó nếu thật là Nguyên Sơ thì cũng không được làm như vậy, này này việc này là sao đây!

Một lúc sau, Nguyên Sơ mới dám đứng cảm tiến lại gần.

"Cái kia... Tiểu Tiểu Uyên a..."

"Cho huynh." Dạ Trầm Uyên đem xiên thịt nướng xong cho nàng, Nguyên Sơ theo bản năng tiếp nhận, sau đó nháy mắt muốn khóc, nàng bây giờ còn có tâm trạng gì để ăn thịt a!

"Kỳ thật là ta muốn nói..." Nàng vừa gợn hết dừng khí mở lời, sau đó khi Dạ Trầm Uyên quét mắt nhìn sang, thanh âm đột nhiên thấp tám độ."Ta... Ta chỉ muốn nói là, chúng ta tu tiên a... Phải chú ý Âm Dương điều hòa, giống như Thái Cực vậy đó, nên tìm đạo lý cùng nhau hoà hợp để sau này sinh con... Người có muốn suy xét lại một chút hay không, vẫn là nên thích nữ nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Sênh Mai

Hắn nói, "Ta không phải thích nam nhân, ta chỉ thích huynh mà thôi."

Nguyên Sơ nhất thời nghẹn họng không nói gì, "Vậy người thích ta ở điểm nào? Chúng ta mới quen biết nhau vài ngày... Người chưa gì đã quyết định, có qua loa quá hay không?"

"Qua loa?"

Hắn lại một lần nữa có khuynh hướng sát vào người Nguyên Sơ, mang trên mặt nụ cười khó hiểu, ánh mắt lại mang theo áp lực.

"Huynh vừa xuất hiện, liền chiếm cứ toàn bộ ánh mắt ta, huynh vui vẻ, ta liền cảm thấy tim đập thình thịch..."

Hắn càng dựa càng gần, khí thế bức người, làm Nguyên Sơ không tự chủ được ngửa ra sau!

"... Thời điểm nhìn huynh, ta nghĩ muốn chạm vào huynh, thời điểm chạm vào huynh, ta liền muốn hôn huynh, nếu như vậy còn không phải là thích, ta đây quả thật là điên rồi!"

Nghe lời hắn nói cùng giọng điệu chân thành như vậy, bị hắn nhìn chăm chăm, Nguyên Sơ ngẩng đầu nhìn hắn, mặt không tự chủ được đỏ lên, một giây sau, hắn đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nàng.

Mặt nàng lúc này đỏ bừng nóng hổi yêu kiều, khiến cho người khác hận không thể lúc nào cũng được thưởng thức.

"Nhất là thời điểm huynh nhìn ta như vậy, thật sự rất khó kiềm chế bản thân mình."

Giọng điệu hắn thông thả nhưng đầy áp lực, vừa nói đến đây, nhện không được chậm rãi cúi đầu...

Khuôn mặt tuấn tú tựa thiên tiên càng lúc càng phóng to, hô hấp nàng đình trệ, một giây sau, hai má nàng lập tức như muốn đung phất!

Nguyên Sơ đột nhiên dùng lực đẩy Dạ Trầm Uyên ra, về mặt hoảng sợ!

"Ta... Ta đột nhiên nhớ tới nương tử ở quê gần sắp sinh rồi! Cáo từ cáo từ!"

Nói xong, khuôn mặt nàng càng lúc càng đỏ bừng, nhắm mắt nhắm mũi co giò chạy một mạch!

Lúc này chỉ còn lại Dạ Trầm Uyên một mình bên hồ, không gian yên tĩnh tuyệt đối.

Lệ Lão trầm mặc sau một lát, đột nhiên nói, "Người làm như vậy để buộc hắn rời đi, tại sao chứ?"

Lệ Lão biết Dạ Trầm Uyên là một người biết kềm chế hành động của mình, hôm nay thái độ và hành động của hắn khác thường, chỉ có thể giải thích là vì hắn muốn người đó rời đi, vì cái gì? Hay do người đó giống Nguyên Sơ?

Dạ Trầm Uyên thật lâu sau mới thu hồi ánh mắt, "Không có gì..."

Hắn thần nhiên nói, "Người nợ tu vi rất cao, hắn đi theo dõi với việc tu hành của ta mà nói không có ích, chỉ thế thôi."

Lệ Lão chắc chắn sẽ không tin tưởng lý do này, bất quá Dạ Trầm Uyên không muốn nói ông ấy cũng sẽ không ép buộc, chung quy Dạ Trầm Uyên đã trưởng thành rồi, cũng nên có suy tính cho chính mình.

Kỳ thật Dạ Trầm Uyên chân chính nghĩ là, hắn phải trở về Dạ gia, hắn không muốn Nguyên Sơ nhìn thấy những người đó của Dạ gia, không muốn nàng biết được, hắn từng sống sót như thế nào, những mặt tối âm u kia không nên để nàng thấy được, nàng chỉ cần lạc quan yêu đời, vui vẻ mà sống.

Đương nhiên, hắn quả thật cũng cần yên tĩnh một chút, thực lực hắn bây giờ không đủ, quan trọng phải khắc chế chính mình, nếu nàng ở bên cạnh thì hắn không thể khắc chế được mọi chuyện, hắn phải nghiêm khắc với bản thân, những việc hắn suy tính trong tương lai nhất định sẽ thực hiện được!

Trong đầu suy nghĩ một lượt, Dạ Trầm Uyên hít sâu vài lần, cúi đầu từng miếng từng miếng ăn xiên thịt, thân ảnh lộ vẻ có chút cô độc.

Cách đó không xa, Nguyên Sơ dựa lưng vào một thân cây, kịch liệt thở hổn hển, thật lâu sau, nhiệt độ trên mặt mới vui đi.

Tồn thọ nhất! Nam chủ thích nam nhân! Cuộc sống này có còn thiên lý không? Có thể như vậy được sao?!

Nguyên Sơ cảm nhận mình bị bộc phát kích thích, nhất là vừa rồi thời điểm Dạ Trầm Uyên hướng môi mình hôn xuống, thế nhưng tim ta lúc đó đập rộn lên?!

Quả nhiên bề ngoài soái ca thì lực sát thương cũng không nhỏ, ta vừa mới vớ vẫn kích động gì chứ?!

Bất quá Dạ Trầm Uyên muốn quay về Dạ gia...

Chắc, rất muốn cùng đi xem nào nhiệt...

Nhưng ta lại không nghĩ ra được cách nào!

Khuôn mặt Nguyên Sơ nhỏ nhắn rồi rậm rạp thành một đoàn, đột nhiên, nàng hai mắt sáng bừng!

Dạ Trầm Uyên thích nam nhân, cho nên đối với đại nhất mỹ nhân quyền rũ phong tình như Kỳ Hồng Nhan cũng không được, như vậy, nàng biến thành hình tượng giống Kỳ Hồng Nhan đi theo bên cạnh Dạ Trầm Uyên, không phải không cần lo lắng sao?!

Điều đáng tiếc duy nhất là Dạ Trầm Uyên soái ca như vậy lại thích nam nhân, nhưng giới tính mỗi người tự quyết định, là tự do yêu đương cá nhân, làm một sư phụ sáng suốt, nàng vẫn nên đứng can thiệp nhiều, nếu mình xen vào, đứa trẻ kia chắc sẽ xấu hổ mà trốn mất!

Nguyên Sơ vừa nghĩ vừa nghịch tóc.

Haiz, đáng tiếc cho một gen tốt như vậy..

Dạ Trầm Uyên sau khi bình ổn lại cảm xúc, thu dọn lại hành trang lên đường.

Lần trước là Nguyên Sơ thu nhận hấn làm đồ đệ, mang hấn bay đi.

Dạ Trầm Uyên nhớ tới cuộc gặp gỡ vài năm trước, trong lòng thổn thức không thôi, nhưng không thể phủ nhận, sau khi gặp được nàng, thế giới âm u của hấn như gặp được ánh sáng chiếu rọi bỗng bừng sáng..

Dạ Trầm Uyên lên đường ngày đêm không nghỉ, sau khi đến nơi, đầu tiên hấn đi bái tế những người đáng thương đã chết năm đó vì hấn, sau đó, Dạ Trầm Uyên ngự kiếm rời đi.

Thế lực Chư Thiên giới phân chia rất rõ ràng, chỉ có đế quốc, cùng Thập Đại Tiên Môn.

Đế quốc chiếm cứ một nửa khu vực phía nam Chư Thiên giới, dưới trướng có hơn ba ngàn tiểu quốc, quốc gia dựa theo thực lực phân chia vị trí thứ hạng hai hoặc ba, mà Triều Tịch Quốc chính là tiểu đế quốc đứng thứ hai, cũng không có gì nổi bật.

Thập Đại Tiên Môn ở chư thiên giới chiếm khu vực phía bắc, cũng có quốc gia, bất quá phần lớn quốc gia đều rất nhỏ, phân chia mười khối khu vực, do Thập Đại Tiên Môn mỗi nơi thống trị một khu vực.

Nhìn thành trì dưới chân càng ngày càng rõ ràng, Dạ Trầm Uyên nheo mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tám tuổi hấn rời đi nơi này, mà bây giờ, hấn quay trở lại!

~~~

Triều Tịch Quốc đô thành.

Chợ bị phân chia gọn gàng ngăn nắp, được phủ nha môn thống nhất quản lý, trong phạm vi đế quốc, tất cả tiểu quốc đều dựa theo luật pháp thống nhất để thúc đẩy dân chúng, cho nên đường cái tuyệt đối không có như Thập Đại Tiên Môn tự do tàn loạn, khắp nơi đều lộ ra điều lệ chế độ.

Nơi này tiểu hài được thống nhất thí nghiệm linh căn, thống nhất đưa vào học viện tu hành, không giống Thập Đại Tiên Môn, cách ba năm mới tuyển một đám đệ tử.

Hai bên phong tục có sự khác biệt rất lớn nhưng tương đối hoà bình, đế quốc ở đây theo chế độ quan lại, nên 3000 tiểu quốc sẽ cống nạp sản vật cho đế quốc, có phú cùng phú, có quý cùng quý.

Trên con đường phồn vinh của Triều Tịch Quốc, một phủ đệ cao lớn hoa mỹ, nhìn qua, chỉ sợ so với kinh đô Triều Tịch Quốc còn muốn giàu có phú quý hơn, mà trước cửa phía trên tấm biển viết một chữ —— Dạ!

Thật ra “Dạ” là quốc họ đế quốc! Dạ gia trước đó đến Triều Tịch Quốc, tổ tông đều là vệ quân hoàng thất đế quốc.

Sau này tại một lần cơ duyên xảo hợp, tổ tiên có người lập công lớn, mới đặc biệt cho họ Dạ, thế nên Dạ gia mười mấy năm trước thoát ly đế quốc, tự lập môn hộ, nhưng họ Dạ này cũng đủ để họ trở thành thế gia hàng đầu ở Triều Tịch Quốc.

Ngay cả quốc quân của Triều Tịch Quốc cũng phải kiêng nể Dạ gia, cũng tạo cho đám hậu bối Dạ gia tính kiêu căng, hống hách.

Dạ Trầm Uyên đứng trước cửa Dạ gia, nhìn hình ảnh quen thuộc trước mắt, tuổi nhỏ âm u lại một lần nữa như thủy triều bao phủ hấn, bất quá hấn rất nhanh bình tĩnh lại, đi vào phía trong. Nhưng ngay lúc hấn chuẩn bị gõ cửa, cửa đột nhiên mở từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Sênh Mai

Một thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc thanh lịch hào phóng đi ra, nhìn thấy Dạ Trầm Uyên trong nháy mắt liền sững sờ đứng yên!

"Huỳnh.. Huỳnh là..."

Tay nhỏ che miệng, đôi mắt đẹp trừng lớn, một bộ dạng khó có thể tin, "Huỳnh là Trầm Uyên ca ca!"

Nhìn đến nàng, Dạ Trầm Uyên cũng có chút ngoài ý muốn, chuyện cũ từng chút từng chút hiện ra trong đầu, người trước mắt làm cho hấn không tự chủ được ánh mắt có vài tia ám áp, hấn mỉm cười.

"Đã lâu không gặp, Thanh Kha biểu muội."

Nhìn đến khí tức nội liễm, ngọc thụ lâm phong của Dạ Trầm Uyên, Cố Thanh Kha che miệng, thật lâu không nói nên lời, phía sau nàng đột nhiên truyền đến một giọng nói phá vỡ im lặng.

"Cố muội muội, là ai đến vậy?"

Một người dáng dấp bình thường, thiếu niên ánh mắt tràn ngập lệ khí bước ra, hấn nhìn qua khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng bước chân lại rất phù phiếm, không hề có sức sống mà người trẻ tuổi nên có.

"Đây là..."

Lúc trông thấy Dạ Trầm Uyên, hấn mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó, tựa như gặp quỷ lớn tiếng chạy vào trong hồ to!

"Không xong rồi! Cái tên phế vật sống sót quay trở lại!!"

Hắn vừa hô to, toàn bộ Dạ gia đều kinh động, Dạ Trầm Uyên nhú nhú mày, sau đó Cố Thanh Kha liền kéo hắn vào trong "Trầm Uyên ca ca, thật sự là huynh!" Nàng tựa như rất kích động, gương mặt xinh đẹp lúc này đỏ bừng, "Điều tại lúc huynh rời đi muội lại không có ở đây, không thì muội tuyệt đối sẽ không cho bọn họ làm như vậy! Sau này muội từng nhờ phụ thân đi tìm huynh, nhưng phụ thân lại nói không tìm được huynh, còn nói huynh rất có thể.. Đã chết, muội..."

Dạ Trầm Uyên cảm kích nhìn nàng, lại thu hồi tay mình, "Đa tạ muội, ban đầu ở Dạ gia, cảm ơn muội đã giúp đỡ ta nhiều lần."

Lúc trước Dạ Trầm Uyên còn ở Dạ gia sống không được yên ổn, tất cả mọi người đều muốn bức tử hắn, ngược lại người bà con họ hàng xa là biểu muội này luôn giúp đỡ đối xử với hắn rất tốt, cho nên đối với nàng, Dạ Trầm Uyên thật phần cảm kích.

Nhưng không chờ bọn họ vài câu nhiều lời, từ bên trong một số người liền hùng hổ đi ra, tên cầm đầu, chính là Nhị thiếu gia Dạ gia.

"Đáng chết! Ngươi giết Tứ gia gia, vẫn dám quay trở về? Ngươi đâu, hấn bắt lại cho ta! Nếu như dám phản kháng, đánh chết không tha!"

"Ta xem ai dám!"

Không đợi Dạ Trầm Uyên nói gì, Cố Thanh Kha liền lạnh mặt che chắn trước mặt.

"Trầm Uyên ca ca đã không phải là người của Dạ gia các người, các người không có quyền xử trí hắn!"

"Này... Có muội muội, sao muội có thể về phe người ngoài?!"

Cố Thanh Kha lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, "Ta với ngươi cũng không phải người một nhà."

"Có!" Dạ Vi nuốt không trôi khẩu khí này, nhiều năm như vậy, hắn lúc nào cũng cẩn thận lấy lòng nhưng Cố Thanh Kha đều là bộ dạng không kiên nhẫn, hoặc gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng, nếu Cố gia không phải là thế gia nhất đẳng quốc công, hắn sớm đã đem Cố Thanh Kha chiếm đoạt!

Cố Thanh Kha đối với người nào cần tốt lại không đối xử tốt, lại đối với tên phế vật Dạ Trầm Uyên này mắt xanh có thừa! Thật là làm cho người ta nuốt không trôi cục tức!

"Có muội muội, cô cũng đừng quên! Dạ Trầm Uyên chỉ là một tên phế vật ngũ linh căn! Cô muốn che chở hắn, cũng phải xem hắn có phúc khí để hưởng hay không!"

Thời điểm Cố Thanh Kha vừa định nói chuyện, Dạ Trầm Uyên đột nhiên bước lên, đem nàng kéo ra phía sau.

"Thanh Kha muội muội, chuyện này muội không cần nhúng tay vào, để ta đối phó với bọn họ."

"Trầm Uyên ca ca, huynh... Có thể sao? Dạ Vi đã là Luyện Khí tầng thứ mười..."

Cố Thanh Kha lo lắng nhìn Dạ Trầm Uyên, Dạ Trầm Uyên đứng là ngũ linh căn, loại linh căn này pha tạp, không thích hợp để tu luyện, nếu không có kỳ ngộ, cả một đời chỉ có thể dừng ở Luyện Khí kỳ, cho nên, nàng thật sự lo lắng.

Dạ Trầm Uyên còn chưa nói gì, Dạ Vi liền cười lạnh nói, "Biết tiểu thiếu gia ta lợi hại chưa? Ta đây là Luyện Khí tầng mười! Nếu không muốn bị ta đánh chết, mau ngoan ngoan bỏ tay chịu trói! Chờ gia chủ xử lý!"

Dạ Trầm Uyên không khỏi nở nụ cười, tu tiên giai đoạn thăng cấp là khó nhất, Dạ Vi mười sáu tuổi đã là Luyện Khí tầng mười, quả thật tư chất rất tốt, nhưng Dạ Trầm Uyên không ngừng được kỳ ngộ, vừa có sự phụ trợ như Nguyên Sơ, còn có Lệ Lão đốc lòng chỉ bảo, mười tầng? Đã là chuyện rất lâu trước đây.

"Ta đây cũng muốn lĩnh giáo ngươi một chút." Dạ Trầm Uyên ánh mắt trào phúng, khẽ cười nói, "Cũng không biết tiểu gia xuất sắc thứ hai của Dạ gia, có bao nhiêu bản lĩnh."

Hai chữ "thứ hai" kích thích mạnh mẽ đến Dạ Vi, bởi vì từ nhỏ Dạ gia có một Đại thiếu gia được mọi người gọi là thiên tài, cái bóng quá lớn của ca ca làm hắn không thể vượt qua!

"Ngươi cầm miệng!" Dạ Vi hung hăng đánh về phía Dạ Trầm Uyên, Luyện khí kỳ chiêu thức, đếm tới đếm lui chỉ có như vậy, mà Dạ Vi vừa ra chiêu đã dùng đến chiêu mạnh nhất, ánh sáng trắng hội tụ trong tay hắn, nếu bị một quyền hắn đánh trúng, người bình thường sẽ trọng thương.

Nhưng nắm tay hắn cách Dạ Trầm Uyên chỉ có nửa mét liền dừng lại! Trước mắt thật giống như có bức tường trong suốt, hắn làm thế nào cũng không chọc phá được.

"Nguyên lai, ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này sao?"

Dạ Trầm Uyên có hơi thất vọng, lúc tuổi còn nhỏ không có linh lực, chịu không ít nắm đấm của Dạ Vi, nhưng hiện tại, nắm tay này với hắn mà nói, bất quá chỉ như cọng lông mà thôi.

Hắn vung tay lên, Dạ Vi liền kêu thảm thiết một tiếng, cả người bị đẩy lùi, nếu không phải có hộ vệ phía sau đỡ được, chỉ sợ muốn ngã đi nửa cái mạng!

Cố Thanh Kha khiếp sợ nhìn Dạ Trầm Uyên, biểu tình khó có thể tin!

Dạ Trầm Uyên là ngũ linh căn, nhưng hắn lại dễ dàng đánh bại Dạ Vi, nói cách khác, tu vi Dạ Trầm Uyên, vượt xa Dạ Vi rồi? Nhưng hắn hiện tại mới mười tám tuổi đi?!

Lúc này, Dạ Trầm Uyên không để ý một người đang kêu rên đằng kia, chìa tay về phía Cố Thanh Kha.

"Thanh Kha muội muội, muốn cùng nhau xem diễn không?"

Gia chủ đương thời Dạ gia, cũng chính là phụ thân của Dạ Vi, nhìn con trai bảo bối của mình bị nâng vào, nhất thời hoảng sợ!

"Sao thế này? Chẳng lẽ Dạ Trầm Uyên kia còn nhờ người đi theo giúp đỡ?!"

Hắn dù sao cũng không nghĩ đến Dạ Trầm Uyên có thể làm Dạ Vi bị thương đến nông nỗi này.

Hắn vừa dứt lời, Dạ Trầm Uyên cũng đã bước đến, lạnh lùng nhìn hắn.

"Không, chỉ có ta một người, Đại bá, đã lâu không gặp?"

"Dạ... Dạ Trầm Uyên!"

Dạ Lỗ khiếp sợ nhìn Dạ Trầm Uyên, không nghĩ thời gian bảy năm ngắn ngủi, Dạ Trầm Uyên đã hoàn toàn trưởng thành!

Lúc trước, Dạ Lỗ vì lợi ích, giết Tứ trưởng lão trong tộc dám phản đối hắn, sau đó cường ngạnh giá họa cho Dạ Trầm Uyên, quả nhiên cuối cùng Dạ Trầm Uyên bị đuổi ra ngoài, còn tưởng rằng đã sớm chết ở bên ngoài!

Nhưng không, bây giờ thì hắn trở lại!

Dạ Lỗ có chút sợ hãi, nhưng ngăn lại, mình đã là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, chẳng lẽ còn sợ Dạ Trầm Uyên một tên phế vật ngu lĩnh căn? Vì thế trầm mặt nói.

"Người còn mặt mũi trở về? Người đã không còn là người của Dạ gia ta, không có tư cách bước vào cửa Dạ gia!"

Cố Thanh Kha đứng bên cạnh không phục, "Dạ thúc thúc, nói như vậy không phải."

Nàng cười nhạt một tiếng, "Trầm Uyên ca ca là con tộc trưởng! Năm đó tộc trưởng mất tích, Dạ gia vốn nên chờ Trầm Uyên ca ca trưởng thành, giao Dạ gia cho huynh ấy làm chủ! Chỉ là có người tham lam quyền lực, vu oan hãm hại Trầm Uyên ca ca giết người, còn đuổi huynh ấy ra ngoài, cũng không biết năm đó một đứa trẻ mới bảy tuổi không hề có linh lực thì làm sao có thể giết người?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Sênh Mai

Sự kiện năm đó rõ ràng chính là trò cười, chỉ là người trong Dạ gia đều mong ngóng Dạ Trầm Uyên chết, cho nên đâm lao phải theo lao, đem hắn trực xuất khỏi gia môn.

Bằng không ai sẽ tin tưởng, một hài tử tám tuổi không có linh lực, có thể giết chết một cường giả tu vi Trúc Cơ?

Dạ Lỗ bị Cố Thanh Kha nói trúng tim đen sắc mặt ngưng trọng, nhưng hắn không dám vô lễ với Cố Thanh Kha, chỉ có càn hận Dạ Trầm Uyên, "Thế nào, bây giờ người trở về là muốn đoạt quyền? Muốn làm gia chủ của Dạ gia, cũng phải xem có người chịu thừa nhận người hay không!"

Ánh mắt Dạ Trầm Uyên có chút trào phúng, Dạ gia hiện nay ở nhị đẳng quốc cảm rể, đại bộ phận Dạ gia phân thể lực tại nhất đẳng quốc, nghe có vẻ tiền tài quyền lực vô hạn, nhưng hắn đều không cần. Mà trong đầu Lê Lão đã tức muốn nổ tung, "Lão già này có cái gì mà bày đặt lên mặt kiêu ngạo? Người báii nhập Vạn Kiếm Tông, về thực lực mà nói, so sánh được với nửa đế quốc, sự phụ của người mặc dù chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng so về thân phận, còn tôn quý hơn công chúa đế quốc bội phần! Lão già đáng ghét này còn nghĩ người đến muốn đoạt gì đó. Nếu để hắn biết trong người người có Thiên Châu còn thu thập được bao nhiêu bảo bối, chắc chắn sẽ tức đến đờ con mắt!"

Dạ Trầm Uyên nói với Dạ Lỗ, "Ông suy nghĩ nhiều rồi, ta không phải tới tìm ông đòi hỏi gì, lúc trước, mẫu thân ta bị các người ép buộc tái giá, ta hiện tại chỉ muốn biết, bà ấy gả cho ai?"

Cho đến giờ, chuyện của mẫu thân chính là cây gai trong lòng Dạ Trầm Uyên, hắn đã không còn nhớ những chuyện lúc năm tuổi nữa, nhưng chỉ nhớ duy nhất chuyện mẫu thân là bị buộc tái giá, nay hắn đã có thực lực, sẽ đem bà ấy thoát khỏi nơi đó.

Lúc trước đoàn người rước dâu tu vi thấp nhất là Trúc Cơ, mà người mẫu thân hắn phải gả, nghe nói là một Lão hầu tước tu vi Nguyên Anh không còn sống được bao lâu, nhưng cụ thể là ai, hắn cũng không tài nào biết được, chung quy nhất đẳng quốc gồm 29 nước.

Dạ Lỗ vừa nghe Dạ Trầm Uyên lại là đến tìm con tiện nhân kia, con mắt không khỏi chuyển động, Dạ Trầm Uyên này hắn là có chút kỳ ngộ, cho nên mới dám tìm đến cửa, một khi đã như vậy, hắn không bằng đem kỳ ngộ đối phương đoạt lại!

Vì thế, Dạ Lỗ cười lạnh hai tiếng.

"Mẫu thân người có thể được Nguyên Anh tôn giả coi trọng, cũng là cô ta có phúc khí, về phần tung tích của cô ta, ta dựa vào cái gì nói cho người biết?"

Dạ Trầm Uyên biết Dạ Lỗ muốn gì, trong tay cầm bình ngọc đặt lên bàn "Tứ phẩm tăng đan, đổi lại ông có thể mở miệng, thế nào?"

Theo tay Dạ Trầm Uyên đặt lên bàn, Dạ Lỗ nháy mắt bất chấp nhi tử chính mình còn đang kêu rên, đem bình ngọc ôm ở trong tay, khẩn trương hỏi, "Người lấy nó ở đâu ra?!"

Dạ Trầm Uyên nhìn thế nào cũng không giống người có thể mua được tứ phẩm đan dược!

Ai ngờ Dạ Trầm Uyên lại cười nói, "Ta là Tam phẩm luyện đan sư, khoảng thời gian trước, ngẫu nhiên có thể luyện ra tứ phẩm đan dược, không được sao?"

"Điều đó không có khả năng!" Không chỉ có Dạ Lỗ, một bên Cố Thanh Kha cũng sợ ngây người! Toàn bộ Triều Tịch Quốc chỉ có hai người Nhị phẩm luyện đan sư, nhưng đều là lão nhân, đời này cũng không thể tiến cấp Tam phẩm, nhưng Dạ Trầm Uyên mới mười lăm liền nói mình là Tam phẩm luyện đan sư? Điều này sao có thể?! Thấy bọn họ không tin, Dạ Trầm Uyên vươn tay ra, tay hắn chỉ vừa động, đầu ngón tay liền hiện lên một ngọn lửa màu trắng, chỉ thấy hắn tùy tay cầm ra vài loại dược thảo quăng vào, ngọn lửa kia cháy mạnh hơn, những linh dược kia liền biến thành chất lỏng hội tụ cùng nhau, chỉ chớp lát sau, nhất phẩm tinh tân dần dần biến thành, tổng cộng chín viên, bay tròn xung quanh tay hắn.

Nháy mắt, toàn bộ người trong phòng đều là vẻ mặt mở mắt, thủ pháp và phương thức luyện đan cao siêu như vậy! Ngay cả tên Dạ Vi đang quỳ rạp trên mặt đất cũng quên kêu thảm thiết, ngơ ngác nhìn sang.

Chỉ có dung hợp linh dược thuần thực đến mức cao siêu mới có khả năng như vậy, không cần thiết lò luyện đan, trong không trung luyện chế, thủ pháp cao siêu như thế, đừng nói Tam phẩm, ngay cả Ngũ phẩm luyện đan sư cũng làm không được a!

Dạ Trầm Uyên làm lộ tài năng của mình, Dạ Lỗi nhìn về phía Dạ Trầm Uyên trong mắt như có ánh lửa!

Bảo bối, đây đúng là một đại bảo bối a!

Nếu như có thể nhốt Dạ Trầm Uyên lại, mỗi ngày bắt hắn luyện đan cho bọn họ, như vậy Dạ gia bọn họ rất nhanh có thể vào nhất đẳng quốc rồi!

Vẫn hướng tới nhất đẳng quốc, nhưng Dạ Lỗi không có phương pháp thăng cấp, lúc này nhìn Dạ Trầm Uyên, tựa như thấy được tia hi vọng! Hắn cẩn thận xem xét tu vi Dạ Trầm Uyên, phát hiện nhìn không ra, chỉ có thể nghĩ hắn mang theo pháp bảo che giấu tu vi, nhưng Dạ Trầm Uyên mới mười lăm, hắn sao có thiên tư tốt, hiện tại cao nhất cũng chỉ là Luyện Khí đại viên mãn, chung quy Tam phẩm luyện đan sư không cần thiết quá nhiều tu vi chống đỡ, Dạ Lỗi mới không tin Dạ Trầm Uyên có thể có bao nhiêu lợi hại! Lúc này hạ thủ, hắn tin chắc có thể bắt được Dạ Trầm Uyên!

Mà lúc này Dạ Trầm Uyên giống như không phát hiện điều gì khác thường vẫn tỏ ra bình thường, cười hỏi, "Bây giờ có thể nói cho ta biết, mẫu thân ta đi đâu rồi nhỉ?"

Từ xưa đến nay tiền tài làm người khác mê mị, huống chi là cự tài?

Dạ Lỗi nhìn chằm chằm Dạ Trầm Uyên, đột nhiên biến sắc mặt!

"Người dám trộm đan được của Dạ gia ta, người đâu! Đem này tên trộm bắt lại cho ta!"

Dạ Lỗi vừa ra lệnh một tiếng, đột nhiên mười mấy người xông vào trong phòng, trong đó có ba người là Trúc Cơ, người khác đều là Luyện khí kỳ!

Một bên Cố Thanh Kha đi theo Dạ Trầm Uyên mới bắt đầu đã biết có việc không ổn, nàng vội vã lôi kéo Dạ Trầm Uyên nói, "Huynh đi mau, để muội đối phó bọn họ!"

Nói đến đây, đột nhiên khí thế của Cố Thanh Kha phóng ra ngoài, sau đó người của Dạ gia ai ai cũng khiếp sợ, Cố Thanh Kha chỉ mới mười bốn tuổi nhưng tu vi thậm chí đã là Trúc Cơ hậu kỳ! Điều này thật sự là đáng sợ!

Dạ Lỗi sắc mặt biến đổi!

"Người lại là Trúc Cơ? Hơn nữa còn là hậu kỳ?!" Nhưng vài năm nay, đứa nhỏ vẫn chỉ biểu hiện thực lực mình mới Luyện Khí thôi!

Cố Thanh Kha cười lạnh, "Ở nơi này lang hổ báo như chỗ này, bất cứ ai cũng sẽ lưu lại con bài chưa lật? Trầm Uyên ca ca, huynh đi mau, đợi lát nữa muội sẽ đến tìm huynh."

Dạ Trầm Uyên sững sờ một chút liền bình thường trở lại, trước đó, hắn cũng không nghĩ tới Cố Thanh Kha là Trúc Cơ hậu kỳ, bất quá, có lẽ muội ấy cũng có kỳ ngộ?

Dạ Trầm Uyên lắc đầu, "Muội không cần vì huynh làm như vậy."

Bất quá khi còn bé bọn họ chung quy chỉ mới có vài phần giao tình, muội ấy thật sự không cần vì hắn, mà quay lưng lại với họ hàng.

Dung nhan xinh đẹp Cố Thanh Kha hơi đỏ lên, cũng không dám nhìn hắn.

"Lúc trước muội không thể cứu huynh, lúc này đây, muội tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ hại huynh nữa!"

"Được lắm!" Dạ Lỗi sau khi khiếp sợ thì phần nộ cười, "Dạ gia chúng ta vài năm nay cho người ăn ngon mặc đẹp, chiều đãi người như khách quý, bây giờ liền nuôi dưỡng ra một con sói mất trắng! Người chờ đó, ta xử lý Dạ Trầm Uyên, sau đó đến lượt người! Đúng lúc con ta cũng thích người, ta sẽ bắt người làm thiếp của nó! Chắc hẳn Cố Gia cũng sẽ không vì kẻ nữ nhi ăn cây táo rào cây sung này mà phiền toái tìm đến ta!"

"Vậy cũng phải xem ông có bản lĩnh này không đã!"

Cố Thanh Kha hừ lạnh một tiếng, tế xuất pháp bảo, nhanh chóng hướng Dạ Lỗi xuất chiêu!

Cùng lúc đó, Dạ Lỗi lớn tiếng hạ lệnh, "Các người không cần để ý đến ta! Trực tiếp bắt trời Dạ Trầm Uyên cho ta! Nhất định phải bắt được hắn!" Dạ Lỗi vừa dứt lời, trong phòng nhất thời ánh sáng linh khí chập loé, cửa "Rầm" một tiếng bị đánh nát, Dạ Trầm Uyên dẫn những kẻ đó đến trong viện, mà ngoài sân, không ít tiểu bối Dạ gia vây xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Edit: Sênh Mai

Những người đó thấy bọn họ đánh nhau, vội vàng đi gọi Đại trưởng lão trong tộc!

Cố Thanh Kha không nghĩ đến Dạ Lỗi còn lợi hại như vậy, nàng muốn giúp Dạ Trầm Uyên, lại bị Dạ Lỗi gắt gao quán lấy, nhìn không thấy tình huống trong viện.

Mà trong viện, tình huống Dạ Trầm Uyên thật sự quá dễ dàng.

Lệ Lão kịp thời nói, "Cảm nhận được không? Mở ra hai cái huyết khiếu đúng là có chỗ tốt."

Dạ Trầm Uyên trầm giọng nói, "Cảm nhận được."

Vây xung quanh hắn là ba Trúc Cơ, cơ thể hắn rất rõ ràng có thể cảm nhận được linh khí tồn tại trong cơ thể đối phương, nếu đứng ra mà nói bọn họ giống như dòng nước lạnh mà hắn thì giống như cá trạch dễ dàng đi qua.

Cho nên, đây chính là chỗ nghịch thiên của huyết mạch Thần Hoàng sao?

Nay Lê Lão cũng không phải như vài năm trước vừa thức tỉnh không lâu thì có trạng thái suy nhược, nhờ Nguyên Sơ dứt cho hấn vạn năm linh tủy, thực lực của hấn bây giờ tương đương với Kim Đan trung kỳ, lúc nào ngứa tay tùy tiện công kích thức hải người khác một chút, người đó liền linh khí bạo tẩu.

Cho nên mười mấy người trong viện vốn cho là bọn họ nắm chắc phần lợi, nhưng bất quá một khắc sau, tất cả hết thảy bị Dạ Trầm Uyên đánh ngã trên mặt đất!

Dạ Trầm Uyên thậm chí không sử dụng chiêu thức, cũng không sử dụng pháp khí, toàn dựa vào những thuật pháp cơ bản kia liền chiếm thế thượng phong.

Bởi vì linh lực hấn tồn trữ lượng nghịch thiên, một Hóa Cầu thuật đơn giản, người khác có khả năng ba giây thả ra một cái nhưng hấn thì khác, bình thường Trúc Cơ sơ kỳ thả ra hơn một trăm Hóa Cầu thuật thì linh khí chống đỡ không nổi, đối với hấn lại thật dễ dàng, trong nháy mắt vạn hóa bùng phát!

Dạ gia nhất thời khinh địch, sau khi đối mặt với cơn mưa Hoá Cầu, đều không có biện pháp ngăn chặn, liền bại trận, nháy mắt, toàn bộ sân chỉ có ánh lửa khắp nơi! Sau đó chính là hương vị da thịt nóng bỏng, khắp nơi đầy tiếng kêu rên.

Ý thức mọi người còn dừng lại thời điểm lúc trước khi Dạ Trầm Uyên phát tay, hấn nâng tay lên, trong không khí liền xuất hiện vô số hóa cầu! Ngay sau đó ngọn lửa đỏ sáng như ban ngày, bọn họ còn chưa phản ứng kịp, trong gia tộc người chết hoặc quá nửa cũng bị thương! Mà Dạ Trầm Uyên đứng ở đó, bạch y nhẹ nhàng, không mấy may nhiễm chút bụi, ngay cả biểu tình cũng không một chút thay đổi.

"Quái vật, quái vật!"

Không biết là ai hô trước một tiếng, căn bản người Dạ gia đang chuẩn bị xem kịch vui lập tức giải tán, cuối cùng một thiếu niên bị vấp té, tất cả mọi người chạy, chỉ còn một mình hấn nằm trên cỏ, mà phía sau, Dạ Trầm Uyên như quý mị đến gần.

"Ngươi, Dạ Húc?"

Dạ Trầm Uyên cười nhìn Dạ Húc, khi còn nhỏ là ngũ linh căn, gia tộc cực tuyệt cho hấn dẫn khí đan, chính là không muốn hấn dẫn khí nhập thể, vài năm đó trong người không có linh lực, ngoại trừ đọc sách, chính là chịu đủ những người này khi dễ, mà người trước mặt được gọi Dạ Húc này, trước kia cũng khi dễ hấn.

Quyền đâm cước đá đều là việc nhỏ, hấn đặc biệt nhớ tên Dạ Húc này, là vì lúc trước sau khi mẫu thân bị ép gả đi, người cô cô duy nhất chịu chiều cô hấn bị Đại trưởng lão đánh tới trọng thương, hấn tốn bao nhiêu khí lực, mới trộm được một chén cháo thịt linh thú, nhưng cháo này lại bị tên Dạ Húc này phát hiện, đem cát đổ vào trong bát cháo, còn cười nói, "Tiện nhân cầu dẫn huyên thân, chi xứng đáng ăn đồ trộn với cát thô! Ha ha."

Sau này cô cô chết vì trọng thương nhưng không được chữa trị, dinh dưỡng không đầy đủ, mọi người ở Dạ gia này, đều là hung thủ.

Dạ Trầm Uyên trước đó chưa bái sư, liễu mạng tu luyện, chính là trông ngóng một ngày kia có thể quay về Dạ gia trả thù, đem những người này toàn bộ giết sạch!

Nhưng bây giờ, hấn trở lại, đột nhiên cảm thấy những người trước mặt này, ngay cả nhìn nhiều hơn tìm một chút giá trị cũng không có.

Người chết như đèn tắt, dù hai tay hấn có nhuộm đầy máu, thì người cô cô dịu dàng kia của hấn cũng sẽ không thể sống lại.

Dạ Húc nhìn thấy Dạ Trầm Uyên thì sợ tới mức tè ra quần!

Nhìn Dạ Trầm Uyên trước mắt, là quái vật chỉ cần gợn tay cũng có thể diệt hết ba Trúc Cơ! Vừa nghĩ đến khi hấn còn nhỏ mà bản thân mình làm những việc đó với Dạ Trầm Uyên, vốn gương mặt Dạ Húc đã gầy yếu bây giờ càng trông khó coi, chân mềm nhũn muốn đứng lên cũng không được, chỉ có thể nằm ngửa trên cỏ, không ngừng lùi về phía sau.

"Dạ... Dạ Trầm Uyên, không, Dạ thiếu chủ!" Dạ Húc run cầm cập kêu tên Dạ Trầm Uyên, "Chuyện năm đó đừng, đừng trách ta! Đều là Đại trưởng lão! Là Đại trưởng lão nói, người chính là si nhục của Dạ gia! Muốn làm gì chèn ép người cũng được! Là Đại trưởng lão nói như vậy!"

Dạ Trầm Uyên từ trên cao nhìn xuống, gương mặt tuấn mỹ lúc này không chút thay đổi.

Không sai, lúc trước hấn sở dĩ nhận được sự đối đãi như vậy là bởi vì Đại trưởng lão Dạ gia, không thì ngũ linh căn tính cái gì? Một đại gia tộc, không lẽ đến mức nuôi không nổi một phế vật.

Vừa vận thân là Đại trưởng lão gia gia của hấn, lại hận không thể để hấn chết, giống như hấn không phải tôn tử, mà là cừu nhân, Dạ Trầm Uyên không chỉ một lần tự giễu, hấn rốt cuộc là gì.

Ngay lúc này, nghe gió xé "Vút" một tiếng, Dạ Trầm Uyên hơi nghiêng đầu, một đạo mũi tên nhọn từ bên mặt bay vút qua, cắt đứt vài sợi tóc của hấn, suýt chút nữa, đầu hấn không còn trên cổ.

"Ta xem ai dám lỗ mãng ở Dạ gia!"

Âm thanh uy áp Kim Đan hậu kỳ truyền đến, nếu như Dạ Trầm Uyên là một Trúc Cơ bình thường, khẳng định sẽ cảm nhận được uy áp đang đè nặng trên đỉnh đầu, nhưng hấn không phải, Kim Đan uy áp với hấn mà nói, không đáng nhắc tới.

Một người râu tóc bạc trắng gầy gò mang theo vài người bước đến, ám tiên chính là do ông ta thả ra, chỉ là ông ta không nghĩ rằng Dạ Trầm Uyên trưởng thành sẽ như thế này, lại có thể tránh được, xem ra hấn quả thật có kỳ ngộ rất lớn.

Thừa dịp Dạ Trầm Uyên quay đầu, Dạ Húc vội vàng trốn chạy, cùng lúc đó, trong phòng ờ đột nhiên nổ tung! Cổ Thanh Kha cùng Dạ Lỗi nổ tung từ trong bay ra!

Xung quanh thân thể Dạ Lỗi lơ lửng có ánh sáng hình thoi, nhìn qua không bị thương tích gì, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mà Cổ Thanh Kha trong tay cầm một thanh sáo ngọc phát sáng lại bị thương.

"Lỗi nhi!" Đại trưởng lão quát một tiếng, Dạ Lỗi vội vàng chạy tới bên người hấn, mà Dạ Trầm Uyên cũng phi thân lên, tiếp nhận Cổ Thanh Kha.

Lúc này Cổ Thanh Kha còn chưa biết thực lực mãnh mẽ của Dạ Trầm Uyên, đầu choáng váng suy nghĩ, chỉ là Dạ Trầm Uyên dù lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng so với Đại trưởng lão Dạ gia, Dạ Bách Xuyên còn lợi hại hơn, ông ta đã là Kim Đan hậu kỳ, nếu không phải vì có tu vi như thế, cũng sẽ không lưu lại trấn thủ gia trạch.

Dạ Trầm Uyên nhìn ba vai Cổ Thanh Kha bị thương, máu tươi chảy ra, hấn khẽ nhíu mày, dứt năng ăn một viên đan dược chữa thương.

"Chuyện trước đó đa tạ muội, nhưng chuyện tiếp theo, tự ta giải quyết, muội không cần ở trong vùng bùn này."

Âm thanh Dạ Trầm Uyên lạnh lùng mang theo hàm ý dứt khoát cự tuyệt, sau đó liền đem Cổ Thanh Kha đặt ở trên ghế đá phía xa.

Thấy hần muốn đi, Cổ Thanh Kha vội vàng đem một khối ngọc bài để trong tay hần.

"Ngọc bội này huynh cầm lấy, có thể ngăn cản một kích toàn lực Kim Đan hậu kỳ, huynh nhất định phải cẩn thận, khi tất yếu thì hãy bỏ chạy! Không cần lo lắng cho muội, người Dạ gia không dám khi dễ muội đâu!"

Dạ Trầm Uyên gật gù đầu, sau đó đi nhanh về phía Dạ Bách Xuyên, nếu không nắm chắc, hần cũng không có khả năng một mình đến Dạ gia.

Dạ Bách Xuyên đứng trước mặt mọi người, bởi vì tiêu bối tài giỏi Dạ gia hiện tại đều ở nhất đẳng quốc, cho nên bây giờ ông ta chỉ có thể tự mình ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: Sênh Mai

"Không nghĩ là ngươi vẫn còn sống."

Đây là câu Dạ Bách Xuyên mở miệng nói đầu tiên, ông ta mặc dù thân là gia gia Dạ Trầm Uyên, nhưng đã có hơn hai trăm tuổi, chấp chưởng nhiều năm, trên người kèm theo uy áp, ánh mắt hết sức phức tạp nhìn chăm chăm Dạ Trầm Uyên, nhưng duy nhất không đổi, vẫn là sự chán ghét.

Dạ Trầm Uyên đối với Dạ Bách Xuyên cũng không có bất cứ hảo cảm nào, hần nói ngay vào điểm chính, "Ta đến đây chỉ là muốn biết mẫu thân ta hiện tại đang nơi nào."

Một bên Dạ Lỗi nghe xong, vội vàng thấp giọng nói nhỏ bên tai Dạ Bách Xuyên.

"Phụ thân đại nhân, tiểu tử này hôm nay là Tam phẩm luyện đan sư! Một nô lệ tốt như vậy, nhất định không thể để cho hần chạy thoát!"

Dạ Bách Xuyên nghe vậy, trong mắt tinh quang chợt lóe.

Khi còn nhỏ chịu đủ loại khi dễ, tất cả mọi người Dạ gia biết tình thân cùng Dạ Trầm Uyên là không có ích lợi gì, bởi vì Dạ Trầm Uyên khẳng định hận thấu xương Dạ gia, nhưng một luyện đan sư thiên tư vô hạn đặt trước mắt như vậy, bọn họ sao có thể buông tay?

Cho nên trước tiên, Dạ Bách Xuyên cùng Dạ Lỗi cùng suy nghĩ, đó chính là bắt Dạ Trầm Uyên nhốt lại, buộc hần luyện đan cho gia tộc!

Dạ Bách Xuyên lạnh lùng cười nói, "Muốn biết mẫu thân ngươi nơi nào, có thể! Ngươi luyện cho gia tộc một vạn viên Tam phẩm linh đan, lão phu sẽ nói cho ngươi biết!"

Lời nói Dạ Bách Xuyên làm người Dạ gia đứng phía sau đều hít một hơi khí lạnh, một vạn viên Tam phẩm linh đan? Bọn họ Dạ gia trên dưới cộng lại, nhiều nhất cũng chỉ có hơn một trăm viên Tam phẩm đan dược? Một vạn! Đại trưởng lão thật sự muốn ư! O__O

Cổ Thanh Kha nghe xong tức đỏ mặt, "Thật là vô sỉ!"

Lệ Lão cũng bị Dạ Bách Xuyên chọc tức, "Một vạn viên? Hần nghĩ Tam phẩm đan là bấp cái ngoài chợ chắc? Chi sợ quốc khổ mấy tiểu quốc xung quanh cộng lại cũng không có đủ một vạn viên đi? Còn nữa, lúc trước bọn hần đối xử với ngươi như vậy, bây giờ còn muốn ngươi luyện đan cho bọn hần? Nằm mơ cũng không có đâu! Thà cho chó ăn cũng không cho bọn họ!"

Dạ Trầm Uyên cười lạnh lắc đầu, "Đại trưởng lão lời nói thật biết điều."

Hần mở từ trong lòng bàn tay cảm ra một lọ thuốc màu xanh nhạt.

"Ta chỗ này có mười viên Trúc Cơ đan, Tam phẩm đan dược cao nhất, nếu ai nói cho ta biết mẫu thân ta ở đâu, ta sẽ cho người đó."

Hần nói xong, người Dạ gia đứng phía sau Dạ Bách Xuyên đều lộ ra biểu tình thèm nhở dãi, Trúc Cơ đan là thứ tốt! Có nó, Luyện Khí đại viên mãn có thể lập tức tăng lên Trúc Cơ! Hơn nữa chỉ cần một câu nói thôi.

Người trong gia tộc bắt đầu rục rịch, sao Dạ Bách Xuyên không cảm nhận được? Nếu không phải do ông ta dùng uy áp đè nặng, chỉ sợ những người khác của Dạ gia nhất định gấp gáp giao dịch cùng Dạ Trầm Uyên, thật sự là một đám thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Dạ Bách Xuyên hừ lạnh một tiếng, "Như thế nào, không chịu? Gia tộc sinh ngươi nuôi ngươi, ngươi bây giờ trở thành luyện đan sư, ngay cả một chút đan dược cũng luyện tiếc luyện chê giúp đỡ gia tộc, như thế bất trung bất hiếu, vong ân bội nghĩa, lão phu ta sẽ thay mặt cha mẹ ngươi giáo huấn!"

Dứt lời, Dạ Bách Xuyên đột nhiên ra tay, hướng Dạ Trầm Uyên bắt lại đây!

Dạ Trầm Uyên lui về phía sau một bước, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ màu đen, linh quang chợt lóe, hần niết chủy thủ, khuôn mặt không sợ hãi chút nào bình tĩnh nghênh đón.

Thấy Dạ Trầm Uyên cũng dám cùng Đại trưởng lão giao thủ, tất cả mọi người đều cảm thấy hần đến tìm chết, lại cảm thấy hần thật là lợi hại.

Chung quy Dạ Trầm Uyên mới mười lăm tuổi, nhưng hần không chỉ là Tam phẩm luyện đan sư, còn có sức mạnh chiến đấu như vậy, nếu sớm biết Dạ Trầm Uyên có tiền đồ như thế này, khi hần còn nhỏ bọn họ đã không chèn hần, để bây giờ tồn thất một thiên tài.

Một chiêu bất không được, Dạ Bách Xuyên đối với thực lực Dạ Trầm Uyên cũng biết chút ít, "Không nghĩ đến, ngươi thế nhưng Trúc Cơ!"

Hơn nữa tương đối vượt xa Trúc Cơ bình thường mạnh hơn nhiều. Nếu không, chỉ bằng tu vi ông ta cao hơn Dạ Trầm Uyên hai đại cảnh giới, không có khả năng một kích cũng không trúng? Thật sự là kỳ quái!

Dạ Trầm Uyên không nói gì, hần hôm nay tới, không thể không có dự định tính toán, nếu không việc gì ngay từ đầu liền biểu lộ ra thân phận chính mình là luyện đan sư, những ân oán năm đó, hôm nay dùng thực lực để giải quyết đi!

Trong vòng thời gian cực ngắn, linh quang liên tiếp không ngừng lóe ra, hai người giao thủ vài hiệp, thế nhưng trong lúc nhất thời không thể phân thắng bại.

Người Dạ gia ở đây còn tưởng rằng, có Đại trưởng lão ra tay, trong một khắc Dạ Trầm Uyên sẽ bó tay chịu trôi, kết quả thực lực Dạ Trầm Uyên lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán bọn họ.

Hần không chỉ có tốc độ Kim Đan Kỳ, còn có thần thức Kim Đan Kỳ, đáng sợ hơn là, trên người Dạ Trầm Uyên có pháp bảo Kỳ Đa! Dạ Bách Xuyên vài lần đánh tới, đều bị pháp bảo ngăn cản!

"Thế nhưng là pháp bảo tiên bậc!"

Trong thân thể Dạ Bách Xuyên có thể cảm nhận được áp lực, nguyên bản ông ta cũng hiểu được, mình có thể dễ dàng hàng phục Dạ Trầm Uyên, còn cảm thấy Dạ Trầm Uyên là chính mình chịu chết, thì ra hần có pháp khí, ông ta mới thấy mình đã quá tự tin rồi!

Dạ Trầm Uyên này rốt cuộc có bao nhiêu cơ duyên? Hần mới có thể chống đỡ vượt cấp khiêu chiến?!

Trong mắt Dạ Bách Xuyên chợt loé lên sát ý, Dạ Trầm Uyên càng lợi hại, ông ta lại càng muốn giết hần, nếu Dạ Trầm Uyên chỉ là Trúc Cơ bình thường, còn có thể lưu hần lại một mạng, nhưng hiện tại, Dạ Trầm Uyên nhất định phải chết!

Nghĩ như vậy, Dạ Bách Xuyên cũng không hề nương tay, một bên Dạ Lỗi thấy vậy, vội vàng hô, "Phụ thân, không cần giết hần, bắt sống là được!"

Nhưng vô dụng, Dạ Bách Xuyên đột nhiên lui về phía sau một bước, hai chân cắm vào thanh thạch bán trung, hét lớn một tiếng

Nguyên Thanh Ba!"

Nguyên Thanh Ba là một trong những võ học tuyệt kỹ của Dạ gia, có thể dùng sóng âm đã thương thần thức đối phương!

Mà Dạ Trầm Uyên hai mắt hép lại, "Chính là lúc này!"

Lệ Lão cười lạnh một tiếng, "Xem ta đây!"

Vô hình ngưng thần chầm chậm đột nhiên đâm về phía Dạ Bách Xuyên, mà Dạ Trầm Uyên nghiêng diện đối kháng công kích sóng âm của đối phương, thân thể lại như một thuyền con bình thường, lao nhanh về phía Dạ Bách Xuyên xẹt qua!

Cuối cùng, lúc công kích sóng âm vừa hạ xuống, Dạ Trầm Uyên phun ra một búng máu, Dạ Bách Xuyên thấy hần tới gần, thân thủ liền bóp chặt cổ của hần, nhưng ở phía sau Lệ Lão dùng ngưng thần chầm chậm công kích!

Dạ Bách Xuyên kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đầu, mà Dạ Trầm Uyên nắm chặt cơ hội, sử dụng chủy thủ, hung hăng cắm ngay ngực Dạ Bách Xuyên!

"Đại trưởng lão!"

"Phụ thân!"

Bên ngoài tiếng kinh hô không ngừng, nhưng bởi vì phạm vi công kích Nguyên Thanh Ba quá rộng, tất cả mọi người không dám tiến lên, chỉ có thể nhìn Dạ Bách Xuyên bị chủy thủ đâm trúng!

Dạ Bách Xuyên đau đớn, đánh Dạ Trầm Uyên một chương! Sau đó chính mình lui về phía sau mấy bước, vội vàng nhét đan dược vào miệng, ức chế miệng vết thương xuất huyết.

Một chương đó ông ta dùng mười phần lực, dù cho có pháp bảo tiên bậc ngăn cản, Dạ Trầm Uyên cũng bị trọng thương, nhưng ngay lúc này, hần cười quý dị.

"Bạo."

Hần chỉ nói một chữ, Dạ Bách Xuyên lại hoảng sợ phát hiện trên người mình lại có thêm một trượng lĩnh bạo phù! Nó được ẩn thân phù che dấu, chỉ có trong chớp nhoáng nổ tung này mới có thể bị người khác phát hiện!

Chỉ nghe "Rầm!" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ sân bị nổ chấn động! Khắp nơi đều là cát bay đá chạy, bụi tung bay, mà Dạ Bách Xuyên thân hãm trong hố không thấy bóng dáng.

Dạ Lỗi khó tin query trên mặt đất, phụ thân đại nhân... Sẽ không, sẽ không cứ như vậy chết chứ? Người là Kim Đan cường giả a!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Edit: Sênh Mai

Kim Đan hậu kỳ cường giả không dễ dàng chết như vậy, vừa rồi Dạ Bách Xuyên khinh địch, Dạ Trầm Uyên mới có cơ hội làm ông ta bị thương.

Quả nhiên, sau khi lĩnh bạo uy lực qua đi, một lão nhân đứng trong hố, trận nổ tung vừa rồi đã cắt đứt một bàn tay của lão, máu vậy ra làm cho mặt ông ta trở nên cực kỳ dữ tợn!

Ông ta không thể tin được chính mình lại bị một tên tu vi Trúc Cơ thương tổn đến thế này, cho nên lúc nhìn đến Dạ Trầm Uyên ánh mắt ông ta liền đỏ ngầu hung ác.

"Ta muốn giết ngươi!"

Ông ta giận giữ gầm lên một tiếng, cả người không thấy tấm hơi, thuận di! Là Kim Đan Kỳ mới có thể sử dụng thuận di!

Dạ Trầm Uyên cũng động, bộ pháp của hắn thi triển đến mức tận cùng, cả người buộc chặt! Tuy rằng tốc độ hắn so ra kém thuận di, nhưng có Lệ Lão bên cạnh, động tác Dạ Bách Xuyên không thể che giấu.

"Đằng sau!" Dạ Trầm Uyên đâm một thanh chùy thủ xuyên qua, Dạ Bách Xuyên khiếp sợ hiện ra thân ảnh, một giây sau lại biến mất.

"Bên trái!" Lệ Lão lại một lần nữa lên tiếng nhắc nhở.

Dạ Trầm Uyên nguy hiểm lui về phía sau, tránh được một kích trí mệnh của Dạ Bách Xuyên! Dạ Bách Xuyên nhiều lần đột nhiên biến mất, tuy rằng Dạ Trầm Uyên mỗi một lần đều có thể nhanh nhẹn phản ứng kịp, nhưng hắn chung quy chỉ là Trúc Cơ, vài lần đều thập phần mạo hiểm mới tránh được từ kiếp, hào quang càng ngày càng mờ, vết thương trên người Dạ Trầm Uyên cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi làm ướt y phục màu trắng nhưng tay nắm chùy thủ, lại không hề buông lỏng!

Dạ Bách Xuyên xác định Dạ Trầm Uyên có thể nhìn thấu thuận di, nghĩ vậy, hắn đem tốc độ đạt đến mức cực hạn, đồng thời, đem tất cả linh lực hội tụ đến cánh tay phải không bị thương, ánh mắt không chút nào che giấu sát ý!

"Phía trên!"

Lúc này đây, không cần Lệ Lão nhắc nhở, Dạ Trầm Uyên chính mình cũng cảm nhận được, hắn ngừng đầu, đồng thời, âm thanh Dạ Bách Xuyên ẩn chứa sự tức giận từ phía trên truyền đến!

"Bạo liệt kim cương trào! Đi chết đi, nghiệt súc!"

Một đạo ánh sáng vàng từ đỉnh đầu rơi xuống, Dạ Trầm Uyên bị Dạ Bách Xuyên khóa chặt, nếu đổi một Kim Đan tu vi thì lúc này, cũng không có khả năng tránh được, huống chi bản thân Dạ Trầm Uyên còn đang bị trọng thương?

Khoảnh khắc như sợi chỉ treo chuông, Dạ Trầm Uyên đột nhiên biến mất!

Dạ Bách Xuyên một kích đánh hụt, chỉ nghe âm vang một tiếng, toàn bộ sân bị một trào tách thành hai nửa, những người tu vi không cao toàn bộ đều bị chấn động ngã đi, sau đó Dạ Bách Xuyên nhảy xuống, lại không nhìn thấy bóng dáng Dạ Trầm Uyên... Chẳng lẽ?!

Dạ Bách Xuyên hai mắt trừng lớn, kinh nghi bất giác quay đầu, nhưng ngay lúc này, một thanh trường kiếm từ phía sau đâm vào ông ta, Dạ Trầm Uyên lại xuất hiện đằng sau!

Thương càng thêm nặng, Dạ Bách Xuyên học máu, sắc mặt tái nhợt, đứt quãng nói, "Người... Người có...Không gian...Giới từ...!"

Chỉ có không gian giới từ mới làm cho người sống tiến vào, mà Dạ Trầm Uyên, một Trúc Cơ mười lăm tuổi, hắn lại có không gian giới từ!

"Phụ thân!"

Dạ Lỗi kinh hô một tiếng, Dạ Trầm Uyên rút kiếm ra, đem kiếm trực tiếp để trên cổ Dạ Bách Xuyên.

Dạ Lỗi phấn nộ đến cực điểm, nổi giận gầm lên một tiếng, "Phụ thân đừng sợ! Con tới cứu người!"

Chỉ là biểu hiện của Dạ Trầm Uyên hết sức lợi hại, ngay cả Dạ Bách Xuyên còn bị thương nặng, Dạ Lỗi trong lòng sợ hãi, liền đem viên đan dược Dạ Trầm Uyên đưa trước đó nuốt xuống!

Từ phẩm tầng đan có thể trong khoảng thời gian ngắn giúp linh khí bạo trưởng, sẽ thúc đẩy linh khí tăng cao, lấy tình huống bản thân Dạ Trầm Uyên nay bị trọng thương mà nói, hắn tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Dạ Lỗi sau khi ăn tăng đan

Nhưng lúc này, Dạ Trầm Uyên nhìn Dạ Lỗi xông lại, tay Dạ Bách Xuyên lại không thể nhúc nhích.

Một giây sau, Dạ Lỗi cảm giác chính mình cả người đều nóng lên, hai má đỏ bừng, căn bản nét mặt đang hưng phấn, không chờ chạy đến trước mặt Dạ Trầm Uyên, liền biến thành sợ hãi!

Cuối cùng hai tay che ngực, không thể nói một chữ, nổ tung!

Chung quanh nhất thời vang lên vô số tiếng thét chói tai! Người còn tỉnh đều bị một màn trước mắt sợ tới mức hồn bay phách tán! Dạ Lỗi bị nổ phanh cây vạn phần, máu còn bắn lên mặt Dạ Bách Xuyên!

Dạ Bách Xuyên ngây ngẩn cả người, nhĩ tử mà ông ta thương yêu nhất chết thảm ở trước mặt, Dạ Bách Xuyên kêu rên một tiếng quỳ trên mặt đất, trong nháy mắt già thêm mười tuổi!

Mà khoe miệng Dạ Trầm Uyên lại hiện lên vẻ tươi cười.

Cô cô, cuối cùng ta cũng báo thù được cho người.

Ngày cô cô còn sống có dung mạo mỹ lệ, tên cảm thụ Dạ Lỗi này nhìn trùng muội muội cùng cha khác mẹ, liền muốn đem cô cô làm của riêng, dù sao thể chất cô cô không thể tu luyện, lưu giữ lại cũng chỉ là phế vật.

Cô cô đã chết không theo, sau vài ba lần, Dạ Lỗi không còn kiên nhẫn, liền trực tiếp hãm hiếp nàng, cuối cùng bỏ lại một câu "Không có gì đặc biệt" liền rời đi.

Sau đó trong tộc biết được chuyện này, rất nhiều người đều nói Dạ Lỗi cảm thụ, chung quy Dạ Nhật Thanh Âm là muội muội hắn, cùng một phụ thân sinh ra!

Đại trưởng lão vì muốn bảo vệ cho thanh danh của nhĩ tử mình yêu thương nhất, liền ép buộc nhĩ nữ thất sủng, muốn cô cô thừa nhận là nàng câu dẫn nhĩ tử mình, cô cô có chết không chịu tội, kết quả là bị tự tay Dạ Bách Xuyên đánh trọng thương, cuối cùng... Vì cơ thể bị trọng thương không được chữa trị, chết không nhắm mắt. Mà cô cô trước khi chết, tên Dạ Lỗi trước đó còn giả tình giả ý nói yêu nói thích lại chưa từng xuất hiện, chiếm được liền vứt bỏ, chính vì có nam nhân máu lạnh bạc tình như vậy, hoàn toàn không thèm để ý việc mình làm có hủy cả đời người khác hay không, lại càng không có một chút cảm giác tội lỗi.

Cho nên Dạ Trầm Uyên đến nơi này, hắn không phải vì báo thù cho chính mình.

Hắn chỉ là muốn người lúc trước hại chết cô cô sẽ có kết cục ứng với quả báo mình làm, người làm hại mẫu thân hắn cũng vậy.

Trước kia hắn không làm được, nhưng bây giờ có thực lực rồi, hắn mới quay trở lại.

"Ông xem đi."

Dạ Trầm Uyên khom lưng, nói bên tai Dạ Bách Xuyên âm u, "Ông xem những người trong tộc của mình đi... Ta hiện tại rõ ràng chỉ là nõ mạnh hết dả, nhưng bọn hắn một người cũng không có ai dám lại đây cứu ông, dám lại đây báo thù, ông biết vì sao không?"

Dạ Bách Xuyên miệng giật giật, gương mặt già nua run rẩy, cuối cùng một chữ cũng nói không nên lời.

Bức tường đỏ tang hoang, hắn nhìn mình hậu bối của gia tộc, có té xỉu, có chạy trốn, còn những người có mặt ở đây, rõ ràng là sợ choáng váng, cũng không dám nhúc nhích.

Dạ Bách Xuyên đau buồn tức giận, nhắm mắt lại không xem nữa! Nhưng Dạ Trầm Uyên lại không chịu buông tha ông ta, "Bởi vì bọn họ giống như ông vậy, mềm nắn rắn buông, khi thiện sợ ác, vì tư lợi, máu lạnh vô tình, có lợi ích thì chen chúc mà lên, gặp nguy hiểm liền co giò chạy, thật giống như một đám ruồi bọ, ông biết không? Ta cảm thấy sỉ nhục vì trong người ta lại có huyết mạch Dạ gia!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Edit: Sênh Mai

Dạ Bách Xuyên nghe Dạ Trầm Uyên nói tâm như tro tàn, một lát sau lại cười lạnh, thô lỗ nói, "Mặc kệ người chán ghét ta nhiều thế nào! Trong người người... Đều đang chảy dòng máu Dạ gia! Người bất trung bất hiếu, giết thân phạm thượng, người... So với chúng ta có chỗ nào tốt hả?"

Dạ Trầm Uyên khẽ nở nụ cười, "Ông nói đúng lắm."

Trong tay hắn trường kiếm nhẹ nhàng xẹt qua cổ Dạ Bách Xuyên, thân kiếm mang theo một tia máu, nguy hiểm như gòi bám trên xương.

"Ta cũng tàn nhẫn giống như Dạ gia các người, cho nên ông tốt nhất không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, bây giờ, nói cho ta biết, mẫu thân ta đến cùng là ở đâu?"

Hàn ý lạnh thấu xương làm lông tơ Dạ Bách Xuyên cả người dựng đứng! Ông ta thật sự sợ hãi, dù cho bản thân không dễ dàng chết như vậy, nhưng lúc này bị Dạ Trầm Uyên đưa lưỡi kiếm kề cổ, ông ta có loại cảm giác bị mãnh thú cắn ngay miệng hít thở không thông!

Chỉ hận Dạ Trầm Uyên hắn như thế nào mới Trúc Cơ, mà có thể lợi hại như vậy!

"Được; ta cho người biết, người, người không thể giết ta! Bằng không, ta liều mạng cả chết rách lưới, cũng sẽ không để cho người dễ chịu!"

Dạ Trầm Uyên cười khế, "Ông bây giờ không có tư cách bàn điều kiện."

Thanh kiếm dưới tay hắn dùng lực vài phần, "Nói mau!"

Dạ Bách Xuyên cả kinh, vội vàng lớn tiếng nói, "Nàng gả cho Hồn Nguyên Ma Tổ!"

Dạ Trầm Uyên nghe vậy, nháy mắt mở to hai mắt nhìn!

"Cái gì... Cái gì?"

Dạ Bách Xuyên mang theo vài phần hận ý, khàn giọng nói, "Chính là Hồn Nguyên Ma Tổ, ta nói xong rồi, người mau thả ta ra!"

Mà lúc này Dạ Trầm Uyên không nghe được lời hắn nói, Hồn Nguyên Ma Tổ... Thế nhưng là Hồn Nguyên Ma Tổ! Đây chính là tông chủ ma môn mà ai cũng muốn tiêu diệt, Dạ gia làm sao lại có quan hệ cùng ma môn?

Hơn nữa người của Hồn Nguyên Tông đều là những tên biến thái! Lấy tra tấn nữ nhân làm thú vui, chuyên hút oán khí nữ nhân vì phương thức tu luyện, nữ nhân càng thống khổ, bọn họ tu luyện càng nhanh! Cho nên phạm nữ nhân vào đó rồi, không phát điên thì cũng trở nên ngớ ngẩn!

Dạ Bách Xuyên, vì lợi ích mà đem mẫu thân hắn bán đến loại địa phương đó? Lúc trước không phải nói, là muốn ép bà gả cho nguyên tướng nào Nguyên Anh làm thiếp sao?!

Thấy khuôn mặt Dạ Trầm Uyên tái nhợt đáng sợ đến cực điểm, Dạ Bách Xuyên cả người run lên, hơi sợ, "Người, ta cho người biết, nếu người dám giết ta, trên dưới Dạ gia đều sẽ không bỏ qua cho người! Nên biết, người Dạ gia hiện tại đại đa số đều ở bên ngoài, được nhất đẳng quốc công huân thế gia trọng dụng! Nếu người không muốn bị nhất đẳng quốc liên hợp đuổi giết, người... Người liền..."

"Ông sao có thể dám làm vậy?!"

Mấy chữ này, cơ hồ xiết từ hàm răng Dạ Trầm Uyên mà phát ra từng chữ, hai mắt hắn đỏ bừng, đột nhiên trường kiếm giơ lên hung hăng hướng Dạ Bách Xuyên chém!

Dạ Bách Xuyên cả kinh! Vạn phần mạo hiểm trốn thoát công kích Dạ Trầm Uyên, nét mặt già nua co quắp hai lần, nghĩ mà sợ nói.

"Này người đừng trách ta! Muốn trách... Chỉ trách cô ta là thân thể Thuần Âm, là Hồn Nguyên Ma Tổ coi trọng cô ta trước!"

"Ông câm miệng!!"

Câu nói của Dạ Bách Xuyên khiến ánh mắt Dạ Trầm Uyên càng thêm đáng sợ, ngón tay hắn siết chặt chuôi kiếm đến trắng nhợt, xuống tay càng không lưu tình chút nào!

Hắn thế nào cũng nghĩ không ra, mẫu thân hắn thân là con cháu Dạ Bách Xuyên! Ông ta vẫn nhẫn tâm hạ thủ được? Chỉ có thể nói không bằng loài cầm thú, ngay cả linh hồn mình cũng

có thể bán, hướng chỉ người khác?

Hai người lại một lần nữa giao thủ, những người khác của Dạ gia nhân cơ hội chạy sạch sẽ, cái sân rách nát đã nhìn không ra nguyên hình, tiếng ầm vang phá hư bên tai không dứt, nhưng lúc này đây, Dạ Bách Xuyên rõ ràng đang ở hạ phong!

Vì mạng sống, Dạ Bách Xuyên cũng bất chấp sử dụng chiêu cuối, chờ Dạ Trầm Uyên hùng hổ một kiếm chém tới thì lúc này đây, lão không trốn tránh mà là toàn lực nghênh đón!

"Không tốt! Cẩn thận!"

Lệ Lão lên tiếng nhắc nhở thì đã quá chậm, chỉ thấy Dạ Bách Xuyên bị Dạ Trầm Uyên nguy hiểm chém một kiếm, lại dùng hết linh lực toàn thân, đem một phù cao cấp hung hăng vỗ vào người Dạ Trầm Uyên!

Tu vì lão vốn cao hơn Dạ Trầm Uyên, nay liều mạng phản pháo như vậy, Dạ Trầm Uyên rất khó né tránh, nhưng ông ta cũng không chiếm được thượng phong, kiếm Dạ Trầm Uyên tước mất ba ngón tay của lão!

Nhất thời, tiếng Dạ Bách Xuyên thảm thiết tiếng kêu rên, ông ta ôm ngón tay đứt quỳ xuống, ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm Dạ Trầm Uyên!

Mà phù lục đánh vào trên người Dạ Trầm Uyên trong nháy mắt, hắn liền bị khoá trụ! Đó là một trương thất phẩm khốn linh phù, một loại phù đến cường giả Nguyên Anh sơ kỳ nhất định cũng khó có thể thoát được!

"Arh... Đáng giận! Nghiệt súc, ngươi không nghĩ rằng... Trong tay ta còn có thứ tốt như vậy!"

Dạ Bách Xuyên che tay tràn đầy máu tươi, nhìn Dạ Trầm Uyên quý mị nở nụ cười!

Khốn linh phù hóa thành vô số lôi điện đem Dạ Trầm Uyên bao vây lại, tiền bạc hộ thuẫn nhấp nháy vài lần liền triệt để biến mất, lôi điện trực tiếp truyền đến người Dạ Trầm Uyên!

"Đừng chống cự vô ích!" Dạ Bách Xuyên hai chân phát run đứng dậy, đường đường Kim Đan hậu kỳ, bị một tên Trúc Cơ ép buộc thành cái dạng này, cũng là chưa từng có ai.

"... Bị nhốt trong linh phù đề nặng, cho dù ngươi có không gian giới tử cũng vào không được, ha ha!... Những thứ tốt trên người của ngươi, đều là của ta!"

Lão nói đến đây, biểu tình bởi vì hưng phấn mà vặn vẹo, vừa nghĩ đến có thể có được không gian giới tử của Dạ Trầm Uyên, ngay cả nhi tử ông ta thương yêu nhất đã chết đều quên mất!

Nhưng lúc ông ta chuẩn bị bắt Dạ Trầm Uyên, trước mặt hắn lại đột nhiên xuất hiện một đạo kết giới.

Một bàn tay trắng nõn từ kết giới trống rỗng vươn ra, bắt được trương phù, mà nguyên bản dấu vết linh phù trên người Dạ Trầm Uyên, bị năng lượng lôi xuống, mang theo vài phần hàm súc căm phẫn!

Phù bị lấy đi trong nháy mắt, lưu điện thoát khỏi người Dạ Trầm Uyên, truyền đến thân thể của nàng, đem nàng khóa chặt! Mà điện quang hóa thiểm đùng đùng nổ vang, sắc mặt Nguyên Sơ khó coi đến cực điểm!

"Ngươi, lại dám đá thương đồ đệ ta?!"

Bàn tay nhỏ nàng dùng chút lực, một giây sau, kim quang trong tay nàng chợt lóe, giống như có cái gì bình thương bị bóp nát, điện quang biến mất hoàn toàn, phù lục biến thành một đồng bột phấn.

"Ngươi đáng chết!"

"... Sư phụ."

Lúc nhìn thấy Nguyên Sơ, trong nháy mắt, tâm Dạ Trầm Uyên đang bạo động, lập tức bình tĩnh, hắn giữ chặt Nguyên Sơ.

"Đề cho ta."

Nguyên Sơ vốn đến xem trò vui, lại không nghĩ rằng lại thấy bộ dạng Dạ Trầm Uyên bị trọng thương, nàng không cần suy nghĩ liền xuất hiện ngược cựa bả! Lúc này bị Dạ Trầm Uyên lôi kéo, ánh mắt nàng lộ vẻ lo lắng, "Ngươi bây giờ như vậy, có thể sao?"

Ngực Dạ Trầm Uyên lõm xuống một lỗ lớn! Linh khí cũng hỗn loạn, hiển nhiên bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng!

Dạ Trầm Uyên gật gật đầu, đôi mắt lạnh lẽo dừng trên người Dạ Bách Xuyên đang phát run, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Ta có thể."

Dạ Bách Xuyên đã bị sự xuất hiện đột ngột của Nguyên Sơ làm cho sợ tới mức sắc mặt trắng bệch! Đây chính là thất phẩm phù lục a! Tiểu nha đầu này đột nhiên xuất hiện tiểu lại có thể tay không bóp nát, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Edit: Sênh Mai

Nhưng rất nhanh, không ai trả lời cho câu hỏi này của ông ta bởi vì Dạ Trầm Uyên từng bước tiến gần tới ông ta.

Xung quanh đá vụn bởi vì sát khí hắn mà rung động, tóc đen không gió cũng bay, vết máu còn trên người từ từ bước đến, giống như sứ giả từ địa ngục liệt hỏa, có thể phá hủy tất cả.

"Đừng, đừng giết ta! Ta, ta có biện pháp cứu mẫu thân ngươi, ngươi đừng giết ta!"

Nhưng lúc này Dạ Trầm Uyên đã không còn nghe lão nói một chữ nữa, thù của cô cô và mẫu thân hần, chỉ có thể dùng mạng Dạ Bách Xuyên hoàn trả!

Một tiếng hét thảm sau đó ngưng bật,

máu tươi bắn lên người hần, nhưng tim hần lại đập cực kỳ thông thả.

Đây không phải là lần đầu tiên hần giết người, nhưng là lần đầu tiên giết chính người thân mình! Dù cho có là người thân nhưng lại không thân, giữa bọn họ chỉ có huyết hải thâm thù.

"Đi thôi." Nguyên Sơ kéo Dạ Trầm Uyên một chút, "Một lát nữa, Triều Tịch Quốc sẽ phái người đến."

Dạ Trầm Uyên nhìn Nguyên Sơ, gật gật đầu.

Nhưng lúc này, tảng đá sừng sững duy nhất trong đình viện, một thiếu nữ xinh đẹp sắc mặt tái nhợt bước ra.

Thì ra Cố Thanh Kha không bỏ chạy, mà núp vào sau tảng đá, lúc này thấy Dạ Trầm Uyên muốn đi, nàng mới lấy dũng khí đi ra ngoài.

"Trầm Uyên ca ca."

Dạ Trầm Uyên nhìn nàng, gương mặt tinh xảo dính đầy máu ử rừ.

"Xin lỗi, vừa rồi dọa đến muội."

Động tĩnh trước đó lớn như vậy, Cố Thanh Kha khẳng định bị giật mình, nhưng bây giờ, hần đã không còn sức để chuyện trò an ủi, chỉ nói một câu.

"Dạ gia không phải người lương thiện, muội nên quay về nhà đi."

Dạ gia tại gia viện này không có quá nhiều người, trừ Dạ Bách Xuyên ở nơi này trấn thủ, phần lớn người Dạ gia đều ở nhất đẳng quốc, chỉ hy vọng việc hôm nay hần làm sẽ không liên lụy Cố Gia bị Dạ gia trả thù mới tốt.

Cố Thanh Kha khó xử nhìn hần một cái, vừa nhìn về phía Nguyên Sơ, cuối cùng đột nhiên tiến lên giữ chặt tay hần.

"Trầm Uyên ca ca, huynh theo muội đi! Gia tộc của muội sẽ bảo hộ huynh, Dạ gia tuyệt đối không dám tới lỗ mũi!"

Dạ Trầm Uyên nhú mày, sau đó từng chút tách gỡ ngón tay.

"Xin lỗi biểu muội, ta đã có sư môn, trừ sư phụ ra, ta sẽ không đi với bất luận kẻ nào."

Cố Thanh Kha thế mới biết tiểu nữ hài trước mắt, chính là sư phụ Dạ Trầm Uyên!

Ánh mắt âm đậm sụp xuống, Cố Thanh Kha biết Nguyên Sơ rất lợi hại, liền suy đoán nàng là lão yêu quái nào đó hóa thân.

Nếu là bình thường, Nguyên Sơ thấy Cố Thanh Kha có lẽ còn có tâm tình đùa giỡn một chút, nhưng bây giờ, tâm trạng Dạ Trầm Uyên hiển nhiên rất không tốt, cho nên nàng không có ở lại mà trực tiếp đưa Dạ Trầm Uyên đi, nơi địa phương âm u này, về sau vẫn là không cần đến nữa!

Trên thuyền Thiên Phương, Nguyên Sơ đang lau ngón tay cho Dạ Trầm Uyên, Dạ Trầm Uyên đã dùng đan dược trị thương, thương thế dù rất nặng nhưng vẫn không rên rĩ một tiếng, nhưng hần bây giờ đang ngẩn người, đôi mắt mông lung nhìn xa xăm, không biết suy nghĩ cái gì.

Nói cũng phải, đột nhiên biết tin tức như vậy, Dạ Trầm Uyên hiện tại nhất định rất khó chịu! Ta phải làm sao đây?

Nguyên Sơ đang vắt óc chuẩn bị nói gì đó thì Dạ Trầm Uyên đột nhiên lên tiếng.

"Sư phụ, cảm ơn người đã cứu ta."

Nguyên Sơ cau mày nói, "Hai người chúng ta, còn cần gì nói cảm ơn!"

Dạ Trầm Uyên cười khổ, mang theo vài phần tự giễu.

"Thật ra, ta không muốn sư phụ nhìn thấy những người Dạ gia đó, bọn họ, không xứng để sư phụ nhìn."

Nguyên Sơ hơi mím môi, "Kỳ thật không sao cả..."

Nàng nghiêm túc nói, "Ta sẽ không bởi vì bọn họ mà thay đổi suy nghĩ về ngươi! Ngươi chính là ngươi!"

Dạ Trầm Uyên nghe vậy nhìn nàng, khóe mắt dần dần có chút đỏ.

"Sư phụ... Người biết không?"

Hần cười, vẻ mặt vô cùng tự trách.

"Lúc ta năm tuổi, mẫu thân bị mang đi, ta nghe mẫu thân nói, Dạ gia muốn đem bà gả cho một nguyên tướng gần đất xa trời để làm thiếp, cũng bởi vì bà là thân thể Thuần Âm. Mẫu thân không muốn gả, cho đến lúc đi bà đều khóc."

Nguyên Sơ nghe xong có chút khổ sở cúi đầu, tay nhỏ cầm lấy tay hần, Dạ Trầm Uyên cũng đem tay nàng nắm chặt!

"... Những năm gần đây, ta thật sự nghĩ rằng bà phải gả cho một cái lão đầu, ta cho rằng như vậy..."

Ít nhất như vậy bà còn có thể thoát khỏi nhà giam của Dạ gia, chờ hấn trở nên mạnh mẽ cứu bà ra khỏi đó, nhưng ai ngờ nàng nhưng thật ra là nhập ma quật? Loại kia ăn tươi nuốt sống địa phương, nhiều năm trôi qua như vậy, an có mệnh tại?

Dạ Trầm Uyên cười lạnh, "Còn có cô cô..."

"Cô cô vốn chỉ là không được sủng mà thôi, ngày tuy rằng kham khổ, nhưng không có trở ngại, nhưng vì ta, bởi vì bà thương tiếc ta, muốn chiếu cố ta, mới trở thành cái gai trong mắt người Dạ gia, họ bị như vậy, đều là vì ta..."

Dạ Trầm Uyên đôi mắt tinh xảo nhắm chặt, vẻ mặt thống khổ!

"Ta hại không ít người thân cận nhất! Còn có lúc trước những người cứu ta đều vì vậy mà mất mạng, bất cứ ai tới gần ta, cũng sẽ không có kết cục tốt!"

"Không phải đâu!"

Nguyên Sơ đột nhiên cắt ngang lời hấn, tức giận nói, "Người nói như vậy chẳng phải là nên khắc chết ta sao?! Nhưng đến bây giờ ta vẫn sống vui vẻ đó thôi?"

"Sư phụ!" Dạ Trầm Uyên không thích nàng trù ẻo bản thân mình.

"Dạ Trầm Uyên."

Nguyên Sơ đột nhiên kêu tên của hấn, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc như vậy, nghiêm túc gọi tên hấn, đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn hấn, thật giống như đang nhìn cả thế giới.

"Chuyện của mẫu thân người không phải lỗi của người, người thành Trúc Cơ liền trở về tìm bà ấy, người không có sai!"

"Ta hấn nên sớm trở về..."

"Người sớm trở về thì như thế nào?" Nguyên Sơ nói, "Nếu không có thực lực liền trở về, ngay cả mạng của mình cũng không đảm bảo được, nói gì cứu người?"

"Nhưng mà..."

Dạ Trầm Uyên trợn to hai mắt, lần đầu tiên hoang mang nhìn Nguyên Sơ, chỉ chỉ ngực của chính mình.

"Nhưng mà nơi này rất khó chịu!" Cảm giác nếu hấn sớm trở về, thì có thể sớm biết tình hình thực tế, cứu mẫu thân thoát ly khổ ải.

Tuy rằng mẫu thân hấn lúc hấn năm tuổi đã rời đi, nhưng hấn chỉ cần vừa nghĩ đến ánh mắt không tình nguyện khi bà bị ép gả, liền cảm thấy vô cùng tự trách.

Thấy hấn như vậy, Nguyên Sơ đột nhiên lại gần ôm hấn vào trong lòng.

Hấn ngồi, nàng đứng, mặc dù độ cao này tuy có chút cố sức, nhưng nàng vẫn cố gắng ôm lấy hấn, tay nhẹ nhàng vuốt đàng sau lưng của hấn.

"Gaoan... Không khó chịu."

Khi còn nhỏ nàng cảm thấy không thoải mái, chương môn đại nhân cũng làm như vậy với nàng, ôm một cái, an ủi một chút, liền không khó chịu nữa.

"Sư phụ." Dạ Trầm Uyên ôm chặt nàng, thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ biến thành hai chữ này, hấn đến cùng chỉ mới mười lăm, gặp chuyện như vậy, vẫn là sẽ thống khổ, may mắn có nàng bên cạnh.

"Bà ấy chưa hấn đã chết, chúng ta còn có cơ hội, không phải sao?" Nguyên Sơ nhẹ giọng nói. Dạ Trầm Uyên không nói gì, Hồn Nguyên Tông làm nhiều việc ác, hành tung lại vô cùng bí mật, để quốc nhiều lần muốn diệt trừ nhiều năm nhưng không được. Bọn họ làm sao có thể tìm ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Edit: Sênh Mai

Hơn nữa Hồn Nguyên Tông có ba vị Nguyên Anh cao thủ trấn thủ, chỉ dựa vào thực lực bọn họ bây giờ, còn lâu mới là đối thủ.

Thấy Dạ Trầm Uyên vẫn mông lung, Nguyên Sơ khẽ bên tai trái hấn, nghiêm túc nói.

"Yên tâm đi, rồi sẽ có biện pháp, ta cam đoan." Điều này, nàng không có nói dối.

Dạ Trầm Uyên không nói chuyện, chỉ là ôm nàng càng chặt.

Có Nguyên Sơ ôm ấp, tâm tình của hấn hiển nhiên đã khá hơn rất nhiều, cộng thêm bị thương quá nặng, hấn ôm Nguyên Sơ, ngủ thật say.

Lúc này, Lệ Lão mới hóa thành một linh hồn từ mi tâm hấn chui ra, sau đó nhìn hấn thờ dài.

"Ai, Tiểu Uyên mới lớn như vậy đã trải qua việc này, thật sự là làm khó hấn rồi."

Nguyên Sơ nâng Dạ Trầm Uyên ngủ hạ sau, cũng thờ dài.

Kiếp trước ta chỉ thấy một Dạ Trầm Uyên kiêu ngạo, mặt lúc nào cũng lạnh như băng, lại không biết rằng hấn khi còn nhỏ lại có nhiều biến cố như vậy.

Nguyên Sơ nói, "Vậy ông kể đi, trước khi gặp được ta, Dạ Trầm Uyên hấn... Sống qua ngày bằng bộ dạng thế nào?"

Mặc dù biết đại khái, nhưng lúc này, nàng muốn hiểu rõ hơn về quá khứ của Dạ Trầm Uyên.

Lệ Lão cũng không từ chối, mở miệng liền nói đến Dạ Trầm Uyên khi còn nhỏ.

"Kỳ thật Tiểu Uyên lúc năm tuổi kích hoạt Thiên Châu, chỉ là khi đó, hắn không hề có linh khí, ta cũng vừa thức tỉnh, cho nên hắn cũng không biết ta có tồn tại." Lệ Lão nghĩ đến chuyện khi đó liền mắng chửi người, "Đám người Dạ gia kia thật không phải là người, không biết vì nguyên nhân gì, cả đám xúm lại bắt nạt khi dễ một đứa nhỏ, hắn dám phản kháng thì vài ngày bị bỏ đói, không chỉ có mình hắn, người cô cô hắn là Dạ Nhật Thanh Am cũng bị khi dễ theo... Có một lần tiểu Uyên đói bụng chịu không nổi, liền đến phòng bếp trộm đồ ăn, đó là lần đầu tiên hắn trộm gì đó, nội tâm đấu tranh rất lâu, ở phòng bếp cả buổi chiều, thấy người hầu không để ý mới trộm một cái bánh bao."

"Ta lúc ấy cảm thấy hắn rất đói bụng, nhưng một cái bánh bao sao đủ no, nhưng lúc đó hắn lại không ăn vội."

"Vì sao lại không ăn a?" Nguyên Sơ cau mày hỏi.

Lệ Lão thở dài nói "Ta nhìn thấy hắn đem bánh bao cho Dạ Nhật Thanh Am, và đó cũng là lần đầu tiên hắn nói dối, hắn nói đã ăn no rồi."

"Dạ Nhật Thanh Am cũng không biết là hắn nói dối nên lấy bánh bao ăn hết. Sau đó vì quá đói bụng mà Tiểu Uyên đành ăn cây cỏ trong vườn."

Lệ Lão nói đến đây, cười một thoáng "Sau này khi ta hỏi hắn hoa cỏ có vị như thế nào, thì biết hoá ra cũng không phải lần đầu tiên Tiểu Uyên ăn. Nhưng không ngờ tiểu tử ngốc đó lại nói, lúc ấy quá đói, cây cỏ dù có đắng hắn cũng chỉ thấy ngọt, còn nói, chỉ có hoa hướng dương là ăn ngon nhất, chỉ là hắn không thể hái cho cô cô ăn, bởi vì nếu cô cô hắn biết vì để bản thân được ăn, mà đã để hắn phải ăn những thứ này, khẳng định bà ấy sẽ khóc."

Nguyên Sơ nghe được điều này, ánh mắt đột nhiên đỏ.

Rõ ràng địa vị hắn sau này được người đời tôn sùng, nhưng ở trong tộc ngay đến mức cả súc sinh cũng không bằng, những chuyện đã qua này, hắn chưa bao giờ nói với ai!

Lệ Lão là người chứng kiến tất cả những chuyện này, "Tiểu Uyên từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, hắn biết nguyên nhân do hắn, làm phiền người bên cạnh, cho nên bất kể dù là mẫu thân hay cô cô, hắn vẫn không dám nói cho bọn họ biết."

"Hon nữa, nói là họ đang chiều cổ hắn, nhưng trên thực tế, họ một cá thể yếu đuối, một tia linh lực cũng không có, ngược lại Tiểu Uyên chiều cổ họ càng nhiều hơn! Có lẽ ở trong lòng hắn, họ cái gì không làm được cũng không sao, chỉ cần họ nguyên ý bên cạnh hắn, hắn liền rất cảm kích? Cho nên cho dù qua lâu như vậy rồi nhưng hắn vẫn còn canh cánh trong lòng."

Lệ Lão dứt lời, nhìn Dạ Trầm Uyên ngủ say than nhẹ.

"Hắn chính là quá coi trọng tình cảm, bởi vì từ nhỏ đến lớn, hắn nhận được thì ít, mất đi lại quá nhiều, cho nên mới nuôi dưỡng tính cách hắn như bây giờ, một khi có được, có chết cũng không muốn buông ra."

Nguyên Sơ dùng sức vỗ vỗ mặt mình!

Nhưng ánh mắt đỏ đỏ vẫn đang bán đứng nàng.

Tự nhiên ta muốn cầm đuốc đốt Dạ gia này cho hả giận ghê! Đáng ghét!

Hon nữa nếu lúc trước Dạ Trầm Uyên lớn lên cùng ta thì tốt rồi, ta sẽ không để cho Dạ Trầm Uyên chịu cực khổ lúc còn nhỏ như vậy!

"Quyết định rồi! Ta sẽ giúp hắn cứu nữ nhân kia ra!" Nguyên Sơ trong lòng bùng bùng quyết tâm!

Biết rằng bà ấy sẽ chết, hon nữa còn chết trước mặt Dạ Trầm Uyên, nhưng hiện tại thì không! Bởi vì Nguyên Sơ đại nhân ta muốn cứu sống người nào, thì người đó sao có thể chết được? Ta muốn sửa vận mệnh của bà ấy!

Lệ Lão gật gật đầu, "Có thể tìm Hồn Nguyên Tông ở đâu được?"

Nguyên Sơ sờ cằm nhớ lại, Hồn Nguyên Tông sau này là bị Dạ Trầm Uyên diệt môn, Dạ Trầm Uyên lúc ấy làm sao có thể tìm được nhỉ? Hình như là hắn gặp một cô công chúa từ Hồn Nguyên Tông trốn ra.

Mà tính toán thời gian, nàng tiểu công chúa lúc này hắn là chưa bị Hồn Nguyên Tông bắt đi!

"... Ta có biện pháp!"

Lệ Lão hoài nghi nhìn nàng, "Người có biện pháp gì?"

Nguyên Sơ cười hắc hắc nghĩ, ta chỉ cần tìm đến cô công chúa kia, đi theo nàng ta, vậy có thể đợi Hồn Nguyên Tông tới bắt. Sau đó họ có thể tìm đến cửa ma môn rồi, ta thật là nhanh trí mà ha ha ha!

Nguyên Sơ khoát khoát tay, "Ông không cần lo, chuyện này cứ giao cho ta là xong!"

Lệ Lão hồ nghi đánh giá Nguyên Sơ, một lát sau, lão đột nhiên hỏi.

"Đúng rồi, bây giờ ngươi không phải nên ở Vạn Kiếm Tông sao? Sao lại xuất hiện ở đây?"

Nguyên Sơ nụ cười cứng đờ một chút, "Ta... Ta nhớ các ngươi, cho nên tới xem một chút!"

"Thật không?" Lệ Lão vòng quanh Nguyên Sơ bay tới bay lui, "Vậy ngươi nói thật đi; trước đó người Nhạc Trầm Câu kia có phải hay không do ngươi giả dạng? Dù sao ta nhìn hắn rất giống ngươi!"

Nguyên Sơ nghe vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

"Cái gì, cái gì Nhạc Trầm Câu a? Không biết! Không biết!"

Vừa nghĩ đến Nhạc Trầm Câu, nàng liền nhớ đến Dạ Trầm Uyên đề nàng hôn, nghe giọng điệu này của Lệ Lão, bọn họ không lẽ đã sớm nghi ngờ mình?

Bình tĩnh! Bọn họ nhất định chỉ là hoài nghi mà thôi, chung quy, nếu Dạ Trầm Uyên biết Nhạc Trầm Câu là ta thì sao có thể dám hôn chứ?

Mà hôn tận hai cái!

Lúc Nguyên Sơ đang suy nghĩ như vậy, Lệ Lão lại lăm bắm

"Thật không phải là người?... Đứng rồi, chỉ có nam nhân mới có khả năng làm ngọc trai kia mở ra, xem ra là ta đoán sai rồi!"

Bất quá lão nghĩ đến việc gì, biểu tình lại trở nên hết sức rối rắm."Cái kia... Tiểu Sơ a, ta kể người nghe một chuyện, người nhất định phải bình tĩnh a!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cả đời đều có thể

Edit: Sênh Mai

Nguyên Sơ âm thầm may mắn chính mình tránh được một kiếp, chợt nghe lão nói như vậy, vẻ mặt vừa khản trương!

"Chuyện gì?"

Lệ Lão nghĩ nghĩ, có chút xấu hổ nói, "Người không ở trong khoảng thời gian này, Tiểu Uyên gặp một nam nhân, sau đó, hắn tựa hồ đối với người nam nhân kia rất có hảo cảm, còn hôn người nam nhân kia!"

Nguyên Sơ hóa đá, lại còn là chuyện này!

Lệ Lão thở dài nói, "Tuy rằng, ta cảm giác hắn là muốn bức người kia đi, nhưng hắn hôn người nam nhân kia hai lần, một điểm phản cảm cũng không có... Cho nên ta nghĩ, Tiểu Uyên chỉ sợ là Long Dương chi hảo."

Nói đến đây, lông mày lão nhăn nhó.

Nguyên Sơ thở ra một hơi, "Nguyên lai là việc này a... Đồ đệ lớn rồi có việc của hắn, đồ tôn tự có phúc đồ tôn, người đừng nghĩ quá nhiều."

Lệ Lão nghe vậy, khiếp sợ nhìn nàng, hiển nhiên không nghĩ rằng Nguyên Sơ nghe xong, thế nhưng là loại phản ứng này! Không phải nên nổi trận lôi đình hoặc là nhiệt huyết sôi trào sao?

Lão không cam lòng nói, "Việc khác có thể bỏ qua, nhưng hai nam nhân thì sao được? Việc này người phải khuyên hắn một chút, người là sư phụ hắn, không thể tùy ý hắn làm bừa!"

Nguyên Sơ thật sự rất muốn né tránh đề tài xấu hổ này, nàng co quắp nói

"Nếu không... Như vậy đi! Ta lựa thời điểm nói nói hắn, đợi về sau gặp được cô nương xinh đẹp, ta sẽ giới thiệu với hắn! Bất quá trước mắt quan trọng nhất không phải chuyện này, cho nên chúng ta sau này hãy nói đi?"

Lệ Lão gật gật đầu, dặn dò, "Chuyện này không phải là nhỏ, thừa dịp hiện tại Tiểu Uyên chỉ mới lệch hướng, chúng ta nhất định phải sửa tư tưởng hắn lại cho đúng!"

"Được được được, ông nói đúng..." Nguyên Sơ vội vàng phụ họa.

Thấy thái độ tốt, Lệ Lão lúc này mới tạm thời bỏ qua nàng, Nguyên Sơ nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng lừa dối cho qua!

Hai ngày sau, Dạ Trầm Uyên tỉnh lại.

Hắn vừa tỉnh lại, nhìn thấy bản thân đang ở trên pháp khí phi hành của Nguyên Sơ, liền lập tức nhớ chuyện phát sinh trước khi mê man! Mặt trong nháy mắt đỏ lên!

Đáng chết! Hắn thế nhưng ở trước mặt sư phụ lộ ra vẻ mặt yếu ớt như vậy?! Đáng giận... Sư phụ sẽ không cảm thấy hắn quá yếu đuối, không chịu nổi mà ngắt đi chứ?

Dạ Trầm Uyên càng nghĩ càng nóng lòng, hắn rõ ràng chỉ muốn thể hiện ưu điểm của mình trước mặt Nguyên Sơ, chứ không phải như thế này?!

Hắn không biết rằng chỉ khi chân chính tín nhiệm một người, mới có thể trước mặt nàng không cần che giấu, thậm chí trước mặt nàng, bất tri bất giác biến thành một đứa nhỏ.

"Người tỉnh rồi!" Nguyên Sơ vừa trở về, đã nhìn thấy Dạ Trầm Uyên tỉnh dậy, nàng vội vã dọn một bàn sắp nhỏ, sau đó đem đồ ăn đặt lên.

"Nào, uống nước, ăn một chút gì đi!"

Dạ Trầm Uyên vừa nhìn thấy nàng, trên gương mặt tinh xảo có chút tái nhợt liền hiện lên một tia quần bách, hắn hiện tại chỉ hy vọng sư phụ có thể mất trí nhớ, đem chuyện an ủi hắn trước khi hôn mê quên sạch hết!

Nguyên Sơ nhận ra được tâm tình Dạ Trầm Uyên phức tạp, nàng đem đồ nướng trong tay đưa cho Dạ Trầm Uyên, nghiêm túc nói, "Người vẫn chưa cảm thấy khá lên chút nào sao?"

Dạ Trầm Uyên liền vội vàng lắc đầu, "Không, không có."

Hắn nhìn Nguyên Sơ, "Sư phụ yên tâm, ta đã suy nghĩ thông suốt, mặc kệ mẫu thân ta xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ tìm được bà!"

"Ân, người nghĩ được như vậy thì ta yên tâm!"

Nguyên Sơ nhẹ nhàng thở ra, ngồi cạnh bên giường hắn, đôi chân ngắn đong đưa vui thích.

"Người muốn làm gì đều có thể yên tâm to gan mà làm! Dù sao cũng có ta hậu thuẫn!"

"Sư phụ..."

Dạ Trầm Uyên nghe vậy nhìn nàng thật sâu nhưng cuối cùng, hắn đem lời cảm kích nói nuốt trở vào, chỉ nói, "Sư phụ còn chưa ăn cái gì phải không? Người cũng ăn đi."

Nguyên Sơ được Dạ Trầm Uyên chiếu cố niết quen, cũng không cảm thấy Dạ Trầm Uyên như vậy có cái gì không đúng; chung quy trước đó vài năm, đều là Dạ Trầm Uyên chiếu cố nàng.

Mỗi khi Nguyên Sơ cảm thấy có chút khát nước, một giây sau, Dạ Trầm Uyên liền đưa nước đến trước mặt nàng, nàng cảm thấy buồn miệng, sẽ lấy linh quả từ trong trữ vật ra đưa cho nàng.

Dạ Trầm Uyên thấy Nguyên Sơ thích ăn, lại từ trong trữ vật vói vàng đưa ra điểm tâm.

Trong tay hắn có chiếc nhẫn trữ vật là để dùng đến mấy thứ này, giống như gia vị để nướng, linh quả điểm tâm, cái gì cần có đều có! Nguyên Sơ chỉ cần hưởng thụ là đủ rồi!

Ăn no lưng bụng, Nguyên Sơ đột nhiên thè lưỡi, nói, "Vẫn là người nướng thịt ngon, vì sao ta nướng thì không giống hương vị của người được?"

Tại sao vậy chứ?

Dạ Trầm Uyên cười mà không nói, hắn xé một khối nhỏ thịt đặt ở miệng, đôi mắt thâm thúy, ánh lên vẻ dịu dàng nhìn nàng.

"Không hề, sư phụ nướng ăn cũng rất ngon."

"Thật sao?" Có người cho mặt mũi, Nguyên Sơ liền tích cực một chút, "Vậy từ nay về sau ta sẽ làm cho người ăn nha?! Đây, người cũng đừng chỉ lo ta, người ăn nhiều một chút, con chim cô có cấp bốn này, ăn thịt nó đối với thân thể người rất có ích!"

Nguyên Sơ vừa nói vừa đem một bên đồ ăn còn dư lại đều đẩy đến trước mặt Dạ Trầm Uyên, hắn quá gầy, khi còn nhỏ còn có chút thịt, sau này... Cũng không biết là do ta giành ăn hay không, mặt mình vẫn duy trì bánh bao, nhưng hắn lại lạng lẽ gầy đi, hơn nữa bồi dưỡng như thế nào cũng không mập nổi.

Vừa nghĩ đến Dạ Trầm Uyên khi còn nhỏ chịu qua khổ cực, cơm ăn không đủ no, bị người khác đánh chửi nhục nhã không nói, còn hiểu chuyện đi chiếu cố người cô cô lớn hơn mình, ta liền cảm thấy đau lòng không thôi, hài tử vừa hiểu chuyện lại nhu thuận như hắn, xứng đáng là nam chủ a!

Nguyên Sơ chiếu cố hắn làm Dạ Trầm Uyên có chút thụ sủng nhược kinh, lúc trước sư phụ cũng sẽ không chú ý những việc nhỏ nhặt này... Hôm nay sao đột nhiên lại chủ động như vậy?

Hắn theo bản năng nói, "Không cần đâu sư phụ, ta no rồi, về sau hãy để cho ta chiếu cố người đi!"

Nguyên Sơ có chút xin lỗi sờ sờ chính mình, "Không được đâu? Như vậy có phải ta quá nô dịch người hay không?"

Dạ Trầm Uyên nghe xong, lộ ra nụ cười tươi khiến cho người ta kinh diễm, như mặt trời toả nắng, phồn hoa nở rộ. "Ta nguyện ý bị sư phụ nô dịch." Cả đời đều có thể.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tham lam không có chừng mực

Edit: Sênh Mai

Ô ô ô, Nguyên Sơ lại một lần nữa bị Dạ Trầm Uyên cảm động! Nàng nhất to bình tĩnh nhìn Dạ Trầm Uyên, tại sao có thể có một thiếu niên làm người khác đau lòng thế này chứ?

Quyết định rồi! Từ nay về sau ta nhất định phải đối xử tốt với hắn! Không chỉ vì Túc Kính mới chiếu cố hắn, mà muốn bù đắp những cực khổ khi hắn còn nhỏ ném qua!

Hai người tựa hồ trong vô thức nhận thức quyết định của mình, sau đó tiếp tục vui vui về về ăn cơm trưa, sau khi ăn sạch những món ngon, Nguyên Sơ thi triển thanh tẩy thuật cho mình, sau đó liền hướng trên tháp nằm xuống.

"A... Không được không được! Bụng của ta no căng rồi! Ta muốn nổ tung đây!!"

Trong không gian thuyền Thiên Phương chỉ có một phòng lớn, dĩ nhiên là đặt một cái giường, Nguyên Sơ trên giường lăn qua lăn lại, tựa như một bánh bao thịt trắng nõn!

Dạ Trầm Uyên áp chế ý cười, "Sư phụ, người đang làm gì vậy?"

Nguyên Sơ đang lăn qua lăn lại m nói, "Người không nhìn ra được sao? Ta đang tập thể dục a!"

Dạ Trầm Uyên nhìn không được bật cười, hắn đem đồ vật đều thu dọn xong, cũng bò lên giường, vừa vặn lúc Nguyên Sơ lăn lại, liền bị hắn ôm trong lòng!

Lúc này, hai người đều ngây ngẩn cả người!

Dạ Trầm Uyên biết rõ chính mình nên buông tay, lại luyến tiếc, cho nên vẫn không nhúc nhích, mà Nguyên Sơ lại nhớ tới chuyện lúc trước, chuyện nàng bị Dạ Trầm Uyên hôn!

Dạ Trầm Uyên trên người có hương thảo mộc rất dễ chịu, nhất là lúc hắn kề sát...

A a a! Không thể suy nghĩ lung tung được!

"Khụ..." Dạ Trầm Uyên mất tự nhiên ho khan một chút, thấp giọng hỏi, "Sư phụ, vì sao người đã hơn mười tuổi rồi nhưng nhìn qua vẫn rất nhỏ?"

Nguyên Sơ chép chép miệng, "Đại khái là tu vi ta rất cao, cho nên mới lớn chậm đi? Ai nha! Cái này không quan trọng, làm tiểu hài tốt hơn nhiều! Ta muốn làm tiểu hài cả đời luôn đó chứ!"

Nói xong, nàng mượn cơ hội từ trong ngực Dạ Trầm Uyên lẩn ra ngoài.

Dạ Trầm Uyên ánh mắt bất giác trở nên sùng nịch, hần nhìn nàng, ngón tay còn quấn một lọn tóc, "... Ngoan ngoan ngủ một lát?"

Thấy giọng điệu hần thật giống dạy dỗ hải tử, Nguyên Sơ có chút ngượng ngùng, hơn nữa ánh mắt hần giống như nhìn xuyên qua chạm đến tim nàng.

Vì thế nàng đột nhiên chui vào trong chăn bịt kín mít, từ trong chăn truyền ra giọng nói rầu rĩ.

"Được rồi, ta muốn ngủ rồi!"

Dạ Trầm Uyên không lên tiếng nở nụ cười, hần dựa gần, chuẩn bị ôm nàng cùng nhau ngủ.

Ái ngờ hần vừa thò tay qua, đầu Nguyên Sơ liền ló ra, chần kinh nhìn hần chằm chằm, "Người làm gì vậy?"

Dạ Trầm Uyên có hơi nhướn mày, "Cùng nhau nghỉ ngơi, làm sao vậy?"

Vài năm nay, bất kể giữa trưa hay là buổi tối, không phải hần đều ôm nàng ngủ sao, vì sao hôm nay tự nhiên lại phản ứng mạnh như vậy?

Nguyên Sơ chăm chú nhìn hần chằm chằm, thấy vẻ mặt Dạ Trầm Uyên không có gì không đúng, lúc này mới nhớ Dạ Trầm Uyên không nhận ra nàng chính là Nhạc Trầm Câu, cho nên mới có thể như trước không hề có chuyện gì.

Tâm tình Nguyên Sơ bỗng phức tạp, mà Dạ Trầm Uyên cũng đã nằm bên cạnh người nàng, bàn tay cách chân vỗ vỗ lưng nàng.

"Ngủ đi, sư phụ..."

Giọng nói thanh nhã của hần cực kỳ dễ nghe, ôn nhu lưu luyến, tựa hồ còn mang theo một tia ma lực thôi miên.

Nguyên Sơ neho mắt mơ mơ màng màng nghĩ, sợ cái gì! Dù sao Dạ Trầm Uyên hiện tại dù có thích nam nhân, mình lại là bộ dáng của một đứa nhỏ, chắc không sao đâu?

Nghĩ như vậy, nàng lập tức liền bình thường trở lại, tâm tư lớn nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ trưa, chỉ chốc lát sau, thời điểm nàng ngủ mơ mơ màng màng, Dạ Trầm Uyên đột nhiên đẩy đẩy mặt nàng, cười hỏi.

"Đứng rồi, sư phụ, người đã từng nói, rất muốn Túc Kính, còn nói ta về sau nhất định sẽ có được Túc Kính, Túc Kính kia, rốt cuộc là thứ gì?"

Nguyên Sơ mặt nhọc, nghe vậy lâu bầu một tiếng, "Dù sao cũng rất quan trọng..."

Dạ Trầm Uyên lại không chịu buông tha nàng, "Còn quan trọng hơn ta sao?"

Kết quả Nguyên Sơ lại im lặng, Dạ Trầm Uyên nhủ nhủ mày, thấy nàng ngủ say sưa, liền không hỏi lại, nhưng chuyện này, hần lại ghi tạc trong lòng.

Căn bản hần chỉ là muốn nhanh một chút tìm thấy, báo đáp những việc nàng đã trả giá thật tốt, nhưng lời Nguyên Sơ nói, không biết sao lại làm hần không muốn tìm thấy sớm.

Túc Kính, so với hần quan trọng hơn sao?

Nghĩ như vậy, vẻ mặt hần trở nên nguy hiểm. Ở trước mặt Nguyên Sơ, hần vẫn luôn ôn nhu, vô hại, nhưng hiện tại, dung mạo tựa như tiên giáng trần, bởi vì cặp mắt quá mức u ám, mà thay đổi trở nên quái dị.

Nhất là khi đầu ngón tay của hần nhẹ chạm được cánh môi Nguyên Sơ thì mi tâm hần đột nhiên ẩn hiện Thiên Châu, một điểm đỏ giữa lông mày làm gương mặt đẹp như yêu nghiệt kinh tâm động phách.

"... Sư phụ?"

Nguyên Sơ truyền đến tiếng hít thở vững vàng, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, hiển nhiên đã ngủ say.

Dạ Trầm Uyên nhắm chặt mắt, áp chế cảm giác đói khát đến từ linh hồn, nay Lê Lão đang ở trong đầu hần, mặc kệ có ý niệm gì, hần chỉ có thể tự mình khống chế!

Hần nhắm mắt lại, một lần lại một lần tự nói với mình, không sao, sư phụ còn nhỏ, hần có đủ sự kiên nhẫn, cũng đủ thời gian chờ nàng lớn lên.

Cho dù lấy thân phận đệ tử cũng không sao, chỉ cần nàng ở bên cạnh hần, chỉ cần trong lòng nàng không có người nào so với hần quan trọng hơn, làm đồ đệ, thì sao chứ?

Lúc này Dạ Trầm Uyên cũng không biết, tình cảm tham lam của mình mà cảm thấy thỏa mãn, không hay biết loại cảm giác thỏa mãn này rất nhanh sẽ trở nên ít đi, sau đó càng ngày càng không thấy đủ, càng ngày càng muốn nhiều hơn.

Áp chế tâm đang rục rịch, Dạ Trầm Uyên thỏa mãn đem Nguyên Sơ ôm vào trong ngực, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhìn qua đã khôi phục bộ dạng thanh nhã, không có nửa điểm tà khí yêu dị vừa rồi, thuần túy, chỉ là một thiếu niên.

Mà sau khi hần ngủ, từ khoảng không xuất hiện một cái vòng tròn hiện ra thứ gì đó, sau đó lần lần, lần đến trong ngực Nguyên Sơ, khối màu trắng đỏ ở trong ngực Nguyên Sơ tìm vị trí thoải mái liền bất động, Dạ Trầm Uyên ôm Nguyên Sơ, Nguyên Sơ ôm nó, thật giống như một nhà bà người.

Có bao nhiêu ấm áp.

Mà một lúc lâu sau, Nguyên Sơ khi tỉnh lại, nhủ mày đụng đến cái gì đó kỳ quái, nàng mở mắt tập trung nhìn vào, đột nhiên hết ảm lên!

"Áaaaa!!!" Không phải chứ?! Nguyên Sơ nhanh chóng lùi đến chân giường! Chẳng lẽ nàng sinh ra một quả trứng?!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Âm Dương đầu thai thể

Edit: Sênh Mai

Nguyên Sơ vừa trốn, quả trứng kia giống như có chút bất mãn, lăn đến chỗ Nguyên Sơ, nằng lúi đến đâu, trứng liền lăn đến đấy!

Dạ Trầm Uyên cho là xảy ra chuyện gì đại sự, vừa mờ mắt ra thì thấy một màn này có chút sững sờ, bởi vì quả trứng kia, là trứng rồng! Nó như thế nào chạy đến đây?

"A! Tiểu Uyên Uyên đây là cái quý gì?"

Nguyên Sơ nhảy qua trốn sau lưng Dạ Trầm Uyên, mà Dạ Trầm Uyên nhìn bọn họ bất đắc dĩ nở nụ cười, cuối cùng thò tay ra bắt lấy quả trứng không yên phận.

"Sur phụ, người còn nhớ rõ chuyện ta đã kể với người không?"

"Chuyện gì?"

Dạ Trầm Uyên vừa định nói, nhưng nhớ tới khi đó Nguyên Sơ giả trang là Nhạc Trầm Câu, nếu hắn nói ra sẽ lộ mất. Cho nên hắn kịp thời ngừng câu chuyện, nhẹ nhàng lảng sang chuyện khác.

"Là ta nhớ nhầm, đúng rồi, quên nói với sur phụ, thời điểm ta luyện lịch lúc trước, đã kí khế ước với một quả trứng rồng!"

Nguyên Sơ mới nghĩ tới, Dạ Trầm Uyên nói việc hắn kí khế ước với Bạch Long, hơn nữa đời trước nàng cũng từng gặp qua nó, cả người tuyết trắng, uy phong đường đường, nhưng bây giờ, nó còn là một quả trứng chưa nở!

"Nguyên lai là nó a..."

"Sur phụ người nói gì vậy?"

"A, không có gì không có gì!" Nguyên Sơ thiếu chút nữa liến lờ miệng, nàng từ phía sau Dạ Trầm Uyên đi ra, dùng đôi chân trắng nõn khều khều quả trứng, mà quả trứng kia giống như quen biết nàng, thân mật cọ cọ chân Nguyên Sơ.

Hắc, còn biết làm nũng!

"Quả trứng này lúc nào có thể ấp a!" Nguyên Sơ nao loạn một hồi, lúc này có chút ngưng ngưng hỏi.

Dạ Trầm Uyên lắc lắc đầu, "Lệ Lão nói nếu không thể tìm thấy thiên tài địa bảo có lực sinh mệnh lớn, muốn ấp đại khái khoảng chừng 100 năm nữa đi..."

"Cái gì?"

Lúc này, Lệ Lão đột nhiên từ mi tâm Dạ Trầm Uyên chui ra, lão vừa ra tới liền sờ râu mép của mình kỳ quái nói, "Di, Tiểu Uyên, người xem quả trứng này có phải so với lúc trước lớn hơn một chút hay không?"

Lệ Lão nói như vậy, Dạ Trầm Uyên nhìn kỹ, phát hiện nó quả thật lớn một chút, hơn nữa trước đó quả trứng tuy bởi nhờ lực lượng trong huyết mạch của hắn sống lại, nhưng vẫn không nhúc nhích, nào có nghịch ngợm như bây giờ.

"Chẳng lẽ..." Lệ Lão hai mắt gắt gao theo dõi Nguyên Sơ.

"Ông nhìn ta làm gì?" Nguyên Sơ hai tay ôm ngực, bị Lệ Lão nhìn có chút sợ hãi.

"Tiểu Sơ a, người lúc trước có khảo nghiệm huyết mạch thể chất của mình hay chưa?"

Nguyên Sơ con người đảo một vòng, nháy mắt hiểu ý tứ của lão, "Ý ông muốn nói là do ta nên quả trứng này mới biến hoá lớn lên đó chứ? Chẳng lẽ ta có huyết mạch gì ghê gớm?"

"Ừm, rất có khả năng." Lệ Lão vẻ mặt nghiêm túc, "Nghe nói người có huyết mạch Phượng Hoàng đối với linh thú mà nói có tác dụng nuôi dưỡng, người không phải là huyết mạch Phượng Hoàng đó chứ?"

Nguyên Sơ nghe xong hai mắt phát sáng! Huyết mạch Phượng Hoàng đó nha, vừa nghe liền thấy rất kiêu ngạo! Nàng vội vã hỏi, "Vậy làm sao để thí nghiệm huyết mạch?!"

Lệ Lão ho một tiếng, có chút thần khí nói, "Bây giờ, người nhỏ một giọt máu ra đi!"

Nguyên Sơ nghe vậy, vội vàng đem ngón tay cắt một đường nhỏ, tế xuất một giọt máu, chờ đợi nhìn lão.

Chỉ thấy Lệ Lão vươn ngón tay trong suốt ra không khí, ở trong không trung vẽ một cái vòng tròn, kia một giọt máu bay vào giữa vòng tròn phát sáng, nhưng rất nhanh liền mờ đi.

Lệ Lão thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn lắc đầu, "Xem ra ta đoán sai rồi, người không có thuật gì che dấu huyết mạch."

"À..."

Nguyên Sơ có hơi thất vọng, còn tưởng rằng trên người mình có che dấu bàn tay vàng nữa chứ! Quả nhiên ta không có mệnh làm nhân vật chính sao?

Nhưng ngay khi nàng nổi giận, trứng rồng đột nhiên từ trong ngực Dạ Trầm Uyên vọt ra, lăn đến bên Nguyên Sơ dùng sức cọ, làm Nguyên Sơ không nhịn được cười lên một tiếng, vươn đầu ngón tay ra chọc nó.

"Ha, hai người nhìn xem, cái vật nhỏ này không phải đã xem ta là mẹ nó rồi đó chứ?"

Nhưng ngay khi lúc này, Nguyên Sơ vừa mới bài trừ một giọt máu ngón tay, bởi vì miệng vết thương còn tại, cho nên có một chút huyết cọ đến trứng rồng trên người, trứng rồng cả

người đột nhiên sáng lên! Nhưng một giọt máu hiển nhiên không đủ, cho nên nó tiếp tục tại Nguyên Sơ trên người cọ, hi vọng được đến càng nhiều.

Cái này không chỉ có là Lệ Lão, ngay cả Nguyên Sơ đều mở to hai mắt nhìn, "Thứ này nó hút máu của ta!"

Lệ Lão cũng nhìn thấy, giờ khắc này, vẻ mặt của lão trở nên ngưng trọng.

Dạ Trầm Uyên đề nghị ý thức được không đúng: hấn vội vã đem trứng rồng ôm đi, sợ nó sẽ thương đến Nguyên Sơ.

"Lệ Lão, đây là có chuyện gì, có phải hay không có cái gì vấn đề?"

Lệ Lão chính mình cũng không phải thực xác định, hấn kinh nghi bất định nói với Nguyên Sơ, "Tiểu Sơ a, ngươi thành thật nói cho ta biết, lúc ngươi tu luyện, có cảm giác khác thường hay không?"

Nguyên Sơ cẩn thận suy nghĩ thì đòi trước khi nàng tu luyện đến cảnh giới Xuất Khiếu thì mãi vẫn không thể thăng cấp được. Cảm giác như bao nhiêu linh khí trong người vẫn không đủ.

Nàng nhướng mày lên, "Cũng không có cái gì không đúng; chính là mỗi lần ta tu luyện thăng cấp, cần linh khí nhiều gấp đôi người khác, chừng môn đại thúc nói, là vì ta khi còn nhỏ bị thúc ép trở thành Nguyên Anh, căn cơ không ổn mới dẫn đến việc như vậy."

Ai ngờ Lệ Lão nghe lời của nàng nói xong, ánh mắt trừng lớn một chút, hà hống!

"Gấp hai linh khí!"

"Sao vậy Lệ Lão?" Dạ Trầm Uyên ản ản có chút bận tâm, bởi vì biểu tình Lệ Lão cũng không gọi là vui sướng.

Mà thật lâu sau lão mới khép cằm của mình, mặt nhăn nhó nói, "Ta hình như biết ngươi là thể chất gì rồi..."

Nguyên Sơ cùng Dạ Trầm Uyên trầm miệng một lời hỏi, "Thể chất gì?"

"Ngươi... Rất có khả năng là Âm Dương đầu thai thể!"

"Đó là... Thứ gì?" Ta cũng coi là kiến thức phong phú, cái gì Thuần Dương chi thể, Thuần Âm chi thể, ta đều thấy rồi, còn Âm Dương đầu thai thể này là cái quỷ gì?

Lệ Lão cau mày nói.

"Nói quá phức tạp ngươi cũng không hiểu, ta liền trực tiếp cho ngươi biết, thể chất này của ngươi... Thật chất thích hợp nhất là để song tu."

"Hả, song tu?!" Nguyên Sơ mở to hai mắt nhìn.

Mà Dạ Trầm Uyên lúc này lỗ tai đỏ bừng. Một thể chất mà thôi, sao lại có song tu ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Nguyên lai là vú em

Edit: Sênh Mai

"Âm Dương đầu thai thể, ý nghĩa đan điền của ngươi cùng người khác không giống nhau, người khác chỉ có một đan điền, nhưng ngươi lại có hai cái âm điền Âm-Dương, chỉ là âm điền bị dương điền che dấu, cho nên khi ngươi muốn đột phá thăng cấp, cần tích lũy linh khí gấp hai."

"Ta vẫn không hiểu, việc này cùng song tu có quan hệ gì? Hơn nữa nếu có 2 cái đan điền, chẳng phải là lợi hại gấp đôi Nguyên Anh bình thường sao? Nhưng ta không cảm thấy so với người khác lợi hại hơn bao nhiêu!" Nguyên Sơ cau mày hỏi.

Lệ Lão sờ sờ chòm râu của mình, bí hiểm nói, "Ngươi không cảm giác, bởi vì linh khí tồn trữ trong âm đan điền không phải cho ngươi sử dụng."

"Gi?" Nguyên Sơ nghĩ đến có khả năng khác, vẻ mặt nháy mắt trở nên hoảng sợ.

"Không sai, như ngươi nghĩ!" Lệ Lão bay quanh Nguyên Sơ, vẻ mặt có chút kích động!

"Một khi ngươi cùng người nào đó song tu, người kia sẽ cướp đi nguyên Âm của ngươi, hấn cũng có thể hường hết linh khí tồn trữ mấy năm trong đó!"

Nguyên Sơ mặt mày hết trắng lại xanh!

"... Nói cách khác, bây giờ ta là tu vi Nguyên Anh, nếu ai cùng ta làm chuyện đó, hấn cũng sẽ biến thành Nguyên Anh?"

Lệ Lão hai mắt phát sáng nhìn nàng, gật gật đầu, "Có thể nói như vậy, nhưng cũng không đúng tuyệt đối, ví dụ đối phương là một phạm phu tục tử, tuyệt đối sẽ không chịu nổi linh khí, mà trực tiếp nổ tan xác chết ngay!"

"Còn ngươi tu tiên bình thường, cũng phải xem tư chất, tư chất tốt, hoặc vốn đã muốn kết thành Kim Đan, hấn đoạt ngươi linh khí mấy năm tích góp, khả năng sẽ trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới Xuất Khiếu!"

"Cho nên, ta chính là viên siêu cấp đại bổ hoàn?!" Nguyên Sơ đầu óc choáng váng, có loại xúc động muốn học máu!

Dạ Trầm Uyên ở một bên nghe, nội tâm thật lâu không thể bình ổn... Nếu người khác biết thể chất đặc thù của Nguyên Sơ, nhất định sẽ có rất nhiều người đến đoạt nàng!

Nguyên Sơ tích góp linh lực đến Nguyên Anh trung kỳ, người bình thường tư chất lại kém, nếu có được linh lực từ Nguyên Sơ có thể thăng cấp lên Nguyên Anh kỳ, đây quả thực là

một bước lên trời! Người trong thiên hạ đều sẽ vì nàng mà điên cuồng!

Trong thuyền một bầu không khí trầm mặc quý dị, chỉ có quả trứng rồng nghịch ngợm thoát khỏi tay Dạ Trầm Uyên lặn về phía Nguyên Sơ ra sức cọ cọ.

Ngón tay Nguyên Sơ run rẩy chỉ vào nó, "Quả trứng này là sao đây? Nó còn chưa nở ra đâu, còn tưởng muốn cùng ta song tu?!"

Dạ Trầm Uyên vừa nghe, hung hăng đem trứng ném trong Thiên Châu, một quả trứng cũng muốn nhớ thương sư phụ? Nằm mơ!

Lệ Lão ho một tiếng, cười nói, "Không phải, là vì Âm Dương đầu thai thể, đối với thể chất thuần dương hoặc huyết mạch thuần dương đều là đại bổ! Mà Bạch Long là thú thuộc về chí cương chí dương, nó hẳn là cảm nhận được thể chất đặc thù của ngươi nên mới muốn thân cận, nếu có người chăm sóc thì nó sớm muộn sẽ nở nhanh thôi."

"... Cho nên ta sống đến bây giờ, là để hi sinh cho người khác, để cho người khác ăn luôn mạng? Không cần đâu! Ta không muốn làm đại bổ hoàn!"

Dạ Trầm Uyên cũng nói, "Lệ Lão, chẳng lẽ thể chất này không thể sửa đổi sao?"

Một khi bị người phát hiện thể chất này của sư phụ, nhất định sẽ đưa đến mối họa!

Nguyên Sơ cũng trở mặt nhìn lão, "Nói nhiều như vậy toàn không tốt, loại thể chất này ta chưa từng nghe qua, chẳng lẽ không có mặt nào tốt sao?"

Lệ Lão bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút quý dị.

"Âm Dương đầu thai thể hiếm có cỡ nào? Vạn năm mới sinh ra một người, như thế nào sẽ không có lợi? Chỉ là chỗ tốt này nha... Ngươi tìm người song tu tự khắc linh hội được ha ha!"

Gương mặt Nguyên Sơ lại một lần nữa co giật!

Lệ Lão vuốt chòm râu đắc ý nói, "Sở dĩ nói thể chất ngươi thích hợp song tu, là vì, nếu ngươi tìm một người thể chất hoặc huyết mạch thuần dương để song tu, khi đó đan điền âm của ngươi truyền hết cho hắn để độ khí thăng cấp thì qua một hồi linh khí trong đan điền dương của hắn cũng sẽ chuyển hoá cho ngươi giúp ngươi bổ sung linh khí. Vậy thì khi ngươi thăng cấp sẽ không có cảm giác thiếu linh lực nữa!"

"Hon nữa thể chất này của ngươi khi tu luyện cùng người có thể chất nguyên dương hoặc huyết mạch nguyên dương khi thăng cấp không có bình cảnh, đạt cảnh giới cao cũng không có lời kiếp, tu vi cả hai đều thăng cấp như điều gặp gió. Đây đúng là thể chất hiếm có nhất thế gian, xứng đáng đứng đầu bảng về các loại thể chất đó nha!"

Gặp quý đầu bảng, nàng một chút cũng không muốn đâu?!

Nguyên Sơ nhin không được vô đầu bức tóc mình thành ổ gà!

Không có bình cảnh, không có lời kiếp, nghe vào tai rất dụ hoặc, có chỉ cần tu vi ngươi đủ là cứ thể thăng cấp lên cảnh giới, không sợ vì lời kiếp mà phát sầu.

Có cần phải kinh dị như vậy không a!

Có lẽ là kinh hách quá mức, Nguyên Sơ làm một trận táo bạo, đột nhiên bình tĩnh quý dị trở lại, nằm lỳ ở trên giường u ám nói.

"Nói tới nói lui, cuối cùng ta vẫn phải cần một nam nhân?"

Tầm mắt của nàng liền rơi trên người Dạ Trầm Uyên, nói như vậy Dạ Trầm Uyên chính là huyết mạch thuần dương... A không được không được! Ta sao có thể có ý nghĩ dâm loạn đồ đệ?

Dạ Trầm Uyên cũng bị khiếp sợ nói không ra lời, nếu hắn có thể cùng sư phụ song tu, hẳn... Có thể làm cho tu vi sư phụ đột nhiên tăng mạnh?

Dạ Trầm Uyên lỗ tai đỏ lên, hắn cố gắng nghiêm mặt, không để người khác phát hiện.

Lệ Lão suy nghĩ sâu xa sau nói, "Không, đúng hơn là ngươi cần rất nhiều nam nhân, nếu ngươi nghĩ bằng tốc độ tăng vu vi nhanh nhất, trừ song tu, nam nhân nguyên dương đối với ngươi mà nói, cũng là vật đại bổ!"

"Lệ Lão!"

Gương mặt tuấn tú Dạ Trầm Uyên nháy mắt đỏ lên, nhưng lần này bởi vì phần nộ!

"Sao ông có thể giật dây sư phụ làm như vậy được?!"

Cái gì mà rất nhiều nam nhân, cái gì nguyên dương, ai tới hắn sẽ tiêu diệt người đó!

Cảm nhận được sát khí nồng đậm trên người Dạ Trầm Uyên. Lệ Lão co rụt cổ lại, thiếu chút nữa quên mất tên Dạ Trầm Uyên này là người cuồng bảo vệ sư phụ, đứa nhỏ này cũng thật là, lớn rồi nhưng vẫn bám dính lấy sư phụ như lúc nhỏ.

Nguyên Sơ cũng thấy xấu hổ, bây giờ nói những lời này không phải đang dạy hư tiểu hài tử sao?

Nàng tự an ủi bản thân nói, "Không sao không sao đâu, chuyện này... Cứ coi như không biết gì hết! Dù sao thể chất đặc biệt này người bình thường cũng khó biết được, ta vẫn còn an toàn."

Đời trước ta không hề phát hiện ra thể chất đặc biệt này của mình, mà cũng đúng, vì đời trước ta chết khi mình vẫn còn là xử nữ mà...

Lệ Lão hừ một tiếng, "Người khác có thể phát hiện hay không là một chuyện, nhưng dù sao cũng nên cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bị bắt cóc

Edit: Sênh Mai

Lệ Lão suy nghĩ xấu xa bù thêm một câu, "Chung quy ăn người liền có thể tiến đến bậc Nguyên Anh... Ta tin tưởng rất nhiều người đều muốn đến cắn thử người một ngụm "

Dạ Trầm Uyên vội vàng đem Nguyên Sơ ôm lấy, cũng trừng mắt nhìn Lệ Lão một chút, "Được rồi, không cần sung sướng khi người gặp họa!"

Lệ Lão thấy vẻ mặt đáng thương của Nguyên Sơ, mới đặc ý nhún vai, "Ta nói đều là sự thật a..."

Tóm lại, sau việc khôi hài này, làm Nguyên Sơ không ngủ được dù rất muộn.

Sau đó xét thấy thể chất nàng, trứng rồng liền chính thức giao cho nàng ấp trứng!

Kỳ quái, vì sao lại bắt ta ấp trứng? Lệ rơi đầy mặt!

Bởi vì Nguyên Sơ nói có biện pháp tìm được Hỗn Nguyên Tông, cho nên mấy ngày nay đều là nàng dẫn đường, bọn họ từ nhị đẳng quốc chạy tới nhất đẳng quốc.

Lệ Lão nhìn thành trì phía dưới càng ngày càng phồn vinh, nhìn không được hỏi, “ Hỗn Nguyên Tông đặc tội không ít người, không có khả năng sẽ ở nơi có nhiều người chứ?"

Nguyên Sơ vỗ vỗ trứng trong tay, rầu rĩ nói, "Người cũng không biết... Phượng Triều nhất đẳng quốc, có một vị công chúa Thuần Âm chi thể xinh đẹp..."

"Thì làm sao? Tuy rằng Hỗn Nguyên Tông rất thích nữ tử Thuần Âm chi thể, nhưng bọn hắn không có khả năng đến đoạt công chúa của một nước đi?"

"Sao lại không có khả năng?" Nguyên Sơ bắt mạch nói, "Ta có linh cảm, nàng lập tức sẽ bị bắt đi..."

Lệ Lão không khỏi nhú mày, "Vậy người nói biết tìm Hỗn Nguyên Tông là nhờ linh cảm này đó à?!"

Nhưng Dạ Trầm Uyên lại kiên định đứng bên cạnh Nguyên Sơ, trước đây thật lâu hắn đã biết trên người Nguyên Sơ có bí mật, chỉ là không đi vạch trần mà thôi, hắn dùng lực cảm tay nàng

"Ta tin tưởng sự phụ."

Dạ Trầm Uyên thấy nàng mấy ngày nay gương mặt gầy gò, đau lòng không thôi.

"Sự phụ."

Hắn nâng mặt nàng lên, làm nàng nhìn hắn, "Sự phụ, đừng lo lắng về thể chất của mình? Cho dù người khác biết thì sao. Có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ người."

Hắn nghiêm túc nói, "Dù cho trả giá bằng sinh mệnh, ta cũng sẽ không để cho người có chuyện, đừng lo lắng nữa được không?"

"Tiểu Uyên Uyên..." Nguyên Sơ bị cảm động, bỏ nhào vào trong lòng hắn!

Hu hu, tuy rằng ngoài miệng ta nói không sao, nhưng đang yên lành, tự nhiên phát hiện bản thân mình biến thành một khối thịt Đường Tăng, loại cảm giác này thật sự rất đáng sợ a!

Bất quá vẫn còn may, ta còn có nam chủ, về sau nhất định phải hảo hảo ôm chặt đùi nam chủ mới được, dù sao nam chủ sẽ biến thành người lợi hại nhất trên thế giới này, ôm chặt hắn, có thể sẽ không sao rồi...

Dạ Trầm Uyên vội vàng cẩn thận ôm nàng, tay nhẹ nhàng vuốt lưng của nàng, nhưng Nguyên Sơ lại không nhìn thấy nơi đáy mắt của hắn thập phần đáng sợ.

Âm Dương đầu thai thể sao?

Được Dạ Trầm Uyên dỗ dành, tâm tình Nguyên Sơ tốt hơn nhiều, lúc chạng vạng, nàng lôi kéo tay Dạ Trầm Uyên, cẩn thận đi trên đường, chẳng biết sao khi trải qua chuyện này hắn lại có cảm giác hình như sự phụ bám dính lấy hắn hơn một chút nhĩ, mà như vậy cũng tốt.

Mà nhất đẳng quốc quả thật phồn hoa hơn các nước khác, quốc thổ rộng mở, quốc lực mạnh mẽ, bọn họ một đường thẳng đi đến thủ đô, cũng chưa có thăm thú ngắm cảnh.

"Dì, đó là cái gì?" Nguyên Sơ chỉ vào một nơi, hai mắt sáng lên!

Dạ Trầm Uyên nhìn Nguyên Sơ hứng thú, vội vàng lôi kéo tay nàng đi qua, chỉ thấy một cửa hàng có rất nhiều người vây quanh, thì ra là cửa hàng đèn lưu ly, những chiếc đèn này có ánh sáng đặc biệt xinh đẹp, có thể bay xung quanh người!

Vừa thấy Nguyên Sơ bọn họ ăn mặc như kẻ có tiền, một người trong tiệm vội vàng chạy đến chiêu đãi.

"Tiểu tiên tử là lần đầu tiên tới Phượng Triều Quốc chúng ta đi? Thiên đặng xinh đẹp này rất đặc sắc ở đây, ngài xem..."

Hắn ngoác ngoác ngón tay, liền có một ngọn đèn nhỏ tinh xảo nhẹ nhàng bay quanh Nguyên Sơ, thời điểm nó chuyển động còn tỏa ra ánh sáng xung quanh, làm Nguyên Sơ bao phủ trong đó, phóng đại lên vẻ đẹp của nàng.

Người bán đứng ở một bên tán dương, "Ngài xem, lúc thiên đặng chiếu rọi xuống, tiểu tiên nữ trông thật sự đẹp như tiên vậy! Hơn nữa lúc trời tối ánh đèn càng thêm chói mắt, chỉ cần một khối linh thạch liền đủ năng lượng xoay chuyển một năm, tiết kiệm năng lượng lại rực rỡ, khách quan có muốn tới mua một cái không?"

Hắn nói lời này là với Dạ Trầm Uyên, chung quy Nguyên Sơ nhỏ như vậy, nhìn qua không giống có tiền, hỏi Dạ Trầm Uyên vẫn đáng tin hơn.

Dạ Trầm Uyên xem có chút ngây ngốc, thất thái lưu quang chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái tinh xảo của Nguyên Sơ, ngân quang điểm điểm chiếu từ đầu đến chân, thật sự xinh đẹp cực kỳ.

"Mua." Hắn chỉ nói một chữ, khóe miệng có hơi gợn lên.

Người bán khom lưng cười tủm tỉm hỏi Nguyên Sơ, "Kia tiểu tiên nữ, người muốn cái nào?"

Nguyễn Sơ nghe xong, vừa nâng mắt, liền nhìn đến một cái đèn lưu ly hoa sen phi thường tinh xảo, tay nàng chỉ, "Ta muốn cái kia!"

Nàng nói như vậy, người bán càng cao hứng!"Tiên nữ quả nhiên ánh mắt thật tốt, đây chính là thiên đẳng quý nhất tiệm chúng tôi, ta đây liền cho ngài..."

"Đi, mau đem ngọn đèn kia tới đây cho bản cung."

Bỗng nhiên, một giọng nữ ngao mạn truyền đến, đám người đột nhiên bị một nhóm thị vệ phá vỡ, mà ngọn đèn Nguyễn Sơ nhìn trúng kia, liền rơi vào trong tay của thiếu nữ, Nguyễn Sơ tức giận mặt phồng thành bánh bao!

"Là ta đến trước mà!"

Cô gái kia nhìn qua bộ dáng tầm mười sáu mười bảy tuổi, xinh đẹp khá ái, nghe thấy lời Nguyễn Sơ nói, hừ lạnh một tiếng.

"Người đến trước thì? Đồ lùn, đèn này mắc lắm đó, người mua được sao?!"

Lại còn dám nói ta lùn?!

"Người mới là đồ lùn! Ta mới mười tuổi, còn chưa trưởng thành đâu!"

Cô gái kia nghe vậy liền phụt cười, "Nguyễn lai mới mười tuổi a, bản cung nghĩ người còn chưa cai sữa đâu! Nhóc con qua bên kia chơi đi, bản cung không có thời gian chơi với người đâu!"

Nói xong, liền phẩy quạt đi.

"Người..."

Dạ Trầm Uyên kéo lại nàng, "Sư phụ, người đó cướp đèn của người sao, để ta đi đòi lại?"

Nguyễn Sơ lại hừ một tiếng, "Ai còn muốn đèn chứ! Đây là vấn đề tôn nghiêm! Người chờ ở đây, dám nói ta lùn, ta nhất định giáo huấn nàng!"

Nguyễn Sơ nói xong, thân thể chợt lóe, trước mắt Dạ Trầm Uyên biến mất!

Nàng nháy mắt xuyên qua vài chục thị vệ, thân thủ hướng đối phương đuổi theo, mà ngay tại lúc này, một trận yêu phong đánh tới, cả con đường đang sáng bỗng nhiên u ám!

Dạ Trầm Uyên linh cảm không ổn, vội vàng hướng Nguyễn Sơ đuổi theo, sau đó, liền nghe được thị vệ có người hoảng sợ kêu. "Không xong rồi! Không thấy công chúa nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sư Tại Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.